

Nước Chát Chấm Đậu Hũ

Contents

Nước Chát Chấm Đậu Hũ	2
1. Chương 1: Tân Hôn Đậu Hũ	2
2. Chương 2: Đường Gia Lão Phu Nhân	6
3. Chương 3: Cưới Cô Ta Hoặc Cưới Ai	10
4. Chương 4: Nương Tử Ta Nóng Quá	14
5. Chương 5: Đường Phủ Người Mới	18
6. Chương 6: Phạm Vi Cho Điểm	21
7. Chương 7: Kiểm Tra Công Khóa	25
8. Chương 8: Tạ Thanh Kiều Nổi Giận	30
9. Chương 9: Trần Bảo Bảo Nổi Giận	34
10. Chương 10: Cùng Nhau Đi Dạo Thanh Lâu	38
11. Chương 11: Thần Không Gian	42
12. Chương 12: Cùng Nương Tử Về Nhà	46
13. Chương 13: Thúy Nhi Đã Trở Lại	50
14. Chương 14: Tạ Thanh Kiều Xuống Bếp	54
15. Chương 15: Hạo Dương Nổi Điên	59
16. Chương 16: Xem Nàng Làm Ả Thuật	62
17. Chương 17: Đường Hạo Dương Gặp Thầy Lang	66
18. Chương 18: Nha Hoàn Ân Oán	70
19. Chương 19: Lão Phu Nhân Thỉnh Trà	74
20. Chương 20: Đường Phủ Chuyện Ma Quái	78
21. Chương 21: Phán Đội Nhỏ Bất Quý	82
22. Chương 22: Chuyện Bắn Ra Bốn Phía	86
23. Chương 23: Thông Minh Tự Phát	90
24. Chương 24: Phật Đường Chép Kinh Thư	94
25. Chương 25: Đại Ca Cùng Nhị Ca	99
26. Chương 26: Em Chồng Về Nhà	103
27. Chương 27:	106
28. Chương 28:	110
29. Chương 29:	114
30. Chương 30:	119
31. Chương 31:	121
32. Chương 32:	125
33. Chương 33:	129
34. Chương 34:	133
35. Chương 35:	137
36. Chương 36:	141
37. Chương 37:	144
38. Chương 38:	148
39. Chương 39:	153
40. Chương 40:	157
41. Chương 41:	161

42. Chương 42:	166
43. Chương 43:	170
44. Chương 44:	173
45. Chương 45:	177
46. Chương 46:	181
47. Chương 47:	186
48. Chương 48:	190
49. Chương 49:	194
50. Chương 50:	198
51. Chương 51:	202
52. Chương 52:	206
53. Chương 53:	210
54. Chương 54:	214
55. Chương 55:	217
56. Chương 56:	220
57. Chương 57:	224
58. Chương 58: Đại Kết Cục	229
59. Chương 59: Đại Kết Cục 2	232

Nước Chát Chấm Đậu Hũ

Giới thiệu

Nội dung nhẹ nhàng đơn giản vì hoa Lan trông nó nhẹ nhàng như quân tử, dáng cây dương dương tự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-chat-cham-dau-hu>

1. Chương 1: Tân Hôn Đậu Hũ

Mọi người ở Vân Châu thành đều nói Tạ Thanh Kiều mệnh tốt, ngay cả cha bà phải tự mình trả nợ thế mà chuyện xui xẻo này cũng có thể bị tú cầu của tài thần nương nệm vào đầu, cứ thế lên đại kiệu 8 người khiêng mang tới đại viện Đường gia, gả cho con trai thứ ba Đường gia đại tài là Đường Hạo Dương.

Bạn hỏi Đường gia là tài chủ như thế nào? Không chút khoa trương nào có thể nói 10 hiệu đồ cổ có 8 hiệu đều là nhà của đó, còn dư lại hai nhà kia còn phải xem sắc mặt Đường gia mà làm việc.

“Cái cô nương tên Tạ Thanh Kiều này là chắc do tổ tiên phù hộ gả vào Đường phủ! Nhưng chuyện này bất kể là chuyện tốt hay là chuyện xấu cũng phải nói ra nguyên do của nó, lão tiểu nhị ta hôm nay liền nói cho mọi người một chút về chuyện này!” Người hầu ở trà lâu vỗ mồm, dưới đài liên tục lắng nghe.

Nha đầu nghèo gả vào phủ nhà giàu, chim sẽ biến thành phượng hoàng. Bất kể là ở tại triều đại nào đều là tin tức giải trí kinh bạo. Lại thêm đang thời thái bình thịnh thế, đương kim hoàng đế chăm lo việc nước,

những người làm quan mỗi người cần cù chăm chỉ, ngay cả việc trên đường cái đù giỡn phụ nữ đảng hoàng cũng không có người dám trình diễn. Các lão bách tính mỗi ngày trừ ăn cơm ngủ ra, còn lại là có người đem con gà chọi, đem lồng chim đi dạo ở ngoài, nếu không phát huy đến nơi để giải trí tinh thần nhất định là sẽ đem người ta nín hổng.

“Tạ Thanh Kiều là thuở nhỏ mất mẹ, phụ thân Tạ Cửu ham bài bạc thành tính phải dựa vào một gian bán đậu hũ của con gái để nuôi sống gia đình. Khoan hãy nói cửa hàng đậu hũ nhà cô ấy làm ăn rất thịnh vượng, chỗ đó bán thật chỉ là đậu hũ!”

Mọi người ngẫm hiểu lẫn nhau nở nụ cười: cũng không phải là bán đậu hũ sao, nên mọi người đều hướng về phía Tây Thi đậu hũ kia.

“Tạ lão đầu là 10 lần đánh bạc, 9 lần thua!”

Tạ Thanh Kiều bán đậu hũ rao chực lần, tiếng rao động lòng người nghe vào là mê, liền liên tục kiến tiểu nhị đang rót nước trà nghe đến dừng tay lại việc đang làm.

“Tạ Thanh Kiều là hủ đi thành đông chận tường tây thế nhưng nợ cha đánh bạc giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, càng lăn càng lớn. Nhưng vào lúc này.... tiếng lão tiểu nhị nói chuyển dừng một cái:

“Không may là... người của Đường phủ cao cao tại thượng thế nhưng đến...Không chỉ có vì Tạ Cửu trả sạch nợ đánh bạc, còn nói cho hẩn chuyện hôn lễ của khuê nữ. Đối tượng hôn sự không phải là người khác mà chính là tam gia Đường gia – Đường Hạo Dương!”

“Nương nương... ta muốn ăn!”

Trên lầu hai bên cạnh bàn gần lan can có 1 nam tử ngồi một mình răng trắng tinh, nam tử kia lớn lên nhuần như ngọc, khóe mắt trời sinh có ý cười như hoa đào tháng ba sáng lạn. Nam tử không ngừng đưa tay lại cầm điểm tâm hoa quế cao trên bàn, lại bị một bên cô gái bức mình bắt lấy tay đối với hẩn trợn mắt nhìn, rồi hẩn sợ, ngượng ngùng thu tay lại khóe mắt thế nhưng chảy nước mắt.

“Vị Đường Tam công tử này, thật là thần bí. Bất quá chúng ta có thể từ 2 người Đường gia là Đường đại thiếu gia, và nhị thiếu gia thấy được. Nhị vị thiếu gia này đều là nhân trung long phượng, thi từ ca phú, cưỡi ngựa kiếm không gì không tinh thông. Có huynh trưởng làm tấm gương như vậy nghĩ đến Đường Tam thiếu gia nhất định sẽ không kém! Mọi người liền nghĩ Đường gia kia rốt cuộc là tại sao phải lấy Tạ Thanh Kiều nghèo hai bàn trắng chứ nhỉ?”

“Nương nương... nhân trung long phượng là có ý gì? Là cánh gà mới ra ngoài sao?”

Người bị gọi là nương nương là 1 cô gái trẻ trắng mắt liếc hẩn một cái, trực tiếp cầm hoa quế cao ngăn chặn miệng của hẩn:

“Còn hỏi lần nữa thì lần sau không mang theo chàng đi chơi!”

Câu đe dọa này hiển nhiên là có tác dụng, nam tử kia nhai lấy hoa quế cao trong miệng muốn nói lại thôi.

“Nghe nói Đường Tam thiếu gia kia thuở nhỏ thân thể yếu, dù cho dùng là tổ yến, vây cá, mọi thứ thập toàn đại bổ đều không có tác dụng. Nhiều năm như vậy bồi bổ thân thể mà Đường Tam gia vẫn như cũ bị bệnh. Lại nói có một ngày, lão phu nhân Đường gia đi miếu Quan Âm cầu xin Bồ Tát phù hộ cho Tôn nhi của mình. Trụ trì miếu Quan Âm nhìn bát tự Đường Tam gia nói bát tự này chéch âm, nếu có cô gái sinh ngày dương lịch 5 tháng 5 thì cưới về xung hỉ, thân thể Đường Tam gia sau này nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp! Cái này... các vị khách quan chắc cần phải đoán được Tạ Thanh Kiều này đúng là người tốt số kia!”

” Dương lịch mồng 5 tháng...”

Tạ Thanh Kiều mắt nhìn nam tử bên cạnh bẻ ngón tay, trong miệng không ngừng nhắc tới. Đây là Đường Gia Tam Thiếu thần bí trong miệng mấy người kia – Đường Hạo Dương, tướng công của Tạ Thanh Kiều nàng sao?

Nàng cũng không nên mang Đường Hạo Dương đi ra ngoài dạo phố, cái gì là bị tú cầu của tài thần nương nương đập trúng... cái gì là Đường Tam gia thần bí đều là nói bậy!

Mỗi khi nhớ tới đêm động phòng hoa chúc hỗn loạn đó, Tạ Thanh Kiều vẫn như cũ cảm thấy chính mình từ khi sáu tuổi bắt đầu kiếp sống mười năm bán đậu hũ luyện tập thân thể lòng dạ cứng rắn đều không nhằm nhò gì!

“Nương, nương nương.... đi chậm một chút, dính.”

Tạ Thanh Kiều tai như diếc, lời kéo Đường Hạo Dương ý đi lên phía trước.

Đêm đó, nàng quy củ ngồi ở bên cạnh hỉ sàng, cùng những người trong trà khách kia đồng dạng vì vận may của mình mà nhận thấy cảm khái. Trong phòng nến đỏ long phượng cháy đang đượm, nàng lòng tràn đầy mong đợi chờ đến Đường Hạo Dương vén khăn voan đỏ.

Một lát sau, cửa ngoài truyền tới một hồi huyền áo. Cửa hỉ phòng bị lực mạnh đẩy ra, một đám người vây quanh chú rể đi tới cửa, đem chú rể đẩy mạnh vào động phòng, sau đó cười ha ha đóng cửa phòng.

Tạ Thanh Kiều có chút khấn trương.

Từ khi xuyên qua nhập vào thân thể đứa bé này, đến khi nhận biết được mình có 1 người cha là một ma bài bạc, 6 tuổi liền bắt đầu bán đậu hũ duy trì lấy cuộc sống nghèo khó, nàng cũng biết không có tự do yêu liền kết hôn nàng cũng không nói gì. Chỉ hy vọng lão thiên gia cho nàng một tướng công có thể ở đời kiếp được nàng đời này cũng liền không có yêu cầu gì.

Trắng xanh một tiếng, khăn voan màu đỏ bị người ta nhấc lên, Tạ Thanh Kiều cảm thấy thế giới trở nên sáng ngời. Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn qua tướng công đang hướng mình đi tới là bạn cả đời.

Hắn mặt mày mang theo nụ cười nhìn mình, tóc dài màu đen giữa túm buộc 1 ngọc quan, phần tóc khác thì như tơ lụa xoa trên bả vai, một thân hỉ phục màu đỏ thắm có vẻ nhu tình vô hạn. Liền trong nháy mắt kia, Tạ Thanh Kiều cảm giác mình còn không có bị lão thiên gia vứt bỏ!

Đường Hạo Dương cười khanh khách nhìn Tạ Thanh Kiều. Cúi người xuống, cùng nàng mặt đối mặt, mắt vừa ý ôn nhu nói:

“Nương tử!”

Tạ Thanh Kiều vừa nghe, lại xấu hổ đỏ mặt vội vàng cúi đầu, nhưng cũng nhỏ giọng đáp lại:

“Tướng công!”

“Nương tử!” Hắn lại mỉm cười hô.

Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác mình mặt muốn bốc hỏa:

“Dạ, tướng công!”

“Nương tử nương tử nương tử!”

Tạ Thanh Kiều nháy mắt mấy cái, tướng công này sao lại hưng phấn như thế ? Tiện đà đáy lòng hồi hộp, vội vàng ngẩng đầu lên, trước mắt trống rỗng.

Nhưng cảnh tượng cách đó không xa lại làm nàng cả kinh hận không thể cầm miếng đậu hũ đâm đầu chết luôn thôi!

Trước mặt Đường Hạo Dương còn nhiệt tình như lửa, giờ khắc này lại vui mừng hơn hờn ngồi ở cởi quần áo!

“Này... tướng công?”

Tạ Thanh Kiều cảm giác mình là đang nằm mơ, dè dặt dời bước qua, vừa vặng nhìn thấy Đường Hạo Dương nâng lên đầu, cùng với ánh mắt đang xin hãy cởi áo ra. Tướng công nàng lại nồn nóng như vậy sao?

“Này... tướng công, chàng đang làm cái gì thế? “

Tạ Thanh Kiều cảm giác mình trải qua nhiều việc như vậy sau, năng lực đả kích là càng cao, đúng là nàng đánh giá thấp sinh lực của Đường Hạo Dương.

“Di, không phải là vào hết động phòng sau có thể đi chơi sao? Bọn tiểu Lâm Tử chờ ta thật lâu đó. Ai nha, y phục này quá khó nhìn, ta phải đổi về bộ đồ ta hay mặc.”

“...”

Ngày hôm đó nàng với trời sinh bồi dưỡng đối kháng, hiệp đầu tiên đã bại hoàn toàn!

Tạ Thanh Kiều từ trong cơn chấn kinh dần dần khôi phục lại, một tia một tia dự cảm xấu đang dâng lên trong lòng. Nàng hướng cửa phòng lặng lẽ đi tới, dè dặt nhìn Đường Hạo Dương nhẹ tiếng gọi khẽ:

“Đường Hạo Dương?”

Đường Hạo Dương tiếp tục cùng y phục phần đầu, đứng rồi... giây cũng phải đổi.

Tạ Thanh Kiều lại gọi một tiếng. Lần này Đường Hạo Dương cuối cùng ngẩng đầu lên, đối với Tạ Thanh Kiều nghi hoặc không thôi, ánh mắt trong suốt giống như một đứa bé con.

Tạ Thanh Kiều trước kia vẫn cho là con mắt hài tử tinh khiết là đẹp nhất trên thế gian nhưng bây giờ.. nàng cảm thấy đây là ánh mắt kinh khủng nhất trên thế giới, đặc biệt là xuất hiện ở một người nam nhân hai mươi tuổi thân cao bảy thước!

Tạ Thanh Kiều rốt cục chịu không nổi, đột nhiên đẩy cửa ra muốn thoát đi cái phòng cưới hoang đường này! Mới vừa nhắc chân ra đã nhìn thấy đại phu nhân Đường gia mang theo hai đội nha hoàn gia đình cầm đèn lồng màu đỏ nhất tề đứng ở ngoài cửa, hù dọa nàng liền như vậy cứng đờ tư thế nhắc chân.

“Đại, đại phu... phu nhân” Tạ Thanh Kiều đôi môi run run vài cái, cuối cùng hóa thành một cái nụ cười bình yên:

“An khang!”

Đột nhiên lại khép lại cửa phòng.

“Thanh Kiều, đừng trách cha. Cha thật sự là bị bức không có biện pháp. Xuân Hương các lão ma ma kia nói chỉ cần con đi hát khúc, mỗi lần liền cho năm lượng bạc, năm lượng bạc đó...”

Tháng một trước, lời Tạ lão đầu nói còn quanh quẩn ở bên tai nàng, có lẽ gả cho một kẻ ngốc còn hơn là đi tới thanh lâu.

Tạ Thanh Kiều đã không nhớ rõ mình là như thế nào qua đêm tân hôn, hình như là nhìn ngọn nến ngồi một đêm, lại hình như là cùng Đường Hạo Dương chơi côn trùng bay cả đêm. Bất quá này đều không quan trọng, màn kịch chân chính là nàng như thế nào đẩy lấy thân phận Đường tam thiếu phu nhân tại trong nhà cao cửa rộng mà sống sót.

“Nương nương, nương nương...”

“Nói lại lần nữa thiếp xem! Là nương tử, không phải là nương nương! Mẹ chàng không phải là đêm tân hôn đã dạy chàng rồi sao? “

Đường Hạo Dương bị nàng rống nhút nhát, lập tức cảm thấy ủy khuất không thôi.

“Này..này...” Tạ Thanh Kiều lông mày không khỏi nháy lên:

“Chàng không phải là muốn khóc đi. Đại ca, đại huynh đệ, đại gia, chàng...chàng....chàng đừng khóc nữa!”

Đường Hạo Dương trong mắt nước mắt càng chảy càng nhiều, rất có xu thế vỡ òa! Đang lúc Tạ Thanh Kiều không biết thế nào thì một giọng ôn hòa tức thời vang lên:

“Khóc ăn kẹo ngọt sẽ thành kẹo cay đó.”

Lời này hiển nhiên rất có tác dụng, Tạ Thanh Kiều thở phào, nàng không cần quay đầu lại cũng biết người đó là ai.

Nếu như nói tại nàng kiếp sống mười năm bán đậu hũ có cái gì đáng giá khen, chính là dùng một chén đậu hoa cứu trạng nguyên đương triều sắp chết đói, tuyệt đối là sự kiện đánh dấu mốc son chói lọi trong lịch sử sống của nàng !

Đương thời trạng nguyên lang không còn là trạng nguyên, chỉ là tú tài tên là Lâm Mặc, hơn nữa còn là cái bản ý không muốn làm quan chỉ là bị người trong nhà bức tới chuyện thi công danh làm tú tài lười.

Đợi bằng vàng công bố ra ngày đó, xem thấy tên của mình thẳng tắp trên cột cao nhất một khắc kia, Lâm Mặc đã rút nửa cái cằm. Tiện đà nghe nói lý do là: Lâm Mặc văn chương từ “Như người uống nước ấm lạnh tự biết” nói tới “Ai thiếu ai hạnh phúc” lấy ra chỉ số dân chúng ấm no, gần sát dân sinh làm đường kim hoàng đế mừng rỡ không thôi, đó là tinh thần đáng khen! Lâm Mặc nhìn xong lại nửa cái cái cằm kia cũng nắm không được.

Đối với lần này, Tạ Thanh Kiều chỉ tổng kết một câu nói:

“Đây là một niên đại nhân viên công vụ rất khan hiếm!”

“Muội còn không chuẩn bị trở về Đường phủ sao?”

Lâm Mặc một câu nói này đã đánh thức Tạ Thanh Kiều.

Không xong, nàng đã mang theo Đường Hạo Dương ra cửa đã hai canh giờ, hiện tại trong Đường phủ sợ là đã gà bay chó sủa. Còn chưa kịp cùng Lâm Mặc cáo từ, Tạ Thanh Kiều lôi kéo Đường Hạo Dương liền hướng phủ chạy về.

Quả nhiên, vừa vào trong phủ một hồi rãnh áp thấp làm cho khí lưu di chuyển liên tiếp đánh tới. Đường đại phu nhân, nhị phu nhân cùng tam phu nhân ngồi đủ ở trong đại đường.

Tạ Thanh Kiều găng bình tĩnh, sửa lại dung nhan đầu tiên hướng đại phu nhân chúc phúc, lại hướng phía nhị phu nhân chúc phúc, đối với tam phu nhân khẽ thấp đầu. Lễ nghi là đủ sống, chậm rãi ngẩng đầu lên – không biết chờ đợi nàng rốt cuộc là Tam Anh chiến Lữ Bố, hay là hội chơi mạt chược ba thiếu một chân.

2. Chương 2: Đường Gia Lão Phu Nhân

“Hạo Dương đi chơi một ngày, đi nghỉ trước đi.”

Đường đại phu nhân gọi tỳ nữ, Đường Hạo Dương nhìn các nàng vừa muốn nói gì đã bị Tạ Thanh Kiều trừng mắt liếc, đành phải ngoan ngoãn cầm miệng đi ra ngoài trước.

Quét dọn hết đám người kia, đại phu nhân bưng tách trà lên tinh tế phẩm thưởng th ức nói:

“Cô nương trà quả nhiên so với thê trà kia uống ngon hơn nhiều, màu sắc nhìn cũng thích mắt.”

Lá trà mới vừa hái bình thường được gọi là cô nương trà, mà trà cũ tên đương nhiên là thê trà.

“Cũng không phải là thế, cô nương trà tươi mát uống một hớp tinh thần í đều lên chút ít.” Đây là nhị phu nhân bình phẩm.

Tam phu nhân không lên tiếng, nhưng cũng yên lặng gật đầu.

“Thanh Kiều à, năm nay trà mới đã uống chưa?”

“Bẩm đại phu nhân, Thúy nhi đã đưa đến trong nhà con, nhưng còn còn chưa thưởng lãm ạ.”

Tạ Thanh Kiều cúi đầu cung kính nói, trong đại trạch nữ nhân vốn là như vậy, nói chính sự dù sao vẫn quán một cái đại lễ ra vẻ mình có nhiều văn hóa. Quả nhiên đại phu nhân câu tiếp theo liền bộc lộ ra bản tính của nàng.

“Vẫn là nên sớm uống, nếu để lâu sẽ thành thê trà, liền không có người nào uống ngon.”

“Muội ấy nha, chính là quá dễ khi dễ, cho nên suốt ngày phải xem ánh mắt đám nữ nhân kia sống qua ngày!”

Khí trời tháng ba, ẩm vừa phải. Mọi người khi nhàn rồi lúc hốt hoảng đương nhiên không thể thiếu la cà tâm sự. Tạ Thanh Kiều vừa rồi tam đường hội thẩm đi ra xong, liền tại trong phòng mình gặp được Trần Bảo Bảo la cà tới.

“Tỷ tỷ hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi đến nơi này của muội rồi?”

Đầy đất rơi đầy vỏ hạnh nhân, mỗi lần chỉ cần Trần Bảo Bảo tới cửa thì nơi này của nàng như là bị nạn dân cướp sạch một phen.

“Đồ lưu manh kia bị lão gia tử nhà hần giam lại học bài, tỷ nhìn thấy trục bánh xe biến tốc liền chạy tới.” Trần Bảo Bảo vỗ vỗ tay, nhìn nhìn chung quanh thấp giọng nói ra:

“Tỷ chính là nghe nói muội bắt hần mang ra phố? “

Tin tức này truyền thật nhanh...

Tạ Thanh Kiều thở dài, có lúc nàng luôn hoài nghi, vị Trần Bảo Bảo này mới là người xuyên tạc. Ngôn ngữ, cử chỉ hành động đối với người cái thời đại này mà nói... là tuyệt đối lớn mật không bị cản trở.

“Này....muội đừng không nói lời nào thế. Tỷ chính là đặc biệt tới đây trước để trấn an tâm linh bị thương của muội. Muội không nói lời nào tỷ làm sao biết muội là có bị thương hay là không bị thương...”

“Ngừng!” Tạ Thanh Kiều vươn tay đã ngừng lại Trần Bảo Bảo thao thao bất tuyệt. Nàng không nên cùng nàng nói cái gì như chuyện Tây Du ký, người này còn không có nghe xong ngược lại học thành Đường Tăng bên trong truyện.

“Là Đường Hạo Dương âm ỉ muốn lên phố, muội thật sự là không lay chuyển được hần nên mới đáp ứng.”

“Ồ, gốc tử tính tình cũng ghê vậy sao?” Trần Bảo Bảo nhà mẹ đẻ là mở võ quán, nói nói tay áo liền cuốn lên:

“Muội cũng không biết hù dọa hần một chút à!”

Chống lại Tạ Thanh Kiều mặt xem ra bất đắc dĩ, Trần Bảo Bảo nghĩ tới – chiều này vô dụng! Nếu là đem Đường Hạo Dương thực hù dọa đến một khóc hai nháo ba thất cổ rước lấy đại phu nhân tới... Chuyện như vậy hần không thể chưa làm qua!

Tạ Thanh Kiều nhìn xem ngoài cửa quang cảnh thật tốt:

“Tình hình nhà muội khác nhiều so với nhà tỷ.”

“Nương.. nương...”

Đang nói, một bóng người cứ vậy liền chạy vội đến, còn Tạ Thanh Kiều thì xanh mét mặt, lập tức nhỏ giọng nói:

“Nương tử...”

“Có chuyện gì không?”

Hần không phải là được Thúy nhi dẫn đi ngủ trưa sao, như thế nào lúc này lại một mình chạy tới. Tạ Thanh Kiều đang buồn bực, quả nhiên một đứa nha hoàn đang vội vội vàng vàng chạy tới:

“Tam thiếu gia, nô tỳ đã có thể tìm thấy ngài.”

Thấy Tạ Thanh Kiều đang có khách, vội vàng chào hỏi:

“Tam thiếu phu nhân tốt, Chu phu nhân tốt.”

“Thúy nhi, mang Tam thiếu gia trở về phòng.”

Đường Hạo Dương thấy nương tử nhà mình nhanh như vậy liền hạ lệnh trục khách, vội vàng hướng bên cạnh Tạ Thanh Kiều gom góp:

“Nương tử, nương tử nàng có phải đang tức giận hay không?”

Đúng vậy, bởi vì chàng... khiến ta lại bị rấn 3 đầu chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

“Nương tử, Hạo Dương về sau không tùy hứng nữa, nàng đừng nóng giận.”

Nhìn xem Đường Hạo Dương dáng như cún con ôn thuận vô hại, Tạ Thanh Kiều lòng bảo vệ động vật lại bắt đầu tràn lan. Thật sự nàng không nên giận lây sang tướng công của mình.

“Thiếp mới không giận, nhưng giờ này là giờ chàng nên giấc ngủ trưa.” Tạ Thanh Kiều dặt tay của hắn:

“Thiếp đi với chàng được không?”

“Nương tử nương tử...” Ngốc tử vẻ bi thương đến cũng nhanh đi cũng nhanh, lúc này hắn lại khôi phục lại bám vào bên tai Tạ Thanh Kiều, tự cho là nói rất nhỏ nhưng trên thực tế trong phòng hai người khác đều nghe được:

“Vừa rồi ta nhìn thấy là đại tẩu đang đập đồ!”

Liễu Mặc Như, đại tẩu của bọn họ. Bên ngoài là tiểu thư khuê các dòng dõi thư hương, ở bên trong... Cũng không sai biệt lắm xem như thế đi, dù sao cũng là môn đệ dòng dõi thư hương.

Trần Bảo Bảo đối với hóng hớt chưa bao giờ buông tha, lập tức nhắc lên lỗi tai hại:

“Vì sao?” Lại bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

“Đại ca của hắn đã trở lại phải không?”

Cái tỷ tỷ Trần Bảo Bảo này, đối với bọn họ Đường gia ngược lại hiểu rõ thấu triệt.

“Làm sao cô biết?” Đường Hạo Dương hết sức kinh ngạc, hai tay không khỏi bùm miệng, hắn vốn là chỉ tính toán nói cho 1 mình nương tử nghe.

“Ha ha, nhà các người mấy chuyện hư hỏng gì đó Trần Bảo Bảo tôi đây còn không biết sao?”

“Khụ!” Tạ Thanh Kiều tạm dừng đoạn đối thoại này. Dù sao Thúy nhi còn đứng ở chỗ này, nàng ta là nha hoàn mà đại phu nhân tại đêm tân hôn phái đến cho nàng.

“Tốt lắm, trước đi ngủ trưa. Chàng ngoan đi ngủ, thiếp liền không tức giận.”

“Thật sự?”

“Thật sự, thật sự đó.”

“Ngoéo tay?”

“Ừ, ngoéo tay.”

Đối mặt Tạ Thanh Kiều giờ phút này ôn nhu vô cùng, Đường Hạo Dương sung sướng trở về phòng.

“Ai, ngốc tử thế nhưng nhanh như vậy đã vui mừng!” Trần Bảo Bảo ngáp một cái:

“Đường gia đại gia lần này lại dự định mang đi bao nhiêu ngân lượng. Tặc tặc, thời gian qua thực là mau, đại tẩu nhà muội kia đến Đường gia cũng đã năm năm rồi.”

“Tẩu ấy cũng là 1 người đáng thương.”

Tạ Thanh Kiều rất đồng tình với vị đại tẩu này.

Năm năm rồi vẫn không sinh 1 mụn con. Tướng công không quan tâm, cha mẹ chồng không để ý tới. Thế nhân đều nói Đường gia đại gia tài trí vô song. Có thể bọn họ nào biết đâu vị đại gia tài trí vô song này một năm về nhà sẽ không quá hai lần. Một lần là lấy bạc, còn dư lại một lần coi như có chút lương tâm cho đêm 30:

Bất quá bây giờ mới tháng Ba, Đại ca mới đi hai tháng tại sao lại đã trở lại? Đang tự suy nghĩ, lão ma ma của Trần Bảo Bảo đi đến:

“Phu nhân, đến lúc nên về.”

Trần Bảo Bảo nhìn sắc trời một chút, cũng là nên trở về đi nhìn tướng công kia của nàng, nếu không đến buổi tối không biết lại sẽ đi nơi nào lêu lổng, nàng liền đứng lên hướng Tạ Thanh Kiều cáo từ, cũng dặn dò nếu như có tin gì nhớ rõ nói cho nàng biết.

Ra cửa, lại nhìn trong sân Tạ Thanh Kiều bẻ vài cành hoa đào mang về. Trong khu viện này cùng nơi khác bất đồng, có 1 hòn non bộ, lại vô luận khu vườn kia dù thời tiết thế nào hoa cũng đều nở đầy. Xuân Đào hạ Hà, Thu kim cúc Đông mai vàng, một năm bốn mùa luôn có hoa để ngắm. Trần Bảo Bảo cũng thích hoa, đáng tiếc nàng kia tính tình đành đá để xao động ngay cả hoa lan để nuôi nhất đều không sống được, mỗi lần đến nơi của Tạ Thanh Kiều sẽ liền mang một hai bồn có sẵn hoa cỏ mang đi, Tạ Thanh Kiều cũng cho nàng đi.

Mới vừa đưa đi Trần Bảo Bảo, đại nha hoàn vội vội vàng vàng đi đến, đi đến bên cạnh Tạ Thanh Kiều:

“Thiếu phu nhân không xong rồi... đại phu nhân chỗ đó muốn phiên thiên.”

“Gì?”

Luôn luôn vững như núi Thái Sơn trên trời dưới đất duy ngã độc tôn Đường đại phu cũng sẽ có ngày như vậy? Lại liếc mắt nhìn Hoa hồng nha đầu kia đích xác là cùng nàng ở chung lâu, trên mặt kia có một nét mặt kinh khủng, rõ ràng chính là một sắc mặt cười trên nỗi đau của người khác.

“Nô tỳ nghĩ thiếu phu nhân chúng ta cùng đi nhìn một chút đi. Nhị phu nhân tam phu nhân đều lên một lượt chỗ lão phu nhân xem náo nhiệt rồi.”

“Rõ ràng là tự mình nghĩ muốn xem náo nhiệt không nên kéo thêm ta! Kỳ thật đi....” Tạ Thanh Kiều gọi nha hoàn thu thập phòng, lôi kéo hoa hồng đi ra ngoài thấp giọng nói ra:

“Ta còn thực muốn nhìn một chút bộ dạng của khối băng Thái Sơn!”

“Hắc hắc...” Hoa hồng ngậm hiểu phóng thấp âm lượng:

“Nghe nói lần này là Đại thiếu phu nhân nháo đến lão phu nhân, đại phu nhân trên mặt gây sự.”

Đường gia lão phu nhân, cả ngày vui mừng như Phật Di Lặc, là trưởng bối duy nhất mà Tạ Thanh Kiều đối với cả Đường gia có hảo cảm.

“Đại gia rốt cuộc làm gì?”

Như dĩ vãng Đường đại gia một năm trở lại không đến hai lần cũng không thấy là động tĩnh gì lớn đến như vậy.

Hoa hồng thần thần bí bí nhìn Tạ Thanh Kiều:

“Nghe nói lần này là dẫn theo một cái chị em trở lại.”

“Gì, gì, gì?” Tạ Thanh Kiều thiếu chút nữa cắn lên đầu lưỡi của mình:

“Đại thiếu gia rõ ràng...”

Đường gia đại gia ngoan ngoãn, thật đúng là nhìn đúng trong nhà vị quả hồng kia không ưa, từ bên ngoài đều mang về đến trong nhà.

“Cũng không phải là làm sao. Hiện tại lão phu nhân đang ở chỗ đó nháo đây.”

Mới vừa vào sân nhỏ của lão phu nhân, còn không có tiến đến cửa phòng liền nghe đến bên trong tiếng khóc rống. Một tử tôn xấu xa, một chút cũng không muốn sống; làm nhục gia phong...cưới được vợ cưới hiền...

Tạ Thanh Kiều mang theo hoa hồng âm thầm đứng qua một bên, liền nhìn xem người tê liệt trên ghế đại tẩu khóc rất thương tâm:

“Lão tổ tông, không phải là là con cháu không hiếu thuận, thật sự là... Hấn nếu như là tìm người gia thế trong sạch thì đỡ, nhưng hết lần này tới lần khác là cái.....” Liễu Mạc Như giờ phút này chỉ cảm thấy nhắc đến lại nữ nhân kia là một loại nhục nhã.

“Mạc Như, con cũng đừng quá thương tâm, vì nương còn ở đây! Ắt kia nếu là dám tiến vào cửa chính Đường gia nhà ta ta sẽ cắt đứt chân của nàng ta! Lão tổ tông lớn tuổi, con khóc rống như vậy, nếu là sinh ra cái xấu thì vậy cũng không biết làm sao! Để cho lão tổ tông nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Tặc tặc, lời nói này. Một đám vây phụ nữ vây xem không thể không bội phục nghệ thuật nói chuyện của Đường đại phu nhân.

Hoa hồng hướng Tạ Thanh Kiều bên tai đung đung, gặp mọi người cũng không có chú ý các nàng, miệng lưỡi khê nhúc nhích:

“Bắt gian bắt cả đôi, đại phu nhân ngược lại đối với đại thiếu gia một chữ không đề cập tới.”

“Đó là đương nhiên.”

“Lão phu nhân không nhúc nhích là sao đây?”

“Đang chớp mắt lấy lệ đó thôi.”

“Gi?”

“Đừng nói chuyện, xem cuộc vui.”

Tạ Thanh Kiều chỉ cảm thấy cái trán có một chút hắc tuyến, vị Phật Di Lặc kia giống như đáng yêu nhìn chăm chăm lão phu nhân rồi nhìn ra ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng choang nháy mắt một cái cũng không nháy. Quả nhiên, sâu một khắc...

“Ai da, ta đây là tạo cái nghiệt gì mới có một cái nghiệt chướng như vậy!”

Lão phu nhân một tiếng này bi than cùng nước mắt hiển nhiên là đùa giỡn đẩy tới cao triều.

3. Chương 3: Cưới Cô Ta Hoặc Cưới Ai

Chúng ta cần sự giới thiệu đôi chút về nhân vật này. Đường thiếu đại phu nhân trước mặt này là người khôn khéo, làm cho các phu nhân kia kính nể vô cùng. Trên thì có lão phu nhân không màng thế sự dốc hướng Phật, dưới có một em gái của chồng tinh quái. Thật vất vả xuất hiện một người cùng mình ngang hàng, người kia là Tam tiểu thư tiểu thư khuê các, còn Tạ Thanh Kiều nàng là đầu đường bán đậu hũ.

Còn Đường đại phu nhân là vợ cả của Đường lão gia, là mẫu thân của Đường gia đại thiếu gia Đường Hạo Nhiên cùng Đường Hạo Dương, là mẹ chồng của Tạ Thanh Kiều. Trưởng nữ thế gia, nhà mẹ đẻ là hộ bộ thị lang, hậu trường mười phần lớn.

Đường nhị phu nhân có con theo thứ tự sau là Đường Nhị gia Đường Hạo Xa cũng là em gái của chồng nàng tên Đường Bái Nguyệt. Con gái rượu của thương gia, sống trong nhung lụa, trong nhà bạc dày đặc.

Đường tam phu nhân, tuy nói là thứ nữ nhất danh, nhưng lúc tuổi còn trẻ liền là đệ nhất mỹ nhân Vân Châu thành. Thêm việc năm gần đây cho Đường lão gia thêm cái lão lai tử, lúc này danh tiếng đang mạnh mẽ.

Tóm lại, Tạ Thanh Kiều vẫn cho rằng có thể lấy được ba vị nương tử phong tình khác nhau này, Đường lão gia đích xác là truyền kỳ. Mà ở cả Đường gia, luận bối cảnh hậu trường, nàng xem như tầng dưới chót nhất của xã hội.

Về phần Đường gia lão phu nhân, là chủ sự của cả Đường gia. Mặc dù bây giờ là Đường đại phu nhân là đương gia, nhưng chỉ cần lão phu nhân một cái mắt hững, ba vị phu nhân ai làm chủ mẫu còn thực nói không chính xác.

Đường gia hậu viện đại khái chính là tình hình thế này : hiện tại ngoại trừ ra em gái của chồng là Đường Bái Nhi đi ra ngoài thì những người khác đều đã đứng ở trong phòng lão phu nhân.

Đường đại phu nhân bị lão phu nhân kêu rên làm cho sợ hết hồn, vội vàng đỡ lão phu nhân:

“Hạo Nhiên thằng bé nhất định là nhất thời hồ đồ bị yêu nữ kia mê mẩn tâm trí, lão phu nhân nếu là vì chuyện này tức giận mà hại tới thân thể vậy cũng thật là lỗi lầm của Hạo Nhiên. Xin mẹ bớt giận, bớt giận...” Vừa nói xong, bên cạnh thấy 1 nha hoàn bưng tới trà an thần đưa tới.

“Nó hồ đồ? Vậy nhiều năm đọc sách thánh hiền đều thành công toi sao?” Đường lão thái quá tức, trực tiếp đem chén trà đặt lên bàn:

“Ta là sớm niệm kinh muện niệm Phật, chính là cầu Phật tổ phù hộ mọi người bình an hòa thuận tốt đẹp. Cuộc sống bình ổn không có mấy ngày nữa, lại nháo lên?”

Lão phu nhân lời nói không nặng, lại khắp nơi đánh vào trên mặt Đường đại phu nhân. Buổi nói chuyện này, rõ ràng là đang nói năng quần gia bất lự mới dẫn đến loại tình huống này. Đại phu nhân cũng không thể phản bác, đành phải kìm nén bực bội thấp giọng nói:

“Dạ, lão phu nhân dạy dỗ đúng. Con sẽ nhất định thật tốt giáo dục Hạo Nhiên.”

“Ai, tất cả giải tán đi, đi đi...” Đường lão thái quá phát tay, Liễu Mạc Như còn muốn nói điều gì lại bị đại phu nhân trừng mắt, cũng ngượng ngùng lui xuống.

Nhân vật chính đều tan cuộc những người khác còn ở nơi này làm cái gì đấy, cũng liền đều tự trở về hậu viện của từng người.

Trên đường, Hoa hồng gặp Tạ Thanh Kiều giống như có tâm sự, liền hỏi:

“Thiếu phu nhân, đang suy nghĩ gì đấy?”

Tạ Thanh Kiều nháy mắt mấy cái nhẹ nói :

“Ta đang suy nghĩ chuyện như vậy nếu là đặt tại trên người Trần Bảo Bảo sẽ là ra sao?”

Chủ tớ hai người lần nữa không hề cười.

Lúc trước mẹ chồng Trần Bảo Bảo ngại nàng vào cửa hai năm không sinh con, liền động ý niệm trong đầu cho con trai nạp thiếp. Mẹ chồng tỷ ấy là một người thuộc phái hành động, nói làm liền làm. Chọn cô nương, xứng bát tự, đặt sinh lễ, một loạt quá trình lưu loát liền mạch. Nhưng chờ đến hôm thành thân, tân nương tử chết cũng không lên kiệu, nói cái gì gả cho người khác là muốn xuất giá như thế, gả cho nhà này là sẽ xảy ra án mạng! Lời nói này đến ngày thứ hai liền truyền cả mọi người của Vân Châu thành đều biết. Tạ Thanh Kiều chỉ có thể âm thầm than Trần Bảo Bảo thật là thủ đoạn. Uy hiếp đe dọa các thể loại.

Thở phào, mặc dù tướng công của mình tâm trí là đứa con nít, nhưng đầu gì không có hành vi vượt tường, càng sẽ không đi trêu chọc hoa đại cổ đại, nghĩ như vậy lão Thiên đối với nàng coi như công bằng.

Vốn tưởng rằng chuyện Đường đại thiếu gia la hét nạp thiếp cứ như vậy đã qua, không nghĩ tới ba ngày sau hẳn thể nhưng ngay trước mặt Đường đại phu nhân la hét muốn bỏ vợ.

Đây thật là trúng ma chương yêu nữ mà !

Cả Đường phủ vì chuyện này nháo lật trời, Tạ Thanh Kiều không tranh quyền thế ở chỗ trung lập lập tức thành hương bột. Chủ tớ các viện cũng không có việc gì đều tìm đến nàng tâm sự.

“Đại phu nhân cũng thật là... chuyện này phải phạt liền phạt Hạo Nhiên tại sao có thể liên lụy đến Hạo Minh đây? Tuy nói bọn họ là huynh đệ, có Hạo Minh nhà ta mới bảy tuổi. Nói tới việc lấy vợ thật sự là cách cách xa vạn dặm.” Đây là tam phu nhân nói.

“Thanh Kiều, nữ nhân chúng ta mệnh thật khổ...” Đây là đại tẩu Liễu Mạc Như nói.

“Gần đây nếu là không có việc gì, con nên đi bồi bồi lão phu nhân, ngài một mình ăn chay niệm Phật cũng có chút nhàm chán.” Đây là Đường đại phu nhân muốn dời đi tầm mắt.

“Thanh Kiều à, không có việc gì phải đi tới chỗ ta nhiều vòng một chút.” Đây là Đường nhị phu nhân. không tranh quyền thế

Chờ đưa đến đám người liên ca, tri tâm đại tỷ Tạ Thanh Kiều đóng cửa lại, đuổi cái lưng mồi:

“Anh chồng thật là trong nhà đều bao nhiêu người, lớn rồi rõ ràng cũng văn nghệ như vậy.” Lại nói nào là “Chân ái vô địch” “Không phải là nàng không cười” như vậy.

Hoa hồng giúp nàng xoa bóp vai:

“Chuyện như vậy nếu là nháo không xong, tất cả mọi người đừng nghĩ qua cuộc sống yên ổn. Đại phu nhân sắc mặt càng ngày càng kém, nô tỳ nghe nha hoàn phòng lớn nói đã có mấy cái tỷ muội bị đại phu nhân mắng. Có còn bị khấu trừ lương tháng.”

“Đại phu nhân nếu có tâm tình mới là lạ.” Tạ Thanh Kiều ngáp một cái:

“Lại không giải quyết, lão phu nhân nói không chừng sẽ đổi đi đại phu nhân tổng giám đốc này.”

Hoa Hồng mặc dù nghe không hiểu rõ, nhưng ý của lời này vẫn là đã hiểu.

Đến buổi tối, cũng không biết lão phu nhân đánh cái gì chú ý, mời toàn bộ mọi người đến chỗ của nàng ăn chay. Nói là mấy ngày nay trong nhà không yên ổn, nên ăn chay an thần.

Dọc theo đường đi Tạ Thanh Kiều dặn dò tướng công của nàng phải ngoan, muốn ăn cái gì liền tự nói với mình. Không cần phải nói lung tung, tốt nhất là không nói lời nào, ai biết lão phu nhân hôm nay bày có phải Hồng Môn yến hay không đây.

Nguyên cho là mình là đi chậm một chút, chưa từng nghĩ là người tới đầu. Đường lão thái thấy Đường Hạo Dương vui mừng không ngậm miệng được:

“Đến đến, Hạo Dương đến ngồi ở bên cạnh ta. Thanh Kiều, cháu cũng cùng đi đến đi.”

“Bà nội, đây là hoa quế cao Hạo Dương đặc biệt vì bà nội mang tới, bà nội nhất định phải nếm thử.”

Tạ Thanh Kiều cẩn thận nhìn, khối hoa quế cao kia tựa hồ là ngày hôm qua nhị phu nhân đưa qua cho nàng. Tiểu tử này, rõ ràng cho bà nội nó lưu không cho mình, suốt ngày cứ nưng, nưng tử xếp thứ 3 thật không có lương tâm.

“A ha ha, Hạo Dương ngoan a, cháu ngoan.”

Đường lão thái quá vượt đầu Đường Hạo Dương, cái Tôn nhi này vốn là đưa cháu ưu tú nhất trong bốn tôn nhi, nhưng lão thiên gia hết lần này tới lần khác làm cho nó... Ai...

“Thanh Kiều này...”

Nghe được âm thanh của lão phu nhân, Tạ Thanh Kiều lưng cứng rần, giống như đứng quân tư:

“Cháu có đây.”

“Ta nghe nói, ngày hôm trước cháu mang Hạo Dương ra phố?”

“Vâng.” Tạ Thanh Kiều cung kính nói ra:

“Là Thanh Kiều thiếu suy xét.”

“Ừ, đích xác là thiếu suy xét !” Lão phu nhân chu mỏ:

“Đều ra phố rõ ràng không mang một ít bánh đậu đỏ của lão Vương cho lão thái bà này.”

Gi?

Tạ Thanh Kiều nháy mắt mấy cái, chống lại con mắt lão phu nhân giáo hoạt lập tức ngậm hiểu, lặng lẽ nói ra:

“Lần sau Thanh Kiều nhất định mang về cho ngài.”

Bánh đậu đỏ của Vương chưởng quỹ có danh từ trăm năm tại phía bắc Vân Châu thành, Đường phủ tọa lạc tại phía nam của Vân Châu thành. Muốn mình mang theo Hạo Dương chơi khắp cả Vân Châu thành cứ việc nói thẳng, tại sao còn vòng vo. Tạ Thanh Kiều đáy lòng yên lặng than thở, bất quá nàng tựa hồ cũng dần dần thói quen loại phương thức nói chuyện này

“Đừng quên mang cho ta thêm 1 bức họa Quan Âm.”

“Vâng.” Lần này là tới Quan Âm miếu ở thành tây cũng phải đi.

Không lâu sau, các chủ tử các phòng đều lục tục đến đây. Tạ Thanh Kiều thấy tình thế dắt Đường Hạo Dương đi tới một bên.

“Đều ngồi đi.” Gặp người tới đông đủ, lão phu nhân tại khi Đường đại phu nhân cùng đi vào nói. Dựa theo lệ cũ, Đường phu nhân ngồi ở bên tay trái lão phu nhân, đại đương gia Đường Hạo Nhiên khó được khi về nhà ngồi ở bên phải lão phu nhân. Những người khác cũng theo thứ tự ngồi vào vị trí sau, bọn nha hoàn liền bưng lên kim bồn, chén trà, rửa tay súc miệng.

Qua một lát, lão phu nhân cuối cùng cũng mở miệng lại đối với chuyện Đường gia đại gia nạp thiếp một chữ cũng không nói, ngược lại đối với tam phu nhân hỏi:

“Hạo Minh đâu, gần đây học tập như thế nào?”

“Bẩm tổ mẫu, Hạo Minh hôm nay được khen ngợi. Lâm gia huynh đệ còn có Ngụy gia huynh đệ đều bị tiên sinh đánh vào lòng bàn tay.” Tiếng nói rơi xuống chỉ thấy Đường tam phu nhân thư thái cười một tiếng, Hạo Minh nhà nàng chính là không chịu thua kém như vậy, dáng vẻ này khác với hai vị huynh đệ khác. Một kẻ chỉ biết lưu luyến nơi bướm hoa, một người khác... Không nói cũng được.

“Không tệ không tệ, Đường gia chúng ta vẫn luôn có người đọc sách. Tổ mẫu nơi này đúng lúc có cái nghiên mực, liền tặng cho cháu đi.”

Đường Hạo Minh vui mừng nhướng mày, vội vàng nói:

“Tạ tổ mẫu.”

Chờ nghiên mực mang lấy ra, nhị phu nhân có chút giật mình:

“Đây không phải là lễ vật chúc thọ năm ngoái Ninh tri phủ đưa tới chúc thọ lão phu nhân sao?”

“Con vừa nói như vậy ta còn nhớ không ra rồi.” Lão phu nhân vui tươi hơn hử nói:

“Ta nhớ được ngày đó cạnh nữ nhi của Ninh tri phủ cũng tới. Cái nha đầu kia thật sự là dáng vẻ xinh đẹp, nghiên mực này là nha đầu kia thay cha nó tặng cho ta, ta nói có đúng hay không Hạo Nhiên, lúc ấy con cũng ở đấy.”

Hồng Môn yển bắt đầu rồi, đây là tiếng lòng của Tạ Thanh Kiều. Bất quá trong tay chiếc đĩa không ngừng không nhanh không chậm gấp thức ăn cho Đường Hạo Dương bên cạnh, mực đích chỉ có một – – chặn lại miệng.

“Nghiên mực đích xác là khó được nghiên mực tốt, Tứ đệ vừa vặn cần dùng tới, đa tạ tổ mẫu một phen dụng tâm.”

Đường Hạo Nhiên quy củ đáp, lão phu nhân xoa lên tay của hắn:

“Dụng tâm của ta, cháu cũng phải hiểu.”

Tháng một sau, Đường gia đại thiếu gia cưới vợ con gái của Ninh tri phủ, về phần nữ tử ma nữ kia cũng không ai biết đi nơi nào. Bất quá từ Đường Đại quân gia gần đây nhiều lần xuất nhập khổ phòng ước chừng là cho chút ít ngân lượng tổng đi.

“Thiếu phu nhân, này đều nhanh hai cái canh giờ, như thế nào còn chưa đi.”

Hoa Hồng đứng ở bên cạnh Tạ Thanh Kiều, nhỏ giọng lẩm bẩm. Hôm nay là ngày Đường gia đại gia cưới con gái của Ninh tri phủ Vệ Tư Đình vào phủ, vợ cả Liễu Mạc Như đã tại Tạ Thanh Kiều nơi này ngồi gần hai canh giờ, nhưng không có rời đi ý tứ.

“Đại tẩu?” Tạ Thanh Kiều thấy Liễu Mạc Như thần sắc có chút không đúng, trong lòng khắp nâng một tia dự cảm xấu.

Liễu Mạc Như có chút hoảng hốt: “Năm năm trước, tỷ cũng là như vậy tới.” Dứt lời, từ từ đứng lên, cứ vậy rời đi.

Tạ Thanh Kiều vội vàng đuổi nha hoàn cùng nàng đi ra sân nhỏ.

“Đại thiếu phu nhân thật đáng thương.” Hoa Hồng là một thẳng tính, có sao nói vậy.

Mặc dù so với cưới cô gái bán hoa kia, vị Vệ tiểu thư kia đúng là không có nhục nề nếp gia đình Đường gia. Nhưng đối với Liễu Mạc Như mà nói hai người không có khác nhau về bản chất.

Ban ngày Tạ Thanh Kiều vẫn còn ở đồng tình người khác, buổi tối hôm đó tướng công nhà mình lại đột nhiên tiến vào trong ao sen Đường phủ, may mắn gã sai vặt phát hiện sớm nếu không nói không chừng đã bị chết đuối.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Bên kia đang động phòng hoa chúc, bên này lại một mảnh tiếng khóc, lão phu nhân Đường gia rốt cục cũng không bình tĩnh!

4. Chương 4: Nương Tử Ta Nóng Quá

“Đây đây đây đây... Tam thiếu gia sợ là sẽ cảm mạo thì nhiệm vụ thiết yếu chính là hạ sốt.” Lang trung lau cái trán mồ hôi, nữ nhân toàn bộ đều không nháy mắt theo dõi hắn. Loại đãi ngộ này, ngoại trừ hoàng đế lão nhân chỉ sợ cũng chỉ có đi đại trạch xem lang trung mới có thể có cái đó.

“Vậy thì nhanh lên phía dưới tử đi!” Đường đại phu người vợ vàng nói.

Bên cạnh nha hoàn là một người có nhãn lực mạnh mẽ, vợ vàng mang theo lang trung đi nhà kế bên. Đại phu nhân đem lão phu nhân đỡ:

“Nương, ngài cũng sớm đi nghỉ ngơi đi, nơi này có con cùng Thanh Kiều chiếu cố là được rồi.”

Lão phu nhân vẫy vẫy tay áo, chống một người chống quải trượng: “Hôm nay là ngày hỉ sự, kết quả lại là vừa ra khỏi phòng lại có chuyện như vậy. Có thể để cho lão thái bà này bỏ bớt lo hay không?”

“Dạ nương dạy phải. Những ngày này đúng là con làm không tốt. Nhưng ngài lại vì chộc tức mà hại tới thân thể thì con thật là có lỗi. Hạo Dương hiểu kính ngài, nếu là cho nó biết bởi vì chuyện của mà chộc cho lão tổ tông tính giận dữ thì thật sự là ngại chết phúc phần của nó.” Đại phu nhân khom lưng đỡ lão phu nhân, nhẹ giọng.

Lão phu nhân đại khái cũng là biết rõ những chuyện này cũng không phải là đại phu nhân có thể khống chế, gọi tới lão ma ma:

“Đi, trở về phòng đi. Ta già rồi, trông nom cũng không muốn quản nữa.”

Đưa được vị Bồ Tát này, đại phu nhân đi đến buồng trong. Trông thấy Tạ Thanh Kiều ngồi ở bên giường, gấp gấp đổi túi chườm nước đá cùng khăn ướt cho Đường Hạo Dương nên trong lòng tức giận tiêu tán đi một chút.

Nghe được tiếng bước chân, Tạ Thanh Kiều vợ vàng đứng lên hành lễ:

“Đại phu nhân.”

“Cùng Hạo Dương gọi ta là nương đi, nơi này không có ngoại nhân không cần xa lạ như vậy.”

Nhìn xem Đường đại phu nhân vẻ mặt tiêu tụy bộ dáng cùng khẩu khí nhu hòa, Tạ Thanh Kiều trong lòng căng thẳng. Không phải muốn biết được cái gì đi?

Đời này nàng buồn bực nhất chính là cùng loại người quyền cao chức trọng nói chuyện phiếm, nhất là bày tỏ tâm sự. Mặc dù lúc ấy những người này nói chuyện rất sung sướng, đem bạn trở thành tri kỷ tốt nhất trên thế giới nhưng ai có thể ngờ tới sau này kẻ kia sẽ không vì thế mà không đề phòng bạn chứ?

Nói chuyện phiếm là 1 nghệ thuật, Tạ Thanh Kiều tự nhận chính mình không có bao nhiêu tế bào nghệ thuật, tạm tha cho nàng đi.

Nhìn xem Đường Hạo Dương trên giường, hai mắt nhắm chặt, khe nhú mày, xem ra ngủ rất bất an ổn. Con cái đều là cốt nhục trong lòng cha mẹ, mặc dù đứa con trai này tâm trí chỉ dừng lại ở bảy tuổi nhưng Đường đại phu nhân cũng không phải là mẫu thân tuyệt tình. Ngồi đến bên giường, tinh tế để ý Đường Hạo Dương tóc có chút rối, lại ần lấy thái dương của hắn từ từ xoa.

Qua một hồi lâu, Tạ Thanh Kiều chỉ nghe được đại phu nhân lưu lại câu “Chiều cổ thật tốt nó” rồi liền đi.

Hoa Hồng bưng 1 chén thuốc tiến đến, lại đốt lên hương an thần, vốn định bởi Tạ Thanh Kiều lại bị nàng đuổi đi ngủ. Hoa Hồng là nha hoàn, tuy nói là nha đầu nhất đẳng trong phòng, nhưng mỗi ngày cũng có rất nhiều chuyện phải làm. Lại nói, chiều cổ tướng công của mình vốn là chuyện thuộc bốn phận của Tạ Thanh Kiều, không cần phải dùng người khác.

Được Đường phu nhân mát xa đầu có điểm tác dụng, Đường Hạo Dương thoát nhìn không đau như vậy. Nhưng lại qua không được bao lâu...

“Nương tử...”

Trong chăn bàn tay không an phận nắm, bắt loạn, Tạ Thanh Kiều đành phải cầm tay của hắn thử dò xét hỏi:

“Tỉnh?”

Đường Hạo Dương khẽ mở mắt ra: “Nóng...” Nói liền ngồi dậy đem chăn vén lên, Tạ Thanh Kiều vội vàng lại đem chăn đè lại. Đường Hạo Dương như cái người không có xương chân ngã vào trong ngực Tạ Thanh Kiều. Hần triệu chứng này chính là nóng sốt cảm mạo, nhất định phải đổ mồ hôi, nếu nhiệt độ không hạ xuống liền khó mà nói.

“Muốn nương tử o o.”

Tạ Thanh Kiều bị hắn ôm có chút thở không nổi, nghe được câu này thân thể cứng đờ, lại nhận mệnh mềm đi xuống. Ai bảo Đường Hạo Dương là người thân thể soái ca tâm lại chính thái đây?

“Tốt, o o, o o liền không nóng.”

Tạ Thanh Kiều cảm giác mình giống như là cái nữ yêu quái đang hút thu tinh nguyên nam tử, khác biệt duy nhất là người khác là hút, nàng là thổi. Đường Hạo Dương híp mắt thoải mái hưởng thụ cái hình thức tự động ngăn cản kiềm trí tuệ nhân tạo nhưng qua không được bao lâu lại bắt đầu kêu nóng.

Tạ Thanh Kiều không có biện pháp đành phải dụ dỗ hắn:

“Chúng ta uống thuốc trước được không, uống thuốc liền không nóng.”

“Đáng!”

Phải, mặc dù ngốc nhưng vị giác vẫn còn đó. Lúc trước ba mẹ là thế nào dụ dỗ mình khi còn bé uống thuốc nhỉ? Tạ Thanh Kiều vắt hết óc cuối cùng là nhớ lại – mẹ mình khi còn bé luôn ca tụng mình, rồi sẽ không đã sinh bệnh!

Không uống thuốc là không được! Tạ Thanh Kiều đem chén bưng tới:

“Ngoan, uống thuốc xong chúng ta ăn mút hoa quả được không.”

Đường Hạo Dương đầu lắc đầu như cái trống.

“Chàng nếu như là không uống thuốc, sẽ tiếp tục nóng lên đó nha.” Kế hoạch A: hù dọa tiểu hài tử.

“Thuốc cũng là nóng, nương tử nàng xem, trên đó còn hơi nước.” Đường Hạo Dương cau mày, một đôi mắt bồ câu tràn đầy không tín nhiệm đối với quái tỷ tỷ.

“Không uống thuốc bệnh liền trị không hết, trị không hết không có thể ăn gì ngon, không thể uống nước ô mai ướp lạnh, không thể ăn dưa hấu, tất cả gì Hạo Dương thích ăn cũng không thể ăn.” Kế hoạch B : hấp dẫn mỹ thực.

Đường Hạo Dương rất rối ren, hắn rất muốn ăn những thứ đó nhưng hắn không muốn uống thuốc, khuôn mặt đều nhanh nhăn thành cái bánh bao.

“Ngoan nào, chỉ cần uống thuốc thiếp cái gì đều đáp ứng chàng.”

“VẬY ta uống thuốc, nương tử nàng phải hôn hôn ta, hôn nhẹ ta liền không thấy đắng.”

Tạ Thanh Kiều sững sờ, tướng công nhà nàng tâm trí chỉ có dừng ở bảy tuổi, như thế nào đột nhiên tự dưng kích thích khai khiếu loại này rồi?

Không thấy được Tạ Thanh Kiều đáp lại, Đường Hạo Dương rất là nhụt chí, phòng lên miệng không nói lời nào.

“Ngoan, là ai nói cho chàng biết chỉ cần thiếp hôn chàng thuốc cũng không thấy đắng?”

Đường Hạo Dương lệch nghiêng cái đầu suy nghĩ một chút, rất thành thực đáp:

“Mẫu thân nói ta mệt mỗi hoặc là không thoải mái chỉ cần nàng hôn một cái liền toàn bộ tốt lắm.”

Tốt... Hay cho một vị Đường đại phu nhân! Ngài thật sự là cao tay.

Rốt cục tại khi Tạ Thanh Kiều đích thực vừa dỗ lại lừa xuống Đường Hạo Dương mặt nhăn như một tờ giấy đem thuốc uống vào. Mới vừa để xuống chén liền lập tức chỉ chỉ miệng của mình.

Tạ Thanh Kiều bắt đắc dĩ chau chau mày thật sự phải hôn?

“Muốn hôn hôn, nương tử nàng không thể nói chuyện không giữ lời gì hết! “

“Ai...” Tạ Thanh Kiều thở dài một tiếng, nhận mệnh cúi qua, nhẹ nhàng hôn khế miệng của Đường Hạo Dương.

“A... Thật đắng!” Tạ Thanh Kiều vẻ mặt ghét bỏ đi đến bên cạnh bàn vội vàng rót cho mình chén trà, không nghĩ tới chỉ là được chất lưu lại tại khế miệng đều đắng như vậy.

Nhấp một hớp đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người hỏi người ngồi ở trên giường có hay không cũng muốn một ly trà súc miệng.

“Nương tử hôn nhẹ, không thấy đắng.” Đường Hạo Dương vừa lòng thỏa mãn nằm xuống ngủ.

Còn là một bé ngốc mà miệng cứ ngọt như vậy, nếu là 1 người bình thường? Tạ Thanh Kiều xoa xoa cái trán, nàng không biết. Lại nhấp một hớp, đột nhiên nhớ lại đến lá trà pha loãng công hiệu được tính. Xem trên giường người kia đã ngủ say người, Tạ Thanh Kiều thở phào, may mắn mình không có uống.

Trải qua cả đêm ngủ yên Đường Hạo Dương ngày thứ hai tinh thần rất tốt, lay tỉnh Tạ Thanh Kiều nằm sấp ở bên giường, kinh ngạc tiếng hô:

“Nha, nương tử! Ai đánh nàng? “

Tạ Thanh Kiều mơ mơ màng màng như trong mắt, nàng mệt quá nàng cảm giác rất muốn ngủ. Tối hôm qua Đường Tam thiếu gia nhà nàng là ngủ được rất thoải mái, kia đều là hiệu quả nàng cả đêm không ngừng đắp bóp đầu cho hắn.

Nghe được trong phòng động tĩnh Hoa hồng mang theo ba tiểu nha hoàn bưng chậu nước khăn lông cốc trà đi đến. Nhìn thoáng qua Tạ Thanh Kiều, Hoa Hồng mỉm cười mặt đột nhiên ạch một chút.

Ngốc cũng đều hiểu khuôn mặt mình khẳng định xảy ra vấn đề. Tạ Thanh Kiều đi đến nha hoàn bên cạnh, cúi đầu hướng trong chậu nước nhìn lên – – ài, gấu mèo a nàng chính là quốc bảo.

Hoa Hồng hầu hạ hai người rửa mặt xong, kêu ba tiểu nha hoàn mang theo đồ đi ra ngoài. Chính mình đi đến bên cạnh Tạ Thanh Kiều nhỏ giọng nói ra:

“Đại gia cưới được vị Vệ cô nương kia không đơn giản.”

Tạ Thanh Kiều khê nhìn nàng một cái, không lên tiếng. Dắt Đường Hạo Dương từ từ hướng sân nhỏ đi tới, vài nha hoàn đã sớm ở trong sân bố trí xong ghế bành cùng trà quả.

Ánh mặt trời đang ấm, Đường Hạo Dương lúc này phơi nắng mặt trời đối với hắn cũng có rất nhiều chỗ tốt. Cho đến khi sắp xếp xong xuôi hẳn, Tạ Thanh Kiều ngồi ở cách hắn không xa không gần trên mặt ghế, gọi tới Hoa hồng.

Có được Tạ Thanh Kiều ngẫm đồng ý, Hoa hồng bên cạnh pha trà vừa nói nói:

“Trong phủ không biết làm sao lại có lời đồn vị Vệ tiểu thư kia mệnh là thủy.”

Lá trà sôi trào vừa vắn, Hoa Hồng thuận thực đem hộp gỗ nhỏ trong có cánh hoa quế đã khô cho thêm vào:

“Lão phu nhân ở đâu nô tì không rõ lắm, nhưng là ngày Vệ tiểu thư thỉnh an với đại phu nhân lúc đó lại ước chừng trong đó mau hai canh giờ mới đi ra.”

“Nương tử, ta cũng muốn uống!”

Đường Hạo Dương ngửi trà lẫn mùi thơm hoa quế vội vàng chạy tới, Tạ Thanh Kiều đem chén trà để ở bên cạnh:

“Không được, chàng bây giờ đang phải uống thuốc không thể uống trà.”

“Hạo Dương bệnh đã ổn rồi, không tin nàng xem!” Đường Hạo Dương bày ra một cái động tác đại lực sĩ, chọc cho nha hoàn chung quanh tỉnh tể cười khê, hấn cũng không thềm để ý, tiếp tục đắc ý khoe khoang.

“Thật sự khỏi?” Tạ Thanh Kiều hí mắt, xem Đường Hạo Dương đáy lòng chột dạ. Tựa hồ vừa rồi chính mình còn cảm thấy có chút nhứt đầu...

“Thiếu phu nhân, thuốc công dụng tốt lắm.”

Nhìn thấy chén thuốc đen thui kia, Đường Hạo Dương mặt tái mét.

“Đến, đem thuốc uống.” Tạ Thanh Kiều thổi độ nóng trong chén, đợi đến khi ấm vừa phải đưa cho Đường Hạo Dương.

Chống lại Đường Hạo Dương vẻ mặt táo bón, Tạ Thanh Kiều biết rõ là một hồi lễ mề giằng co. Trải qua tối hôm qua hù dọa, mỹ thực hấp dẫn Tạ Thanh Kiều hôm nay chọn lựa mục tiêu kích lệ.

“Ngoan nào, uống thuốc. Hạo Dương không phải là muốn làm nam tử hán uy phong sao? Chỉ có thân thể tốt mới có thể làm nam tử hán.”

Về phần Đường Hạo Dương ý tưởng liền rất đơn giản, tôn chỉ chỉ có một cái:

“Kia... Ta uống, nương tử phải hôn hôn.”

Chống lại Hoa hồng vẻ mặt có chút kinh ngạc, Tạ Thanh Kiều gật gật đầu. Chỉ cần tam gia chàng đem thuốc uống đừng nói hôn nhẹ, coi như là làm nàng gì đó.. Đường nhiên, dùng tâm trí của Đường Hạo Dương cũng không thể có thể làm cho nàng cái gì kia.

Tóm lại, chỉ có Đường Hạo Dương khỏi bệnh bình an, Tạ Thanh Kiều mới có thể có cuộc sống thái bình.

Với hình thức “Uống thuốc + hôn nhẹ”, Đường Hạo Dương thân thể dần dần khôi phục. Hoa hồng cùng dĩ vãng mỗi ngày hướng Tạ Thanh Kiều nói chuyện trong phủ, Tạ Thanh Kiều cũng chỉ là nghe, vẻ mặt cùng với Đường Hạo Dương như không có xảy ra việc gì. Về phần Đường Hạo Dương thật sự là trượt chân rơi xuống nước, hay bị người ta cố ý? Bọn hạ nhân, chủ tử các phòng, mà Tạ Thanh Kiều lại càng có vẻ việc không liên quan đến mình, đầy đủ phát huy năng chỉ vậy xem không nói lời nào, tinh thần Bá Vương lặn xuống nước.

Nhưng nàng trầm mặc không có nghĩa là người khác cũng sẽ trầm mặc. Nhất là ở nơi Đường gia đại trạch không có gió cũng có thể bay lên ba thước này mọi người đối với tinh thần đạo giáo phát huy đó là vô cùng tinh tế – Thái cực sinh lưỡng nghi, Lưỡng nghi sinh tứ tượng, Tứ tượng sinh bát quái, Bát quái sinh vạn vật...

Vì vậy ba ngày sau, tân nương tử Đường gia đại gia mới vừa vào cửa, rốt cục không chịu nổi tịch mịch liền đến chỗ của Tạ Thanh Kiều la cà.

5. Chương 5: Đường Phủ Người Mới

Tác giả : lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Sau giờ ngọ ánh nắng ấm làm người ta buồn ngủ, mấy ngày liên tiếp chẳng phân biệt được ngày đêm đối với Đường Hạo Dương cao độ chú ý khiến cho Tạ Thanh Kiều không khỏi có chút mệt mỏi, lúc này gấp một cái chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi. Đang hướng trong phòng đi tới, gặp một người phụ nữ tuổi trẻ với hai nha hoàn một lão ma ma cùng đi tới hậu viện của mình.

Tạ Thanh Kiều thở dài, bây giờ là mùa thịnh vượng du lịch sao, như thế nào cái tiểu viện này của nàng trở thành thắng địa người Đường phủ du lịch. Thiếu phụ kia từ xa đến gần chậm rãi đi tới, duyên dáng bước liên tục khiến cho Tạ Thanh Kiều người một lòng bỏ nhào đang muốn ngủ, thật là có động tác làm cho chết người ngay đi.

Bước trên cánh hoa đào, thiếu phụ tay áo ngắn màu vàng, váy dài màu xanh biếc, váy áo nhẹ nhàng quét cánh hoa trên mặt đất, cả người thoát nhìn lung lay sinh động.

Đội thiếu phụ đến gần Tạ Thanh Kiều đứng lên.

” Nói nơi này của tam thiếu phu nhân phong cảnh rất khác biệt, hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Nói rồi, che miệng cười:

“Tư Đình ta hôm nay mạo muội đến làm phiền, tam thiếu phu nhân sẽ không trách tội đi.”

Tạ Thanh Kiều nhẹ giọng nói:

“Tẩu nghiêm trọng rồi. Tẩu mới đến Đường gia, hẳn là muội đây phải đi trước bái phỏng tẩu tẩu. Nhưng là những ngày này quả thực bận rộn nên quên cả lễ nghi, mong rằng chị dâu không trách tội.” Vệ Tư Đình cô kia có lời gì trực tiếp cùng trợ lý cá nhân Hoa hồng của mình nói đi, Tạ Thanh Kiều nàng còn có chút chuyện cần phải làm đó là ngủ...

“Tẩu mời ngồi.” Tạ Thanh Kiều bắt đầu động tác cũng chậm, chậm rãi ngồi trở lại trên ghế:

“Hoa hồng, pha trà.”

Vệ Tư Đình không hổ là nữ nhi của tri phủ, ưu nhã đang giờ tay nhắc chân mới chậm rãi mà đến, chân mày khéo mắt có vẻ thanh tú, thanh âm nụ cười hiền hiện rõ ôn nhu. Chỉ thấy nàng để xuống tách trà:

“Quả nhiên là trà lài thượng hạng.”

“Trà này là đại phu nhân tặng cho, là trà mới năm nay, đương nhiên hương trà rất tốt.”

Vệ Tư Đình nhìn xem cả vườn xuân sắc lại cười nói:

“Vừa rồi tam thiếu phu nhân hô ta một tiếng tẩu tẩu, phải không?”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu.

“Vậy ta có thể hay không trực tiếp kêu tên muội đây? Tam thiếu phu nhân xưng hô thế này nghe thấy thật sự xa lạ, dù sao cũng là người một nhà không phải sao?”

Gấp gáp như vậy lời kéo làm quen sao?

Tạ Thanh Kiều tiếp tục gật đầu:

“Không sao, muội cũng cảm thấy có chút quái dị. Tẩu trực tiếp gọi muội là Thanh Kiều đi.”

Vệ Tư Đình có chút sắc mặt vui mừng:

“Thanh Kiều, lần này tỷ đến kỳ thật muốn hỏi...” Dừng một lát tiếp tục nói:

“Tam thiếu gia... Thân thể không việc gì chứ?”

“Chàng rất tốt, tạ tẩu tẩu quan tâm.”

Thấy Tạ Thanh Kiều như cũ là nét mặt xem ra khách khí Vệ Tư Đình tâm lại dần dần nguội lạnh xuống.

“Trong phủ có chút lời ra tiếng vào, tẩu chỉ mong Thanh Kiều không nên tin tưởng. Tẩu mặc dù không phải là người trung nghĩa nhân hiếu nhưng cũng xuất thân gia đình trong sạch.”

Tạ Thanh Kiều nhìn Vệ Tư Đình:

“Bọn hạ nhân nói bậy từ xưa rồi, tẩu cũng không cần quá mức sầu lo.” Vệ Tư Đình khẩu khí khê chậm, chỉ nghe Tạ Thanh Kiều lại nói:

“Muội không giống tẩu xuất từ gia đình quan lại, thuở nhỏ quen đọc sách thánh hiền. Nhưng coi là người ở phổ phường cũng biết câu tục ngữ ‘chính trực không sợ gian tà’ này. Mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần thân thể giữ vững thì lời ra tiếng vào thì sẽ tản đi. Tẩu thấy muội nói thế nào?”

“Thiếu phu nhân, ngài nói thiếu gia chúng ta rơi xuống nước có liên quan tới đại tẩu mới chứ?” Đưa đi Vệ Tư Đình, Hoa hồng đưa nàng âm cất đến trong ngăn tủ:

“Tặc tặc, này là nhân sâm. Ta nghe nói vị thiên kim tri phủ này của hồi môn đầy mười xe ngựa, thật không hổ là nữ nhi tri phủ.” Ai, chỉ sợ cả Đường phủ nghèo nhất liền là tam thiếu phu nhân nàng đi.

Lúc này Tạ Thanh Kiều đã chậm rãi thong thả nằm ở trên giường, nhắm mắt lại lười biếng nói:

“Cùng cô ta tám phần là có liên quan.”

Vốn không trông cậy vào vị này thiếu phu nhân nhàn nhã này lên tiếng, không nghĩ tới chủ tử rõ ràng phát biểu ý kiến, Hoa hồng hưng trí bừng bừng ngồi xuống mép giường.

“Đại gia cưới vị thiên kim này, cũng không phải là nạp thiếp mà là bình thê.” Bình thê, nói trắng ra là về mặt pháp luật là được hưởng quyền lợi cùng chính phòng, bất quá là trình tự vào cửa trước sau bất đồng mà thôi.

Hoa hồng thấy Tạ Thanh Kiều lật người thay đổi cái tư thế thoải mái, không khỏi nhẹ khê đẩy đẩy nàng:

” Thiếu phu nhân thật là, nói chuyện với ngài cũng đừng chỉ nói một nửa chứ.”

Chỉ nghe Tạ Thanh Kiều mơ hồ không rõ lắm bầm nói nhỏ:

“Đường lang bộ thiên – Hoàng Tước ở phía sau...”

“Cái gì?” Hoa hồng cúi người nghiêng tai nghe qua, chỉ nghe được một hồi tiếng hít thở vững vàng, Tạ Thanh Kiều đã mộng gặp Chu công rồi.

Đến buổi tối, Hoa hồng hầu hạ Tạ Thanh Kiều đứng lên. Xem xét giờ đến dùng cơm tối liền cùng Tạ Thanh Kiều cùng nhau đến ngoài phòng. Đường Hạo Dương đã ngồi đến cạnh bàn trông thấy Tạ Thanh Kiều đi tới vui vẻ nghênh đón, mà ngay cả Thụy nhi nói: “Thiếu gia, cẩn thận một chút” cũng không quan tâm.

“Nương tử, thật lười.” Đường Hạo Dương cười hì hì nói:

“Rõ ràng ngủ thẳng tới mặt trời xuống núi mới rời giường.”

Tạ Thanh Kiều mang theo hần lại ngồi trở lại bàn, hôm nay Đường gia các đại nhân vật cũng không có ai muốn thiết yến mời khách, này là mỗi viện đều tại trong viện của mình dùng cơm tối.

“Chàng đến lúc nào?”

Đường Hạo Dương suy nghĩ hồi lâu cũng không nói ra cái thời gian, ngược lại một bên Thụy nhi đáp:

“Bẩm thiếu phu nhân, thiếu gia đã tại nơi này ngồi gần nửa canh giờ.”

Tạ Thanh Kiều ngược mắt nhìn nàng nhưng lại hỏi:

“Hoa Hồng, thiếu gia đến đây vì sao không cho ta biết?”

Hoa hồng vội cúi đầu:

“Nô tỳ đáng chết, chỉ là nô tỳ nhìn thấy thiếu phu nhân gần đây cũng không ngủ một giấc yên ổn, liền... liền...”

Đường Hạo Dương nháy mắt mấy cái đột nhiên hiểu cái gì, lôi kéo tay Tạ Thanh Kiều nói:

“Nương tử buổi tối ngủ không ngon sao?”

“Thiếu gia trong khoảng thời gian này thân thể yếu, thiếu phu nhân mỗi lúc trời tối đều phải chiếu cố thiếu gia...” Hoa hồng đang nói, nghe được Tạ Thanh Kiều ho khan, vội vàng ngừng miệng.

Đường Hạo Dương hạ mí mắt, thật giống như đứa bé làm sai chuyện. Tạ Thanh Kiều nhìn hắn, ôn nhu nói:

“Chỉ cần Hạo Dương chiếu cố tốt thân thể không bị ngã bệnh không sợ uống thuốc, thiếp liền có thể ngủ ngon giấc.”

Đường Hạo Dương ngẩng đầu lên, dùng sức gật một cái.

Lúc này bọn nha hoàn đã mang lên thức ăn, Tạ Thanh Kiều vừa lòng thỏa mãn gấp thức ăn.

“Nương tử, nài ăn cải trắng này này.”

Tạ Thanh Kiều vui vẻ nhận lấy, Đường Hạo Dương nghe lời vẫn là rất khả ái.

“Nương tử, gần đây con mắt của nàng chung quanh luôn đen, ăn cải trắng sẽ biến trắng, nếu không thì sẽ quá xấu.” Đường Hạo Dương vụn phần lo âu nhìn xem Tạ Thanh Kiều đang vui vẻ ăn trắng món ăn, chọc nàng thiếu chút sắc lên.

“Ừ.”

Mới vừa ăn cơm xong, Thúy nhi đem Đường Hạo Dương mang về thư phòng làm công khóa. Người của Đại phu nhân Vương lão ma ma mang theo vài nha hoàn tới cửa. Tạ Thanh Kiều tâm cả kinh, vội vàng đứng lên nghênh đón.

“Lão ma ma, hôm nay như thế nào lại rảnh đến nơi này của ta rồi?” Vội vàng kêu Hoa hồng mang trà thượng hạng cùng điểm tâm, chính mình cùng ma ma nhập tọa, đây hết thấy làm cho Vương lão ma ma rất là hưởng thụ.

“Ngày chưa tới ba ngày nữa chính là ngày hai mươi, ta đến nói cho tam thiếu phu nhân trước một tiếng.”

Tạ Thanh Kiều bất động thanh sắc xuất ra một cái túi vải gì đó, hướng Vương lão ma ma trước mặt đẩy:

“Lão ma ma tuổi tác đã cao, có chuyện gì để bọn nha hoàn thông báo 1 tiếng là được, hoặc là gọi Hoa hồng tới, miễn cho ngài già như vậy phải đi xa một chuyến.”

Wương lão ma ma uống trà xuân, cả Đường phủ liền thấy được Tạ Thanh Kiều rất hiểu chuyện. Cái thiếu phu nhân này một người không có bối cảnh hai không có hậu trường, vốn là cưới vào cửa chính là xung hỉ, cũng may thái độ làm người coi như thức thời, trong phủ chủ tử coi như cho nàng vài phần mặt mũi. Xem phân thượng tại dĩ vãng đối với mình cũng không tệ lắm, hôm nay cũng không tính đến không.

“Thiếu phu nhân, chuyện hôm nay ta còn phải tự mình đến, nếu không ai lại nói ta đây 1 lão mục tử không biết làm việc !”

“Hử?” Tạ Thanh Kiều có chút buồn bực:

“Chuyện gì?” Nói, liền làm cho chung quanh nha hoàn lui đi, chỉ chừa lại Hoa hồng ở bên cạnh chờ.

Thấy bọn nha hoàn đều tản đi, Vương lão ma ma mới nói:

“Ba ngày sau, lão phu nhân muốn đích thân kiểm tra công khóa các phòng.”

“Lão phu nhân tự mình kiểm tra?” Tạ Thanh Kiều không hiểu:

“Trước không cũng là đại phu nhân kiểm tra là được sao?”

Wương lão ma ma một vẻ mặt cao thâm: “Này...là ngài lại không hiểu đi, đại gia cưới bình thê. Hôn sự này là lão phu nhân định ra, đương nhiên công khóa ba ngày sau lão phu nhân phải đích thân kiểm tra rồi.”

“Mới vào cửa không đến tháng một, cũng bị kiểm tra?”

“Ha ha, này ngài nói. Đây là quy củ, bất kể nàng là vào cửa một tháng hay là một ngày, đến ngày hai mươi kia cũng phải giao công khóa.” Vương lão ma ma cười hắc hắc:

“Tin tức này ta chỉ nói cho tam thiếu phu nhân thôi, cũng không uống ngài trước kia đối với chúng ta những lão ma ma này có nhiều chiếu cố.”

“Lão ma ma đều là lão nhân trong phủ, ta đây cái con dâu mới có cái gì làm có chỗ không đúng, còn phải làm phiền các ma ma dạy bảo nhiều hơn.” Tạ Thanh Kiều cười nói.

Vương lão ma ma cũng không lưu lại lâu:

“Đại phu nhân còn đang chờ ta, ma ma ta phải về trước.”

Tạ Thanh Kiều đứng lên gọi: “Hoa hồng, tiễn lão ma ma.”

Chờ trong sảnh mọi người đi sạch sẽ, Tạ Thanh Kiều vô lực dựa ở trong ghế. Đường phủ có một quy củ phạm là nữ quyền trong nhà, mỗi tháng ngày 20 được phu nhân hoặc là tiên sinh dạy học kiểm tra công khóa, cầm kỳ thư họa là cái thứ nhất, để bảo đảm Đường phủ hậu viện tố chất cao cấp. Nếu như không đủ nhẹ thì chép sách, nặng thì trừ lương tháng. Không chỉ có như thế ở nơi triều đại này, nếu như có mọi người đại viện có con gái nhà nào trong phủ công khóa nhiều lần không hợp cách sợ là sẽ gả đều khó khăn, mà ngay cả người hoàng thất cũng không thể may mắn thoát khỏi. Tạ Thanh Kiều xuyên tới triều đại này sau biết một loại phong tục như vậy, thật sâu thở dài nói:

“Quả nhiên là không hết học phần không để cho sinh viên tốt nghiệp.”

Lúc trước dựa vào chính mình gia thế chán nản, đại phu nhân nghĩ tới nàng không có niệm qua sách đương nhiên cũng liền không có văn hóa nhiều, mỗi lần thi đều thả nàng một lối thoát. Bất quá theo kinh nghiệm của Tạ Thanh Kiều tại trong Đường phủ thời gian càng ngày càng dài, đại phu nhân loại hành vi mở một con mắt nhắm một con mắt cũng càng ngày ít.

Tạ Thanh Kiều như có điều suy nghĩ trở lại gian phòng của mình, xuất ra bút lông xiêu xiêu vẹo vẹo luyện chữ. Bất quá nàng đối với mình không thể nào lo lắng, dù sao ba ngày sau màn kịch hay chỉ sợ là hai phòng thê tử của Đường phủ đại đương gia. Đây cũng là mục đích hôm nay Vương lão mụ tử đặc biệt đến nói cho nàng biết, để cho nàng không cần phải lo lắng, Đường gia sẽ tập trung vào người mới không rảnh đi nhốt nàng cái nhân vật ở dưới đáy phủ này.

“Hai nữ đầu? Hay là hai nữ tranh phu?” Tạ Thanh Kiều ngậm bút lông:

“Ha ha, thật sự là 1 tiết mục thú vị.”

Hoa hồng đưa đi Vương lão ma ma, mới vừa vào cửa phòng Tạ Thanh Kiều nghe được trong phòng người giống như dùng khẩu khí trêu chọc nói ra:

“Bất quá, ta cảm thấy được Vệ Tư Đình sẽ thắng, vậy nên làm cái gì bây giờ?”

6. Chương 6: Phạm Vi Cho Điểm

Tác giả : lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

“Nường tử nhanh lên!” Đường Hạo Dương thật là hưng phấn, cầm trong tay cần câu một đường sồi nổi, chọc tới nha hoàn bọn gia đình chung quanh ngược lại rút một hồi lãnh khí, chỉ sợ vị tổ tông này lại không để ý rơi vào nước.

Tạ Thanh Kiều cầm lấy sách bước nhanh vội vàng đi theo, đem hấn vũng vàng bắt lấy:

“Coi chừng lại rơi xuống, thật sự là người vết sẹo lạnh đã quên đau nhức.”

“Không đau không đau, nương tử hôn nhẹ cũng không đau.”

Nhìn Đường Hạo Dương mặt cùng ánh mắt thuần khiết, Tạ Thanh Kiều thở dài, nàng là thật không có hiểu sai.

Hôm nay Đường Hạo Dương đề xuất muốn câu cá chơi, Tạ Thanh Kiều vốn là không đồng ý. Mới ra khỏi sự việc kia không có vài ngày, lại để cho hấn gần nước mình là không muốn tại Đường phủ lẫn lộn đâu. Bất quá nhìn tướng công mình giống như động vật ánh mắt đáng thương lòng của nàng lại mềm nhũn ra.

Chọn trước nơi an toàn làm cho Đường Hạo Dương ngồi. Ngoại trừ mấy cái nha hoàn bên cạnh, lại an bài ba gia đình bồi lợi vô cùng tốt thay nhau thủ ở bên cạnh hấn, Tạ Thanh Kiều lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Cầm lấy bộ sách thi của Đường phủ nữ quyến bắt đầu học học.

“Thê phải thuận theo phu, hiếu kính cha mẹ chồng, dạy dỗ con...” Tạ Thanh Kiều nhỏ giọng lầm bầm. Bên cạnh trên bàn trà nhỏ còn bày đặt thêm vài cuốn sách.

“Thiếu phu nhân, ngài cũng không thể chỉ thấy những thứ này.” Hoa hồng mở ra sách Tạ Thanh Kiều mang ra ngoài:

“Nô tỳ nghe nói lần này lão phu nhân ra chiêu mới.”

“Gi?” Tạ Thanh Kiều bất đắc dĩ xoa xoa mày:

“Có thể hay không có nhấn mạnh đến phạm vi nào?” Nhà ai xuyên qua còn phải như nàng xuất ra tinh thần hăng hái như năm đó thi đại học không? Lão phu nhân, phạm vi thi thật là quá! Cầm kỳ thư họa...không có 1 cái đề chính xác sao?

Nhìn xem Tạ Thanh Kiều mặt than khóc, Hoa hồng an ủi:

“Chớ sợ chớ sợ, trước kia cũng không phải như vậy. Thiếu phu nhân ngài yên tâm, lão phu nhân là sẽ không làm khó ngài.”

Tạ Thanh Kiều mắt bay vùn vụt. Hoa hồng, nô tỳ này xác định đây là đang an ủi mình, không phải là đả kích mình đó chứ?

Lúc trước nàng gả tiến vào, người Đường phủ đối với nàng là người phải rèn luyện hàng ngày quá rõ ràng. Tại lần đầu tiên khảo hạch sau mấy ngày, mọi người Đường phủ thấy ánh mắt của nàng đều mang theo chút ít đồng tình: một người dựa vào bán đậu hũ miễn cưỡng duy trì sinh sống làm sao sẽ còn có thời gian rồi đi học những thứ thi từ ca phú kia? Đây...tại trong mắt Đường đại phu nhân, Tạ Thanh Kiều trình độ văn hóa có thể dùng hai chữ là: biết chữ.

Nhưng là lão phu nhân? Tạ Thanh Kiều thật đúng là không xác định, mình ở trong mắt lão phu nhân đến tốt cùng là cái cháu dâu như thế nào. Mặc kệ như thế nào, trước khi thi học là cần thiết. Tạ Thanh Kiều uống một ngụm trà, tiếp tục cùng sách vở phần đầu.

Đột nhiên, một hồi thét chói tai làm rối loạn suy nghĩ Tạ Thanh Kiều, đợi nàng ngó ra đầu cẩn thận nhìn lên, quyển sách trên tay lập tức rơi trên mặt đất, miệng kinh hãi có thể nhét vào một quả trứng gà! Đường Hạo Dương dây cần câu không biết tại sao rõ ràng quấn ở cổ áo!

“A ! ! ! Tam thiếu gia, coi chừng!” Đây là Thúy nhi.

“Đại, Đại thiếu phu nhân... ngài coi chừng! !” Đây là lão ma ma của Đại thiếu phu nhân.

“Tránh ra!” Tạ Thanh Kiều bước đi qua, đem nha hoàn thất thần bồi qua một bên. Ai cũng không có chú ý cái tam thiếu phu nhân bình thường giọng nhỏ nhẹ, giờ phút này thật nghiêm túc không ngờ.

“Đây...!” Tạ Thanh Kiều chỉ vào một cái gia đình:

“Nhanh dùng cây kéo đem dây cắt bỏ.”

“Cây kéo? ” Lão ma ma thanh âm lập tức cao lên:

“Cẩn thận một chút, đây chính là Đại thiếu phu nhân a!”

Kể cả là Thiên Vương lão tử, vậy cũng phải dùng cây kéo đem dây câu cắt đoạn! Tạ Thanh Kiều trừng lão ma ma kia một cái.

Đang khi gia đình đem cây kéo lấy ra Đường Hạo Dương không biết tại sao dưới chân vừa trượt, trong tay cầm câu cũng đi phía trước. Liễu Mạc Như tựa như bị dây câu sóng sờ sờ lôi đi

“Tôm” một tiếng rơi vào trong hồ.

Lần này, xong!

Đường Hạo Dương bị Liễu Mạc Như theo quán tính thuận thế cũng hướng trong hồ nước kéo đi, vài người nha hoàn nhất gan lập tức sợ khóc ra thành tiếng. Tạ Thanh Kiều tay mắt lanh lẹ chạy như bay, một tay túm hần vũng vàng bắt lấy dùng sức kéo trở về, hai người nặng nề té trên mặt đất, cầm câu kia đã sớm trôn vào trong nước.

“Cứu người!” Bị Đường Hạo Dương áp dưới thân thể là Tạ Thanh Kiều không quên hướng phía bên cạnh gia đình sững sờ hô. Gia đình cuối cùng là phục hồi tinh thần, vội vàng nhảy xuống nước đem Liễu Mạc Như đã sớm mất hồn phách mang lên.

Liễu Mạc Như nằm ở trên giường run lấy bầy, sắc mặt trắng bệch một mảnh nôn nước ho khan, hù dọa một phòng nha hoàn đã sớm quỳ trên mặt đất.

“Đại thiếu phu nhân là bị kinh sợ, thêm nước hồ hàn khí quá nặng, cho nên khí huyết không lưu thông.” Lang trung dè dặt nói, không ngừng lau mồ hôi. Những ngày này hần luôn bị Đường phủ tài đại khí thô mời đến, lại luôn bị một phòng nữ nhân nhìn chăm chú, hơn nữa khách hàng của hần triệu chứng cũng đều đồng dạng – rơi xuống nước bị bệnh thương hàn. Hần cảm thấy kiếp sống nghề nghiệp của mình tựa hồ muốn co lại ngắn thêm chút.

Vệ Tư Đình nhìn thoáng qua Đường đại phu nhân bên cạnh, thấy nàng gật gật đầu liên đối với lang trung nói:

“Kính xin tiên sinh bốc thuốc đi, khổ cực ngài rồi.”

Chờ lang trung đi, lão ma ma của Liễu Mạc Như vội vàng quỳ xuống bên chân đại phu nhân:

“Đại phu nhân, thiếu phu nhân của ta...”

Không đợi nàng nói xong, Đường đại phu nhân nhẹ nhìn nàng một cái:

” Hảo dưỡng bệnh, nếu là thiếu cái gì ma ma liền đi khổ phòng lấy, nếu khổ phòng không có liền kêu Tư Đình qua ta cầm.” Dứt lời, liền đi.

“Tỷ tỷ hảo dưỡng bệnh, muội sẽ không quấy rầy.”

Liễu Mạc Như nhìn nữ nhân trước mắt này, nỗ lực khắc chế lửa giận trong lòng:

“Đi ra ngoài!” Vệ Tư Đình, hảo một cái Vệ Tư Đình, mới vào cửa vài ngày liền cùng đại phu nhân quen như vậy.

Lão ma ma đỡ Liễu Mạc Như, nàng là lão ma ma của nhà mẹ đẻ Liễu Mạc Như mang đến. Nhìn thấy tiểu thư nhà mình bị như vậy, cũng không nhìn đối với kia Vệ Tư Đình hận thấu xương. Lập tức an ủi:

“Thiếu phu nhân, không cần vì kẻ kia mà tức giận. Cô ta chẳng qua là lúc đầu có mối mề, nếu lâu ngày biết nhân tâm, đại phu nhân sớm muộn sẽ rõ thiếu nãi nãi ngài hiểu tâm.”

“Ta cần bà ta hiểu làm chi? ” Liễu Mạc Như đột nhiên dửng dưng cầm lấy tay lão ma ma quát:

“Ta chỉ muốn Hạo nhiên!”

“Dạ dạ dạ, đại gia cũng sẽ thấy được là ngài tốt. Cái Vệ Tư Đình kia, nàng dù thế nào nhảy lên cũng thành không khí. Tương lai đại gia đương gia cả Đường phủ hậu viện còn không phải là do ngài quản.” Lão ma ma vỗ nhẹ lưng tiểu thư nhà mình, làm cho nàng thuận khí.

So sánh bên kia Tạ Thanh Kiều bên này động tĩnh liền ít hơn nhiều.

“Ta lại không phải cố ý.” Đường Hạo Dương khẽ mím môi, tú mi nhú lại cùng nhau trong mắt dần dần tràn đầy sương mù:

“Ta nghĩ câu cá lớn, liền đem dây buông dài. Dùng sức hất lên, không nghĩ tới là Mạc Như tẩu là từ nơi nào đi ngang qua...”

Tạ Thanh Kiều trước vẫn nghĩ không thông, lúc ấy là vị đại tẩu kia cách Đường Hạo Dương ba mét, tại sao lại bị dây câu của hắn quấn lên. Thì ra là tiểu tử này rõ ràng học được “Thả câu dài, bắt cá lớn”.

“Chàng đó, ai da...” Vốn định giáo dục Đường Hạo Dương, nhưng eo của nàng! Vừa rồi thoáng cái té không nhẹ tám phần da đều tím. Đường Hạo Dương vội vàng tiến đến bên cạnh Tạ Thanh Kiều:

“Nương tử nàng làm sao vậy? Bị thương sao?” Nói rõ ràng lại khóc lên:

“Thực xin lỗi, Hạo Dương lại đã gây họa, hu hu, thực xin lỗi.”

Tạ Thanh Kiều cảm thấy giờ phút này đầu muốn nổ tung, vội vàng lấy ra khăn lau nước mắt Đường Hạo Dương:

“Chàng đừng khóc nha, nương tử thân thể tốt lắm, không có việc gì.”

Đang nói, âm thanh của Đường đại phu nhân truyền vào:

“Như thế nào bên này cũng không yên ổn! Hạo Dương, nam tử hán đại trượng phu khóc cái gì!”

Nghe được mẫu thân khiển trách Đường Hạo Dương lập tức bị hù dọa đã ngừng lại nước mắt. Nhưng vành mắt cùng mũi hồng hồng, chọc cho một đám người cảm thấy hắn mới là người bị hại.

“Nương, đại tẩu như thế nào?”

Tạ Thanh Kiều quan tâm hỏi, Đường đại phu nhân như cũ vẻ mặt quý phụ không chút thay đổi:

“Lang trung đã kê thuốc, uống mấy thang thuốc liền không sao.”

Tạ Thanh Kiều thở phào:

“Vậy là tốt rồi... vậy là tốt rồi.”

“Hạo Dương không có sao chứ?” Nhìn con trai mình một vẻ muốn khóc lại không dám khóc, Đường phu nhân có chút bất đắc dĩ.

“Không có việc gì.” Tạ Thanh Kiều suy nghĩ một chút vẫn là nói ra:

“Hạo Dương bướng bỉnh, chỉ muốn câu con cá lớn, chưa từng nghĩ khi đem cần câu vung ra dây lại quấn vào cổ áo của đại tẩu...”

“Những cái này ta cũng biết, không cần nhiều lời.” Đường đại phu nhân khẽ đưa mắt:

“Đó là một chuyện ngoài ý muốn, hãy để cho nó qua đi. Trong phủ những ngày này con cũng thấy đầy nhiều một chuyện không bằng một chuyện. Mấy ngày nữa, con gắng chăm lo cho nó, chuyện này như vậy kết thúc đi.”

“Vâng.”

“Về sau không có việc gì đừng làm cho Hạo Dương tới gần nước đi!”

Tạ Thanh Kiều ngẩng đầu nhìn một cái đại phu nhân, nàng rốt cuộc vẫn là tin Đường Hạo Dương số mệnh kị nước như lời đồn đại, cuối cùng yên lặng gật đầu nhẹ.

Đường đại phu nhân đi đến trước mặt con mình, trầm mặc một lát, vỗ vỗ vai của hắn liền đi.

Hoa Hồng đem vài hộp dược liệu đại phu nhân mang đến cất kỹ, đỡ Tạ Thanh Kiều trở về phòng. Thúy nhi đang muốn đem Đường Hạo Dương mang về phòng của hắn nhưng không ngờ bị Đường Hạo Dương tránh ra tay.

“Chàng còn không đi về nghỉ?”

“Nương tử, nàng còn đang tức giận phải hông?”

Đường Hạo Dương cúi đầu nhỏ giọng nói ra. Hồi lâu không nghe thấy giọng Tạ Thanh Kiều, tiện đà ngẩng đầu lên phát hiện nàng vẫn nhìn mình chăm chăm trong lòng hẩn sinh ra một chút chân tình không hiểu.

“Không có, thiếp không có tức giận.” Tạ Thanh Kiều xoa lên mặt của hắn:

“Thiếp chỉ là mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Kia ta giúp nàng, trước Hạo Dương bị bệnh nương tử đều liên tục ở cùng Hạo Dương.”

Thúy nhi vừa muốn nói gì, lại bị Hoa hồng dùng cổ sữa sang lại thư phòng kéo sang một bên. Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, nhìn xem tướng công một lòng chỉ nghĩ tới mình, lòng dần dần có tia ấm áp.

Hoa đào tháng ba say hồng nhan, thiếu niên nhà ai trực phong lưu. Nếu như cái tướng công này là một nam tử bình thường, có lẽ sẽ cùng Đường gia đại gia là 1 nam tử phong lưu đi. Mà nàng, như cũ là bán đậu hũ dầu đường, cùng người này không có bất kỳ khả năng cùng xuất hiện.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, Tạ Thanh Kiều hiện tại lại mệt mỏi vừa đau, dần dần trầm trầm nhắm mắt lại.

Trước khi ngủ trong đầu trời lên hình ảnh đại tẩu bối rối lạnh như băng, khóe miệng gợi lên một nụ cười.

Đại tẩu, kỳ thật tẩu rơi vào trong nước cũng tốt. Ít nhất sau lúc lão phu nhân kiểm tra công khóa, nếu tẩu không địch lại Vệ Tư Đình, có thể không phải vừa vặn có cái lý do tốt này sao? Tẩu còn cần phải thật tốt cảm tạ một chút Hạo Dương đó.

Nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy eo của mình tổn thương cũng là một cái có thật tốt, Tạ Thanh Kiều vừa lòng thỏa mãn ngủ thiếp đi.

7. Chương 7: Kiểm Tra Công Khóa

Tác giả : lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Vốn nghĩ đại tẩu là phát sinh chuyện rơi xuống nước lão phu nhân sẽ đem kiểm tra công khóa thời gian đây về sau, không nghĩ tới lại còn là dựa theo mọi khi tiến hành, điều này làm cho “Tạ mù chữ” có chút buồn bực. Bất quá khi nàng đỡ eo của mình, trông thấy đại tẩu mặc đồ trang sức trang nhã tự nhiên hào phóng xuất hiện ở trước mắt mọi người, không khỏi âm thầm bội phục là tinh thần chuyên nghiệp của Mạc Như đại tẩu.

Đường phủ gia đại nghiệp to lớn, trong phủ cảnh sắc đương nhiên là đẹp nhất thành. Hôm nay lão phu nhân kêu mọi người trong phủ tụ tập bên cạnh suối nước nơi này xuân sắc dạt dào, nhiều đóa thúy liễu màu hồng phấn lá lướt, có tiếng chim hót vang lên, gió nhẹ quét vào mặt thật là thích ý, rất có thú tao nhã noi theo tài sĩ cổ đại đối ẩm ngâm thơ .

Tám chiếc bàn thấp theo bên bờ xếp ra, trên mặt đã để giấy và bút mực. Đợi các chủ tử tại cùng nha hoàn đi theo thứ tự ngồi xuống, đối diện một chiếc bàn thấp khác vài người thị nữ liền bắt đầu nghiền trà dâng hương.

Loại cảnh tượng ý thơ này khiến cho Tạ Thanh Kiều cũng không khỏi tinh thần yên tĩnh. Trong tay áo ngón tay lặng lẽ thả vào bên nước, vài cánh hoa rơi vào trong nước dính ở trên tay đợi nàng đưa tay lại phóng vào trong nước cánh hoa kia liền hòa theo nước chảy đi xa. Tạ Thanh Kiều khẽ mỉm cười, này thật đúng là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”.

Không lâu sau, lão phu nhân được hai lão ma ma đỡ ngồi xuống. Nhìn quanh bốn phía, 3 con dâu cùng ba vị cháu dâu tôn nhi Đường Hạo Dương đều đã đến đây, mỉm cười nói nói:

“Ha ha, để các con cháu những người trẻ tuổi cùng lão nhân gia ta ở chỗ này ngắm hoa xem nước quả thực là có chút ít nhàm chán.”

Mọi người biết rõ đây là lão phu nhân nói lời khách khí, tất cả có thể nói là có thể cùng lão tổ tông ngắm hoa thật sự là phúc khí.

“Mạc Như, nghe nói ngày hôm trước cháu vô ý rơi xuống nước, hôm nay xem ra tinh thần khá hơn, thân thể có thể chịu nổi không?”

Nghe được câu hỏi của lão phu nhân Mạc Như ôn nhu nói:

“Vốn cũng không phải là cái đại sự gì, kinh động đến lão tổ tông là cháu không phải. Hai ngày nay, thầy lang kê thuốc, cháu uống mấy thang nên thân thể cũng tốt hơn chút ít rồi. Hôm nay lại tại đây ngồi một chút, nghe thanh âm nước suối chảy, tiếng chim hót, lại càng cảm thấy tâm tình thoải mái hơn rất nhiều.”

Lão phu nhân gật gù đầu: “Ta thường nói trong miếu hòa thượng mới là người biết hưởng thụ nhất thế gian này. Các con cháu xem một chút những miếu kia cái nào không phải là xây vào bên cạnh nước. Thường thường tại nơi sơn thủy hữu tình, không nói cùng hòa mình vào thiên nhiên có thể rơi bình thần tiêu điều.”

Mọi người nghe xong tất cả nói:

“Lão tổ tông nói rất phải.”

Qua giây lát, chốc lát lại nói đến chút ít việc nhà. Lúc này thị nữ đem trà ngon mới vừa pha bốc lên, vén lên bả trà chỉ thấy vài cánh hoa đào dạt trong nước trông rất đẹp mắt. Lần trà thứ nhất, hương trà áp đảo hương hoa. Đợi thị nữ đem chén thứ hai trà dâng lên lúc này trà vị hơi nhạt nhưng lại có hương hoa xông vào mũi.

Này trà lại này xem như lễ mở màn lão phu nhân, khoát tay gọi lão ma ma thấp giọng phân phó vài câu. Chỉ thấy lão ma ma phân phó mấy thị nữ đem trà cụ cất, đổi lại một phương kỷ trà. Trên mặt có lư hương màu tím bên cạnh bày biện mấy đàn hương. Tạ Thanh Kiều tâm lại vướng mắc, lão phu nhân đây là muốn chơi trò gì?

Quả nhiên, đợi bọn thị nữ đem đồ dọn xong sau, lão phu nhân vui tươi hơn hớn nói:

“Hôm nay gọi mọi người tới ngoại trừ xem một chút cảnh xuân thật tốt, cũng là ngày thi công khóa các phòng. Có câu châm ngôn nói ‘phụ nữ không tài mới là đức’, điểm này ta có thể cảm nhận được là mười phần sai.” Lão phu nhân dừng một chút tiện đà nói: “Không nói đến khuê nữ nhà bình thường chỉ nói Đường gia ta. Nhìn mấy con dâu này, không phải là không có tri thức hiểu lễ nghĩa. Không nói đi thi trạng nguyên, giữa cái tú tài kia cũng không phải là không có tài tình.”

Lão phu nhân tiếng nói rơi ra, chúng nữ quyến tất cả cười khanh khách. Lão phu nhân chính mình cũng không khỏi mỉm cười:

“Cho nên là Mạc Như, Tư Đình còn có Thanh Kiều, các cháu hãy hướng đại phu nhân, nhị tam phu nhân học tập. Phụ nữ phải có tài đức mới có thể tốt hơn hầu hạ tướng công của mình, tương lai chờ khi các cháu có con trai và con gái nói không chừng dạy ra cái 1 trạng nguyên.”

“Lão phu nhân ngài thật sự là khen con quá rồi.” Đại phu nhân che miệng nói:

“Ai chẳng biết trong phủ chúng ta là thật có một nữ trạng nguyên.”

Vệ Tư Đình có chút tò mò, không khỏi hỏi:

“Con chỉ nghe năm đó thánh tổ hoàng đế phong qua một nữ trạng nguyên. Vốn tưởng rằng là một lời đồn đại, chẳng lẽ thực sự có chuyện này?”

Đại phu nhân nói: “Đương nhiên, năm đó thánh tổ hoàng đế bổ nhiệm nữ trạng nguyên không phải là người khác chính là lão tổ tông nhà chúng ta!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ca thán. Mặc dù ngoại trừ Vệ Tư Đình cùng vài nha hoàn mang đến không biết, nhưng mỗi lần nói đến nữ trạng nguyên mang theo một chút sắc thái truyền kỳ, ngoại trừ sợ hãi than mọi người chỉ có tiếp tục sợ hãi than.

Lão phu nhân ngược lại thói quen không cho là đúng:

“Hôm nay tìm các con cháu tới không vì cái gì khác. Tư Đình tuy là vừa mới tiến vào cửa, nhưng chắc hẳn cháu cũng biết. Đường gia chúng ta quy củ nói có nhiều không nhiều, nói ít không ít nhưng mỗi tháng ngày hai mươi nhất định kiểm tra công khóa các phòng là không tránh khỏi.”

Vệ Tư Đình gật gật đầu, tại ngày gả cho Đường Hạo Nhiên ngày hôm sau liền có mấy lão ma ma mang theo gia quy đến phòng của nàng.

“Những ngày qua trong phủ luôn có chuyện lớn nhỏ không ngừng, quả thực xúi quẩy.”

Lão phu nhân nói đại phu nhân sắc mặt khê biến thành động.

“Hôm nay các con cháu liền làm thơ mong cái cát tường đi.”

Tiếng nói rơi xuống ngoại trừ Tạ Thanh Kiều các chủ phòng đều là một bức mặt phong khinh vân đạm. Làm thơ đối với các nàng thật sự mà nói là rất đơn giản.

Lão phu nhân hiển nhiên sẽ không liền dễ dàng như vậy buông tha ba người cháu dâu, tiện đà nói:

“Ta còn có cái yêu cầu, mỗi câu thơ đều phải dùng 1 con số mở đầu.”

Tạ Thanh Kiều khóc không ra nước mắt, chỉ là làm thơ sẽ lấy mạng của nàng, như thế nào còn muốn dùng con số ở đầu. Trước kia xem những tiểu thuyết xuyên qua kia, người khác làm thơ hoặc là dùng trắng sáng làm đề, hoặc là dùng mùa thu làm đề. Nhìn một chút người khác những đề mục này, quả thực chính là cho nữ chính mở bàn tay vàng chuyên môn thiết kế đề mục.

Tạ Thanh Kiều nàng cũng muốn sao chép một chút Lý Bạch Tô Thức, có thể Đường gia đại trạch những chủ tử ra đề, còn hết lần này tới lần khác liền không thích trắng sáng kia! Ngày đến hôm nay, nàng đều không có cơ hội niệm một câu thơ – “Đầu giường ánh trăng rọi”, hoặc là “Nguyện cầu nhân thế trường hoà thuyền quỳen chấp cánh, cùng bay muôn trùng”. Vô luận là trước kia Đường đại phu nhân hay là Đường lão thái vì sao luôn ra đề mục xảo trá tai quái, nàng chỉ có nhận mệnh nhìn giấy trắng trước mắt.

Con số, con số, con số mở đầu thi từ? Tạ Thanh Kiều không ngừng xoa mày, một mặt táo bón qua. Trộm giờ lên mắt quả nhiên mấy cây hương kia đã điểm lên mà hai vị đại tẩu của mình vẫn như cũ phong khinh vân đạm. Lão thiên à, thơ Đường ba trăm bài ở nơi nào? Tống từ ở nơi nào? Nàng nào dung lượng nhỏ ngoại trừ vài câu danh ngôn lời răn vớ vẩn, thật sự là không nhớ được gì! Lại liếc mắt nhìn Đường Hạo Dương, tướng công nàng đang vẽ mặt mong đợi nhìn nàng, Tạ Thanh Kiều sinh ra một loại xúc động nghĩ muốn té xỉu tại trường thi.

Có vài người tại loại nguy cơ trước mắt này tổng hội phát ra trí tuệ vượt xa người thường, những người này thường thường đã trở thành thiên tài hoặc vĩ nhân. Có vài người gặp được loại thời điểm nguy cấp thường thường sẽ như đi vào cõi thần tiên, ngũ hồ tứ hải một trận loạn tưởng, loại người này chúng ta thường thường đưa cho bọn họ hai chữ – vô nghĩa!

Tạ Thanh Kiều không ngừng than thở, môi mím thật chặt môi. Chung quanh không khí căng thẳng, một câu thơ Đường đột nhiên thoáng hiện trong đầu.

“Phốc...”

Đại phu nhân nghe được một tia tiếng vang này ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, Tạ Thanh Kiều lập tức cúi xuống đầu, thuận tiện đem thơ trong đầu vừa rồi nghĩ ra đánh bay – hai đại tẩu kêu liêu biếc, một hành hồng hạnh xuất tường ra...

Mặc dù nàng cảm thấy tại Đường gia hậu viện loại địa phương này nói “Một hành hồng hạnh xuất tường ra”, rất có loại hương vị tự vạch áo cho người xem lưng. Bất quá tình cảnh này đối với

Tạ Thanh Kiều loại này là vô nghĩa, nàng có thể nghĩ đến câu thơ có số chỉ có nó.

Một nén nhang cháy nửa cây, Vệ Tư Đình đã ngừng bút. Lão phu nhân hơi có phần có hứng thú nhìn nàng:

“Tư Đình, không phải là làm tốt lắm?”

Vệ Tư Đình thoảng nhìn quanh một chút, ngoài ý muốn phát hiện mình lại là người nhanh nhất, có chút giật mình. Bất quá vẫn là khẽ cười nói:

“Tư Đình bắt tài, chỉ có thể nghĩ ra một vài câu kém cỏi.”

Lão phu nhân xem nàng như vẻ khiêm tốn, nhân tiện nói:

” Lại niệm tới nghe một chút.”

“Vậy cháu liền thả con tép, bắt con tôm.” Vệ Tư Đình chậm rãi nói:

“Một tiếng cười một tiếng bụi ửng hồng, một đóa mây mưa nhàn rồi rồi rít. Một tia thiền âm khúc giữa luân, một gốc hoa đào một viện xuân.”

“Tốt.” Lão phu nhân thật cao hứng:

“Không nghĩ tới Tư Đình cũng thích Phật đạo Phật hiệu.”

Vệ Tư Đình nói cười nói: “Lúc ở nhà cháu cùng gia mẫu đi nghe qua đại sư giảng kinh. Phật hiệu ảo diệu, tiểu nữ tử khó hiểu được nhiều.”

Nghe nói vậy lão ma ma của Liễu Mạc Như kia cảm thấy khinh thường. Cái gì cùng gia mẫu nghe qua, tám phần là nhìn thấy lão phu nhân thích Phật gì đó, nên mới cố ý thôi. Lại cúi đầu nhìn một chút thiếu phu nhân nhà mình trên bàn giấy trắng, rõ ràng một chữ không có viết. Lão ma ma trong lòng buồn bực, chủ tử rốt cuộc làm sao vậy, chẳng lẽ thực bị cái Vệ Tư Đình kia làm cho giật mình?

Tạ Thanh Kiều không có công phu đi quan sát người khác, bất quá khi nàng nghe thơ của Vệ Tư Đình ngoại trừ tán thưởng là tán thưởng, lập tức lại bắt đầu nghĩ của mình.

Bất quá lão phu nhân hiển nhiên không như lẽ thường ra bài nghe thơ Vệ Tư Đình sau trực tiếp kêu Liễu Mạc Như ngay cả đề mục đều thay đổi. Lão phu nhân nói:

“Mạc Như, cháu cho rằng vừa rồi Tư Đình thơ kia làm thế nào?”

Lão phu nhân đột nhiên tập kích hiển nhiên không làm khó được Liễu Mạc Như, chỉ nghe nàng vẫn như cũ dùng thanh âm mềm nhẹ nói:

“Muội muội thơ không sai, hai nơi rồi rảnh không rơi.”

Nói thế ra, thiếp thân nha hoàn của Vệ Tư Đình khoe miệng khẽ giương cao. Tiểu thư mình trước khi vào cửa còn không có nghe nghe thấy đại gia vị chính thế kia là một tài nữ nổi danh, bây giờ nhìn lại không hơn gì lắm.

Bất quá khi Liễu Mạc Như nói lời kế tiếp sau, tiểu nha hoàn cũng cười không dậy nổi. Chỉ nghe nàng nói, mặc dù là thanh âm nhu hòa như cũ, tốc độ lại không tự giác thêm mau lên:

“Xuân tháng ba sắc vừa vắn, tứ thư xem thôi cười một tiếng, ngũ kinh quen thuộc học lời nói, lục dầy cung đàn cổ tin lành, thất hương xa năm chuyen, bát khay ngọc trong đêm, cửu cửu vạn dặm cơn gió mạnh!”

Nước chảy róc rách, bốn phía rủ xuống cây liễu phát ra thanh âm “Sột soạt”, một cái trong vắt, một cái du dương. Lúc này phong định, rơi hương U Hoa.

Đường phu nhân nhìn Liễu Mạc Như, cô con dâu này tài tình ở Đường phủ quá rõ ràng. Mà giờ khắc này, tại khi lão phu nhân cố ý thật không ngờ lại bình tĩnh. Đây không thể không làm cho nàng một lần nữa xem kỹ con dâu của mình.

Lão phu nhân khẽ vuốt cằm, nhìn không ra ý tưởng lão nhân gia. Vốn tưởng rằng nàng sẽ đối với thơ Mạc Như làm ra có một chút đánh giá, nhưng không ngờ nàng hưởng Tạ Thanh Kiều nói:

“Thanh Kiều nói, đại tẩu con nói đến chín. Nếu đã hôm nay chúng ta là thơ cát tường, con sẽ đem đến 10 nói đi, cũng coi như công đức viên mãn.”

Tạ Thanh Kiều ngẩn ra, nàng cũng biết nàng cũng biết...lại làm thơ chuyện này vĩnh viễn cũng sẽ không như ý của nàng! Chớ thúy liễu, chớ Hồng Hạnh!

“Thanh Kiều, tùy ý nói một chút.”

Nhị phu nhân, cảm ơn ngài cho con bậc thang, bất quá ngài quá đề cao con. Tạ Thanh Kiều nỗ lực duy trì nụ cười:

“Mười, mười...”

Tất cả mọi người vẻ mặt mong đợi nhìn nàng.

Tạ Thanh Kiều cau mày, đột nhiên linh quang vừa hiện lập tức bật thốt ra:

“Mười năm sinh tử ấy mệnh mang.”

...

Tại mọi người bị Tạ Thanh Kiều lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc đồng thời cũng không ngừng khí thế chấn trụ, các nàng bỏ quên một người khác “Trời sinh đã mới”. Chỉ nghe thấy một âm thanh ôn nhuận, mang theo ba phần hiếu kỳ bảy phần ngây thơ:

“Hạo Dương muốn ăn đường đường?”

“Phốc ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha...”

Vừa xem tiểu viện bị một cái tiếng cười cực kỳ bất nhã cho làm rối loạn yên tĩnh. Chỉ thấy một thiếu phụ xanh mặt, một thiếu phụ khác bộ dáng cô gái cười cười run rẩy hết cả người.

“Tạ, Tạ Thanh Kiều, muội, muội, muội... Phốc ha ha ha ha ha...” Trần Bảo Bảo đã mau cười lạc giọng :

“Mười năm sinh tử ấy mệnh mang, Hạo Dương muốn ăn Đường Đường? Ha ha ha, hai người thật sự là một đôi trời sinh, thật sự!”

Tạ Thanh Kiều lặng yên ngồi ở một bên, không biết phải dùng như ngôn ngữ thế nào để đối mặt với Trần Bảo Bảo. Đợi nàng cười đủ rồi, Tạ Thanh Kiều mới thở dài.

Trần Bảo Bảo cũng là cười mệt mỏi, uống một ngụm trà chậm rãi nhưng trong lúc vẫn có mấy lần bật cười:

“Thanh Kiều, đệ nhất tài nữ không phải là muội không ai có thể hơn a.”

“Tỷ liền quá hà tiện!” Tạ Thanh Kiều tiếp tục thở dài. Hôm đó sau khi đại phu nhân đặc biệt đã tới tìm nàng, thuận tiện mang đến một chút sách thi từ khác cho nàng an bài chịu trách nhiệm dạy bảo. Nói là thân là phòng lớn, tuy nói không thể tốt hơn nhưng dầu gì cũng hiểu chút ít phong nhã để tránh ngày khác làm cho người ta chê cười.

“Tốt lắm tốt lắm, tỷ không cười nữa không được sao!” Trần Bảo Bảo rốt cục ngưng cười:

“Không nghĩ tới Liễu Mạc Như danh hiệu tài nữ thật không phải là hư không, bất quá Vệ Tư Đình cũng rất lợi hại. Hắc hắc, Đường gia đại thiếu gia thật đúng là diễm phúc sâu.”

Tạ Thanh Kiều tự giễu nói:

“Đúng vậy, cả Đường phủ ngoại trừ muội, ai cũng sẽ không biết làm vài câu thơ.”

Trần Bảo Bảo đuổi cái đầu cổ ý nghĩ một cái:

“Tỷ giống như người thấy được một vị chua. Bất quá, làm thơ lại không thể thay cơm ăn, muội biết làm đậu hũ là được rồi.”

Tạ Thanh Kiều chu mỏ, người này cùng Hoa hồng đồng dạng, phương thức an ủi người đều đặc biệt như vậy.

Sau khi lão phu nhân kiểm tra hết công khóa sau, Đường phủ quả nhiên là ứng với lão phu nhân đòi mục đích cát tường, gió êm sóng lặng qua một đoạn thời gian.

Tạ Thanh Kiều cuộc sống gia đình tạm ổn coi như có thể, ngoại trừ cách ba ngày cũng sẽ có ma ma đến chịu trách nhiệm dạy nàng thi từ, nhưng phần lớn thời gian nàng cũng chỉ biết đợi tại tiểu viện của mình pha trà ngủ trưa.

Loại cuộc sống thanh thoi này qua đã quen, Tạ Thanh Kiều liền thường nghĩ cuộc sống lý tưởng nhất đừng quá mức: buổi sáng ngủ nghỉ trưa, buổi trưa ngủ nghỉ trưa, buổi chiều ngủ nghỉ trưa, buổi tối ngủ tiếp một cái nghỉ. Nhưng hết lần này tới lần khác đã có người tới quấy rầy nàng, người này không phải là người khác mà là đại nha hoàn – Hoa Hồng trong nội viện luôn là người hiểu chuyện nhất!

8. Chương 8: Tạ Thanh Kiều Nổi Giận

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Hoa Hồng một đường vội vội vàng vàng, ngày xưa mặt tròn nhỏ nhắn luôn sơ lược mang theo chút ít hồng phấn mà nay nhưng lại trắng bệch một mảnh. Một đường xông về sân nhỏ trông thấy Tạ Thanh Kiều đang chậm rãi thông thả phơi nắng ấm ngủ trưa, bất chấp cái lễ nghi đã đi tới. Nghĩ tới bản thân phải nói chuyện quá mức nghiêm trọng liền đem chung quanh hai tiểu nha hoàn lui ra, nói mình hầu hạ tam thiếu phu nhân là tốt rồi.

Nhưng Tạ Thanh Kiều ngủ đang say, hoa hồng cuống cuống hơi có chút tình thế khó xử. Cũng may Tạ Thanh Kiều tựa hồ nghe động tĩnh chung quanh, mơ mơ màng màng mở mắt ra:

“Hoa Hồng?”

Nghe được Tạ Thanh Kiều gọi, Hoa hồng lập tức xoay người lại đem nàng vội vàng đỡ dậy:

“Thiếu phu nhân, xảy ra chuyện lớn!”

Tạ Thanh Kiều chưa có tỉnh ngủ, lười biếng ngáp một cái. Hoa hồng thấy nàng bộ dạng bại hoại này càng cuống cuống :

“Thiếu phu nhân, thiếu gia không thấy!”

Thật giống như đất bằng phẳng nổi lên một đạo sấm sét, Tạ Thanh Kiều buồn ngủ hoàn toàn không thấy, vội vàng ngồi thẳng người:

“Em nói cái gì, thiếu gia không thấy? Thiếu gia nào không thấy? Đại gia hay Tứ gia...”

Hoa hồng biết rõ chủ tử không muốn suy nghĩ cái xấu nhất, nhưng sự thật liền bày ngay trước mắt, Hoa hồng chỉ có thể gian nan lắc lắc đầu. Trong nháy mắt đó Tạ Thanh Kiều nhảy xuống giường:

“Hạo Dương... em là nói Hạo Dương không thấy? “

Hoa Hồng bưng kín miệng Tạ Thanh Kiều:

“Thiếu phu nhân ngài nhỏ giọng một chút.”

Tạ Thanh Kiều gật đầu một cách máy móc.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Hoa hồng ánh mắt phức tạp: “Nay lúc sáng (7 -9 h), thiếu gia muốn xuất phủ lại không dám van cầu ngài. Thúy nhi mềm lòng liền tự chủ đem thiếu gia dẫn theo đi ra ngoài. Vốn tưởng rằng thiếu gia chỉ là nổi lên ý chơi nghỉ đi trên đường xem một chút, chưa từng nghĩ cùng Thúy nhi chạy đi.”

Hoa Hồng trộm liếc mắt nhìn Tạ Thanh Kiều, tuy vị thiếu phu nhân này không lên tiếng. Nhưng là nàng đi theo Tạ Thanh Kiều mau hai năm từ sắc mặt của Tạ Thanh Kiều liền cũng biết thiếu phu nhân là thật nổi giận!

Hoa hồng cổ họng cô lỗ, tiếp tục nói:

“Vừa rồi Thúy nhi chạy về đến nói với nô tỳ việc này, nói với nô tỳ nếu như tìm không thấy thiếu gia, cô ấy cũng không trở lại.”

“Hiện tại giờ nào?”

“Buổi trưa.”

Buổi trưa, nói cách khác cách Đường Hạo Dương mất tích đã một canh giờ !

Tạ Thanh Kiều đầu muốn sung huyết. Khá lắm Thúy nhi, ý là nha hoàn của đại phu nhân, ngày thường ngôn ngữ kém nàng không để trong lòng, không nghĩ tới lá gan càng ngày càng mập!

Tạ Thanh Kiều gác tay ở trong sân đi tới đi lui, nàng rất táo bạo. Nhưng tại trong Đường phủ ngoại trừ dùng phương thức nổ lên phát tiết nàng tìm không ra loại thứ hai.

Phải tỉnh táo, tỉnh táo! Tạ Thanh Kiều không ngừng báo cho chính mình, chỉ có tỉnh táo lại mới có thể nghĩ ra biện pháp. Bất quá bây giờ nàng là thật muốn nói tục, mẹ nó lại không phải là cái thánh nhân, người khác nhiều loạn dựa vào cái gì bắt nàng tới thu thập. Nhưng loại ý nghĩ này cũng chỉ là ý tưởng mà thôi, Tạ Thanh Kiều rõ ràng hiểu mình cùng Đường Hạo Dương là châu chấu trên một sợi dây, thậm chí tại trong Đường phủ, nàng là phụ thuộc vào Đường Hạo Dương mà tồn tại. Nếu như Đường Hạo Dương xảy ra chuyện nàng chỉ sợ sẽ chịu không nổi.

“Thiếu...” Hoa hồng nghĩ giữ chặt Tạ Thanh Kiều, Tạ Thanh Kiều chính mình ngừng lại, tận lực dùng đến giọng nói bình tĩnh không giận chó đánh mèo người khác:

“Hoa Hồng, tìm một nha hoàn em tin được thủ trong phủ. Nếu có người hỏi tới nói ta cùng với thiếu gia đi chỗ Trần Bảo Bảo là cà.”

Hoa Hồng gật gật đầu.

Tạ Thanh Kiều lại nói:

“Em cùng ta cùng đi ra ngoài tìm người.”

“Nhưng Vân Châu thành lớn như vậy, chúng ta phải đi nơi nào tìm?” Hoa hồng một đường đi theo Tạ Thanh Kiều, rất không yên tâm.

“Bằng hai người chúng ta khẳng định là không thể nào. Nhưng người Đường phủ không thể nói, chúng ta trước đi chỗ Trần Bảo Bảo, tìm nàng mượn một ít người.”

“Vâng!”

Tạ Thanh Kiều cũng không dám từ cửa chính Đường phủ nghênh ngang đi ra ngoài, lần trước mang Đường Hạo Dương chuồn ra ngoài cái cửa nhỏ kia vẫn còn ở đó, ngoại trừ vài cái lão mục tử nhìn xem cơ hồ không có người từ nơi này qua. Tạ Thanh Kiều nhìn thấy lão mục tử trở về phòng, lôi kéo Hoa hồng cuống chạy ra ngoài. Mượn cái kiệu liền hướng nhà chồng của Trần Bảo Bảo a Chu phủ mà đi.

Đến Chu phủ, người làm nghe là tới tìm Thiếu phu nhân, vội vàng dẫn đường, Tạ Thanh Kiều không khỏi cảm khái. Chu phủ là một thư hương môn đệ, mà Trần Bảo Bảo trình độ văn hóa thậm chí còn dưới Tạ Thanh Kiều. Lúc trước Trần Bảo Bảo mới vừa gả đến người làm không có vài kẻ đem nàng để vào mắt. Nhưng nàng tác phong mạnh mẽ vang dội thêm lại điều vài đệ tử võ quán trong nhà mình làm Chu phủ hộ vệ, nên hạ nhân sẽ nhất thời dễ bảo.

Tạ Thanh Kiều khi đó còn đối với tác phong của Trần Bảo Bảo không đồng ý, dù sao võ lực trấn áp chắc sẽ không bền bỉ. Nhưng bây giờ nhìn lại: có vài người, bạn không bạo lực là không được!

Trông thấy Tạ Thanh Kiều, Trần Bảo Bảo có bao nhiêu giật mình:

“Làm sao muội lại rỗi rảnh đến nơi này của tỷ thế?” Đường phủ nhiều quy củ, nữ quyến cũng không thể tùy tiện đi ra ngoài. Thêm Tạ Thanh Kiều lại không như tính tình giống mình, không thể nào to gan như vậy chạy ra ngoài.

Tạ Thanh Kiều lúi cúi kéo Trần Bảo Bảo nhảy mắt. Trần Bảo Bảo ngẫm hiểu, làm cho bọn nha hoàn chung quanh lui xuống.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nhìn xem Tạ Thanh Kiều bất thường nghiêm túc, Trần Bảo Bảo biết rõ chuyện tám phần không nhỏ.

Tạ Thanh Kiều đơn giản đem chuyện cáo sau “Pằng” một tiếng, chén trà trong tay Trần Bảo Bảo hung hăng vỡ đến trên đất.

“Hay cho một tiểu nha hoàn, lá gan lại lớn như vậy! Nếu là tỷ không làm cho kẻ đó khổ mà chết thì không xong!”

Tạ Thanh Kiều xoa xoa mi tâm, đem Trần Bảo Bảo kéo về ngồi: “Mặc dù muội cũng rất giận, nhưng bây giờ thực không phải là lúc nổi giận. Muội muốn nhờ tỷ giúp một chuyện.”

“Nói!”

“Tìm vài gia đình hoặc là nha hoàn tin được giúp em ở Vân Châu thành này tìm được chàng. Nhưng là không thể lộ ra, tất yếu phải vào trước giờ Dậu hôm nay (17:00 – 19:00) tìm được, nếu không người chịu không nổi chính là muội!”

Trần Bảo Bảo cũng hiểu việc cấp bách là tìm được Đường Hạo Dương, trầm tư một lát:

“Việc này không thể lộ ra. Huynh đệ tỷ có thể tin được chính xác à ta tám vị huynh đệ tỷ mang đến nhà chồng này. Bọn họ đều là người lẫn lộn giang hồ, giao thiệp rộng, muội tuyệt đối yên tâm.”

“Tốt, vậy tỷ cho muội mượn?”

Trần Bảo Bảo hào khí nói: “Toàn bộ nghe sắp xếp của muội.”

Tạ Thanh Kiều vạn phần cảm kích:

“Như vậy tám vị huynh đệ kia chia làm bốn tổ, lấy 4 hướng Đông Tây Nam Bắc đi tìm, dùng nơi này làm điểm liên lạc.”

“Không thành vấn đề, vậy còn muội?”

“Muội cũng đi tìm.”

“Vậy tỷ...” Không đợi Trần Bảo Bảo nói xong, Tạ Thanh Kiều đem nàng ngồi ở trên ghế:

“Tỷ đợi trong phủ. Nếu có người Đường phủ tới tìm, còn phải phiên tỷ ứng phó.”

Trần Bảo Bảo gật gật đầu. Tạ Thanh Kiều cũng không nói thêm, cáo từ, mang theo Hoa hồng đi trên đường.

Hoa Hồng nói Thúy nhi cùng Đường Hạo Dương lạc nhau ở 1 cửa hàng đồ ngọt mới khai trương. Đứng ở chỗ này không xa hai người liền chứng kiến người chung quanh cửa hàng đầu toàn động.

Một thân ảnh quen thuộc từ trong đám người ra ngoài, trên tay giống như bảo ôm một túi đồ ăn. Người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy Tạ Thanh Kiều, không khỏi cao hứng đi tới.

“Hôm nay lại là trộm ra ngoài ?” Tân khoa trạng nguyên Lâm Mặc nhìn chung quanh, có chút buồn bực:

“Hạo Dương đâu?”

Tạ Thanh Kiều hữu khí vô lực nói:

“Không thấy.”

“Cái gì? “

“Đúng vậy, không thấy. Bọn muội đang tìm, không nói nhiều nữa!” Tạ Thanh Kiều vội vội vàng vàng rời đi, lại bị Lâm Mặc kéo lại.

” Vậy ta cũng đi giúp một chuyến.”

Tạ Thanh Kiều nhìn hẩn một cái: “Ngài không cần đi nha môn trình diện sao?”

Lâm Mặc cười hắc hắc: “Hôm nay bụng không thoải mái, sớm một chút xin nghỉ.”

Tạ Thanh Kiều không nói gì, Lâm Mặc này vì lười biếng có gì cũng có thể dùng tới. Cũng được, nhiều người cũng coi như nhiều thêm một phần hi vọng.

“Lần trước lúc 2 người đi ra, Hạo Dương có hay không đã nói qua chỗ nào hẩn đặc biệt nhớ không?”

Tạ Thanh Kiều sững sờ, nằng tại sao không có nghĩ đến?

“Nói là muốn ăn tôm ở Túy Tiên Lâu.”

Lâm Mặc vỗ vỗ vai của nàng:

“Vậy thì đi Túy Tiên Lâu xem một chút.”

Nhìn xem Lâm Mặc, Tạ Thanh Kiều đột nhiên có một tia an tâm, ba người cùng nhau hướng Túy Tiên Lâu chạy tới.

“Thiếu phu nhân, kia là tam thiếu phu nhân đi?”

Bên đường chỗ bán sạp may vá, một lão ma ma dụi mắt. Vừa rồi vài người chạy tới tốc độ rất nhanh, bắt quá một người trong đó thân ảnh cô gái thoát nhìn là rất giống Tạ Thanh Kiều.

Cũng không phải nói Tạ Thanh Kiều lớn lên xuất chúng cỡ nào, bắt quá là hôm đó lão phu nhân kiểm tra công khóa khi đó làm cho người ta lưu lại ấn tượng quá mức khắc sâu.

Vệ Tư Đình nghe tiếng hướng chỗ lão ma ma chỉ nhìn lại, giống như thật sự là Tạ Thanh Kiều. Một cô gái khác hẩn là nha hoàn của nàng Hoa hồng, bắt quá... Nam tử kia là ai?

“Thiếu phu nhân, ngài xem?”

Vệ Tư Đình quay đầu đi, tiếp tục chọn nàng muốn may vá:

“Lão hẩn là nhìn lầm rồi.”

Lão ma ma suy nghĩ một chút nói:

“Cũng đúng. Ta nghe nói cái tam thiếu phu nhân kia mấy tháng trước bởi vì tự mình ra cửa bị phạt, nói lại người gốc nàng cũng biết sai rồi.”

Vệ Tư Đình chọn xong đồ may vá, lão ma ma vội vàng lấy bạc thanh toán đi. Bọn họ hôm nay ra cửa là trước xin chỉ thị đại phu nhân, đại phu nhân cũng là sáng suốt nói Vệ Tư Đình đến Vân Châu thành là cần phải đi ra ngoài đi dạo xem một chút phong cảnh nơi này.

“Thiếu phu nhân chúng ta bây giờ đi nơi nào?”

Vệ Tư Đình ngồi vào trong kiệu nhẹ giọng nói: “Đi Quan Âm miếu đi.”

Lão ma ma gật đầu đáp vâng, gọi kiệu phu liền hướng Quan Âm miếu đi.

Tạ Thanh Kiều cõi lòng đầy hy vọng đi vào Túy Tiên Lâu, Đường Hạo Dương quả nhiên đã tới nơi này.

“Hẩn đi nơi nào rồi?” Tạ Thanh Kiều bắt được 1 tiểu nhị.

Tiểu nhị gặp cô gái trước mắt mặc đẹp, chưa từng nghĩ hung hãn như vậy. Ngượng ngùng nói:

“Vị công tử kia gọi cả bàn ăn, ăn no lại không có tiền giao, chưởng quỹ nói muốn giáo huấn hẩn một chút.”

“Cái gì !”

Lâm Mặc đem Tạ Thanh Kiều lôi trở lại:

“Đừng nóng vội, nghe hần nói hết lời.”

Tiểu nhị cảm kích nhìn Lâm Mặc, nhanh chóng nói ra:

“Sau đó một người công tử khác đã đi tới giúp đỡ đem tiền thanh toán, về sau hai người bọn họ liền cùng đi.”

“Bọn họ đi nơi nào?” Lâm Mặc căng hỏi tiếp.

“Này... tiểu nhân cũng không biết.” Tiểu nhị vô vị nhún nhún vai, trông thấy Tạ Thanh Kiều mặt muốn phun lửa vội vàng nói:

“Bất quá người kia mặc đồ rất đẹp, dáng người rất nhã nhặn. Tôi nghe hần nói muốn mang người kia cùng đi chơi 1 nơi rất thích thú, sau đó bọn họ ra khỏi cửa hàng. Đi nơi nào tôi cũng vậy không có biết, dù sao khách nhân từ lâu thật sự là rất nhiều.”

“Đa tạ.”

Lâm Mặc mang theo Tạ Thanh Kiều từ trong cửa hàng đi ra. Kết quả hỏi nửa ngày cũng không hỏi ra cái manh mối có giá trị. Mất nhìn thấy thời gian càng ngày càng gấp, Tạ Thanh Kiều vô lực tựa ở trên người hoa hồng, lẩm bẩm nói nhỏ:

“Đường Hạo Dương, chàng rốt cuộc ở nơi nào?”

9. Chương 9: Trần Bảo Bảo Nổi Giận

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

“Đừng có gấp.” Nhìn xem Tạ Thanh Kiều một bộ dáng bức bị chết, Lâm Mặc an ủi. Chỉ thấy nàng thoáng cái nhảy dựng lên:

“Không vội, muội có thể không vội sao? Hiện tại trời sắp tối rồi, nếu là còn tìm không được tôi nhất định phải chết!”

Lâm Mặc nhún nhún vai:

“Cái gì chết hay không, xúi quẩy! Cùng lắm là bị Đường phủ đuổi trở về bán đậu hũ lại thôi.”

Lúc này Hoa Hồng cũng nổi giận:

“Ngài chớ đứng nói chuyện xúi quẩy.”

Nhìn xem Lâm Mặc một vẻ bình tĩnh, Tạ Thanh Kiều đi đến trước mắt hần:

“Huynh có phải hay không biết rõ... hả?”

Lâm Mặc cười vô tội, hai tay liền vuốt:

“Cũng không phải ta đem hần bắt cóc.”

Tạ Thanh Kiều hữu khí vô lực đặt móng ngồi ở ven đường, nếu là tìm không về Đường Hạo Dương, nàng có cần phải tới quan phủ báo án?

Lâm Mặc cũng ngồi chồm hổm ở một bên nhìn nàng một chút bắt đầu tóc, lúc lại than thở, một khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi liên tục, rất là thú vị.

“Ta nói muội đừng thê, đừng nóng vội...”

Lời nói không nói xong y phục đã bị Tạ Thanh Kiều một bả kéo đến, cả người thiếu chút nữa ngã xuống đất. Bộ dạng hung ác này làm cho Lâm Mặc trừng mắt nhìn, phảng phất thời gian thoáng cái trở lại hai năm trước.

“Khụ khụ...” Giữ lại cổ áo, Lâm Mặc chậm chạp nói:

“Người giúp hẩn giao bạc người kia khẳng định biết Đường Hạo Dương.”

“Cái gì?”

Lâm Mặc đứng lên, nhìn quanh bốn phía một cái:

“Đầu năm nay ta chỉ nghe nói có lừa bán đứa trẻ cho đại gia đình làm con dâu nuôi từ bé chứ chưa từng nghe nói có lừa bán 1 người lớn như vậy.”

“Ý của huynh là?” Tạ Thanh Kiều đột nhiên lại dấy lên một tia hi vọng.

“Ha ha, người kia tuyệt đối biết Đường Hạo Dương, hơn nữa biết rõ hẩn là Tam công tử Đường phủ. Nhưng đã trễ thế này vẫn chưa về...”

Không đợi Lâm Mặc nói xong, Tạ Thanh Kiều cắn đôi môi: “Không thể nào... Sẽ không thật sự là...”

Hoa Hồng bùm miệng, nhưng vẫn là sợ hãi than đi ra:

“Bắt cóc? “

Tạ Thanh Kiều trừng lớn mắt, dưới chân bước chân lảo đảo, thoáng cái té xuống may mắn Lâm Mặc đón mau đem nàng lại đỡ lên.

“Ta còn chưa nói xong, hai người đã như vậy.”

“Này... sẽ không thật sự là bị bắt cóc đi!” Tạ Thanh Kiều bất lực nhìn Lâm Mặc, thấy Lâm Mặc chỉ có thở dài.

“Huynh nói chuyện đi!” Cái tên trạng nguyên này, mỗi lần đều dừng ở chỗ quan trọng nhất dừng lại, nhanh chóng làm cho Tạ Thanh Kiều hận không thể cho hẩn hai quyền.

Lâm Mặc dè xuống tay của nàng:

“Muội gặp qua người nào bắt cóc đến lúc này còn không gửi tin đòi chuộc chưa?”

Tạ Thanh Kiều lấy lại bình tĩnh. Đúng thế, hiện tại đã qua một canh giờ. Nếu như nói là bắt cóc như vậy Đường phủ cần phải đã nháo lên. Nhưng bây giờ chính mình còn không có nhận được tin tức gì ở Đường phủ, mà ngay cả Trần Bảo Bảo cũng không có tin tức truyền đến.

“Kia, vậy sẽ đi nơi nào?”

Lúc này Tạ Thanh Kiều đầu giống như đông cứng, cái gì đều nghĩ không ra. Lâm Mặc nhìn có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ thật sự là nàng đem Đường phủ đại trạch ở bị nhốt đã lâu, ngay cả ý chí đều đóng lại rồi?

“Đường Hạo Dương tuy nói là kẻ ngốc...” Lời nói mới vừa nói ra, Hoa hồng trừng mắt liếc hẩn một cái, Lâm Mặc không thềm để ý chút nào tiếp tục nói:

“Nhưng hẩn là nhận ra đường trở về Đường phủ. Hiện tại nếu chưa có trở về kia người giúp hẩn thanh toán nhất định là ở cùng một chỗ. Người nọ nếu không phải là bắt cóc, liền chỉ có một khả năng.”

“Nói!”

Lâm Mặc cười một tiếng thanh thoi nói:

“Mang theo Đường Hạo Dương đi chơi.”

Tạ Thanh Kiều cảm giác mình có cảm giác hóa đá.

“Này...2 người đi nơi nào?”

Thấy Tạ Thanh Kiều không nói một tiếng đi ra, Lâm Mặc vội vàng đuổi tới. Tạ Thanh Kiều ném cho hắn một ánh mắt lạnh lùng: “Lâm Mặc, loại cười giỡn này nói cũng không buồn cười!”

“Cho nên, muội cho là ta là đang nói đùa?” Về mặt ôn hoà của Lâm Mặc rõ ràng nghiêm túc, Hoa hồng lập tức cảm thấy trước mắt hai người này không khí có gì là lạ.

“Không phải là bắt cóc, nói không chừng là người cùng Đường gia có cừ oán.” Lúc này Tạ Thanh Kiều trong đầu hiện ra mấy tên người.

“Tốt lắm, nếu như là cùng Đường gia có cừ oán người ta đại khái có thể trực tiếp đi tìm Đường Hạo Nhiên, dù sao người sau này tiếp nhận Đường gia là hắn! Hơn nữa cả Vân Châu thành, thế lực Đường gia cô cũng không phải không biết. Trùng hợp như vậy, cừu gia liền vào hôm nay xuất hiện ư?”

Lâm Mặc rất cuộc là 1 người đọc sách, nói chuyện lưu lại ba phần đường sống. Tạ Thanh Kiều cũng không phải người ngu, nàng biết rõ Lâm Mặc nói là tướng công nàng không có giá trị, không đáng để người khác tổn công tổn sức.

“Cảm ơn huynh theo giúp muội tìm thời gian dài như vậy. Ngày mai huynh còn phải đi nha môn, không phiền nữa.”

Nhìn Tạ Thanh Kiều bóng lưng càng chạy càng xa, Lâm Mặc thở dài. Hắn vì cái gì quấy đến nước đục, 1 ngày nghỉ bệnh thật tốt toàn bộ nát bét!

Sắc trời dần dần tối, Tạ Thanh Kiều buông lỏng chân hướng đi đến Đường phủ, hoa hồng dè dặt đi cùng nàng. Lại nói Trần Bảo Bảo ở trong phủ của mình không ngừng đi tới đi lui, biết rõ tâm tình Thiếu phu nhân không tốt bọn hạ nhân thở cũng không dám thở mạnh.

Thấy một cái gia đình đã đi tới, Trần Bảo Bảo vội vàng nghênh đón:

“Như thế nào, tìm được rồi sao?”

Người nọ lắc lắc đầu, Trần Bảo Bảo tức giận chân một cái, hù dọa mấy người chung quanh một hồi run rẩy. Ai, cái Đường Hạo Dương kia nếu là thật ra xảy ra gì không hay, Tạ Thanh Kiều tám phần sẽ bị người của Đường phủ ăn tươi nuốt sống làm cho cực khổ chết. Chính mình sống vài chục năm, thật vất vả gặp được 1 người hợp khẩu vị, cũng không thể cứ như vậy chết nha.

Trần Bảo Bảo tâm phiền ý loạn uống một ngụm trà, giáng xuống giáng xuống cơn tức. Nhưng loạn hơn còn ở phía sau, đang lúc nàng thỏa đáng bình ổn chuyện của Tạ Thanh Kiều lại một cái gia đình chạy tới. Trần Bảo Bảo định nhăn một cái, đó cũng không phải là gã sai vặt liên tục bên cạnh tướng công Chu Tử Hiên của mình sao?

Gã sai vặt chạy đến trước mặt Trần Bảo Bảo, miệng run run vài cái, nói không ra một câu. Trần Bảo Bảo vỗ vỗ cái bàn, ai ngờ thế nhưng hù dọa hắn trực tiếp quỳ xuống, liên tục hô:

“Thiếu phu nhân tha mạng, Thiếu phu nhân tha mạng!”

Trần Bảo Bảo nghĩ thầm, này thật đúng là kỳ quái? Tuy nói người làm đều sợ nàng, nhưng nàng cũng không trở thành ác nhân đi. Dùng đến thanh âm nhu hòa hỏi:

“Nói có chuyện gì cũng không nói kêu ta tha mạng? Ta rốt cuộc tha cho nô tài người cái mệnh gì đây?”

Gã sai vặt quỳ rạp trên mặt đất:

“Tiểu, tiểu nhân hôm nay, hôm nay...”

Nhìn xem người kia không ngừng phát run, hắn nếu như là y nói lấp tiếp sợ là đến ngày mai sẽ không biết xảy ra chuyện gì, Trần Bảo Bảo đặt chén trà xuống:

“Thật tốt nói chuyện, ta không phạt ngươi. Nói được là làm được!”

Gã sai vặt khẽ ngừng đầu nhìn thoáng qua Trần Bảo Bảo, nàng tựa hồ không nói dối, dứt khoát hạ quyết tâm nói ra:

“Thiên tiên sinh đến dạy học, thiếu gia trước cùng tiên sinh cùng nhau đợi tại thư phòng, tiểu nhân cũng đợi ở cửa.”

Trần Bảo Bảo tâm chợt lạnh, quả nhiên, quả nhiên là cùng cái tướng công bất tranh cùng nàng có quan hệ:

“Nói tiếp!”

Gã sai vật cổ họng cô lỗ, nghĩ tới muốn chết thì chết, lớn tiếng nói:

“Thiếu gia nói hần muốn một mình ôn tập bài ngày hôm nay, kêu tiểu nhân tiếp tục tại cửa chờ không cho phép ai đi vào. Ước chừng qua một canh giờ, tiểu nhân nghĩ tới thiếu gia khả năng đói bụng, liền bưng chút ít điểm tâm đưa vào. Chưa từng nghĩ, bên trong...Không có!”

“Tốt! Chu Tử Hiên được lắm!”

“Thiếu phu nhân tha mạng... tha mạng!” Gã sai vật dập đầu liên tục, Trần Bảo Bảo đem hần túm lên:

“Muốn ta tha mạng rất đơn giản, nói thiếu gia đi đâu?”

Gã sai vật bị hù dọa đứng không vững, như một vụn bùn nhão ngã xuống, Trần Bảo Bảo đem hần ném cho một hán tử. Gã sai vật run như lá rách trong gió:

“Thiếu gia mấy ngày nay liên tục lẩm bẩm Thu Nguyệt cô nương mới đến của Xuân Hương các...”

“Xuân Hương các phải không?” Gã sai vật câu nói kế tiếp Trần Bảo Bảo không có cẩn thận nghe, bất quá nàng đã biết mình bây giờ phải đi đâu ân cần thăm hỏi tướng công mình một chút.

Một phòng người làm từ lúc gã sai vật nói ra ba người kia lại run rẩy, Vân Châu thành này người nào không biết Thiếu phu nhân nhà nàng là ” sát thủ thanh lâu “.

“A Phúc!” Trần Bảo Bảo hô một tiếng, một hán tử đem gã sai vật ném qua một bên đi lên trước, chờ đợi Trần Bảo Bảo phân phó.

“Mang theo vài vị huynh đệ, chúng ta cùng nhau đi xem một chút vị tiểu mỹ nhân Thu nguyệt kia thôi!”

“Dạ!”

Trần Bảo Bảo đang đi ra cửa, thiếp thân nha hoàn của mình đã đi tới:

“Thiếu phu nhân, người xem chuyện của Tạ phu nhân?”

Trần Bảo Bảo dưới chân dừng lại, bị Chu Tử Hiên nháo nàng thiếu chút nữa liền đã quên.

“Em thay ta ở chỗ này coi chừng, có tin tức lập tức thông báo cho muội ấy. Nhớ kỹ không thể sơ suất quá mức lộ ra.” Dứt lời, Trần Bảo Bảo mang theo mười cái gia đình ra khỏi cửa. Trong lúc đó gặp được bố chồng của nàng, Chu lão gia tử.

Chu lão gia tử là một người được chia thanh thời vụ, nhìn xem Trần Bảo Bảo đội nhân mã kia vội vàng hướng nàng dặn dò:

“Đi sớm về sớm, có cần hay không phòng bếp làm bữa ăn khuya cho con?”

Trần Bảo Bảo nhìn hần một cái, nói:

“Yên tâm đi cha con sẽ về. Về phần bữa ăn khuya, thôi tính sau.”

“Ồi chào, tốt tốt.” Dứt lời, chấp tay sau lưng thảnh thơi thông thả tiếp tục tại trong phủ tản bộ.

Xuân Hương các, là chốn tiêu tiền mới của Vân Châu thành. Có công tử các lão gia có tiền, vung tiền mua tiếng cười, ném một cái rất nhiều liền lại tiêu trong chớp mắt. Dạ vũ lả lướt, ca hát nhộn nhạo.

Như các thanh lâu khác rước cửa đều đứng là chúng chị em nghênh đón khách nhưng Xuân Hương các này tự xưng là thưởng thức cao nhã, ở trước cửa đèn hoa đăng có thi họa, cảm giác vào chốn vắng. Trong có cầu nhỏ nước chảy, gió trắng vô biên. Nơi này các cô nương là có sở trường cầm kỳ thư họa, ca múa sinh tiêu, nên thực hấp dẫn văn nhân nhã sĩ, nhiều hơn chính là các lão gia học đòi văn vẻ.

Trần Bảo Bảo tìm được chỗ này quả thực mất chút ít khí lực, bởi vì nàng hoàn toàn không thể tưởng được ngay trước mắt 1 nơi tràn trề một cái phong cách cổ đại môn kia chính là một nơi phong nguyệt.

“Hừ! Đám này rõ ràng cũng hiểu được phong nhã sao?”

Trần Bảo Bảo không chút khách khí bước đi đi vào, vài gã sai vặt là muốn cản lại không dám cản, vội vàng đuổi theo người đi thông báo chủ chứa.

Chủ chứa nghe nói là có nữ nhân mang theo gia đình người hầu tới đây, cảm thấy khinh thường:

“Thiệt là, lại là một đồ phụ không quản được tướng công mình!”

Liên ứng lên hướng cửa nghênh đón. Nhưng nàng ta không ngờ tới là lần này tới nhưng lại 1 lương nữ lưu manh từng lần lộn giang hồ!

Quả nhiên, đợi nàng dời bước liên tục đi tới đại sảnh, còn không nói gì Trần Bảo Bảo hung hăng gần từng chữ:

“Giao ra Chu Tử Hiên, nếu không ta sẽ đem các cô nương nơi này đập vào trên tường, tha đều không tha cho 1 ai!”

Vừa dứt lời, sau lưng một đám tráng hán “Bá” rút ra đại đao, sáng choang làm người ta từng đợt sợ hãi.

10. Chương 10: Cùng Nhau Đi Dạo Thanh Lâu

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Trần Bảo Bảo mắt phượng nhảy lên, cẩn thận đánh giá một chút chủ chứa người đẹp hết thời vẫn còn phong vận trước mắt này. Xiêm y đỏ thắm khắp nơi, thúy liễu la quần thật đúng là ra “xanh đỏ 1 màu.”

Chủ chứa con người vòng vo mấy vòng, tay lặng lẽ hướng sau lưng, một tiểu nha đầu thần không biết quỷ không hay chạy trốn. Trần Bảo Bảo cũng không cùng nàng khách khí, trực tiếp ngồi xuống trên mặt ghế đại sảnh, lại đi tới cái ghế trên lan can dựa vào, hai chân bắt chéo nhếch lên, chủ chứa biết rõ người trước mắt này tám phần là một không dễ chọc.

“Ai da, đây là chào vị phu nhân.” Chủ chứa chất đầy cười hé qua:

“Phu nhân vạn phúc, tôi Tần Hương xin thỉnh an phu nhân.” Dứt lời thật đúng là học nữ quyền trong đại viện cúi chào.

Trần Bảo Bảo dò xét người kia, nở ra nụ cười rợn cả tóc gáy:

“Khỏi cần nói nhảm, đi tìm Chu Tử Hiên đến là được.”

Chủ chứa một cái nhú mày, thật là bất đắc dĩ:

“Phu nhân, ngài nói một chút Xuân Hương các của tôi đêm nay khách nhân nhiều lắm, tôi làm sao có thể từng vị đều nhớ rõ đây.”

Lại hướng phía một bên tiểu nha đầu hô:

“Minh Nguyệt, muội có thể thấy qua 1 vị công tử tên Chu Tử Hiên sao?”

Minh Nguyệt cúi đầu cung kính nói:

“Hôm nay tỷ tỷ bọn muội muội đều cùng các vị đại nhân hát khúc làm thơ, muội đều chưa từng nghe nói qua vị công tử này.”

Vài người nha đầu mang chiếc ghế đặt ở sau lưng chủ chứa, liền như vậy cùng Trần Bảo Bảo ngồi đối diện :

“Ngài xem, Minh Nguyệt nha đầu này đúng là liên tục canh giữ ở đại sảnh, chớ nói gặp qua Chu công tử mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.”

Trần Bảo Bảo vỗ vỗ y phục đứng lên, chủ chứa trong lòng vui mừng: đi nhanh như vậy? Ai ngờ Trần Bảo Bảo đối với gia đình bên cạnh nói:

“Các cô chưa từng thấy qua hần, vậy thì lục soát.”

Tiếng nói vừa ra, vài cái gia đình liền hướng trên lầu chạy tới. Chủ chứa hét lớn một tiếng:

“Mấy người dám!”

Trần Bảo Bảo nhẹ gơ lên mí mắt cũng không nói chuyện, tựa như vậy nhìn nàng ta. Chủ chứa cũng không phải là ngồi không, phủ tay mười cái hộ vệ trong thanh lâu cũng vọt ra.

Trần Bảo Bảo vừa nhìn, vui vẻ! Không khỏi bật cười:

“Tốt, đây là muốn đánh nhau sao? Dù sao nơi này cũng không phải là của ta! Vậy thì đập vỡ hết!”

Chủ chứa sững sờ, vội vàng bồi lên khuôn mặt tươi cười:

“Phu nhân bớt giận bớt giận.”

Trần Bảo Bảo đến gần chút ít:

“Lại không muốn đánh?”

Nha hoàn khi nãy chuồn êm đi lặng lẽ tới, thừa dịp không có chú ý nàng vội vã đối với chủ chứa làm ám hiệu. Chủ chứa che miệng cười một tiếng:

“Phu nhân đập phá Xuân Hương các của tôi không có chuyện gì, nhưng người ở tại Xuân Hương các hưởng thụ đều là có mặt mũi sợ là sẽ giận lây sang phu nhân. Kỳ thật lục soát cũng không phải là không thể được, nếu là lục soát không ra vậy làm sao bây giờ?”

Chủ chứa thái độ thay đổi như thế nào? Trần Bảo Bảo trong lòng trầm xuống, họ Chu không phải là chạy thoát rồi chứ? Nhưng mình đã phái người đem cái cửa Xuân Hương các trước sau đều coi chừng, chẳng lẽ còn có cửa nhỏ nàng không biết?

Chủ chứa biết rõ nàng băn khoăn cái gì, ngồi trở lại cái ghế của mình thưởng thức ngụm trà:

“Phu nhân muốn lục soát cũng lục soát nhanh chút, tôi còn muốn việc buôn bán đây. Phu nhân không rõ chuyện gì tới nơi này đại náo một hồi tôi cũng không thể nói gì hơn. Ai bảo tôi đây thấp cổ bé họng.”

Trần Bảo Bảo là một kích không được người, bị chủ chứa bức đến mức này vùng tay lên:

“Lục soát!”

Tạ Thanh Kiều buông lỏng bước chân chậm rãi hướng Đường phủ đi, cúi đầu ủ rũ. Hoa hồng cũng không biết phải như thế nào an ủi chủ tử, bất quá thiếu gia mất tích sợ là cả gia đình nha hoàn đều không trốn thoát liên quan. Nhanh đến đại môn Đường phủ, Tạ Thanh Kiều cảm thấy dưới chân nặng như chì. Một đứa nha hoàn sờ người như vậy tại cửa phủ hai sư tử bằng đá bên cạnh không ngừng nhìn quanh.. Hoa hồng định nhân nhìn đây không phải là hảo tử muội Hoa sen nàng g lưu trong phủ xem tin tức sao.

Hoa sen cũng nhìn thấy Hoa hồng cùng Tạ Thanh Kiều, vội vàng bước nhỏ chạy tới. Tạ Thanh Kiều giống như chờ đợi hình phạm tuyên án tử, nhưng trong lòng còn ôm một tia may mắn.

“Em tại sao lại ở chỗ này coi chừng rồi?” Hoa hồng hỏi.

Hoa sen tựa hồ có chút mừng thầm:

“Yên tâm đi tam thiếu phu nhân, trong phủ vẫn chưa có người nào phát hiện Tam thiếu gia mất tích!”

“Cái gì?” Tạ Thanh Kiều đột nhiên ngẩng đầu lên, tựa hồ có chút không quá tin tưởng. Nàng đến Đường phủ gần hai năm, đại phu nhân còn kém chưa cho ân vị của Đường Hạo Dương cho nàng.

Hoa sen tiếp tục nói:

“Hôm nay lão phu nhân mời ba phu nhân đi chỗ đó nghe ca kịch, vừa rồi nghe nói lại muốn lưu lại ăn bữa tối, ăn xong bữa tối sau còn giống như muốn làm gì đó. Cho nên các phu nhân đến bây giờ cũng không có từ chỗ lão phu nhân đi ra.”

Tạ Thanh Kiều nhin xuống nội tâm mừng như điên của nàng, nàng còn có thời gian, nàng còn có cơ hội!

“Ca kịch kia hát bao lâu rồi?”

Hoa sen suy nghĩ một chút: “Hát hơn một canh giờ rồi thưa thiếu phu nhân, hơn nữa hiện tại lão phu nhân cùng các phu nhân vẫn còn ở đó dùng bữa.”

“Thật tốt.” Lão phu nhân rốt cục cũng có chút cảm giác sống về đêm, Tạ Thanh Kiều tính toán một chút mình còn có hai canh giờ, lập tức phân phó Hoa sen tiếp tục lưu ý động tĩnh trong phủ, lại dẫn Hoa hồng hướng trên đường đi đến.

“A, khách quan, ngài nhẹ một chút, tôi tôi...”

“Pằng” một tiếng cửa bị đẩy ra, người ở bên trong đột nhiên cả kinh, rúc vào giường một góc. Trên giường nam tử cũng sốt một chút hết sức tức giận bực y phục nhảy xuống giường, thẳng hô chủ chứa chủ chứa, này là chuyện gì xảy ra! Chủ chứa vẽ mặt cười làm lành ở phía sau. Trần Bảo Bảo điềm nhiên như không trong phòng đi tới, liếc mắt nhìn hai người kia:

“2 vị tiếp tục, không quấy rầy.”

“Xem! Chuyện như vậy...” Nói còn chưa dứt lời một đại đao hướng mệnh căn của hắn:

“Vậy phu nhân tùy ý đi thăm.”

Nơi này không có Chu Tử Hiên, Trần Bảo Bảo hết sức thay hai người mang theo đóng cửa phòng, tiếp tục đi xuống một gian phòng ngủ.

“Xin lỗi, ta đi nhầm... Ách, ta chính là trở lại nói cho ngài biết một tiếng, cô nương kia nhanh không được.”

“Lão thiên à, ba người không chê chật chội sao?”

“Ồ, nhị vị đây là chơi trò mới mẻ a...” Phạm Trần Bảo Bảo đến không à mặc quần áo mặc quần áo... Đi một đường, Trần Bảo Bảo trong lòng càng ngày càng bất an, trực tiếp đem chủ chứa kéo đến trước người:

“Ta nghe nói chỗ các vị có một cô nương tên Thu nguyệt, nàng ta ở nơi nào?”

Chủ chứa vẫn như cũ vẽ mặt tươi cười:

“Ngài tìm Thu nguyệt, nha đầu kia đúng là hồng nhân của chỗ ta.”

Trần Bảo Bảo bực mình cắt đứt nàng:

“Ít nói nhảm, nói Thu nguyệt ở đâu?”

Chủ chứa thở dài: “Đi theo tôi.”

Trần Bảo Bảo nhẹ buông tay, chủ chứa thái độ quá kỳ quái, giống như đoán chừng nàng tìm không được. Đang đi tới đột nhiên nghe được một phòng trong truyền đến một chút vui cười chạm cốc thanh. Trần Bảo Bảo định không thêm để ý, nhưng bên trong lại truyền đến vài câu lời nói thô tục:

“Các vị tiểu mỹ nữ, đã từng có 1 cao thủ phong nhã làm một bài thơ, thật là sâu sắc, tôi đọc cho mọi người nghe’ tức tận nhân rồi hoa tuyệt đối ngàn, không bằng trở về ngủ thê nhà bạn. Mặc dù trên gối vô tình thú, ngủ thẳng bình minh không cần tiền. ‘ ha ha ha ha ha.”

Lại nghe phải một người khác cười nói: “Con cộp cái nhà ta, ngược lại đưa tiền ta còn chưa ngủ đây!”

Trong cửa người tất nhiên là không biết một mẫu Dạ Xoa đứng ngoài cửa. Trần Bảo Bảo trên đầu gân xanh nổi lên hàm răng cắn chặt, kẻ lời nói có thơ vô liêm sỉ biết dùng người kia không phải là người khác chính là tướng công của nàng – Chu Tử Hiên. Lực mạnh đẩy ra cửa, người trong cửa cả kinh lập tức ngừng cười vui. Hai vị công tử kia thì ra là nhận ra nàng, không khỏi cùng kêu lên thở dài nói:

“Trần Bảo Bảo? “

Hai người bọn họ là gặp qua Trần Bảo Bảo lợi hại thế nào, vội vàng khoát tay nói:

“Ta cũng không biết tướng công nhà muội ở nơi nào, từ lần trước bị muội bắt trở về, chúng ta liền thấy cũng không còn cùng một chỗ uống rượu.”

“Pằng” một tiếng, cửa bị đóng lại. Chủ chứa tiếp tục dẫn đường, Trần Bảo Bảo đề nặng tức giận đi lên phía trước. Kết quả đến nơi Thu nguyệt ở vẫn như cũ không có tìm được Chu Tử Hiên, Trần Bảo Bảo đụng phải chuyện xấu tại chủ chứa nụ cười rất có nghiền ngẫm bỏ lại một trăm lượng bạc ròng đi.

Qua một chút thời gian, tiểu nha đầu chạy trở lại nói Trần Bảo Bảo đã đi xa. Chủ chứa thở phào: “Hừ, cùng ta đấu!”

Rồi hướng tiểu nha nói ra: “Nhanh đi thỉnh Chu công tử đi ra.”

Chu Tử Hiên xác định Mẫu Dạ Xoa nhà mình không có ở Xuân Hương các, vội vàng từ một cái phòng tối đi ra, vỗ vỗ tro bụi sửa sang y phục, lại khôi phục bộ dáng lưu phóng khoáng như trước.

“Công tử, công tử cứ như vậy sợ cô ta?” Thu nguyệt đỡ hần ngồi xuống, lại rót cho hần chén rượu an ủi. Nghĩ lúc trước, nha đầu nói Trần Bảo Bảo đến đây, cái Chu Tử Hiên này thiếu chút nữa nhanh chóng nhảy cửa sổ ra chạy trốn.

“Hừ, ta mà sợ nàng ta!” Chu Tử Hiên uống một hớp rượu, lại hướng phía Thu nguyệt tươi cười hôn một cái:

“Ta là không cùng nàng ta chấp nhặt.”

Thu Nguyệt khanh khách cười không ngừng, tay tại lồng ngực Chu Tử Hiên vẽ vài vòng:

“Ngài rút cuộc muốn mang theo vị công tử kia bao lâu ở đó, thiếp...”

Chu Tử Hiên nhìn sang ngồi ở chỗ không xa Đường Hạo Dương, một tia cười xấu xa bò lên trên mặt. Bao lâu? Cho đến khi người Đường phủ phạt chết Tạ Thanh Kiều mới thôi!

Lần trước đi thúy liễu các, không may đụng phải Tạ Thanh Kiều, nếu không phải là cái cô gái kia lắm miệng, hần làm sao có thể bị Trần Bảo Bảo bắt, tiện đà lại phải quỳ trước bài vị tổ tông, lại bị cấm túc ba tháng. Tóm lại nữ nhân cùng Trần Bảo Bảo đi gần, đều không là vật gì tốt!

Đường Hạo Dương ngáp, hần cảm thấy thật nhàm chán. Mặc dù trước mắt người này giúp hần trả tiền cơm là người tốt. Đều đã trẻ thế này, hần rất nhớ nương tử của mình. Nơi này nữ nhân đều quá thơm, khiến hần thẳng hắt xì hơi.

“Vậy công tử cũng không thể liên tục làm cho hần tại nơi này đi.” Thu nguyệt cả người quẩn lên Chu Tử Hiên, công tử này ra tay xa hoa, lớn lên không tồi tính là một kim chủ thật tốt.

Chu Tử Hiên suy nghĩ một chút cũng là để ý, nhưng để Đường Hạo Dương đi phòng khác có phải hay không lại không quá thích hợp? Thu nguyệt biết rõ hần đang suy nghĩ gì, ôn nhu nói:

“Làm cho nha hoàn của thiếp hầu hạ hần đi, công tử cứ yên tâm đi.”

Chu Tử Hiên nhìn xem tiểu mỹ nhân mắt nhu tình tựa thủy, cảm thấy cái đề nghị này không sai, cũng liền gật đầu đồng ý.

Xuân Hương các tươi đẹp chuyện vô hạn, nhưng trên đường phố còn có hai nữ nhân thất ý. Tạ Thanh Kiều cơ hồ đem tất cả cửa hàng ở Vân Châu thành, từ lâu trà lâu hiệu ăn tìm khắp 1 lần, cũng không có người nào gặp lại qua Đường Hạo Dương.

“Hoa hồng, chúng ta còn có những địa phương nào không có đi?” Tạ Thanh Kiều đỡ tường thở một ngụm. Hoa hồng cũng xoa xoa cái trán:

“Giống như, giống như đều đã tìm. Lại tìm không được chỉ sợ cũng phải đi ra ngoại ô, nhưng bây giờ cửa thành đã đóng lại.”

“Sẽ không ở ngoại ô.” Tạ Thanh Kiều cảm thấy đáy lòng có chút sợ hãi, một loại dự cảm rất kỳ quái vây quanh nàng, kể từ lúc Đường Hạo Dương mất tích, trong đầu thỉnh thoảng liền toát ra một cái thanh âm:

“Hạo Dương bị quái thúc thúc lừa gạt đi thôi, bị quái thúc thúc lừa gạt đi thôi...”

Hoa hồng lau mồ hôi, đột nhiên hô một tiếng:

“Thiếu phu nhân, kia không phải là Chu phu nhân sao?”

Tạ Thanh Kiều lại bỏ rơi đầu âm thanh không tín nhiệm vung ra khỏi đầu. Nghe được lời ấy lập tức gương mặt tìm kiếm, thật đúng là Trần Bảo Bảo. Bất quá tại sao lại mang theo nhiều người như vậy, nhất định là cùng tướng công của tỷ ấy có quan hệ. Tạ Thanh Kiều đi tới, Trần Bảo Bảo trông thấy nàng lập tức nhào tới. Tạ Thanh Kiều cả kinh, cảm thấy nàng có chút dị thường tiện đà cảm thấy đầu vai một hồi nóng ướt, không phải là khóc chứ?

“Nào, tỷ xảy ra chuyện gì?” Tạ Thanh Kiều vỗ nhẹ lưng Trần Bảo Bảo.

Trần Bảo Bảo không lên tiếng, qua thật lâu mới mơ hồ không rõ mà nói:

“Tỷ lần này mất mặt ném vào trong nhà chứa rồi!”

Tạ Thanh Kiều đẩy nàng ra, hỏi rõ chuyện xảy ra sau, lập tức sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng đối với Trần Bảo Bảo thập phần nghiêm túc gần từng chữ:

“Cái Xuân Hương các kia, là có mặt thất !”

11. Chương 11: Thần Không Gian

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Trần Bảo Bảo kinh hãi, nhìn Tạ Thanh Kiều không giống như là nói dối liền vội vàng hỏi:

“Muội làm sao mà biết được?”

Tạ Thanh Kiều cố làm ra vẻ thần bí cười một tiếng:

“Tỷ đã quên phụ thân nhà muội là ma bài bạc à?”

Trần Bảo Bảo bình tĩnh đại ngộ, lúc trước cha của Tạ Thanh Kiều vì trả nợ đánh bạc bị đám thanh lâu Vân Châu thành đánh qua . Lời nói thật ngoại trừ ham bài bạc Tạ lão kỳ thật không xấu, thậm chí so với người bình thường càng chịu khó làm. Những chủ chứa thanh lâu kia cũng đều cảm thấy người này thật đáng hoàng, biết rõ trong nhà hắn có nữ nhi còn thỉnh thoảng đem chút ít phần son phấn nước của các cô nương không cần cho hắn mang về. Về sau Tạ Thanh Kiều đến Đường phủ, mỗi tháng đều sẽ lấy lương tháng của mình xuất ra một phần cho Tạ lão đầu, Tạ lão đầu rất cuộc không cần đi những chỗ kia. Nhưng người động lòng duyên vẫn còn ở, ngẫu nhiên cũng có chút liên lạc, có đôi khi ra đường gặp được vài hủ chứa lên tiếng chào hỏi vẫn phải có.

“Tháng trước muội đi đưa bạc cho cha, hắn nói cho muội biết trong thành có thanh lâu mới mở. Còn nói nói với muội chủ chứa Thúc liêu các hướng hắn oán hận nói gần đây làm ăn ít hơn rất nhiều, những khách nhân đều đi tới Xuân Hương các, hình như là cái gì ở đó đặc biệt an toàn các loại.... Về sau đám người kia ngầm vụng trộm nghe ngóng mới biết được thì ra là chỗ đó mỗi gian phòng đều cất giấu một cái hốc tối.”

Tạ Thanh Kiều vốn muốn nói xong cứ tiếp tục đi tìm Đường Hạo Dương, nhưng bị Trần Bảo Bảo nổi nóng lôi kéo không buông tay, một đường kéo dài tới Xuân Hương các.

Lúc này chủ chứa đang thanh thoi ở đại đường cùng khách nhân nói chuyện phiếm, gã sai vặt ở cửa vội vàng chạy tới, nói phu nhân Trần Bảo Bảo kia lại trở lại, chủ chứa sững sờ tiện đà giận dữ, quát lớn:

“Cô ta đem Xuân Hương các của ta là hậu hoa viên nhà cô ta à!” Chủ chứa gọi những thứ c cô nương khá cùng khách nhân nói chuyện phiếm, tự mình tới hậu viện gọi gia đình:

“Các người đi ra cửa cho ta, ngăn lại đồ phụ kia!”

Chờ Trần Bảo Bảo đi vào cửa chính Xuân Hương các thời điểm chỉ thấy một đội tráng hán canh giữ ở cửa. Trần Bảo Bảo giận dữ, tay áo trúng vào Tạ Thanh Kiều chuẩn bị xông tới lại bị nàng vội vàng vàng ngăn lại.

“Muội muốn làm gì? !” Trần Bảo Bảo lắc lắc tay Tạ Thanh Kiều, Tạ Thanh Kiều bị nàng dao động có chút choáng váng đầu, thật vất vả ngừng lại, vội vàng nói:

“Tỷ có nghĩ tới hay không, lần này tỷ đem Chu Tử Hiên bắt trở về, vậy lần sau sao đây?”

“Hắn dám trốn, tỷ liền dám bắt!”

Tạ Thanh Kiều thở dài: “Tỷ hãy nghe muội nói, tỷ có nghĩ tới hay không vạn nhất Thu nguyệt kia là một cô gái vừa ôn nhu lại xinh đẹp nói năng hào phóng, sẽ chờ tỷ đằng đằng sát khí đâm một cái sao!”

“Như thế nào?”

Tạ Thanh Kiều vỗ vỗ vai của nàng:

“Rất có thể gặp trở ngại tức giận thân mình mà chết.”

Trần Bảo Bảo bực mình đẩy ra tay của nàng:

“Ít nói nhảm! Hoặc là câm miệng đi theo tỷ, hoặc là muội chính mình nhìn xem!”

Một bên Hoa Hồng đi lên trước đến, nàng đời này thống hận nhất là nam nhân tam thê tứ thiếp. Nếu như lúc trước cha nàng không có nạp thiếp nương nàng cũng sẽ không bị tức chết, mà nàng cũng sẽ không rơi vào cảnh làm nha hoàn. Lập tức lòng đầy căm phẫn nhìn Trần Bảo Bảo nói:

“Nô tỷ đi với phu nhân, dám ở trên đầu thái tuế đoạt lão công, nô tỷ muốn xem các nàng ta còn muốn sống nữa không!”

Trần Bảo Bảo cầm tay Hoa hồng :

“Sảng khoái!” Lập tức chào hỏi một tiếng, sau lưng đại hán chuẩn bị xông lên, Tạ Thanh Kiều cản không được, nhưng đường đường Chu phu nhân cùng một chủ chứa thanh lâu đầu ngày mai truyền ra ngoài không chừng sẽ bị người ta thêm dầu thêm mỡ thành cái gì. Trong đầu chuyển thật nhanh lại một tay túm lại Trần Bảo Bảo đè lại:

“Đừng xúc động, đi theo bọn họ nói chuyện một chút.”

Không đợi Trần Bảo Bảo nói cái gì Tạ Thanh Kiều liền đi tới. Đã nhìn thấy nàng đối với đầu lĩnh nhà kia nói thì thầm một hồi, cái hộ vệ nhà kia rõ ràng mang đám người đi tới vừa. Tạ Thanh Kiều hướng phía Trần Bảo Bảo vẫy vẫy tay, Trần Bảo Bảo về mặt hồ nghi đi tới đi đến hỏi:

“Muội đối với hắn nói gì đó?”

Tạ Thanh Kiều lôi kéo Trần Bảo Bảo đi vào bên trong :

“Muội hỏi hắn, các người cảm thấy mạng quan trọng hay là tiền quan trọng ?”

“Hả?”

Tạ Thanh Kiều cười cười: “Muội nói với người ta, đám người trước mặt người kia là người của Hắc Hồ Đường, về sau bởi vì lão gia làm quan liền theo lương. Nhưng khi Hắc Hồ Đường giết người, nếu dám báo quan khốc lóc kể lể thì ngay cả nha môn đều là nhà họ mở. Cần gì vì vài cái đồng bạc mà gây sự với tính mạng đây.”

Trần Bảo Bảo liên tục xưng hay, mặc dù Tạ Thanh Kiều có chút phóng đại. Hắc Hồ Đường đúng là chiếm núi thành sơn xưng Đại vương, nhưng đến đời gia gia của nàng hết lần này tới lần khác là một người thích đọc sách, cuối cùng đơn giản chỉ cần thi đậu công danh trở thành quan đi theo Hắc Hồ Đường cũng đã

thành cái võ quán hợp pháp, dạy người luyện võ cường thân. Bởi vì lão gia tử gia pháp nghiêm minh, võ quán đến bây giờ cũng không còn xảy ra chuyện ỷ thế hiếp người. Ngược lại là các huynh đệ võ quán, mỗi người nghĩa bạc vân thiên. Đến cha nàng, trong nhà đại thúc cùng gia gia đồng dạng, thích đọc sách cũng thi công danh; mà cha nàng từ nhỏ chính là thích võ bởi vậy thừa kế võ quán.

“Những người kia biết rõ đạo lý ‘ dân không cùng quan đầu. Bất quá bọn họ như vậy... Chờ tỷ làm sau sợ là sẽ phải...”

Trần Bảo Bảo biết rõ Tạ Thanh Kiều bần khoản, hào khí nói:

“Đến lúc đó ta để cho cha tỷ cho bọn họ tìm nơi làm mới, dù gì liền ở lại võ quán làm giáo đầu cũng được.”

Tạ Thanh Kiều cười một tiếng, nàng cũng là đối với đám người kia nói như vậy, bất quá vẫn là không muốn nói cho Trần Bảo Bảo là được rồi.

Chủ chứa không nghĩ tới gia đình chính mình nuôi rõ ràng trong chớp mắt liền phản bội, tức dậm chân. Chờ nhìn thấy Trần Bảo Bảo, lại đối lại nụ cười nũng nịu:

“Ai da, phu nhân của ta, ngài tại sao lại đến đây?”

Trần Bảo Bảo căn bản cũng không nghĩ nói gì với nàng ta, báo cho Tạ Thanh Kiều biết một chút, Tạ Thanh Kiều ngầm hiểu thành nàng là người phát ngôn:

“Lão ma ma, chúng ta là tìm đến người, kính xin đem Chu Tử Hiên mời đi ra.”

Chủ chứa gặp vị cô nương trước mắt này giọng nói ôn hòa thần sắc thanh nhã, đáy lòng có chút buồn bực. Nhìn không giống như là nha hoàn, chứ không phải là hảo hữu của người đàn bà chanh chua kia? Trong đầu ý tưởng vòng vo vài vòng, vạ phần ủy khuất nói ra:

“Vừa rồi phu nhân liền đem nơi này của tiểu nhân bên trong bên ngoài lục soát một lần ở đâu thấy Chu Tử Hiên công tử!”

“Người dám!” Trần Bảo Bảo vọt tới lại bị Tạ Thanh Kiều kéo lại, chỉ thấy Tạ Thanh Kiều cười lạnh một tiếng:

“Lão ma ma, ta chính là nghe ma ma ở Thúy liễu các nói, ngài nơi này là rất an toàn.”

Thúy liễu các? Chủ chứa trong lòng giận dữ, cái lão yêu bà kia, rõ ràng chính là đồ mắt nơi này có cô nương xinh đẹp hiểu chuyện đoạt đi lợi nhuận, thậm chí ngay cả chuyện như vậy đều nói cho người khác biết. Lắc lắc bước liên tục đến trước mắt Tạ Thanh Kiều:

“Ai da, vị cô nương này thật đúng là nói đùa, ma ma của Thúy liễu các làm sao sẽ biết rõ nơi này của tôi ra sao, cô nương chớ có nghe các nàng nói mò!”

Tạ Thanh Kiều tâm trầm xuống, nàng cũng không phải cảm thấy chủ chứa Thúy liễu các nói dối, chỉ là đang lo lắng mật thất sẽ giấu ở cái góc nào trong phòng. Nếu như trước mắt cái chủ chứa này làm cho các nàng lần nữa lục soát Xuân Hương các, nhưng lại tìm không ra mật thất. Kia... Tạ Thanh Kiều đều không muốn suy nghĩ hậu quả.

Song phương giằng co, một thanh âm ôn nhuận như ngọc từ trên lầu truyền đến:

“Nương tử! !”

Tạ Thanh Kiều ngẩng đầu một cái, miệng cơ hồ có thể nhét vào một quả trứng vịt! Lão thiên à! Tiểu động vật giống như thiện lương đơn thuần ấm áp đáng yêu, tương công nhà mình làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này? !

Tạ Thanh Kiều nâng váy

“Đằng đằng đằng” chạy đi lên lầu, một bả níu lại Đường Hạo Dương, chỉ thấy Đường Hạo sôi nổi rất là kích động:

“Nương tử, Hạo Dương rất nhớ chàng, càng sao không tới đón Hạo Dương.”

Tạ Thanh Kiều đem toàn thân Đường Hạo Dương cao thấp đánh giá một lần, y phục đầu tóc cũng đều rất chỉnh tề không có bị dẫu vết kéo loạn, an tâm chậm thở ra một hơi.

“Nương tử?” Gặp nương tử không có lên tiếng, Đường Hạo Dương thử gọi một tiếng. Tạ Thanh Kiều ngẩng đầu lên, cười cười với hắn:

“Ngoan ngoan, đi theo thiếp đi.”

Lộp bộp một chút, Đường Hạo Dương cảm thấy có một loại dự cảm rất xấu quay chung quanh trong lòng. Mặc dù nương tử thân ái của hắn luôn đối với hắn cười, mặc dù mỗi lần đều cười làm hắn rất tâm thần nhộn nhạo nhưng vì cái gì lúc này rộn cả tóc gáy thế này.

“Nương tử, nàng tức giận phải không?” Đường Hạo Dương vừa xuống lầu vừa dè dặt hỏi.

“Không có.” Đó mới có quỷ!

“Nương tử, nói dối là không đúng, tổ mẫu thường xuyên dạy bảo chúng ta như vậy.”

“Nương tử chưa bao giờ nói dối.” Đó mới là lạ!

“Nhưng là...”

“Không có là, có chuyện gì chúng ta về nhà nói sau, Hạo Dương. Chàng còn không tin nương tử không?”

Đường Hạo Dương mím môi, lệch nghiêng cái đầu suy nghĩ một chút. Giống như Tạ Thanh Kiều thật không có lừa gạt hắn (tác giả : hài tử đáng thương, đó là công tử không có phát hiện thôi)

Lúc này gật đầu nhẹ. Mặc kệ như thế nào, trông thấy nương tử tới đón mình, hắn vẫn là rất cao hứng.

Tạ Thanh Kiều mang hắn đến bên Trần Bảo Bảo, lập tức ôn nhu hỏi:

“Nói cho nương tử, là ai mang chàng tới đây ?”

Đường Hạo Dương giống như nhớ cái gì, rất là kích động:

“A! Nương tử, mau đi cứu người cứu người! Có người muốn chết.”

“Chậm một chút, đừng kích động!” Tạ Thanh Kiều đối với Đường Hạo Dương bộ dáng ngạc nhiên này đã ứng đối rất tự nhiên.

Đường Hạo Dương xa xa không có bình tĩnh trở lại, ý vị cầm lấy tay của nàng, luôn miệng nói:

“Chính là, chính là đi cứu Chu Tử Hiên đại ca, hắn sắp chết, thật sự!”

Trần Bảo Bảo trong lòng chợt lạnh, thân hình có chút đứng không vững:

“Hắn, hắn xảy ra chuyện gì?”

Đường Hạo Dương biết rõ Chu Tử Hiên là tướng công Trần Bảo Bảo, chân thành nói:

“Ta vừa rời từ lầu hai chạy ra, nghe thấy hắn ở trong phòng hô cái gì Thu nguyệt nàng cái tiểu yêu tinh này, sắp đem bản thiếu gia cho giết chết.”

“...” Mọi người bảo trì im miệng không nói.

Đường Hạo Dương cuống cuống lôi kéo Tạ Thanh Kiều:

“Trong phòng kia động tĩnh thật lớn.” Đường Hạo Dương đột nhiên hướng Tạ Thanh Kiều trên người lại gần:

“Nương tử, có phải hay không yêu tinh sẽ ăn thịt người? Thật là khủng khiếp, thật đáng sợ!”

Tạ Thanh Kiều an ủi Đường Hạo Dương bị kinh hãi, cho Trần Bảo Bảo nháy mắt ra dấu. Trần Bảo Bảo không nói, mang người hướng phòng của Thu nguyệt đi qua.

“Ai da, phu nhân của ta, cửa....này làm cho có thể cho người ta sống nha!” Chủ chứa biết rõ hôm nay Xuân Hương các cửa mình là chạy trời không khỏi nắng, lại không thể bỏ mặc đành phải kiên trì đuổi theo.

Tạ Thanh Kiều vỗ lưng Đường Hạo Dương:

“Nói cho thiếp biết, có phải hay Chu Tử Hiên kia mang chàng tới đây ?”

Đường Hạo Dương gật đầu nhẹ: “Ừ, Đại ca ca giúp ta trả tiền cơm, nói dẫn ta tới chơi 1 nơi rất thích thú. Nhưng Hạo Dương không thích nơi này, người nơi này đều kỳ quái.”

Tạ Thanh Kiều cười càn phát ra sáng lạn :

“Nương tử đi xem một chút Đại ca ca, xem hấn chết chưa, chàng phải ngoan ngoan ngoan đi theo Hoa hồng, biết không?” Dứt lời, liền đem Đường Hạo Dương giao cho Hoa hồng rồi hướng hộ vệ mà Trần Bảo Bảo lưu lại dặn dò thật tốt bảo vệ bọn họ, chính mình nâng vấy khoan khoái đi theo đoàn người của Trần Bảo Bảo.

Nhìn một đám người cách đó không xa đều im ắng vây ở trước một cửa, chủ chứa kia sớm đã bị người ta bịt miệng. Tạ Thanh Kiều trái xuyên hữu đột đi tới bên cạnh Trần Bảo Bảo, nhẹ nhàng nói: “Loại chuyện như vậy tại sao có thể không cầm một bình khí tiện tay đây?”

Trần Bảo Bảo ánh mắt sáng lên, Tạ Thanh Kiều dương dương đắc ý từ phía sau, xuất ra một cái – -

“Cặp gấp than?” (L: ôi cười đau bụng)

“A không không không... muội không phải là ý này!” Tạ Thanh Kiều có chút bối rối, làm sao sẽ xuất ra cặp gấp than đây?

Trần Bảo Bảo một tay lấy cặp gấp than cầm tới, trên mặt còn bốc hơi nóng hiển nhiên là mới từ lò trong lò rút ra. Lập tức dùng đến một loại ánh mắt – - ái phi, rất được ý trầm cùng khẩu khí nhẹ giọng nói:

“Tỷ là nói làm sao bây giờ muội mới đến, thì ra là đi lấy cái này, quả là hảo tỷ muội!”

Tạ Thanh Kiều cảm thấy đầu hắc tuyến không ngừng, bản ý của nàng nhưng thật ra là cầm cây roi, làm sao sẽ xuất ra cái cặp gấp than đốt hồng nóng lên này? ! Trần Bảo Bảo, trong cửa là phu quân của tỷ, tỷ có thể ngàn vạn lần đừng đem hấn biến thành Vịt quay Bắc Kinh chứ!

12. Chương 12: Cùng Nương Tử Về Nhà

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Trần Bảo Bảo vừa muốn nhắc chân đạp cửa, Tạ Thanh Kiều lại lôi kéo nàng , nhỏ giọng nói:

“Tỷ liền định như vậy đi vào?” Trần Bảo Bảo liếc nàng một cái, đột nhiên bảo trì cái động tác lẳng không rút bắn rất khó khăn:

“Nếu không muội còn muốn thế nào?”

Tạ Thanh Kiều thở dài:

“Hấn dầu gì cũng là tướng công của tỷ, ít nhất lưu chút mặt mũi cho hấn.” Nói, rồi lặng lẽ chỉ chỉ đám người sau lưng kia. Mặc dù Trần Bảo Bảo hung hấn quá rõ ràng, các vị nhân huynh ở đây tất cả đều là cao thủ, nhưng ít tại trên mặt mũi còn không muốn hoàn toàn xé rách.

Trần Bảo Bảo xua tay:

“Phải phải phải, liền một mình tỷ đi vào, được chưa.”

Tạ Thanh Kiều hồ nghi nhìn nàng một chút, lại xem một chút trong tay nàng cầm cặp gấp than...

“Ta nói muội chính là chần chần chừ chừ, lấy lên được không bỏ được.” Trần Bảo Bảo có chút nóng nảy, Tạ Thanh Kiều vừa nhìn liên tục lui về phía sau, nàng không nói vẫn không được a.

Trần Bảo Bảo lại muốn đập cửa, Tạ Thanh Kiều nhịn không được làm cho nàng chú ý một chút, chọc Trần Bảo Bảo bực mình khoát tay, thầm nghĩ, cái Tạ Thanh Kiều này thật là một đứa em dài dòng nhu nhược ai! Thôi, cho Chu Tử Hiên hắt hủi chút mặt mũi tốt lắm, mặc dù nàng cũng không biết Chu Tử Hiên còn có mặt mũi nữa hay không.

Theo kéo một tiếng, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra. Kỳ thật chứng kiến tướng công chính mình cùng những nữ nhân khác ở trên một cái giường tư vị thật không dễ chịu, trong tay cặp gấp than bốc khói trắng, Trần Bảo Bảo tự nói với mình phải tỉnh táo một chút tỉnh táo.

Trong phòng hai người hiển nhiên là nghe được động tĩnh, lại tất cả đều cho là tiểu nha hoàn tiến đến pha nước trà, còn nhỏ giọng oán trách nha đầu này thật sự là càng ngày càng không hiểu quy củ. Đợi Thu nguyệt đứng lên đi ra bên ngoài liền nhìn xem một thiếu phụ tỉnh táo dị thường, đứng ở ngoài rèm. Trong tay, rõ ràng cầm lấy một cái cặp gấp than!

“A!!!!!!!!!!”

Một tiếng thét chói tai sau, Chu Tử Hiên lập tức vọt ra, lúc này rõ ràng sinh ra một loại trầm mặc vi diệu. Ngoài cửa Tạ Thanh Kiều cũng liền gấp rút chạy đến trong nhà, xác định Trần Bảo Bảo đúng là không có cử động gì kinh người sau, lại lặng lẽ thối lui đến trong ngõ ngách đi.

Thu Nguyệt sợ run lấy bẫy, ngũ quan xinh xắn đều nhanh nhấn đến, núp ở sau lưng Chu Tử Hiên không dám ra đến. Chu Tử Hiên đầu tiên chứng kiến Trần Bảo Bảo tiện đà đã nhìn thấy ở trong góc nhỏ là Tạ Thanh Kiều. Quả nhiên, tám phần lại là nữ nhân này cáo mật.

“Pằng” một tiếng, bên cạnh bàn ghế đầu bị Trần Bảo Bảo trảo một cặp gấp than hém đứt. Chu Tử Hiên thân thể run lên vài cái, mới vừa mở miệng gọi nương tử, Trần Bảo Bảo lại nói:

“Chàng là chính mình trở về, hay là thiếp đem người dẫn chàng trở về?”

Chu Tử Hiên liên tục mặc áo ngoài thuần thực đáp:

“Chính mình trở về, chính mình trở về.”

Đợi Chu Tử Hiên đi ra khỏi cửa phòng, Trần Bảo Bảo nhìn lướt qua cái nữ nhân kia đắm lệ, trong tay cặp gấp than vút trên mặt đất, cũng đi theo.

Tạ Thanh Kiều vỗ vỗ ngực, vừa rồi một ít thủ hạ thật là đủ rồi dọa người. Lại liếc mắt nhìn cặp gấp than bị ném xuống đất, Tạ Thanh Kiều không ngừng thở dài.

Cùng lúc đó, cùng ở mấy ngàn dặm trong trấn nhỏ Vân Châu thành, vài cái nữ đầu bếp đang vây quanh phòng bếp tìm:

“Kỳ quái, vừa rồi cặp gấp than đặt ở bếp lò đi đâu rồi?” (L : Cặp gấp than: các vị nếu biết nó có 1 công dụng nữa là đi đánh ghen chắc sẽ sùng bái nó nghìn lần)

Nhìn xem bóng lưng Trần Bảo Bảo, Tạ Thanh Kiều không có ý định an ủi cái gì, loại này liền để cho hai vợ chồng bọn họ thật tốt tiêu hóa đi. Lập tức đi đến bên cạnh Thu nguyệt, ngồi chồm hổm ở một bên vỗ vỗ vai của nàng:

“Đừng sợ đừng sợ, đều đã đi rồi, đừng sợ.”

Thu Nguyệt có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tạ Thanh Kiều vẻ mặt ôn nhu, người này chẳng lẽ không phải cùng cô gái hung hãn vừa rồi đi cùng nhau sao?

Tạ Thanh Kiều hảo tâm đem nàng đỡ lên lại móc ra một khăn:

“Sự tình hôm nay cô hiểu chưa, minh bạch chưa?”

Thu nguyệt có chút nghi hoặc, lại nghe Tạ Thanh Kiều như cũ là thanh âm ôn nhu kia:

“Đại gia đình sao, dù sao cũng phải cần chút ít thể diện. Ai, cô nương xinh đẹp như vậy khóc lem mặt này thật đáng tiếc, ngoan, đừng khóc.” Tạ Thanh Kiều cầm lấy khăn giúp Thu nguyệt nhẹ lau lệ suy nghĩ:

“Chẳng qua nếu như ngày mai vạn nhất có cái lời đồn đãi bất nhã nào truyền ra ngoài, vậy cũng chỉ đem cô nương trở thành đề tài nói chuyện, rồi cô sẽ ra sao?”

Thu nguyệt toàn thân cứng đờ, ngơ ngác gật đầu. Tạ Thanh Kiều đem khăn hương trong tay nàng một nhét:

“Này được rồi, mỗi một nghề nghiệp kinh doanh đều nên có đạo đức.”

Xuống lầu dưới, Đường Hạo Dương đang ngoan ngoãn ở cùng Hoa hồng cùng đi xuống. Hoa hồng nói cho nàng biết Trần Bảo Bảo nhờ nàng chuyển cáo cho chủ tử mình đi về trước. Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, hỏi rõ ràng giờ thì ra là đã đến giờ Tuất (19:00 -21:00), liền vội vàng dẫn Đường Hạo Dương mất tích hơn nửa ngày cùng Hoa hồng vội vàng vàng đi về phủ.

Giăng co một ngày, ba người đi đến cửa nhỏ Đường phủ. Hoa sen

đã sớm chờ ở chỗ này, nhìn xem các nàng điệu bộ liền đến bên cạnh đem lão mục tử giữ cửa đánh lạc hướng, Tạ Thanh Kiều vội vàng nhanh như mèo nhanh chóng chạy vào phủ chạy không ngừng trở lại tiểu viện của mình, Tạ Thanh Kiều cuối cùng là thật dài thở dài, tê liệt trên ghế ngồi. Lại có tinh thần hỏi:

“Thúy nhi đâu?”

Một tiểu nha hoàn đến gần đáp: “Bẩm thiếu phu nhân, hôm nay một ngày cũng không nhìn thấy Thúy nhi tỷ tỷ.”

Tạ Thanh Kiều nhẹ nhàng gõ cái bàn, cái Thúy Nhi kia sẽ không phải đi báo án đi? Nàng nếu như là không trở lại thì tốt, nếu là vạn nhất người này chạy đến đại phu nhân nhận tội không phải đem chuyện này đi ra ngoài sao! Lập tức gọi Hoa hồng dặn dò nàng phái vài nha hoàn mấy ngày nay canh giữ ở cửa đại phu nhân cùng cửa chính Đường phủ nếu là thấy Thúy nhi liền lập tức ngăn lại.

Lại hướng phía nha hoàn trong phòng hỏi hôm nay có ai đến tiểu viện của nàng không, tất cả đều đáp:

“Các phu nhân đều đi chỗ lão phu nhân nghe ca kịch, đều mệt mỏi, vừa mới trở về phòng. Đại thiếu phu nhân hôm nay không thấy, ngược lại đại tẩu mới đến đã tới nơi này.”

“Cái gì? Vệ Tư Đình?” Tạ Thanh Kiều sững sờ, hiện tại Vệ Tư Đình cũng coi là hồng nhân bên cạnh đại phu nhân. Mặc dù còn chưa bắt đầu giúp đỡ đại phu nhân quản gia, bắt quá mấy ngày trước đây nghe tiên sinh phòng thu chi nói Vệ Tư Đình những ngày này phụng mệnh đại phu nhân hướng phòng thu chi quản.

Nha hoàn nói làm cho Tạ Thanh Kiều buồn thông vai:

” Là một người tới, nói là tặng cho chút ít đồ thêu hoa may vá. Bọn nha đầu tự chủ trương để ở trong phòng của ngài”

Tạ Thanh Kiều cau mày, tặng đồ may vá, hết lần này tới lần khác chọn khi Đường Hạo Dương mất tích tặng? Chứ không phải là nàng biết rõ Đường Hạo Dương mất tích chứ? Không thể nào, cả Đường phủ hôm nay sự chú ý cần phải đều ở nơi lão phu nhân, cho dù ngày thường cũng không vài người chú ý cái tiểu viện này. Hoặc là nàng suy nghĩ nhiều? Người ta vốn chính là vô cùng đơn giản tặng thứ gì cho nàng sao? Tạ Thanh Kiều vuốt vuốt thái dương, nàng là thật càng ngày càng không hiểu cái cô Vệ Tư Đình kia.

“Nương tử?”

Tạ Thanh Kiều sững sờ tiện đà mỉm cười một cái, đều do nàng nghĩ chuyện quá chuyên chú, thậm chí ngay cả Đường Hạo Dương ngồi ở bên người nàng cũng không phát giác. Nhìn xem hắn đã thay đổi một bộ quần áo, hắn là tắm rửa xong.

” Quần áo trên người chàng đâu?”

“Để bọn nha hoàn cầm đi giặt sạch rồi.” Đường Hạo Dương dè dặt từ trong lòng ngực xuất ra một quả trái cây, đưa cho Tạ Thanh Kiều. Tạ Thanh Kiều đương nhiên biết rõ người này đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy buồn cười nhưng lại một mặt lạnh Diêm vương:

“Đây không phải là đồ chàng thích ăn nhất sao? Như thế nào, hôm nay cam lòng cho phân thiếp một trái?”

Đường Hạo Dương nháy mắt, có chút ngốc nhỏ giọng nói:

“Nương tử nài ăn không, Hạo Dương đặc biệt để dành cho nài.”

Tạ Thanh Kiều ngăn lại đầu, thập phần không cảm kích:

“Hôm nay đau răng.”

Nhìn nương tử của mình một vẻ xa cách, Đường Hạo Dương nhanh chóng khẽ phồng má, mở tròng hai mắt, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó vui vẻ chạy đến cạnh Tạ Thanh Kiều, ép xuống hôn hướng trên khuôn mặt Tạ Thanh Kiều hôn một mực. Một người nhất thời phá công, khẽ nhếch miệng nửa ngày nói không ra lời.

Nàng mới vừa rồi là bị vô lễ đi, xem như bị vô lễ đi, đích xác là bị vô lễ rồi hả? ! !

“Nương tử, hôn nhẹ có thể giảm đau.”

Đường Hạo Dương một vẻ vui rạo rức đặc ý, xem Tạ Thanh Kiều hận không thể một cái tát làm ngất hẳn. Không được không nên, kể từ khi đến Đường phủ sau nàng liền không còn có sử dụng qua bạo lực. Đến Đường phủ sau Tạ Thanh Kiều là một tam thiếu phu nhân ôn hòa thanh nhã, không như lúc trước là 1 Tạ cô nương tại đầu đường chống nạnh bán đậu hũ. Bất quá nói trở lại Đường Hạo Dương là tướng công của nàng a, bị tướng công của mình hôn một cái có cái gì không đúng? A, nàng rốt cuộc rồi ren cái gì? ! Tạ Thanh Kiều mặt căng mím môi, tươi sống giống như cà tím.

Thấy Tạ Thanh Kiều không chỉ có không cười ngược lại càng thêm vẻ mặt nghiêm túc, Đường Hạo Dương hút hút mũi trong mắt sương mù càng ngày càng đậm, nước mắt vỡ òa rơi xuống.

Tạ Thanh Kiều cả kinh, cũng đứng lên:

“Chàng khóc cái gì?” Đều tự trách mình ngạc nhiên, Hạo Dương tuy nói ngu dần nhưng cũng hiểu đạo lý đơn giản. Cái loại hi vọng mình mở tâm kia, giả bộ lãnh khốc liền không hiểu được.

Đường Hạo Dương là thật bị Tạ Thanh Kiều hù dọa, vội vàng cúi đầu mơ hồ không rõ nói:

“Nương tử không nên tức giận, Hạo Dương biết sai rồi. Hạo Dương về sau lại cũng không ra đường đi chơi, lại cũng không tại hộp trang điểm của nài phóng con kiến, hướng y phục của nài bôi mật ong, cũng sẽ không đi phòng bếp quấy rối, cũng đem sổ sách phòng thu chi bôi loạn sửa lại. Hu hu, Hạo Dương sai rồi, về sau Hạo Dương liền trong phòng học bài...”

Tạ Thanh Kiều nghe được lông mày nhảy dựng nhảy dựng, không ngờ hôm đó nàng ở trong sân bị ong mật đốt là vì mặc đồ thoa mật ong? Hộp trang điểm có xác con kiến trong đó rồi? Phòng bếp nhiều lần làm ra thức ăn đều có mùi kỳ lạ xem ra cũng cùng tiểu tử này chạy không thoát liên quan!

Tạ Thanh Kiều nói với Đường Hạo Dương :

“Hạo Dương này...”

Đường Hạo Dương khóc thương tâm, nghe được Tạ Thanh Kiều lại khôi phục khuôn mặt tươi cười như trước, nghĩ thầm nương tử là tốt nhất, quả nhiên không tức giận.

“Đi đem gia pháp Đường gia viết ba trăm lần! 1 Chữ không thiếu! Có chữ nào sai, phạt nặng! Không đủ phạt nặng !”

“A? !”

“Mau! Đi!”

Đường Hạo Dương một gương mặt tuần tú giờ phút này vô cùng rồi ren, hẳn thật sự thật đáng thương! Nương tử lần này thật sự là tức giận, hu hu may mắn hẳn không có nói vừa rồi khỏi trái cây kia là bảy ngày trước, hu hu nương tử thật đáng sợ...

Tại lúc Tạ Thanh Kiều nhìn chăm chăm Đường Hạo Dương cẩn thận đi. Lại thật giống như có tật giật mình chừng nhìn quanh bốn phía một cái, ở chung quanh nha hoàn đã bị mình cho lui, bản tính của mình còn không có bại lộ liền trở lại gian phòng uống một ngụm trà thuận thuận khí. Nghĩ cho tới hôm nay đưa cho

Trần Bảo Bảo cặp gắp than Tạ Thanh Kiều là nhin không được thối phù một tiếng nở nụ cười. Đó là bí mật lớn nhất của nàng, nếu dùng cái từ mà nói chính là “Thần không gian”.

Ở bên cạnh nàng, tựa hồ có một vị thần bí, bên trong bày đầy các loại đạo cụ chỉ cần nàng nghĩ cầm gì liền nhất định sẽ xuất hiện ở tay mình. Tạ Thanh Kiều mới vừa phát hiện năng lực này rất là hưng phấn, nhưng dần dần nàng cao hứng không nổi. Vì vậy thần không gian mỗi lần xuất hiện ở trên tay nàng cũng sẽ là một chút gì đó không thể tưởng tượng nổi. Tỷ như lần này, nàng muốn một cây roi, kết quả xuất hiện là một cái cặp gắp than. Tóm lại, thần không gian mặc dù thần kỳ nhưng cùng nàng khí tràng hoàn toàn không hợp. Đến bây giờ nàng cũng biết không rõ, những thứ đó là bản thân thần có, hay là từ địa phương khác lấy được?

Tạ Thanh Kiều ngáp một cái, lúc này Hoa Hồng đi tới giúp nàng trải chăn.

“Thiếu gia làm sao rồi?”

Hoa hồng cười cười: “Mới vừa ngủ. Bất quá trước khi ngủ liên tục la hét chính mình không thể viết chữ, tay nhất định sẽ bị đứt rời.”

Tạ Thanh Kiều có chút bất đắc dĩ, cái tên Đường Hạo Dương này!

Hoa hồng trải tốt chăn, vừa mới chuẩn bị ra cửa lại bị Tạ Thanh Kiều gọi lại:

“Hắn hôm nay đồ mặc lúc đi thanh lâu còn có ở đây không?” Hoa hồng có chút khó hiểu:

“Có, bất quá đã cầm đi giặt sạch.”

Chỉ thấy Tạ Thanh Kiều trở mình, qua thật lâu lẩm bẩm nói:

“Đốt chúng đi.”

“Vâng.” Hoa Hồng nhẹ nhàng khép cửa.

13. Chương 13: Thúy Nhi Đã Trở Lại

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Bị Tạ Thanh Kiều ôn nhu nhìn chăm chăm Đường Hạo Dương rốt cục nhận mệnh kêu rên một tiếng, nằm sấp ở trên bàn viết bắt đầu viết gia pháp Đường gia.

“Nhưng là nương tử...” Đường Hạo Dương mới vừa cầm lấy bút lại ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói ra:

“Hạo Dương nếu như không có bút lông Thanh Châu là viết không tốt chữ. Còn có phải có điểm taanm hoa quế ăn nó mới có khí lực, còn có...”

Tạ Thanh Kiều phui tay, vài nha hoàn rồi rít bụng đồ đi lên trước đến.

“Nhìn, này không phải là bút lông Thanh Châu triều hồ nghiên mực sao; giấy Tuyên Thành của Đông thành mực Khánh Châu sao?” Tạ Thanh Kiều đem giấy và bút mực từng cái đặt tới trước Đường Hạo Dương, lại bưng lên mấy thứ:

“Đây đều là hoa quế cao Hạo Dương ngày thường khi học thích ăn nhất, trà đào đó sao.”

Đường Hạo Dương cắn môi, ý đồ chiếm được một tia đồng tình cuối cùng của Tạ Thanh Kiều, liền nghe nàng nói:

“Chàng liền ngoan ngoãn chép gia pháp đi!” hu hu nương tử quá âm hiểm!

Lưu lại hai gia đình tại cửa thư phòng coi chừng, Tạ Thanh Kiều nhìn chung quanh, nghĩ thầm lần này có nên ra cái nhiễu loạn gì không. Hoa hồng thừa cơ hỏi có phải hay không cần phải nói cho thiếu gia Lâm công tử tới tìm? Lúc trước Lâm Mặc nói nhất định là người quen biết mang Đường Hạo Dương đi chơi khi đó Tạ Thanh Kiều cảm thấy hắn nói đùa hướng phía hắn phát hỏa. Hôm nay xem ra, Lâm Mặc nói không sai. Tạ Thanh Kiều sững sờ, cúi đầu nhìn cũng không nói tiếp, Hoa hồng biết mình nói nhiều, liền không hỏi nữa.

Lúc này đã mau đầu mùa hè, đi một lát lại ra một chút mồ hôi. Trở lại tiểu viện Tạ Thanh Kiều liền một lòng tư bổ nhào vào những thứ hoa thảo kia. Chứng kiến vài bồn Quân tử lan tựa hồ có chút vô tình Tạ Thanh Kiều vội vàng gọi Hoa hồng: “Kêu vài nha hoàn đem quân tử lan đi, còn có không cần quá sáng kia đều để vào trong phòng đi.”

Tạ Thanh Kiều trong phòng bọn nha hoàn đi theo nàng thời gian dài, đối với những thứ hoa kia đều có chút ấn tượng, những thứ như ánh sáng độ ẩm lại càng quen thuộc, thuần thực đem bọn họ thành phòng chuyên môn làm vườn.

“Thanh Kiều muội thật sự là rất lịch sự tao nhã.”

Tạ Thanh Kiều nghe tiếng quay đầu lại, lại là Vệ Tư Đình. Như cũ là mang theo lão ma ma của mình cùng hai nha hoàn, Tạ Thanh Kiều thỉnh nàng tiến vào nhà lớn ngồi, gọi bọn nha hoàn dâng trà.

“Đại tẩu hôm nay như thế nào rồi rảnh đến nơi này của muội rồi? Tẩu nhìn nơi này của muội đang loạn, khiến tẩu chê cười rồi.” Vệ Tư Đình che miệng cười một tiếng:

“Không có như vậy, lần này ta là ngược lại là tới làm phiền, không ngại đi?”

Tạ Thanh Kiều sờ không cho mục đích đến, đành phải nói không có gì đáng ngại không có gì đáng ngại. Uống chút ít trà, Vệ Tư Đình nói rõ nguyên là tới hỏi chuyện tiền bạc trong viện của Tạ Thanh Kiều. Những chuyện này từ trước đến nay là Hoa hồng quản lại để cho tiểu nha hoàn ở trong phòng vội vàng gọi Hoa hồng tới.

“Đại tẩu muốn kiểm tra như thế nào?” Không phải là đầu tuần cũng không phải cuối tháng, Tạ Thanh Kiều tựa hồ đánh hơi được một hương vị mưa gió nổi lên.

Vệ Tư Đình không để ý nói: “Vốn là ý của đại phu nhân, gần đây trong phủ một nhóm nha hoàn mới muốn phân cho các phòng. Nên muốn nhân cơ hội này coi nhân số, thuận tiện điều tra thêm sổ sách. Miễn cho tại cuối tháng chồng chất nợ mới nợ cũ lẫn vào cùng một chỗ, cũng tốt mà.”

“Đây thật là chuyện phiền toái, bất quá có đại tẩu tận tâm giúp đỡ như vậy, đại phu nhân chắc nhẹ nhàng hơn rất nhiều.”

Đang trò chuyện, Hoa hồng đến đây. Vệ Tư Đình gọi lão ma ma đi theo Hoa hồng đi xem sổ sách, vừa tiếp tục nói:

“Đâu có đâu có.” Dừng một chút, lại nói:

“Ta mới vừa thấy nơi này của muội trồng hoa cỏ đều là hoa lan chiếm đa số, nghĩ đến Thanh Kiều cũng là hướng tới quân tử chi đạo đi.”

Tạ Thanh Kiều chỉ là cười, tùy ý để Vệ Tư Đình nói. Cái gì quân tử chi đạo, hoàn toàn là bởi vì hoa lan dễ nuôi. Đạo này, lại không muốn bị bồn cây tiên nhân làm cho nàng lẫn qua lẫn lại, cũng chỉ lui mà cầu xin lựa chọn hoa Lan.

“Mỗi lần đến nơi này, đều cảm giác như nơi thần tiên ở.”

Ôi chào? Như thế nào cảm giác đề tài đang từ từ chuyển đổi, Tạ Thanh Kiều không khỏi lên tinh thần. Chỉ nghe thấy Vệ Tư Đình tiếp tục nói:

“Ta lúc còn ở trong nhà, mẫu thân cũng thích hoa cỏ, mẹ nói hoa cỏ đều có linh tính. Nuôi lòng người nuôi phẩm tính, còn có giữa hoa là quân tử, không quyền rũ tự mình cống hiến có một phong cách riêng.”

“Ha ha, đại tẩu khen nhầm rồi, ta bất quá là trùng hợp thích hoa cỏ, chỉ là vậy mà thôi.” Vệ Tư Đình đem nhân cách nàng tăng lên độ cao vậy rồi cuộc muốn làm cái gì?

“Lúc trước ta cũng vậy muốn học chăm hoa cỏ, nhưng mẫu thân lại nói với ta, con chó có giày xéo sinh linh.” Nói, Vệ Tư Đình không khỏi cười cười.

Tạ Thanh Kiều biết thời biết thế:

“Nếu đại tẩu thích, vậy muội tặng cho tẩu vài chậu hoa.”

Vệ Tư Đình liên tục xoa tay: “Vốn là đến nơi này của muội nói chuyện, kết quả chuyện còn chưa nói hết liền cầm đồ mất.”

“Là Thanh Kiều cân nhắc không chu toàn.”

Thấy Tạ Thanh Kiều khẩu khí sầu lo, Vệ Tư Đình vội vàng nói:

“Ta vốn cũng không phải là người có thể làm vườn, phong cảnh trong phủ chúng ta vô hạn, ta chỉ thưởng thức là tốt rồi.”

“A đúng rồi” Tạ Thanh Kiều thấy nàng không nói chuyện hôm qua, chỉ thấy mình nổi lên:

“Thấy tẩu hôm qua đưa tới đồ may vá, Thanh Kiều còn chưa kịp đi nói lời cảm tạ đây.”

Vệ Tư Đình cũng sững sờ: “Không cần không cần.... Ta gả tới đây cũng một đoạn thời gian, lại chưa từng mang lễ vật cho mọi người. Vừa vặn hôm qua được đại phu nhân cho phép liền đi trên đường qua lại một lát. Một chút đồ của nữ nhân dùng may vá mà thôi, sợ là Thanh Kiều còn chướng mắt.”

Vệ Tư Đình hôm qua ra phố! Tạ Thanh Kiều trong lòng trầm xuống nhưng vẫn là cười nói:

“Chị dâu chê cười rồi. Chúng ta trong phủ ai chẳng biết là đại tẩu là cao thủ thuê thừa.”

“Đúng vậy, tẩu thủ công cực khéo. Hôm qua tặng đồ may vá, nhìn tẩu thêu “Hỉ Thước liên cành” thật thật làm cho người ta hâm mộ đi.”

“Không biết chỉ này là tẩu mua ở nơi nào? Muội thấy màu sắc thật tốt, ngày khác cũng đi xem một chút.”

Vệ Tư Đình nhìn nàng, chậm rãi nói:

“Ta mới đến Vân Châu, đối với đường còn chưa quen thuộc. Nhưng nghe nói đến Túy Tiên Lâu của Vân Châu thành. Lúc ấy hình như là cách Túy Tiên Lâu không xa đi. Muội thấy đó trí nhớ của ta... Thanh Kiều chó trách, ta nha từ nhỏ cũng không nhớ đường.”

Hảo một cái Vệ Tư Đình không nhớ đường, lại cứ chỉ ra Túy Tiên Lâu. Vệ Tư Đình không nhớ rõ, Tạ Thanh Kiều nàng sẽ nhớ rõ, hôm qua nàng đúng là cùng Lâm Mặc cùng nhau hướng Túy Tiên Lâu chạy đi tìm người.

Lúc này lão ma ma cùng Hoa hồng đi đến, nói tam thiếu phu nhân nơi này sổ sách không sai. Vệ Tư Đình đứng lên:

“Hôm nay thật sự là làm phiền, Thanh Kiều chó có chê ta.”

“Đâu có đâu có, tẩu cũng là chấp hành làm việc. Muội đây còn có hoa cỏ còn không có xử lý cũng không tự mình tiễn đại tẩu được.” Gọi 1 nhất đẳng nha hoàn cùng Vệ Tư Đình đi.

Trên đường xuất viện, Vệ Tư Đình tâm tình không tệ:

“Tam thiếu phu nhân thật là người thích hoa cỏ.”

Đại nha hoàn cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Vâng.”

“Ta nghe nói tam thiếu phu nhân đến Đường phủ hai năm, sân nhỏ vẫn luôn là xanh um tươi tốt như vậy sao?”

Đại nha hoàn vẫn như cũ đáp Dạ.

Vệ Tư Đình nhìn nàng một cái:

“Tốt lắm, đưa đến này đi.” Quay đầu lại lại nhìn mắt tiểu viện của Tạ Thanh Kiều, hoa đào còn không có héo tàn, một bên ao nhỏ trong hoa sen đã có xu thế nở, còn thật sự cảm giác thực sự nơi thế ngoại đào viên.

“Đại tẩu thật hỏi như vậy?”

“Bẩm thiếu phu nhân, xác thực hỏi như vậy.”

Tạ Thanh Kiều khoát khoát tay, ra hiệu nàng đi xuống. Hoa hồng đã đi tới:

“Thiếu phu nhân, người xem?”

Tạ Thanh Kiều xoa xoa mi tâm:

“Nhìn cái gì? Cái gì cũng nhìn không ra?” Nàng duy nhất vui mừng đúng là đại tiểu nha hoàn trong viện rất tốt thi hành phương châm của nàng. Đối mặt với người khác hỏi lên vấn đề, vĩnh viễn chỉ có sáu chữ – “Dạ, không phải thế, không biết.”

Kỳ thật Tạ Thanh Kiều ngay từ đầu cũng không thích làm vườn, nói cho đúng tại trước khi nàng gả vào Đường phủ không có nghĩ qua những thứ phong nhã này. Cho đến khi gả cho Đường Hạo Dương lần đầu tiên lúc đi gặp Đường gia lão phu nhân, lão phu nhân hỏi nàng trong ngày thường đều thích làm những gì?

Tạ Thanh Kiều nhìn lão phu nhân, có chút buồn bực. Trong ngày thường ngoại trừ làm đậu hũ nàng còn có thể làm cái gì? Lão ma ma bên cạnh lão phu nhân là một có người nhân lực mạnh mẽ, biết rõ Tạ Thanh Kiều có chút lúng túng. Lão phu nhân cũng không thèm để ý chỉ là nhẹ nhàng nói:

“Ngày thường nhàn rồi không chuyện gì dưỡng hoa cỏ cũng là chuyện vui sống. Vừa vặn, nơi này ta có vài bồn hoa lan, cháu lại chăm đi đi.”

Tạ Thanh Kiều lúc này mới đi lên con đường “Hoa tượng”. Chờ sau này đến thời gian lâu dài Tạ Thanh Kiều lại từ từ thích những thứ hoa cỏ này. Dù sao, có đôi khi có mấy lời không thể đối với người nói cũng chỉ có thể đối với những thứ hoa kia nói.

Không nhớ tới cái hoa gì cỏ gì, Tạ Thanh Kiều tiếp tục cùng Hoa hồng nói:

“A, vừa rồi em nói với ta là Hoa sen sao?” Nàng đối với người này rất có ấn tượng, hôm qua thật sự là đa tạ người này ở trong phủ tiếp ứng, nếu không bọn họ chạy vào trong phủ thật đúng là không phải là dễ dàng như vậy.

Hoa hồng hạ tinh thần tỉnh táo:

“Cô ấy là cùng với em vào phủ, thành thật chịu khó nhưng ăn nói vụng về. Bởi vì đánh nát chén đĩa trong phủ bị phạt đến phòng bếp. Cho tới bây giờ cũng liên tục ở tại phòng bếp.”

Tạ Thanh Kiều suy nghĩ một chút, trong phủ một nhóm nha hoàn mới đến, thừa dịp lúc này đem Hoa sen đến bên cạnh mình thể thân vị trí Thúy nhi cũng có lý. Tiện đà hỏi:

“Thúy nhi đâu?”

Vừa dứt lời, người phái canh giữ ở bên Đường đại phu nhân đem một người phong trần mệt mỏi mang về. Tạ Thanh Kiều trong lòng lộp bộp, quả nhiên là đi tìm đại phu nhân sao?

Nha hoàn đem Thúy nhi ném trên mặt đất, Thúy nhi toàn thân run, nàng biết mình là phạm vào tội lớn. Hoa hồng mặc dù không thích nàng nhưng là không tính là hận. Dù là nha hoàn, đáy lòng ít nhất còn có đồng mệnh tương liên.

Bất quá Tạ Thanh Kiều rất buồn bực, dùng tính toán của nàng tốt nhất chính là làm cho Thúy nhi lá gan mập đá cao bay xa chạy. Hiện tại nô tỳ kia rõ ràng đã trở lại, lần này có thể không dễ làm.

Mấy người nói xem ta nên làm thánh mẫu, đem nàng tiếp tục lưu lại bên cạnh Đường Hạo Dương như vậy trừ phi Tạ Thanh Kiều ta đầu bị cửa kẹp. Lưu tại bên cạnh mình, Tạ Thanh Kiều cũng không là không có suy nghĩ qua. Nhưng là vốn là tại trước mặt người Đường phủ kia muốn diễn trò, nếu khiến Thúy nhi hầu hạ mình thì nàng vẫn không thể ngày ngày diễn trò diễn thế sẽ mệt chết a

Nếu không làm thánh mẫu, xử phạt nàng. Dầu gì cũng là người của đại phu nhân đưa tới, nếu ngày nào đó đại phu nhân hỏi Tạ Thanh Kiều thật đúng là không có trả lời thuyết phục. Làm thánh mẫu? Không làm thánh mẫu? Có thể hay không dùng 1 đóa hoa, cánh hoa để quyết định đi!

Ai, nhìn xem Thúy nhi quỳ rạp trên mặt đất, Tạ Thanh Kiều chỉ muốn đối với nàng nói một câu:

“Thúy nhi, em thật là một nhọc, ta nên xử lý em ra sao?”

14. Chương 14: Tạ Thanh Kiều Xuống Bếp

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Thật sự là 1 củ khoai lang phổng tay!

Tạ Thanh Kiều dựa ngòai ở trên ghế, Hoa hồng đứng ở một bên, cầm lấy khay trà nho nhỏ, trong mâm một cái lư hương. Tạ Thanh Kiều cũng không đón trà, cũng không ngắt đầu lên chỉ dùng cây kéo hết sức chuyên chú tỉa một chậu hoa nhỏ trên bàn. Từ từ hỏi:

“Những thứ hoa kia đều mang vào sao?” Một mặt nói, một mặt đưa tay muốn trà lúc chỉ thấy Thúy nhi đã sớm quỳ ở trên mặt đất. Lúc này mới gấp rút ngồi thẳng thân thể, vẫn còn chưa đứng dậy lúc lại cười khẽ một tiếng:

“Thúy nhi, em không hầu hạ thiếu gia, như thế nào tới nơi này quỳ rồi ư?”

Thúy nhi dưới mặt đất là đã quỳ quỳ, dập đầu mấy lần đầu, thỉnh an thiếu phu nhân. Tạ Thanh Kiều vội nói:

“Hoa Hồng, mau đem em ấy dìu lên. Đây là nhất đẳng đại nha hoàn trong phòng, đừng làm cho người ta chê cười.”

Thúy nhi run run bị Hoa hồng đỡ đứng dậy, vẫn như cũ rụt lại eo. Nếu ở trước kia, nàng chưa bao giờ đem tam thiếu phu nhân trước mắt này để vào mắt, không nói gì đến xuất thân chỉ nói tài tình kia, so với bọn nha hoàn trong phủ cũng kém. Thêm với nàng thuở nhỏ cùng bên cạnh đại phu nhân, khiến cho đại phu nhân vui nếu không phải Tam thiếu gia bị bệnh ngu đần, Thúy nhi nàng nói không chừng sớm là thiếp. Nhưng hôm nay, Tạ Thanh Kiều kia như cũ là giọng nói ôn hòa nàng quen nhưng là Thúy nhi rất cuộc đặc ý không dậy nổi.

“Thúy nhi, sáng sớm như vậy, em vội vội vàng vàng tìm đại phu nhân có chuyện gì?” Tạ Thanh Kiều nhẹ giọng lên mí mắt hỏi.

Thúy nhi ấp úng, đơn giản chỉ cần một câu lưu loát đều không nói ra. Tạ Thanh Kiều nháy một chút Hoa hồng, hoa hồng nói:

“Nghĩ là Thúy nhi tỷ tỷ bận rộn một đêm cũng là một nhọc không nghỉ ngơi.”

“À?” Tạ Thanh Kiều đặt ở chén trà: “Vậy thì đi nghỉ ngơi đi, miễn đừng một nhọc.” Dứt lời, hướng phía Thúy nhi phất phất tay. Thúy nhi phịch một tiếng quỳ ở trên mặt đất, khóc rống nói:

“Tam thiếu phu nhân tha mạng tam thiếu phu nhân tha mạng, Thúy nhi là nhất thời hồ đồ, thỉnh tam thiếu phu nhân tha mạng.”

Tạ Thanh Kiều lệch nghiêng dựa ở trên lưng ghế:

“Tha mạng? Thúy nhi đang hảo hảo, sao lại kêu ta tha mạng đây?”

Thúy nhi khẽ ngắt đầu lên, lại trông thấy mặt lạnh kia, rồi lập tức tựa đầu thấp xuống.

“Thiếu gia tại chép gia quy, ta nhớ được lúc trước gia quy này là Thúy nhi thay đại phu nhân mang đến thì phải.” Tạ Thanh Kiều có chút hăng hái nói:

” Đi nghỉ ngơi đi, nhìn một này một thân bùn... đừng để người khác còn nói ta ngược đãi người làm? Tắm rửa ngủ một giấc, đợi lúc có tinh thần mới có thể đi chơi nữa không phải sao?”

“Tam thiếu phu nhân tha mạng! ! !” Thúy nhi nhanh chóng khóc lớn, không ngừng dập đầu.

“Ha ha.” Tạ Thanh Kiều cười khan vài tiếng, gõ gõ cái bàn:

“Cho em tắm rửa ngủ! Tại sao lại không nghe lời? !”

Thúy nhi toàn thân cứng đờ, vẻ mặt hoảng sợ cùng nghi vấn, ngẩng đầu nhìn Tạ Thanh Kiều. Một bên Hoa hồng đẩy nàng:

“Còn không mau nghe lời của thiếu phu nhân!”

Lúc này Thúy nhi mới thoảng qua thần trí:

“Vậy nô tỳ cảm ơn thiếu phu nhân, cảm ơn thiếu phu nhân. Thúy nhi về sau nhất định sẽ tốt thật nghe lời.”

Tạ Thanh Kiều phát phát tay, làm cho vài nha hoàn đem nô tỳ kia chống ra ngoài. Hoa hồng đã đi tới thập phần khó hiểu. Lấy việc nàng đối với Tạ Thanh Kiều hiểu chuyện như vậy sẽ không có dễ dàng liền đi qua như thế.

Quả nhiên, đợi Tạ Thanh Kiều ngáp một cái lưỡi biếng nói:

“Mùa hè đến, hoa Lan lão tổ tông tặng cần hảo hảo săn sóc. Những thứ hoa kai đều thích râm mát, cần tưới nước nhiều, cắt bỏ lá xấu.”

Tạ Thanh Kiều đứng lên đối với vài nha hoàn trong phòng hỏi:

“Mấy em cảm thấy, trong viện của ta giờ ai là thích hợp làm vườn thích hợp nhất?”

Chúng nha hoàn nhìn nhau, cúi đầu nhẹ giọng nói:

“Thúy nhi tỷ tỷ.”

Tạ Thanh Kiều hài lòng gật đầu: “Vậy hãy để cho em ấy đi nhà ươm trồng hoa đi. Thuận tiện cùng em ấy dặn dò kia lão tổ tông thích hoa cỏ, cần nàng phải chu đáo hơn.”

Dứt lời, duỗi lưng một cái trở về phòng giấc ngủ trưa. Ngủ không bao lâu, đã bị thanh âm ngoài phòng một hồi làm tỉnh. Đứng lên choàng y phục, vung lên màn che, chỉ thấy một người ngồi ở bàn gỗ chạm khắc hoa vẽ mặt cúi đầu ủ rũ.

“A...” Tạ Thanh Kiều ngáp một cái, đi đến rót cho mình chén trà tỉnh ngủ thôi:

“Sao tỷ lại tới đây?”

Trần Bảo Bảo hai tay nâng mặt, ý vị thở dài không có đáp lời.

Có vấn đề! Tạ Thanh Kiều hí mắt dùng sức đem nàng vỗ, Trần Bảo Bảo thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

“Muốn mưu sát a, làm gì lực mạnh như vậy!”

Tạ Thanh Kiều không sao cả khoát xua tay, ngồi vào đối diện nàng:

“Muội còn chưa nói là tỷ tự tiện xông vào nhà dân, tí lại oán muội sao?” Lại nhìn Trần Bảo Bảo mắt mặt mũi tràn đầy mây đen:

“Nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?”

Trần Bảo Bảo nằm sấp ở trên bàn, chậm rãi lắc đầu:

“Không có việc gì, liền là nhớ muội tới thăm một chút.”

“Giống như hai ta hôm qua mới gặp mặt đi.” Trần Bảo Bảo này lại đang mân mê cái gì đây:

“Không có chuyện gì muội liền tiễn khách a.” Dứt lời, 1 cao kều Hoa hồng còn chưa nói ra miệng đã bị Trần Bảo Bảo ngăn lại.

“Tỷ nói làm sao muội là người nóng tính như vậy, không có chuyện gì thì không thể tới thăm muội một chút sao?” Trần Bảo Bảo ngồi thẳng thân thể, rất có thần bí hỏi:

“Này, muội nơi này có...”

“Gi?”

“Chính là loại...” Trần Bảo Bảo xoa xoa tay, muốn nói lại có chút thẹn thùng, Tạ Thanh Kiều nhanh chóng dứt khoát vỗ bàn một cái. Trần Bảo Bảo dứt khoát nói:

“Sách cấp tốc học Thi từ!”

“Phốc...” Một ngụm trà hoa hoa lệ từ trong miệng phun ra. Tạ Thanh Kiều kéo khăn tay lau miệng, thật tốt đánh giá một chút người trước mắt, người này hẳn là Trần Bảo Bảo đúng là vậy đi. Hôm nay mặt trời mọc phía tây hay là trắng sáng ban ngày sao? Trần Bảo Bảo lại muốn học thi từ!

“Phải, tỷ cũng biết muội sẽ là bộ dạng này.” Trần Bảo Bảo trầm mặt búng trán Tạ Thanh Kiều:

” Nói có hay không.”

“Tỷ không có sốt lên chứ?” Tạ Thanh Kiều có chút hăng hái nhìn nàng:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần đừng luẩn quẩn trong lòng.”

“Ta nào có!” Nhìn xem Tạ Thanh Kiều nhú mi, Trần Bảo Bảo bực mình nói:

“Hôm nay, liền hôm nay. Tên hỗn đản kia bị giam tại thư phòng học bài, ta liền đi ngó ngó. Nhìn nhìn lại không biết làm sao nói chuyện, trò chuyện một chút hẳn liền đưa cho ta một quyển sách, muốn ta cũng đọc. Kết quả... Kết quả muội nên biết rồi.”

Tạ Thanh Kiều vì Trần Bảo Bảo một bả đồng tình, để Trần Bảo Bảo học bài không thể nghi ngờ là đá chân trên tảng đá – – uống phí mạnh mẽ!

“Không được để cho cái tên hỗn đản Chu Tử Hiên kia cười nhạo tỷ!” Trần Bảo Bảo một nắm chặt tay Tạ Thanh Kiều:

“Tỷ biết rõ Đường phủ bọn muội đối với công khóa kiểm tra nghiêm, ngay cả muội cũng có thể niệm thơ, nhất định có phương pháp học cấp tốc.”

“Cái gì gọi là ngay cả muội cũng có thể niệm?” Tạ Thanh Kiều khoe miệng mắt tự nhiên co rúm. Trần Bảo Bảo cười hắc hắc:

“Tỷ đây là khen muội, khen muội thiên tư thông minh.”

“Lại ba hoa!” Tạ Thanh Kiều một bộ mặt chả ra sao:

“Học vấn cái này là không thể học cấp tốc.”

“A? !” Trần Bảo Bảo thất vọng một kều:

“Lần này tỷ xem như xong rồi xong rồi! Tỷ chính là cùng tên hỗn đản kia đánh cuộc thi đấu thi từ!”

“Phốc...” Lại là một ngụm trà phun trên mặt đất, Tạ Thanh Kiều đau lòng a, đây chính là trà ngon. Chu Tử Hiên dù khốn kiếp thế nào dẫu gì cũng là tú tài.”Người mù chữ” lại muốn muốn cùng với tú tài thi đấu thi từ, thật sự là nghe con mới đẻ không sợ cọp, thật đáng mừng.

Tạ Thanh Kiều đứng người lên vỗ vỗ vai Trần Bảo Bảo:

“Tỷ... Thật tốt nỗ lực.”

“Ôi chao ôi chao, muội là muốn đi đâu ?” Gặp Tạ Thanh Kiều mặc chỉnh tề chuẩn bị ra cửa, Trần Bảo Bảo lập tức vội vàng đi theo. Tạ Thanh Kiều cũng không quay đầu lại ý vị hưởng phòng bếp nhỏ tiểu viện đi tới.

Nha đầu phòng bếp nhìn chủ tử đến vội vàng hành lễ, Tạ Thanh Kiều hướng các nàng phân phó vài câu liền rồi rửa sạch nồi. Trần Bảo Bảo gặp cảnh tượng này cũng biết Tạ Thanh Kiều muốn đích thân xuống bếp, trong lòng vui lên. Nhớ ngày đó, Tạ Thanh Kiều chính là dựa vào một chén tào phớ đem nàng mua chuộc. Về sau nha đầu kia càng lúc càng lười, muốn cho nàng xuống bếp so với mình làm thợ còn khó hơn. Hôm nay như thế nào có nhàn hạ thoải mái đến phòng bếp?

“Thanh Kiều muối tốt chứ.” Bọn nha hoàn bưng cái ghế cho Trần Bảo Bảo ngồi, Tạ Thanh Kiều quay đầu lại đương nhiên đáp:

“Muối đương nhiên tốt.”

“Hắc hắc, biết rõ tỷ hôm nay bị Chu Tử Hiên chọc tức, còn đích thân hơn tự xuống bếp cho tỷ ăn. Thật không hổ là muối muối tốt!”

Trần Bảo Bảo vui thích nói, Tạ Thanh Kiều đã xoay người đi đến trước tấm thớt:

“Đây cũng không phải là cho tỷ ăn.”

Trần Bảo Bảo sững sờ, hướng đến bên cạnh về phía Tạ Thanh Kiều tức giận trừng! Tạ Thanh Kiều bắt đắc dĩ vỗ vỗ bả vai của nàng:

“Tốt lắm tốt lắm, sẽ có một phần của tỷ. Bất quá tỷ phải đáp ứng muối một sự kiện.”

Nghe được có ăn Trần Bảo Bảo lập tức tinh thần tỉnh táo. Tạ Thanh Kiều ở bên tai thấp giọng nói vài câu, Trần Bảo Bảo hướng phía nàng ý vị thâm trường nhìn, lại vẫn gặt đầu.

“Nói đi, muốn ăn cái gì?” Tạ Thanh Kiều vén tay áo lên, vẩy lên tạp dề. Liền nhìn xem Trần Bảo Bảo tựa vào trên ghế vung tay lên hào sảng nói:

“Vịt nướng!”

Chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa không có làm cho Tạ nữ đầu bếp ngã. Gian nan tiêu hóa câu nói của Trần Bảo Bảo, nghĩ tới mình còn có chuyện nhờ Trần Bảo Bảo mở chuyện, vịt nướng liền... vịt nướng đi, mặc dù thật sự là phiền toái.

Vài cái trợ thủ đầu bếp thuần thục đem vịt bắt lấy, giết, rửa sạch. Sau đó hướng con vịt rót nước để bảo trì thịt vịt trơn mềm.

Công tác chuẩn bị sẵn sàng sau, con vịt liền treo ở trên lửa bắt đầu nướng chế. Tạ Thanh Kiều cầm lấy một cái hộp nhỏ, bên trong hương liệu là điều chế từ hoa quế hoa đào cùng với mật ong mà thành, không lâu sau Trần Bảo Bảo liền ngửi thấy được từng đợt hương thơm thịt vịt mê người chảy nước miếng.

Trần Bảo Bảo bẹp bẹp miệng, đi đến bên cạnh con vịt:

“Này còn bao lâu nữa mới có thể ăn?”

Kỳ thật Tạ Thanh Kiều đã chịu nhịn mùi hương dày vò, xem không có thể ăn, tưới dầu lên con vịt, một giọt giọt rơi ở trên bếp lò:

“Còn phải hơn nửa canh giờ.”

“À?” Trần Bảo Bảo có chút buồn bực đi qua đi lại. Tạ Thanh Kiều lại không nhàn rỗi, gọi nha hoàn đem gạo xay trong vắt lấy tới, chính mình đem nó chà xát thành từng cục, nhéo thành nắm sau đó hai cái mặt nắm bột mì chồng lên nhau, lau kỹ thành khuôn bánh trắng bỏ vào in dấu. Tạ Thanh Kiều lau mồ hôi, đợi đến bánh trắng có màu vàng nhạt đem bày ra.

“Tỷ nói, cả con vịt này đều là của tỷ!” Vịt còn không có nguội, Trần Bảo Bảo đã tuyên bố quyền sở hữu con vịt. Tạ Thanh Kiều buồn cười liếc nàng một cái:

“Không có người nào đoạt với tỷ, không nhìn thấy muối nướng hai con sao.”

Kế tiếp chính là không ngừng bôi đều đặn hương liệu, Tạ Thanh Kiều nói cho nữ đầu bếp vài câu chính mình lại đi về hướng một bếp lò khác. Từ chỗ đó bày xong đậu hũ. Cầm lấy dao nhanh chóng cắt hành lá thành đoạn, lại băm một ít gừng, thái ớt. Chỉ chốc lát sau Tạ Thanh Kiều bỏ vào nồi.

Trần Bảo Bảo nhìn xem bóng lưng của nàng, trong lòng dần dần an tĩnh xuống. Nàng biết Tạ Thanh Kiều là trước khi nàng đến Đường phủ đối với Tạ Thanh Kiều ngoại trừ biết rõ người này trong thành bán qua đậu hũ là có một cha mê bài bạc, những thứ khác không hay biết. Có đôi khi Trần Bảo Bảo cũng phải hỏi Tạ Thanh Kiều một ít chuyện trước kia, nhưng đều bị nàng kéo đến những đề tài khác. Mà một người khác nhưng lại liên tục cùng tại bên người nàng, người kia chính là Lâm Mặc.

Cho đến khi nồi canh nước dùng sôi lên, Tạ Thanh Kiều mới đưa đậu hũ cắt miếng để vào bát. Lúc này hai con vịt nướng đã thấm hồng, da thịt non. Từ móc sắt tháo xuống cắt thành miếng xếp lên đĩa cùng với lá sen và bánh bột ngô cho vào hộp.

“Vậy tỷ liền không khách khí!” Trần Bảo Bảo vui mừng tiếp nhận hai cái hộp đựng thức ăn, Tạ Thanh Kiều đối với nàng dặn dò lại dặn dò, Trần Bảo Bảo bực mình nói:

“Biết rồi biết rồi.”

Đưa đến cửa, hộp cơm đưa cho nha hoàn của Trần Bảo Bảo.

“Ai, mặc dù sách không có tìm được, nhưng lại được bữa ăn, cũng coi như không uống công.”

Tạ Thanh Kiều thật sự là không có biện pháp với Trần Bảo Bảo, bất quá trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên một cái ý niệm:

“Mặc dù thi từ không có gì biện pháp học cấp tốc, nhưng là muội là có thể nói cho một biện pháp.” Dễ dàng nhỏ giọng nói cho Trần Bảo Bảo, nghe được Trần Bảo Bảo ý nói hay.

Đợi Trần Bảo Bảo đi rồi, Tạ Thanh Kiều kêu bọn nha hoàn đem đồ trong phòng bếp, bưng ra cho Đường Hạo Dương một ngày cũng không ra cửa thư phòng.

“A a, nướng tử, nàng quả nhiên hay là thương Hạo Dương nhất có đúng không?” Đường Hạo Dương ngửi mùi hương thơm thịt vịt xông vào mũi, không khỏi miệng mở rộng ra. Ngoại trừ buổi sáng thấy nướng tử, nàng liền thấy cũng không đến thăm hấn còn tưởng rằng Tạ Thanh Kiều không cần hấn.

Tạ Thanh Kiều cười híp mắt nhìn xem Đường Hạo Dương ăn:

“Ngoan, không ăn no bụng như thế nào có khí lực chép sách đây?”

“...” Hu hu nướng tử quả nhiên là đại bại hoại! ! ! Con vịt này thịt quả nhiên ăn thật ngon...

Lại nói Lâm Mặc ngáp về trong phủ, trong phủ lão quản gia đối với quan lão gia nhà mình bộ dạng lười nhác tính tình này đã thấy nhưng không thể trách. Lâm Mặc đang hoạt động cổ, lão quản gia đi tới nói:

“Vừa rồi Chu phủ phu nhân mới đưa một hộp đựng thức ăn đến đây, ngài nếu là về sớm một bước liền có thể gặp.”

Lâm Mặc sững sờ, Trần Bảo Bảo? Nàng tặng hộp cơm? Liền đi vào phòng, lão quản gia đem hộp cơm mới vừa mở ra, một mũi hương xông vào thơm tán ở trong phòng.

“Ồ, nhìn một chút đồ này, thật không tệ.” Lão quản gia đem trong thịt vịt cùng canh đậu hũ còn có vài cái đĩa thức ăn từng cái bưng tới.

Lâm Mặc nhìn xem cái đĩa đậu hũ không khỏi cười cười:

“Đồ xin lỗi sao?” Chính mình vốn là là một người lười nhác, tức thì sống quá mệt mỏi, đã sớm không so đo.

“Lão gia, ngài xem có phải hay không phân phó đầu bếp...”

“A đúng đúng đúng để cho bọn họ hôm nay nghỉ ngơi đi, đừng làm.” Lâm Mặc ngồi xuống, bọn hạ nhân lập tức đưa lên bát đĩa. Lâm Mặc gấp một miếng đậu hũ phóng ở trong miệng, híp mắt nói:

“Tay nghề vẫn còn tốt, không sai, thật không tệ.”

15. Chương 15: Hạo Dương Nổi Điên

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Một cái thân ảnh sôi nổi xuyên qua trong hoa viên, chọc cho thị nữ gia đình chung quanh một hồi che miệng cười trộm.

A, thì ra là bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, hoa cũng tốt, tảng sáng không khí thật tốt, chim nhỏ tiếng kêu cũng dễ nghe. Trong hồ sen hoa sen có phải hay không đã nở ra? Đường Hạo Dương dò xét thân thể muốn hái một đóa, Hoa hồng đột nhiên lao đến kéo hắn trở về.

” Tam thiếu gia của tôi, thiếu gia cũng không nên dọa hổng bọn nô tỳ đi !” Hoa hồng vỗ vỗ ngực lại chỉ vào bọn thị nữ chung quanh sắc mặt trắng bệch.

Đường Hạo Dương nháy mắt mấy cái về mặt đắc ý:

“Yên tâm đi Hoa hồng, ao sen nhỏ nhỏ làm sao sẽ khó khăn đến bản thiếu gia ta.”

Còn không biết là ai rơi đến trong nước làm hại mọi người lo lắng hãi hùng vài ngày đâu. Hoa hồng trong lòng oán trách, một đường đem Đường Hạo Dương đẩy cách ao sen.

“Thiếu gia, ngài hôm nay như thế nào lại rảnh đã tới đây?” Ngụ ý là ba trăm lần gia pháp ngài chép xong rồi sao?

Đường Hạo Dương cảm vừa nhắc nổi giận nói:

“Ta chính là chép xong gia pháp mới đến !”

Hoa Hồng bị bộ dáng như đứa nhỏ này làm cho tức cười:

“Được rồi được rồi... nhìn thiếu gia chúng ta, sáng sớm tinh thần tốt như vậy, thiếu phu nhân khả năng còn không có thức dậy.”

Đường Hạo Dương 1 tia không thèm để ý chút nào:

“Dù sao ta là chép xong, nàng không thể lại phạt ta!”

Hoa hồng nhin không được cười lên, Đường Hạo Dương đi theo nàng cùng đi tới phòng của Tạ Thanh Kiều. Chỉ thấy Tạ Thanh Kiều đã dậy rồi, mặc kiện y phục màu xanh trên đầu chỉ kéo một cái búi tóc, ngồi ở trước gương đồng soi gương. Nhìn thấy hai

người tiến đến liền dừng lại bút xoay người lại, ý cười đầy mặt: “Chàng sao lại tới đây?”

Đường Hạo Dương tức giận nhìn nàng:

“Nàng nhốt ta ba ngày, ngay cả lão phu tử cũng không ác như vậy!”

Tạ Thanh Kiều thanh âm ho khan, nàng thực không phải cố ý, thật sự.

“Đã nói ba trăm lần gia quy, nam tử hán đại trượng phu tại sao có thể nuốt lời chứ?” Tạ Thanh Kiều tiếp tục sửa sang lại dung nhan, một bên bọn nha hoàn giúp nàng cầm trâm:

“Gia quy chàng thật chép xong rồi?”

“Đương nhiên!” Đường Hạo Dương đi tới đem sách dày một chồng chất đặt tại trước mặt nàng. Mỗi khi chỉ có nhìn chữ của Đường Hạo Dương, Tạ Thanh Kiều mới có thể tìm được một tia an ủi. Bất quá nghe nói lúc trước không có ngọc chữ của hắn mạnh mẽ hữu lực rất đẹp, chỉ tiếc về sau, ai...

Tạ Thanh Kiều hài lòng nhận lấy gia quy, thấy bọn nha hoàn sửa sang lại tốt lắm liền đứng dậy:

“Chàng sớm như vậy tới tìm thiếp có phải là có chuyện gì hay không?”

Đường Hạo Dương cúi đầu nhìn xem, người này như thế nào cái gì cũng biết. Tiện đà lại một mặt hưng phấn nói:

“Ta nghe người khác nói trong nhà có người mới tới, ta muốn đi xem.”

Trong phòng bọn nha hoàn lập tức nhìn nhau, trong lòng ăn ý nhắc tới:

“Để cho Tam thiếu gia đi xem đi, cho hắn đi xem đi...” Nhớ ngày đó các nàng những nha hoàn này cái nào không có bị qua hồn thể tiểu ma vương này đùa dai, cũng nên để cho người khác biết qua.

“Thiếu gia thiếu phu nhân muốn đi nhìn nha hoàn mới vào trong phủ, vậy trước cũng phải dùng qua điểm tâm ă?” Ngoài phòng đồ ăn đã dọn xong, Hoa hồng vào nhà nói ra. Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, Đường Hạo Dương không có trả lời thuyết phục có chút uể oải.

Thấy một bên Đường Hạo Dương hữu khí vô lực cắn bánh bao, Tạ Thanh Kiều múc cho hắn chén cháo cua:

“Ăn xong điểm tâm chúng ta cùng nhau xem.”

Vừa dứt lời, Đường Hạo Dương một bả cái lấy cháo, ăn ngấu nghiến. Tạ Thanh Kiều vừa bực mình vừa buồn cười liên tục dặn dò hắn ăn từ từ đừng sặc.

Dừng lại điểm tâm ăn xong, Đường Hạo Dương tay lôi kéo Tạ Thanh Kiều sôi nổi thuận, hào hứng cao liền làm cho Tạ Thanh Kiều cùng hắn cùng nhau nhảy bị Tạ Thanh Kiều cự tuyệt phi thường gọn gàng linh hoạt. Đến biệt viện huấn luyện nha hoàn phát hiện người đến đi thăm thì ra là không chỉ hai người bọn họ.

“Đại tẩu sớm.” Tạ Thanh Kiều khê hướng Mạc Như khom người. Chung quanh bọn nha hoàn lập tức đưa đến hai cái ghế, đợi Tạ Thanh Kiều ngồi xuống Đường Hạo Dương cũng đã cùng bọn gia đình ở một bên khoan khoái tán gẫu.

Mạc Như mắt nhìn Đường Hạo Dương, lại hướng phía Tạ Thanh Kiều ôn nhu nói:

” Biệt viện này là nơi dạy người làm, nếu Thanh Kiều muội không có việc gì liền mang Hạo Dương đi đi, miễn cho làm dơ y phục.”

Tạ Thanh Kiều nhìn xem lão ma ma mang theo vài đội nha hoàn huấn luyện trên đi đường:

“Đại tẩu có thể so với muội được ưu đãi nhiều hơn, muội nghe những ngày này trong phủ nói có một nhóm nha hoàn mới tới, Thanh Kiều muội gì cũng là người trong phủ liền sinh hiếu kỳ xem một chút.” Tiện đà quay đầu đối với là Mạc Như cười làm lành:

“Chứ không phải là Thanh Kiều lần này tới quấy rầy chính sự của đại tẩu chứ?”

Mạc Như sững sờ lập tức khôi phục thái độ bình thường:

“Đại phu nhân lệnh ta cùng với chi thứ 2 của phu quân cùng nhau chịu trách nhiệm những nha hoàn này. Bất quá trong phủ đối với hạ nhân vẫn đều có quy tắc, nha hoàn cũng do lão ma ma dạy bảo. Ta bất quá là người giám sát thôi. Chỉ là sợ biệt viện này gió thổi nắng chiếu, Hạo Dương chịu không nổi khổ này.”

Chi thứ hai? Quả là xưng hô hiếu khách. Vệ Tư Đình không có gọi Như tỷ tỷ, xem ra là Mạc Như không có nhận thức cái Vệ muội muội kia. Tạ Thanh Kiều biết rõ Liễu Mạc Như một mực oán khí ở ngực không có chỗ phát tiết – đều là thiếu phu nhân chịu trách nhiệm nha hoàn mới vào phủ, Vệ Tư Đình liền tại cạnh đại phu nhân trông nom, mà nàng cái Đại thiếu phu nhân này cũng đang chỉ ở biệt viện đơn sơ này nhìn xem những nha hoàn kia thao luyện.

Tạ Thanh Kiều đáy lòng yên lặng lắng đầu, đột nhiên phát hiện là trên đầu cái trâm cài đầu của Mạc Như rất đặc biệt, chính mình tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào. Liễu Mạc Như thấy nàng có chút xuất thần, theo ánh mắt ý thức nhìn tóc của mình, không khỏi hài lòng cười một tiếng.

“Thanh Kiều, muội là nhìn cái này?”

Tạ Thanh Kiều lấy lại tinh thần, phát giác chính mình vừa rồi thất thố thẹn thùng che mặt cười cười:

“Muội thấy cái trâm trên đầu đại tẩu cài rất xinh đẹp, cùng tóc đại tẩu rất là hợp, không khỏi xem ngây dại.”

Liễu Mạc Như biết rõ nàng lời này mang theo ba phần nịnh nọt, cũng rất là hưởng thụ, lắc lắc quạt tròn tâm tình thoáng tốt chút ít. Tạ Thanh Kiều suy nghĩ một chút, rốt cục nghĩ đến lai lịch cái trâm cài đầu, không khỏi nói ra:

“Này... cái trâm cài đầu không phải là của nhị phu nhân?”

“Đích xác là nhị phu nhân tặng. Lúc trước mẹ thấy ta vô ý rơi xuống nước, liền đưa cái trâm cài đầu này để an ủi ta. Còn chẳng biết lúc nào có thể hưởng nhị phu nhân trả nhân tình này.”

Tạ Thanh Kiều thản nhiên nói: “Chỉ cần đại tẩu bình an là tốt nhất.”

Lúc trước rơi xuống nước đúng là cùng Hạo Dương có quan hệ, bất quá đó cũng là ngoài ý muốn. Liễu Mạc Như mặc dù trong lòng tức giận nhưng cũng không thể đối với một kẻ ngốc nói gì mà mất phong độ.

Đường Hạo Dương gặp hai người đang trò chuyện, hướng phía Hoa Hồng nháy mắt. Hoa Hồng có chút do dự, đột nhiên chứng kiến Tạ Thanh Kiều đưa tay chuyển qua sau lưng hướng phía nàng lặng lẽ giờ giờ, lúc này mang theo Đường Hạo Dương cùng nhau lên. Nghĩ Hoa hồng mặc dù là thông minh lanh lợi thiện lương sáng sủa người gặp người thích nhưng tại lúc trước đó cũng là bị Đường Hạo Dương đùa dai gặp nạn. Hôm nay muốn cùng tiểu ma vương này cùng đi trên cột người mới, loại cảm giác này nghĩ như thế nào chỉ một chữ -- sướng khoái!

Lúc này Tạ Thanh Kiều vì tiểu quỷ trong nhà mình tranh thủ thời gian, quán quít lấy Liễu Mạc Như, đột nhiên một hồi thét chói tai truyền đến, hai người cả kinh lập tức đứng lên. Một cái gia đình vội vàng chạy tới, nói Tam thiếu gia bệnh điên lại tái phát!

Tạ Thanh Kiều thân thể ngã đảo, một tay chống đỡ ở trên bàn, ổn định thân hình hướng phía gia đình kia lạnh lùng nói:

“Chàng ở nơi nào? !”

Gia đình đầu cũng không dám ngăn lên, mang theo Tạ Thanh Kiều cùng Liễu Mạc Như hướng khuê phòng đến. Dọc theo đường đi Liễu Mạc Như hỏi rõ nguyên nhân, thì ra là Đường Hạo Dương đang muốn trên cột một tỳ nữ ngoài ý muốn chứng kiến trên tay cô ấy thêu tuần mã lập tức điên.

“Những nha hoàn này, thật sự là càng ngày càng kỳ cục!” Liễu Mạc Như quát lớn.

Đường phủ có một quy củ không thành tên, phàm là cùng liên quan đến ngựa không cho phép ở trong phủ xuất hiện. Nguyên nhân chính là tại khi Tam thiếu gia của bọn họ lúc mười hai tuổi, bởi vì bị ngựa nổi điên đem quăng xuống đầu đụng phải tảng đá mới dẫn đến ngu dần. Cho tới bây giờ chỉ cần nhìn thấy gì có quan hệ đến ngựa sẽ nổi điên!

Đội Tạ Thanh Kiều đến khuê phòng, nơi này đã long trời lở đất, Hoa hồng ý vị đi theo bên cạnh Đường Hạo Dương nhưng không cách nào ngăn cản hẳn. Đường Hạo Dương một tay nâng trán, một tay đem gì đó chung quanh binh binh toàn bộ vứt xuống trên mặt đất. Những nha hoàn mới tiến vào ở đâu gặp qua chuyện như thế, tuy nói lão ma ma đã từng dặn dò qua trong phủ có Tam thiếu gia khá đặc biệt nhưng chưa từng nghĩ là có bộ dáng như vậy.

“Ai thêu ngựa? Mấy cô khi vừa vào phủ, lão ma ma liền dặn dò không cho phép có cái gì cũng ngựa có quan hệ cơ mà! Ai thêu?” Liễu Mạc Như cảm thấy nổi cáu. Mặc dù nàng bị đại phu nhân phái đến biệt viện tâm không tình nguyện, nhưng nàng cũng không muốn mình gây ra rủi ro nhất là tại trước mặt Vệ Tư Đình!

Ba lão ma ma dạy bảo tỳ nữ vội vàng chạy tới, trong phòng bọn nha hoàn lại càng há miệng run rẩy quỳ trên mặt đất. Tạ Thanh Kiều không đếm xỉa tới cái này, lòng nóng như lửa đốt hướng phía Đường Hạo Dương đi đến.

Đường Hạo Dương đang cầm lấy một cái bình hoa dùng sức nện xuống, bị Tạ Thanh Kiều vững vàng bắt được tay. Về mặt mờ mịt nhìn cô gái trước mắt, cảm thấy rất quen mắt rồi lại nghĩ không ra nàng là ai. Tạ Thanh Kiều giống như tâm hữu linh tê ôn nhu nói:

“Thiếp là Tạ Thanh Kiều, là nương tử của Đường Hạo Dương chàng đó. Chàng nhớ ra thiếp không, Hạo Dương?”

Đường Hạo Dương ngơ ngác đứng chỗ đó, tay dần dần buông ra, chỉ nghe một tiếng thanh thúy, bình hoa kia đập xuống dưới. Đường Hạo Dương dùng sức ôm người trước mắt, phảng phất một bề gỗ cứu mạng trong dòng nước siết run rẩy nói:

“Không cần đi... Không cần đi, không cần đi!”

Tạ Thanh Kiều bị hắn ôm có chút thở khó khăn, nhẹ nhàng vỗ lưng của hắn, nàng hiểu được người nam nhân này sợ hãi:

“Thiếp ở chỗ này, đâu cũng không đi. Đừng sợ, có thiếp bảo vệ chàng, đừng sợ...”

Liễu Mạc Như gặp Đường Hạo Dương dần dần vững vàng, muốn đi tới Hoa hồng lại ngăn lại, không kiêu không nịnh nói:

“Đại thiếu phu nhân có chuyện gì liền phân phó nô tỳ đi.”

Liễu Mạc Như suy nghĩ một chút bây giờ xác thực không nên đi quấy rầy Tạ Thanh Kiều, liền đối với Hoa hồng nói:

“Chuyện này ta sẽ xử lý, đại phu nhân mỗi ngày vì chuyện trong phủ vất vả cũng đừng có quấy rầy mẹ.”

Hoa hồng vẫn như cũ cúi đầu, không nhanh không chậm nói:

“Dưới mắt tam thiếu phu nhân chuyện trọng yếu nhất chính là trấn an Tam thiếu gia.”

Liễu Mạc Như gật gật đầu, Tạ Thanh Kiều gặp Đường Hạo Dương tâm tình ổn định, liền rời đi biệt viện. Nhưng một phòng nha hoàn cũng không có vì bọn họ rời đi mà cảm thấy nhẹ nhàng, nhất là nha đầu theo tuần mã kia.

Liễu Mạc Như hướng phía Lý lão ma ma của mình trừng mắt lên, Lý ma ma đi lên phía trước lạnh lùng nói:

“Các người những nha hoàn này, tại đầu tiên vào phủ ngày đã được dạy bảo không thể tại trong Đường phủ có cái gì cùng mã có quan hệ, cho dù là một chữ cũng không thể nói! Mấy nô tỳ này, là xương quá cứng hay là không đem lời của chủ tử đặt vào tai hả? Nói, cô tại sao phải theo con ngựa kia? !”

Bọn nha hoàn đều quỳ rạp trên mặt đất, lặng lẽ nhìn cái nha đầu gây họa kia, nha đầu kia vẻ mặt đầy nước mắt, thế nhưng vẫn như cũ cắn chặt môi tùy ý để ma ma quát một chữ đều không nói ra miệng.

16. Chương 16: Xem Nàng Làm Ả Thuật

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tiểu nha đầu quỳ rạp trên mặt đất, cắn chặt môi, bộ dáng kia như muốn kháng lại. Liễu Mạc Như khẽ chau mày xua xua tay, làm cho vài lão ma ma lui xuống. Nàng vốn cũng không phải là một người thấy là đánh chửi, mắt thấy tiểu nha đầu kia một tính cách bướng bỉnh mạnh mẽ đánh chửi biện pháp này chắc là sẽ không làm cho nô tỳ kia nói chuyện. Lập tức lấy biện pháp dụ dỗ:

“Cô rút cuộc vì sao lại theo con ngựa kia? Nếu thật là có nguyên do, ta sẽ không trách cô.”

Tiểu nha đầu kia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Liễu Mạc Như một cái rồi lập tức co lại cổ hạ thấp xuống. Liễu Mạc Như nhẫn nại ôn nhu nói:

“Đường phủ ta cũng không phải là nơi không nói đạo lý, cô không có việc gì phải sợ thì hãy nói ra.”

Liễu Mạc Như rủ xuống mắt thấy tiểu nha đầu kia như cũ là đáng vẽ đánh chết cũng không nói, may là tính tình nàng cũng đủ kiên nhẫn. Qua một lúc lâu, thấy nô tỳ kia vẫn không có động tĩnh không khởi động khí, lập tức gọi lão ma ma.

Thấy lão ma ma trầm mặt từng bước từng bước đến gần, tiểu nha đầu cuối cùng là la lớn:

“Đại thiếu phu nhân tha mạng, tha mạng a!”

Liễu Mạc Như cười lạnh một tiếng, làm cho vài lão ma ma kia dừng bước. Thầm nghĩ nha đầu kia thật đúng là đồ dễ tiện, mềm không ăn thích ăn cứng. Chỉ là Liễu Mạc Như không nhìn thấy, ở sau lưng nàng ngoài cửa sổ dưới đại thụ có 1 nha hoàn áo trắng đang lặng lẽ đứng ở đó, hướng về phía nha hoàn quỳ rạp trên mặt đất làm thủ hiệu, sau lại lặng yên không một tiếng động rời đi.

“Vậy cô đang hoảng nói rõ ràng!” Lão ma ma dùng chân nặng nề đá nàng nghiêm nghị quát lớn. Tiểu nha đầu kia muốn khóc lại không dám khóc, nước mắt rơi rơi trên mặt đất.

“Tiểu nhân tên là Như nhi, trong nhà nguyên là săn bắn, nuôi một con ngựa màu đỏ thẫm, con ngựa đó từ nhỏ đã lớn lên cùng nô tỳ. Về sau gặp nạn đói, nhà mất, ngựa cũng bán. Tiểu nhân hôm nay đi qua chuồng ngựa bắc uyển, trong lúc nhất thời nhớ tới mình ngày xưa ở trong núi cưỡi ngựa, liền cứ vậy thêu lên...”

“Không tự chủ được, cô đem quy củ cần nhớ để ở chỗ nào?” Lão ma ma dùng sức níu lấy lỗ tai Như nhi, kéo Như nhi thẳng đến kêu tha mạng. Liễu Mạc Như không thể chịu tiếng la khóc này, vịn phần ghét bỏ xua tay, vài lão ma ma lập tức đứng qua một bên. Lập tức không phải là lúc trách cứ cái tiểu nha đầu này, nếu như Đường Hạo Dương không có việc gì đương nhiên tất cả đều vui vẻ, vạn nhất muốn xảy ra điều gì... Đến lúc đó chịu không nổi còn không chừng là ai đây? Liễu Mạc Như rất là bất đắc dĩ, xoa nhẹ lông mày của mình.

Qua một lát, nha hoàn chính mình phái đi cùng Tạ Thanh Kiều trở về biệt viện cùng với nhị phu nhân đến đây. Liễu Mạc Như có chút giật mình, nhị phu nhân lấy sự quen thuộc của nàng với trưởng bối thấy lạ lạ, trưởng bối kia ánh mắt từ ái nhìn nàng:

“Ta thấy tiểu nha hoàn này vội vội vàng vàng liền sợ con có phải hay không có việc gì gấp, liền tới hỏi thăm.” Nhị phu nhân vỗ nhẹ tay Liễu Mạc Như

“Con chớ có lo lắng, ta vừa rồi cùng nha hoàn này cùng đi xem, Hạo Dương đưa bé kia hiện tại tốt rồi.”

Liễu Mạc Như lo lắng ở giữa không trung rốt cục buông xuống. Chỉ nghe nhị phu nhân từ ái nhưng không mất nghiêm túc nói ra:

“Các người những ma ma nha đầu này, tất yếu phải đem quy củ của Đường phủ ta nhớ cho kĩ! Nếu không, cũng cũng không phải là vài hèo có thể giải quyết như lần này!”

Mọi người im miệng không nói, nghiêm túc nghe nhị phu nhân khiển trách.

“Sự tình hôm nay đến đây chấm dứt, đều đi đi.”

Lão ma ma đều ở trong Đường phủ làm mau gần nửa đời người, đương nhiên hiểu phàm là chuyện cùng Đường Hạo Dương có liên quan đều là đại sự trong phủ. Hôm nay chuyện giải quyết, cũng may nhị phu nhân là tâm Bồ Tát, nếu lúc này ai chọc đến đại phu nhân cùng lão phu nhân vậy thì thật là ăn no rồi việc! Đợi nhị phu nhân cùng Liễu Mạc Như đi rồi, lão ma ma liền đối với bọn nha hoàn xuống 1 câu khẩu lệnh.

Liễu Mạc Như hướng phía nhị phu nhân cảm kích cười một tiếng:

“Hôm nay thật sự là đa tạ nhị phu nhân, lần trước cũng là Mạc Như bị xuống nước cũng là nhị phu nhân dốc lòng chăm sóc.”

Nhị phu nhân cũng niệm Phật, trên tay ngoại trừ mang theo một chuỗi Phật châu ngoài ra lại không có vật gì khác. Được phép trong phủ ở tại Phật đường sống đã lâu, trên y phục kia cũng có nhàn nhạt đàn hương, ngửi thấy cũng làm cho tinh thần người ta an bình.

Hai người một đường hướng tiểu viện Tạ Thanh Kiều đi đến, nhị phu nhân nói:

“Các con thấy đó là bọn tiểu bối này làm việc không có đúng mực, không trách con. Bất quá Mạc Như này, con là vợ của Hạo Nhiên, về sau trông nom chuyện lớn nhỏ trong phủ, mọi việc đều cần phải cẩn thận mới được.”

Liễu Mạc Như gật gật đầu, thấp giọng nói:

“Mạc Như cảm ơn nương đã thọ giáo.”

Nhị phu nhân cười một tiếng, giơ lên ngón tay nhìn quang cảnh phía trước:

“Cũng đừng ngột ngạt như vậy, con xem nơi đâu cũng xanh um tươi tốt, lòng của chúng ta đều cần phải học những thứ hoa cỏ cây cối kia buông ra rộng rãi 1 chút.”

Liễu Mạc Như giơ lên mắt nhìn, đó chính là tiểu viện của Tạ Thanh Kiều.

“Hoa cỏ cây cối chỉ cầu Bồ Tát cho chúng nó một chút bùn đất liền tạo ra loại quang cảnh xinh đẹp này, so sánh với nó chúng ta là con người đã lòng tham quá nhiều.”

Liễu Mạc Như nghe như có điều suy nghĩ, thật chẳng lẽ là nàng yêu cầu quá nhiều? Chỉ cầu một tướng công thật lòng mình thật sự là yêu cầu quá nhiều sao? Nhìn nhìn bên cạnh nhị phu nhân, nàng cũng là cùng hai nữ nhân khác chia xẻ một người nam nhân, cũng từng có lúc được sủng ái, nhưng hôm nay lại thành ăn chay niệm Phật. Không, không... đây không phải là cuộc sống Liễu Mạc Như nàng muốn, nàng chỉ muốn phu thê ân ái, đầu vai bạc đầu, không muốn hơn.

Hai người đi đến cổng vòm vừa xem sân nhỏ khác với nửa tháng trước, vài nha hoàn đang quét lá rụng nhìn thấy vội vàng tiến đến thông báo. Đợi hai người đi đến trong phòng lớn, lại chỉ thấy đại nha hoàn Hoa hồng cùng hai ngày trước Hoa Sen mới vừa được Tạ Thanh Kiều gọi tới hầu ở chỗ này.

“Nhị phu nhân an khang, Đại thiếu phu nhân an khang!” Hoa hồng cùng Hoa sen hướng hai người chúc phúc, mời hai người ngồi trên ghế trên sau, Hoa hồng nói:

“Tam thiếu gia còn có chút khó chịu, tam thiếu phu nhân không có biện pháp đi ra, kính xin nhị phu nhân cùng Đại thiếu phu nhân thứ lỗi.”

Liễu Mạc Như mắt nhìn nhị phu nhân, nhị phu nhân xua xua tay, ôn nhu nói:

“Hạo Dương hiện tại tốt hơn không?”

“Bẩm nhị phu nhân, Tam thiếu gia hiện tại đã tốt, chỉ là còn có chút kinh sợ thôi.”

Nhị phu nhân gật gật đầu: “Không có việc gì là tốt rồi... không có việc gì là tốt rồi.” Toại nguyện hỏi chút ít chi tiết, biết được ý của Tạ Thanh Kiều không muốn nói cho đại phu nhân cùng lão phu nhân an tâm nói:

“Chăm sóc Hạo Dương, Thanh Kiều cũng thật vất vả.”

“Đa tạ nhị phu nhân quan tâm.”

Liễu Mạc Như cũng dặn dò chút ít, hai người cũng liền cáo từ.

Lại nói Tạ Thanh Kiều canh giữ ở bên cạnh Đường Hạo Dương, hẩn ngồi trên mép giường dựa vào. Mắt khuôn mặt tươi cười mọi ngày vui vẻ, lông mày khóa chặt không biết hẩn đang suy nghĩ gì.

Mặc dù giờ phút này Đường Hạo Dương mất đi sự ngây thơ, nhưng Tạ Thanh Kiều cũng không tâm tình thưởng thức mỹ nam trầm tư trước mắt này.

“Hạo Dương?” Tạ Thanh Kiều nhẹ tiếng gọi khẽ, không có phản ứng.

“Tướng công?” Vẫn như cũ không có phản ứng...

“Đường Hạo Dương!”

“Ta sai rồi!”

Thấy Đường Hạo Dương thuần thực nhận sai lầm, Tạ Thanh Kiều khước miệng co quắp một lát. Không phải chính là mình vô xuống bàn sao, ai, xem ra phương thức hỏi han Đường Hạo Dương phải thay đổi một chút sách lược.

Tạ Thanh Kiều dắt tay của hắn, ra hiệu hắn tiếp tục ngồi, giọng nói bình thường hỏi:

“Nói cho thiếp biết, vừa rồi nghĩ gì thế?”

Đường Hạo Dương bị nàng động tĩnh vừa rồi hù đến, nháy mắt mấy cái về mặt vô tội nói ra:

“Quên rồi...”

Tạ Thanh Kiều thở dài, Đường Hạo Dương nhìn nàng sợ hãi nói:

“Nương tử, nàng có phải hay không không quan tâm ta?” Tạ Thanh Kiều sững sờ, hắn tại sao lại hỏi như vậy?

“Ta ngày hôm qua mơ thấy nàng đi, trong phủ tìm làm sao cũng tìm không được nàng.” Nói xong cái cảm liền đặt tại trên bờ vai Tạ Thanh Kiều, có đôi khi hắn thật sự rất sợ hãi, sợ hãi người trước mắt này lại đột nhiên thoáng cái liền biến mất, tựa như cùng lúc trước nàng đột nhiên thoáng cái xuất hiện ở trước mắt của mình.

“Đừng sợ đừng sợ, thiếp đâu cũng không đi.” Tạ Thanh Kiều thở dài, nàng có thể đi đâu đây? Bất quá Đường Hạo Dương hôm nay bị kinh hãi không nhỏ, nàng mới vừa gả vào phủ đã bị dặn dò chuyện này. Năm trước đại gia về nhà, Hạo Dương âm ỉ đi đón đại ca, thấy đại gia cười ngựa lập tức phát điên cuối cùng lại sốt cao không lùi, thiếu chút nữa hôn về Tây thiên

Nghĩ đến đây, Tạ Thanh Kiều lại không khỏi rung mình, nghĩ tới lúc ấy trong phủ tình cảnh thật sự là đáng sợ. Đột nhiên linh quang chợt lóe, cười khanh khách nhìn Đường Hạo Dương:

“Nương tử làm ảo thuật cho chàng xem được không?”

Đường Hạo Dương sững sờ, tiện đà vui lên, vỗ tay nói:

“Tốt, tốt.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, đem hai tay đưa đến trước mặt hắn:

“Chàng xem, trên tay thiếp cái gì cũng không có, tay này cũng không có, rồi...” Đường Hạo Dương về mặt nghiêm túc nghiêm túc nhìn hai tay của nàng, sau đó nặng nề gật đầu.

Tạ Thanh Kiều lắc hai tay trống trơn, đột nhiên hướng không trung quơ quơ:

“Di, bắt được!” Cố làm ra vẻ thần bí đem tay nắm lại phóng trên bờ môi:

“Thiếp thổi phù 1 cái sẽ có đồ biến ra!”

Đường Hạo Dương về mặt hưng phấn mà nhìn chăm chăm tay của nàng, Tạ Thanh Kiều đáy lòng lặng yên suy nghĩ muốn từ thần không gian lấy ra cái gì. Kẹo? Hạo Dương thấy khẳng định là hết muốn ăn, không được không nên, loại này Tạ Thanh Kiều một trăm % không yên tâm. Dùng đầu suy ra, cái loại ăn cũng không được. Một đồ chơi thú vị?? Không được không nên, quá con gái hắn tức giận! Phải tìm cái gì thích hợp cho con trai chơi, không chỉ có sự thú vị mà tốt nhất là khả năng khai thác chỉ số thông minh, dẫn dắt gì đó phá triển.

Tạ Thanh Kiều đáy lòng lặng yên nói thầm mình cần mấy cái tiêu chuẩn, thần không gian ơi, cầu xin ngài cho con 1 đồ phù hợp với yêu cầu kia đi.

“Nương tử, trong tay rốt cuộc có cái gì thế?” Đường Hạo Dương đã không thể chờ đợi được muốn xòe ra tay phải của Tạ Thanh Kiều. Chỉ thấy Tạ Thanh Kiều cười một tiếng, mở ra tay phải – rỗng tuếch. Đang lúc Đường Hạo Dương thất vọng, Tạ Thanh Kiều đắc ý quơ quơ tay trái.

“Oa! ! !” Đường Hạo Dương sợ hãi than một tiếng:

“Thật sự ra đồ!” Một tay lấy gì đó ở tay trái đoạt xuống, Tạ Thanh Kiều đang đắc ý, đột nhiên trông thấy vật kia trên mặt viết một hàng chữ, vội vàng lại đoạt trở lại!

Đường Hạo Dương rất là buồn bực, hắn liền nhìn cũng không có liếc mắt nhìn:

“Nương tử, là nàng nói muốn ảo thuật cho ta xem, đồ biến ra lại đoạt lại, nói chuyện không giữ lời gì hết, là con chó con!”

Tạ Thanh Kiều vội cười làm lành:

“Thiếp là con chó con, là con chó con! Thiếp học con chó nhỏ nước mắt lưng tròng được rồi?” Chết tiệt thần không gian, nói phải thích hợp với con trai, hơn nữa phải thú vị kích thích trí lực, làm sao lại cho mình một quyển xuân cung đồ chứ! ! !

“Kia nương tử hay nàng bắt chiếc như con chó nhỏ kêu, không cho phép đổi ý!” Đường Hạo Dương bĩu môi, vẻ mặt mất hứng. Tạ Thanh Kiều chỉ đành phải theo ý của hắn, vẻ mặt vui vẻ:

“Uông, uông, uông uông uông...”

Hai vợ chồng đang chơi đùa, Hoa hồng gõ cửa đưa thuốc tiến đến: “Đây là thuốc đại phu kê để an thần, thiếu gia ngài ngài phải uống hết?”

Đường Hạo Dương thở dài một tiếng, tại sao lại phải uống thuốc? ! Tạ Thanh Kiều hướng phía Hoa hồng xua :

“Không cần, em bưng xuống đi.”

Hoa hồng hướng Đường Hạo Dương sắc mặt khôi phục bình thường, nghe lời đem thuốc bưng ra ngoài. Nhưng là không lâu sau, đại phu nhân truyền đến lời nói, nói là trong phủ mời tới một vị đại phu y thuật cao minh, mời Tam thiếu gia qua xem một chút.

Tạ Thanh Kiều cười khổ nhìn Đường Hạo Dương ngũ quan đều rối ren, ai, tránh uống thuốc tránh không khỏi gặp đại phu.

17. Chương 17: Đường Hạo Dương Gặp Thầy Lang

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Hạo Dương mặt như một tờ, trong miệng lẩm bẩm chính mình lại không ngã bệnh, tại sao phải xem đại phu, không có đi không... không đi. Tạ Thanh Kiều xem chừng đại phu nhân mời tám phần là vị bác sĩ khoa thần kinh, đi xem một chút cũng không xấu, liền lừa gạt đem Đường Hạo Dương dẫn qua.

Đại phu nhân cách viện của Tạ Thanh Kiều một sân vườn và hồ nước lớn, hai người ngồi vào kiệu nhỏ dọc theo hành lang bên hồ vòng một vòng, đến cửa thủy hoa. Bọn nha hoàn đỡ hai người hạ kiệu. Đi qua phòng ngoài, nơi này bày một cái bàn ghế bạch ngọc, đi một lát mới tới phòng chính. Vài nha hoàn ăn mặc loè loẹt, một người thấy bọn họ đến đây, liền gấp rút cười chào đón, nói:

“Đại phu nhân mới vừa rồi còn lẩm bẩm, chắc là sắp đến rồi.” Lại vội vàng thỉnh an, mang bọn họ vào phòng.

Tạ Thanh Kiều vào phòng, chỉ thấy trong phòng ngồi một người tuổi trên năm mươi mặt mũi hiền lành, chắc hẳn đó chính là đại phu đại phu nhân mời tới.

“Hạo Dương, mau tới đây ngồi.” Đại phu nhân hướng phía Đường Hạo Dương vẫy vẫy tay, Đường Hạo Dương do dự nhìn thoáng Tạ Thanh Kiều, thấy nàng gật đầu nhẹ mới không tình nguyện đi tới.

Hoa hồng cùng Tạ Thanh Kiều đi đến cái ghế đối diện đại phu ngồi xuống, Tạ Thanh Kiều cẩn thận đánh giá một chút hắn, chỉ nghe thấy đại phu nhân lại nói:

“Vị này Cổ Bình – Cổ lão tiên sinh từng là lão ngự y trong cung, nay đã cáo lão hồi hương. Hôm nay đem đại phu tới được thật sự là cực kỳ vinh hạnh.”

Cổ lão tiên sinh xua tay, vờ râu nói:

“Không dám nhận không dám nhận. Có thể xem bệnh cho Đường Tam công tử là vinh hạnh của lão phu. Vài ngày trước ở hậu cung quý phi nương nương còn lẩm bẩm nhắc tới đại phu nhân ngài, nói là chuyện tốt Nguyên Tiêu năm ngoái trong nội cung sẽ không quên.” Đại phu nhân cười một tiếng, gật đầu không nói. Ngược lại Đường Hạo Dương liên tục trầm mặc đứng lên, hét lên:

“Ta lại không có bệnh, cho lão đầu này đi đi.”

Đại phu nhân thở dài: “Ai, đây là nhi tử nó tính tình không tốt lão tiên sinh xin đừng trách.” Lại hướng phía Đường Hạo Dương nói:

“Lễ nghi với trưởng bối con đều đã quên?”

Đường Hạo Dương còn muốn nói điều gì lại bị Tạ Thanh Kiều kéo tay áo, tức giận ngồi trở về. Gặp Cổ lão tiên sinh ngược lại không để ý, Tạ Thanh Kiều nói:

“Lão tiên sinh, nếu như không ngại, kính xin bắt mạch đi.”

Lời nói vừa ra, Đường Hạo Dương lập tức hướng phía Tạ Thanh Kiều trừng mắt. Đau quá.. hu hu, nương tử rõ ràng véo hấn. Được rồi, bắt mạch thì bắt mạch, làm cho cái lão nhân này bắt mạch cũng sẽ không mất ít thịt. Đường Hạo Dương tay áo vén lên, tay trực tiếp đưa đến trước mặt Cổ lão tiên sinh, nói:

“Bắt mạch đi!” Chỉ thấy đại phu nhân lắc đầu.

Lão tiên sinh không hổ lẫn lộn rong hoàng cung, không vội xuất ra gối nhỏ, đưa tay liền nhắm mắt bắt mạch. Tạ Thanh Kiều đứng lên đứng ở bên cạnh Đường Hạo Dương có chút khấn trương nhìn đại phu.

Nghe nói tại khi Đường Hạo Dương mới vừa ngu dần, cả ngày điên điên khùng khùng, Đường phủ tìm nhiều danh y cũng không chữa lành. Về sau lão phu nhân mang hấn đi miếu ở gần một năm, bên cạnh ngoại trừ một lão ma ma hầu hạ ai cũng không mang. Một năm sau, lại trở lại Đường phủ bệnh điên đã chữa lành chỉ là ngu dần vẫn còn đó. Lúc ấy lão phu nhân chỉ nói đây đều là ý trời, là Phật tổ làm cho Đường Hạo Dương cuộc đời này nhất định như thế. Đường lão gia nhìn thấy con trai của mình nhiều lần thoát chết nhặt về một cái mạng tuy nói ngã thành ngu dần nhưng luôn so với trước điên thì tốt hơn nhiều liền cũng nhận mệnh. Từ đó Đường phủ liền rất ít khi thỉnh đại phu đến thăm bệnh của Đường Hạo Dương, ngoại trừ miễn cho thương tâm thất vọng, hơn nữa là mọi người đã thành thói quen.

“Cổ lão tiên sinh, đại phu xem...” Gặp lão tiên sinh bắt mạch hồi lâu, Tạ Thanh Kiều là nhịn không được hỏi. Lão tiên sinh vờ râu, đem gối bỏ vào hòm thuốc. Đợi thu thập chỉnh tề sau, mới không vội nói:

” Người bị chứng này hoặc là bị tích tụ, hoặc là bị bất toại, hoặc có chuyện suy nghĩ, nghi hoặc, hoặc là bị hoảng sợ nên thành ra si ngốc. Có rất nhiều hoàn cảnh khiến nó thành như vậy.”

Tạ Thanh Kiều nghe gật đầu liên tục:

“Nó cũng là bởi vì té ngựa chấn kinh, đầu đụng phải tảng đá mới biến thành như bây giờ. Ngài xem?” Đại phu nhân cũng ngồi xuống, nói thẳng với lão Đại phu, không kiêng kị.

Cổ lão tiên sinh suy nghĩ một chút, nói ra:

“Lão phu có gì sẽ nói thẳng.” Lại nhìn mắt Đường Hạo Dương, kêu hấn mở miệng duỗi lưỡi, qua giấy lát, chốc lát mới nói:

” Chứng si ngốc này toàn bộ bởi vì nghịch khí, khí nếu thuận thì tinh thần sáng khoái; khí nếu không thuận thì đầu óc choáng váng. Lão phu xem Tam thiếu gia nghịch khí trong lòng nhị kinh, khí không rõ. Nhưng xem xét hình thể cường tráng kia, ăn có vẻ tốt, không có chứng mệt lả thì tất là nghi phục man tiên trị cũng tốt.”

Vị Cổ lão tiên sinh này nói chuyện không nhanh không chậm, thần sắc bình tĩnh, so với đại phu lang trung dĩ vãng có sự nắm chắc, đại phu nhân rất là mừng rỡ, nhưng không ngờ lão tiên sinh lại nói:

“Nhưng lần này chúng này có thể lần át người, cũng nên quan tâm khí ở dạ dày nguyên khí mạnh yếu đợi khôi phục là chuyện phải từ từ, không thể nóng vội.”

Phải, chiêu là ở chỗ này. Tạ Thanh Kiều đáy lòng thở dài, những văn nhân nhân quả nhiên nói chuyện đều là lập lờ nước đôi. Đại phu nhân cũng có chút nhụt chí, nhưng vẫn là nói ra:

“Kính xin lão tiên sinh toàn lực.”

Cổ lão tiên sinh gật gật đầu, cầm lấy giấy:

“Ta đây có phương thuốc, là phương thuốc ngự dược phòng trong cung, có thể bổ dưỡng can thận, điều tủy kiện não. Cần thực địa hoàng, cầu kỷ tử, cây sơn chu du, nhục thung dung, phục linh, củ từ, ngũ vị tử, cây tế tân, cây thạch xương bồ, đại táo, nước tiên phục. Một ngày một lần là được.”

Đại phu nhân thu đơn thuốc, cầm một trăm lượng bạc làm tạ lễ, lại gọi nha hoàn gọi kiệu phu đem lão tiên sinh đưa về phủ. Tạ Thanh Kiều đang muốn nhìn phương thuốc, đã thấy đại phu nhân gọi một lão ma ma đem đơn thuốc đưa cho thầy thuốc trong phủ, qua một lúc lâu, đợi lão ma ma đem phương thuốc cầm trở lại hướng phía đại phu nhân gật gật đầu, đại phu nhân lúc này mới sai người đem phương thuốc cho Tạ Thanh Kiều. Tạ Thanh Kiều trong lòng âm thầm tán thưởng:

“Thực là chỉ có mẫu thân cẩn thận.”

Đường Hạo Dương không vui, đang tốt tại sao lại phải uống thuốc? ! Mặc dù bỏ thêm đại táo, nhưng mùi vị đó còn không phải dễ uống a. Tạ Thanh Kiều vốn tưởng rằng lại trở lại hình thức “Uống thuốc + hôn nhẹ”, ai ngờ lần này Đường Hạo Dương là dụ dỗ thế nào một mực cũng không uống, quyết tâm cùng với uống thuốc phản kháng. Kỳ thật Tạ Thanh Kiều đáy lòng cũng vẫn cho rằng “Là thuốc ba phần độc”, nhưng đối với thuốc Đông y nàng lại không khẳng định chân lí như vậy.

Vì vậy, mỗi ngày dụ dỗ Đường Hạo Dương uống thuốc lại thành chuyện lớn nhất cả ngày của Tạ Thanh Kiều. Nhìn xem trong tiểu viện mỗi ngày đều có thể trông thấy một người nam tử ở phía trước chạy, đằng sau đi theo một đám nha hoàn gia đình, dần dần thành chuyện quen trong Đường phủ. Nếu có khách nhân đến tìm hiểu, liền nghe Hoa hồng kia ngồi cửa không ngừng thở nói:

“Đây là rèn luyện chạy bộ sáng sớm, chạy bộ sáng sớm...” Dứt lời lại vẫy khăn lụa, truy đuổi từ tầng sáng đến mặt trời lên cao...

Bảy ngày tăng sáng sau đó, Tạ Thanh Kiều mới vừa “Chạy bộ sáng sớm” xong, vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi ở trên ghế trúc, trước sau lắc lắc. Chỉ thấy một người đi đường vội vã mà đến, Tạ Thanh Kiều tuyệt vọng nhắm mắt lại, còn ngại nàng nơi này không đủ loạn sao:

“Không cùng tướng công nhà tỷ thi đấu thi từ, tại sao lại đến đây?”

Chung quanh nha hoàn mang cái ghế, Trần Bảo Bảo không khách khí chút nào ngồi xuống:

“Lần trước muội dạy tỷ câu nói kia, thật không tệ. Ha ha ha, Chu Tử Hiên tức giận đến thiếu chút nữa gặp trở ngại.”

Tạ Thanh Kiều mở ra một con mắt, Trần Bảo Bảo tiếp tục hưng phấn nói:

“Tỷ đã nói như muội nói. Như lần trước hần nói ‘trong nhà tàng thư thiên thiên vạn ‘tỷ liền đối...”

“Không bằng tự treo Đông Nam cảnh.”

“Đúng đúng đúng!” Trần Bảo Bảo vẻ mặt đắc ý:

“Tóm lại mặc kệ hần nói cái gì, ta đều là đối với câu muội dạy. Ha ha ha ha, tức chết hần.”

Tạ Thanh Kiều bị chọc ho khan vài cái:

“Ai, muội phỏng đoán tướng công của tỷ khẳng định sẽ nói với tỷ một câu nói.”

Đang đắc ý Trần Bảo Bảo đột nhiên khó hiểu:

“Nói cái gì?”

Tạ Thanh Kiều vẻ mặt đứng đắn rung đùi đắc ý:

“Chu lang nghe thấy thê đến, không bằng tự treo Đông Nam cảnh.” Trần Bảo Bảo sững sờ, tiện đà hiểu ra:

“Hay cho Tạ Thanh Kiều, rõ ràng ba hoa lắm mồm đến trên đầu tỷ hả.” Dứt lời liền muốn trêu chọc Tạ Thanh Kiều, Tạ Thanh Kiều là cười ngay cả trợn đều trợn.

Hai người náo loạn một lát liền một mỗi ngồi xuống uống trà. Tạ Thanh Kiều thở phì phò, vừa âm thầm may mắn tại thi từ chọn chính là – “Không bằng tự treo Đông Nam cảnh” một câu này, nếu là ban đầu nói – “Một nhành hồng hạnh xuất tường đến”, không biết Chu Tử Hiên có cảm tưởng gì. Bất quá ở nơi triều đại này, hồng hạnh xuất tường còn không có ý gì khác. Kỳ thật đừng xem thi từ cao sâu bao nhiêu từ bản chất xem ra quá đơn giản tục khí. Chỉ nói thơ Tống, tổng kết lại liền tám câu lời nói: uống rượu, ngồi đầu giường; thanh niên trí thức vịnh cổ tự giúp mình bơi, Hoàng Thượng trong nội cung buồn; gái ế, ngày thơ gả vương hầu; danh viện thì trượng phu chết sớm, cô gái tại thanh lâu.

Ngồi một lát, Trần Bảo Bảo giải thích rõ mục đích đến, chủ quan là mấy ngày này Chu Tử Hiên coi như ngoan ngoãn, chưa cho nàng thêm phiền toái gì. Trước hộ vệ thanh lâu kia có đi vô quán, không cần Đại ca Trần Bảo Bảo cho chút ít ngân lượng tự mình nghĩ duy trì đi chỗ nào. Ngoại trừ hộ vệ thanh lâu, vô quán gần đây lại chiêu một nhóm giáo đầu, hôm nay có thi đấu. Trần Bảo Bảo tính tình ưu nẫu nhiệt, liền muốn lôi kéo Tạ Thanh Kiều cùng đi xem xem.

“Dù sao muội cũng là nhân rồi, Đường Hạo Dương cũng không cần muội quá quan tâm, cùng đi với tỷ xem một chút đi, khẳng định đặc biệt đặc sắc.” Trần Bảo Bảo lôi kéo Tạ Thanh Kiều liền hướng cửa đi, Tạ Thanh Kiều thấy nàng hào hứng rất cao, cũng không muốn kháng nàng tính liền gật đầu đồng ý. Bảo Hoa sen canh giữ ở bên cạnh Đường Hạo Dương, lại phải vài tiểu nha hoàn yên tâm dặn dò lại dặn dò mới mang theo Hoa hồng cùng Trần Bảo Bảo cùng nhau hướng vô quán nhà nàng đi tới.

Đến nơi, Trần Bảo Bảo liền như chim thả tự do trên người tính cách lộ rõ, xem Tạ Thanh Kiều thẳng thán:

“Tại Chu phủ thật sự là đem tỷ làm cho nghen.” Lập tức nhìn bốn phía, không thấy có người quen, cũng tản đi tán tại tính tình câu nệ trong Đường phủ, thoải mái đi tới cửa chính vô quán.

Nhìn xem những tráng hán kia đánh nhau kịch liệt, vô tình làm cho người xem nhiệt huyết sôi trào. Tạ Thanh Kiều lại càng cảm giác mình trở lại lúc trước xem truyện tranh thiếu niên kia kích tình của người trẻ tuổi. Trần Bảo Bảo lại càng kích động, mấy lần đều muốn vọt tới sân khoa tay múa chân, làm cho Đại ca nàng phải ngăn lại. Cuối cùng thật sự là không lay chuyển được nàng, liền an bài lão giáo đầu thân thủ linh hoạt biết được nặng nhẹ cùng nàng đùa giỡn chơi.

Cho đến lúc Trần Bảo Bảo luyện mồ hôi đầm đìa, đại cả của nàng gọi nha hoàn cùng đại tiểu thư về phía sau viện tắm rửa. Miễn cho nàng bộ dáng này trở lại nhà chồng, lại bị người ta xì xào. Tạ Thanh Kiều có lúc thật hâm mộ Trần Bảo Bảo, không chỉ có là phong cách của nàng ấy, còn có phía sau nàng liên tục có Đại ca. cùng phụ thân quan tâm sủng ái nàng

Gần như hoàng hôn, Trần Bảo Bảo xin Đại ca phái người đưa nàng trở về, nàng còn muốn cùng Tạ Thanh Kiều ở trên đường đi dạo một chút, thuận tiện lần nữa hỏi nghi ngờ trong lòng mình.

“Lần trước, muội để cho tỷ đưa hộp cơm đến chỗ Lâm Mặc tỷ đã đưa đến.”

Tạ Thanh Kiều khẽ mỉm cười, Trần Bảo Bảo nhắc tới tên cũng biết dụng ý của nàng.

“Vậy thì thật là cảm ơn tỷ. Lần trước Đường Hạo Dương mất tích, Lâm Mặc giúp muội tìm nửa ngày, là muốn tạ lễ.” Tạ Thanh Kiều không nhanh không chậm nói.

Trần Bảo Bảo lại hỏi chút ít lời, nhưng Tạ Thanh Kiều trả lời như cũ giọt nước không lọt. Mặc dù liên tục không nói ra đáp án Trần Bảo Bảo muốn, nhưng cũng tìm không ra bất kỳ cái xấu nào. Dụng phải bực liền không lại tiếp tục cái đề tài này. Nhưng quan hệ Tạ Thanh Kiều cùng Lâm Mặc cũng đang là nghi vấn trong lòng để lại thật sâu của Trần Bảo Bảo.

Hai người đi gần nửa canh giờ sau, trong sương phòng vô quán đi ra một người. Trần sáng khoái nghênh đón:

“Vừa rồi Tạ cô nương cũng ở nơi đây, làm sao đệ lại?”

Người nọ vui tươi hơn hẳn cười một tiếng:

“Không đối gạt Trần ca nói, tiểu đệ lần này là len lén trở về. Cũng không thể làm cho Tam đệ muội nhìn thấy.”

Trần sáng khoái thở dài: “Trong phủ bọn đệ chính là rất phiền toái, bất quá Đường nhị gia, đệ nếu đã đến võ quán của ta, hai ta khoa tay múa chân 1 ván đi? “

Đường gia Nhị gia Đường Hạo Xa vẫn như cũ cười vui sướng, trong tay lại thêm một cây trường côn, gọn gàng nhảy vào tỷ võ.

18. Chương 18: Nha Hoàn Ân Oán

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

“Ta không uống, đánh chết cũng không uống !”

Trong hoa viên, một nam tử một cước đạp trên tảng đá, một bộ bi tráng gió hiu hiu hề:

“Các người tới nữa, ta liền nhảy, ta thực nhảy xuống!”

Hoa Hồng nhìn xem trong tiểu viện ao sen chỉ sâu đến đầu gối đỡ khóc đỡ cười:

“Hảo thiếu gia của tôi, ngài gây nữa thiếu phu nhân lại sẽ tức giận.” Nói rồi, dè dặt chỉ chỉ ở chỗ không xa Tạ Thanh Kiều dựa vào cây.

Đường Hạo Dương kêu rên một tiếng, đáng thương nhìn Hoa

hồng: “Hôm nay không uống được không?”

Hoa hồng cũng ủy khuất nhìn Đường Hạo Dương:

“Liền hôm nay uống hết được không?”

Đường Hạo Dương lớn tiếng la ầm lên:

“Ngày hôm qua nô tỳ người cũng nói như vậy, lừa đảo lừa đảo!” Đang la hét, Tạ Thanh Kiều rốt cục thở hổn hển đến đây, ngày xưa mặt trắng nõn bây giờ là nóng đỏ bừng. Hôm nay Đường Hạo Dương đơn giản chỉ cần đem Đường phủ to như vậy chạy nửa vòng, còn kém không có làm cho Tạ Thanh Kiều mệt mỏi miệng sùi bọt mép hai chân một cái trực tiếp ngã xuống đất. Đường phủ rộng bao nhiêu? Ngồi cổ kiệu đi một vòng kia cũng phải tiêu tốn một canh giờ mới có thể miễn cưỡng xong.

Lúc này, Tạ Thanh Kiều trở lại tiểu viện của mình, đó chính là địa bàn nàng làm chủ. Bất chấp hình tượng thiếu phu nhân, một tay chống nạnh một ngón tay chỉ Đường Hạo Dương, phảng phất thoáng cái trở lại lúc khi bán đậu hũ có khách không đưa tiền:

“Tiểu tử, ngoan ngoãn tới đây cho ta, nếu không!” Gặp Đường Hạo Dương vẫn như cũ không nhúc nhích, Tạ Thanh Kiều tính nhẫn nại rốt cục mất hướng phía Hoa hồng hô:

“Cầm sợi dây thừng đến, ta cũng không tin bắt không được hắn!” Lại hướng phía Đường Hạo Dương lạnh lùng nói:

“Có bản lĩnh chàng liền đứng ở nơi đó cả đời đừng có tới đây!”

Hoa hồng biết rõ Tạ Thanh Kiều là đang nổi nóng, không thể nào không cầm sợi dây thừng đi trói thiếu gia, nhưng loại cục diện giằng co này làm cho nàng cũng khó xử. Tạ Thanh Kiều thấy nàng mè nheo, dứt khoát chính mình sai bước đi lên phía trước. Đường Hạo Dương thấy nàng thật sự tới, kinh hãi nhìn chung

quanh, kêu không nên tới. Tạ Thanh Kiều ở đâu nghe lọt, đằng đằng sát khí liền hướng ao sen đi, đột nhiên bị một tảng đá xông ra ngăn trở dưới chân:

“A! !” Cả người tựa như thăng tấp bay lên phía trước, lại trực tiếp ngã xuống một cái lồng ngực bền chắc.

“Nương tử, nàng ngay cả đi đường đều đi không xong!”

Tạ Thanh Kiều mặt đỏ bừng ngược lên nhìn xem Đường Hạo Dương dương dương đắc ý, giống như bị dẫm phải đuôi, lập tức lui về phía sau mấy bước:

“Thiếp...thiếp là mệt mỏi.” Lại đột nhiên nhớ tới cái gì, vươn tay vũng vàng bắt lấy Đường Hạo Dương:

“Hắc hắc, bị thiếp bắt được rồi!” Đường Hạo Dương vẻ mặt đau khổ, nhận mệnh bị Tạ Thanh Kiều bắt trở về phòng hung hăng rút xuống một chén thuốc, lại bị dắt đến thư phòng học bài. Trước khi đi dặn dò Hoa sen không cho phép bưng bất kỳ ăn vặt gì cho Đường Hạo Dương, để cho hắn đành hoàng độc sách.

Thừa dịp Đường Hạo Dương học bài, Tạ Thanh Kiều tắm rửa lại thay đổi váy áo, hoi Hoa hồng sửa tóc cho mình, gọi ba tiếng nhưng không thấy đáp lại, không khỏi gõ gõ cái bàn, Hoa hồng lúc này mới lấy lại tinh thần.

“Nghĩ gì thế, xuất thần như vậy?”

Hoa hồng vừa nhận lược vừa nói:

“Vừa rồi thấy Hoa sen hầu hạ thiếu gia học bài, nghĩ tới vài ngày trước ở phòng bếp mấy bà tử nói, thiếu phu nhân đem Hoa sen đi phòng bếp thiếu 1 nha hoàn tay chân lạnh lẽ.”

Tạ Thanh Kiều cúi đầu chọn trong hộp gỗ cái trâm gài tóc, lấy ra một cái trâm bạch ngọc đưa cho tiểu nha hoàn lại khôi phục giọng nói tam thiếu phu nhân bất ôn bất hỏa:

“Trong phủ nha hoàn mới tới không có phân cho phòng bếp?”

Hoa Hồng buộc lên một ít tóc, tiếp nhận trâm gài tóc:

“Những bà tử kia nói, nha hoàn mới chân tay vụng về, trước đó vài ngày còn đem chén đĩa đánh vỡ.” Lại phóng thấp âm lượng:

“Nói lý ra oán trách: ‘chủ tử chính là rất tốt, muốn nha hoàn nào sẽ có nha hoàn đó.’ ‘

“Bộ dáng như vậy.” Tạ Thanh Kiều sờ sờ tóc mai, đứng lên:

“Vậy chúng ta liền cho một nha đầu đi.” Lại hướng phía Hoa hồng nói: “Dù sao trong viện tử này của chúng vốn là thừa một người.”

Hoa Hồng đương nhiên biết rõ Tạ Thanh Kiều chỉ là ai, chính mình cũng không có nhận lời, thu thập một chút liền đỡ Tạ Thanh Kiều đi xem Đường Hạo Dương học bài.

Đẩy ra cửa thư phòng chỉ thấy Đường Hạo Dương miệng vênh lên còn giống miệng bình, bút lông liền đặt ở phía trên. Trên bàn sách, trước khi Tạ Thanh Kiều tắm rửa là trang bao nhiêu, hiện tại như cũ. Hướng phía Hoa hồng cùng Hoa sen xua tay, hai người mang cửa phòng nhẹ đóng đi ra ngoài.

Nhân dịp đầu hè, Hoa Hồng tìm chỗ có bóng râm ngồi xuống thêu túi thơm. Hoa sen đi tới có chút muốn nói lại thôi, Hoa hồng thả ra việc trong tay:

“Có cái gì thì nói cái đó, ấp úng gì có phải hay không không coi 2 ta là hảo tỷ muội hả?” Vỗ vỗ chỗ bên cạnh để Hoa sen ngồi đến.

Hoa sen là một nha đầu bốn phận, lúc trước cùng Hoa hồng cùng nhau tiến Đường phủ, hai người đều là nhị đẳng nha hoàn. Một lần không cẩn thận đánh nát một cái chén sứ men xanh bị phạt đến phòng bếp, chính là ba năm. Sa vào khiến chonha đầu này bị những bà tử của kia khi dễ cũng không oán hận cái gì, vẫn như cũ cần cù chăm chỉ. Hôm nay được Tạ Thanh Kiều thoáng cái nhắc lên nhất đẳng trong lòng tự nhiên là trần trề cảm kích. Bất quá nàng cũng biết mình là thể vào chức của ai, Thúy nhi là nha hoàn của đại phu nhân, tại trước đến tiểu nha hoàn nhìn thấy nàng lại nhỏ giọng nói chuyện, Hoa sen vẫn cảm thấy trong lòng không ổn.

Hoa hồng thở dài: “Muội chính là lúc trước nhất gan sợ phiền phức mới bị những người kia khi dễ. Lúc trước chén kia rõ ràng chính là Thúy nhi đánh nát lại để cho muội gánh tội. Hôm nay cái này gọi là ác giả ác báo, muội chớ có bận tâm thứ này, thật tốt làm nhất đẳng nha hoàn của muội là được.”

“Nhưng là...” Hoa sen hạ mí mắt nhìn trên cầu, cây to che bóng mát. Nàng không giống Hoa hồng có thể nhìn mặt mà nói chuyện tin tức linh thông, trải qua chuyện chén đĩa sau tính tình càng thêm trở nên cẩn thận một chút.

Hoa Hồng bốn phía nhìn coi, bám vào bên tai hoa sen:

“Muội yên tâm, Thúy nhi lập tức sẽ không thể ở đây.” Hoa sen sững sờ, không thể tin nhìn xem Hoa hồng:

“Không thể nào, cho dù thiếu phu nhân phạt cô ấy đi nhà trồng hoa nhưng phẩm cấp không có giáng xuống.”

Hoa hồng cười cười, lại đón lấy túi thơm thêu nàng: “Muội thật không thể hiểu được vị thiếu phu nhân này của chúng ta. Đi nhà ẩm trồng hoa bất quá là 1 kẻ, làm như vậy là để không bị miệng lưỡi ai nói ra vào.”

Hoa sen không hiểu nhìn xem Hoa hồng, muốn nghe hiểu chút ít. Hoa hồng lại chỉ nói: “Muội chỉ để ý xem là được, không quá ba ngày Thúy nhi chính là... Ha ha.” Dứt lời, vừa lòng thỏa mãn thêu 1 kim cuối cùng. Hoa sen nhìn xem túi thơm:

“Tỷ tỷ, chỉ ở trên này như thế nào là mới một nửa, một nửa là cũ ?”

Hoa hồng dọn dẹp đồ may vá: “Này cái túi hương vốn là ba năm trước đây thêu, về sau trì hoãn mấy ngày. Gần đây lại có thời gian, liền xuất ra thêu thêu.” Dứt lời đứng lên:

“Tốt lắm, cũng nên tới dâng trà cho thiếu gia thiếu phu nhân.”

“Pằng!” Thanh thúy một tiếng, bốn phía nha hoàn hù dọa không khỏi bùm miệng. Thúy nhi trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn hai tay của mình, tại sao có thể như vậy...

Không lâu sau, Tạ Thanh Kiều chậm chậm mà đến, bọn nha hoàn một khắc đứng ở một bên, chỉ để lại Thúy nhi 1 mình đánh nát chậu hoa. Không đợi Tạ Thanh Kiều mở miệng, Thúy nhi phư phư một tiếng quỳ trên mặt đất lần này ngay cả kêu tha mạng cũng không dám hô.

Tạ Thanh Kiều quét mắt cách đó không xa trên mặt đất mảnh vụn, là bồn quân tử lan lão phu nhân tặng kia. Lại liếc mắt nhìn chung quanh bọn nha hoàn, chỉ bỏ lại câu đi phòng bếp, liền đi.

Thúy nhi tuyệt vọng nhắm mắt lại, 2 tay nắm chặt buồng lông, cuối cùng vẫn còn chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy. Một đường không lời trở lại phòng của mình thu dọn đồ đạc, nàng là đại nha hoàn của đại phu nhân, lúc trước đại phu nhân phái nàng đến giáo dục Tạ Thanh Kiều quy củ Đường phủ, tại trong Đường phủ cho dù là lão ma ma chút ít lớn tuổi cũng phải cho nàng ba phần thể diện. Hôm nay, hôm nay thế nhưng rơi vào cái phòng bếp này.

Trong phòng tiểu nha hoàn thấy nàng đang thương tâm, muốn an ủi hạ, ai ngờ lại bị Thúy nhi một tay búng, lớn tiếng la ầm lên:

“Ta biết rõ các ngươi ai cũng cao hứng không phải sao! Đắc ý không phải sao? !”

Tiểu nha hoàn bị rống nhút nhát, vội vàng đứng qua một bên. Thúy nhi vẫn như cũ nói:

“Các ngươi liên nâng tay để hãm hại ta có phải không, phải không?”

“Thúy nhi tỷ tỷ thật sự là nói đùa, muội ấy là một tiểu nha hoàn biết cái gì đây.”

Thúy nhi đột nhiên quay đầu lại, thấy Hoa hồng khuôn mặt tươi cười yêu kiều đứng ở cửa.

“Hay lắm Hoa hồng, là tới bỏ đá xuống giếng , tới đây nào.”

Hoa hồng nói: “Nhìn lời nói của mình Thúy nhi tỷ tỷ đánh nát chậu hoa lão tổ tông thích nhất, đây là mọi nha hoàn đều chính mắt nhìn thấy, chẳng lẽ là ai dám đổ thừa cho tỷ.”

“Chậu hoa kia bị các ngươi đánh sập, cô đừng cho là ta không biết!” Thúy nhi nói, giống như phát cuồng vọt tới muốn bắt tóc Hoa hồng , bị Hoa hồng vững vàng đè xuống tay, thấp giọng nói:

“Này còn không phải là học Thúy nhi tỷ tỷ học sao, Thúy nhi tỷ tỷ hãy ngắm lại xem, tỷ dùng chiêu này hại bao nhiêu người rồi!”

Thúy nhi ngẩn ra, không thể tin nhìn xem Hoa hồng gương mặt này nàng không quen thuộc, chừng hai năm trước bị đại phu nhân phái đến cạnh Tạ Thanh Kiều bên cạnh căn bản cũng không có gặp qua người này:

“Cô, cô rốt cuộc là ai?”

Hoa hồng cười ôn hòa: “Thúy nhi tỷ tỷ thật sự là quý nhân hay quên. Được rồi, ta cũng không nói, miễn cho trễ nãi thời gian của Thúy nhi tỷ tỷ.” Dứt lời, liền muốn rời đi, Thúy nhi chỉ có thể hướng bóng lưng của nàng rống lớn nói:

“Cô rốt cuộc là ai?” Vẫn như cũ không chiếm được bất kỳ đáp lại nào. Chỉ có Hoa hồng một người nhớ rõ, ba năm trước đây tại khi Hoa sen bị phạt đi phòng bếp không may đúng là lúc trong phủ chọn nhất đẳng đại nha hoàn. Đại phu nhân thích nha hoàn tú công tốt vừa mới tiến phủ thời điểm, đại phu nhân liền từng khen ngợi Hoa hồng nàng thêu thùa không sai. Từ đó trở đi, nàng liền một lòng thêu một cái túi hương đưa cho đại phu nhân, ai ngờ một ngày Thúy nhi mệnh nàng đi dọn vật nặng, lại cố ý đem nàng trượt chân chân té. Bấy tám cái hộp gỗ cứ như vậy đập vào trên ngón tay...

Hoa Hồng lau đem nước mắt, nhìn xem trong tay túi thơm nửa mới nửa cũ xuất thần chỉ nghe thấy một thanh âm từ phía sau lưng vang lên:

“Oa, cái hoa mai này thêu thật xinh đẹp.”

Hoa hồng vội vàng xoa xoa mặt, đứng người lên:

“Thiếu gia, ngài như thế nào?”

Đường Hạo Dương đắc ý nói: “Ta sách đọc xong.”

Đọc xong rồi? Hoa hồng hồ nghi nhìn, thiếu phu nhân nhanh như vậy liền tha thứ thiếu gia thi đấu truy đuổi buổi sáng kia rồi?

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đi đâu?”

Đường Hạo Dương thấy không thể gạt được, thở dài nói:

“Thiệt là, một chút cũng không dễ chơi không dễ chơi!” Nói, tức giận ngồi ở trên ghế đá:

“Nương tử đi chỗ tổ mẫu, vừa rồi mẹ gọi nàng đi.”

Chẳng lẽ là cùng quân tử lan có liên quan? Hoa hồng đáy lòng không khỏi khản trương, không có phát hiện Đường Hạo Dương đang nhìn chằm chằm nàng, vừa ngẩng đầu không khỏi hù dọa lui về phía sau liền lùi lại vài bước:

“Thiếu gia, ngài nhìn cái gì?”

Đường Hạo Dương xua tay:

“Như thế nào hôm nay khắp nơi đều là khóc sụt sướt, Thúy nhi khóc sụt sướt, vừa rồi nô tỳ người cũng khóc sụt sướt.” Nói, vừa nhỏ thanh lâu bầu:

“Chỉ có nương tử là hung dữ.”

Hoa hồng vội vàng nói:

“Thiếu gia ngài mới vừa mới thấy Thúy nhi rồi à? Nàng cùng ngài nói gì không?”

Đường Hạo Dương đang hết sức chuyên chú cầm lấy trước mắt bướm bướm, không thêm để ý nói:

“Không có không có, ta thấy cô ấy khóc sụt sướt tựa vệt vàng đi đường vòng. Tổ mẫu đã nói qua, con gái khi khóc là lúc phiền toái nhất, có thể không cần thiết thì liền ngàn vạn đừng để ý tới.”

Hoa hồng cười khúc khích, xem ra Thúy nhi một tia hi vọng cuối cùng cũng mất. Bất quá... Quân tử lan rất bề, lão tổ tông nếu là thật trách phạt thiếu phu nhân, chuyện kia liền là chuyện lớn !

19. Chương 19: Lão Phu Nhân Thỉnh Trà

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Khi lão phu nhân nói muốn thỉnh Tạ Thanh Kiều qua dùng trà, tại trong tai Tạ Thanh Kiều nghe tới chính là – a, đi cục cảnh sát ngồi 1 chuyến rồi ~ nàng Tạ Thanh Kiều đành chỉ có thể mang theo khuôn mặt tươi cười nói ra:

“Cảm ơn ngài, cho tôi cơ hội một lần tiến cục cảnh sát, cũng không biết có thể hay không mang theo người thân.” Đáp án đương nhiên là không thể. Vì vậy, Tạ Thanh Kiều đành phải lưu luyến không rời nhìn Đường Hạo Dương, vừa định kêu Hoa hồng rồi lại bị cáo – nha hoàn cũng không được dẫn theo, lão tổ tông thích thanh tĩnh.

Ai! Đi thì đi, sớm muộn gì cũng phải tới. Bất quá giờ phút này trước mắt là 1 hàng rào toàn trúc xanh. Nhìn chung tây bắc còn có ba gian lâm thủy hiên. Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy cổng vòm có chữ to – “Phật duyên trong lòng”. Tạ Thanh Kiều có chút buồn bực, lúc này một cái người mặc đồ như hòa thượng đã đi tới, chấp tay trước ngực:

“A di đà Phật, thí chủ, lão cư sĩ đã ở trong xá chờ đã lâu.”

Tạ Thanh Kiều cũng hướng hần nói câu 1 a di đà Phật, liền đi theo tiểu hòa thượng hướng phía gian nhà trúc kia đi đến. Lão tổ tông phái người đem bàn trà trực tiếp để bên ngoài miếu Quan Âm, nơi này chính là cửa thiền viện phía sau Quan Âm miếu, cũng có sương phòng cho cư sĩ ở.

Tạ Thanh Kiều cảm thấy hồ nghi, nhưng có lẽ miếu tự trời sinh là có hiệu quả an thần ngưng khí. Đi trong vườn này Tạ Thanh Kiều từng bước đi lại càng tán thưởng, như có mối tình sâu sắc.

Tiểu hòa thượng hành lễ:

“Thí chủ, thỉnh.” Liền lại rời đi.

Trúc phòng lâm, vển vẹn là đứng ở cửa liền có thể nghe thấy ngoài truyền tới tiếng nước chảy. Tạ Thanh Kiều bước qua ngưỡng cửa, nghe thanh âm gõ mõ, không khỏi lại phóng nhẹ bước chân. Gặp lão phu nhân ngồi ở trước đó nhắm mắt tụng kinh, Tạ Thanh Kiều lặng lẽ đứng ở một bên, cũng chấp tay trước ngực. Cơ hồ đứng mau một canh giờ, lão phu nhân mới mở mắt ra. Tạ Thanh Kiều liền tranh thủ đỡ dậy.

“Ta thấy cháu vừa rồi nhắm mắt đứng, có phải hay không có lời nói với Bồ Tát?” Lão phu nhân ngồi ở trên ghế thờ một ngụm, chỉ chỉ ghế bên cạnh để Tạ Thanh Kiều cũng ngồi.

Tạ Thanh Kiều rót cho lão phu nhân chén trà làm cho nàng thuận thuận khí. Lớn tuổi, chỉ là ngồi đã lâu đứng lên đều mệt mỏi.

“Cháu cầu xin Bồ Tát phù hộ mọi người bình an.”

“Bình an?” Lão phu nhân cười cười: “Thế nhân đều xin Bồ Tát phù hộ bình an, không biết bình an này nhưng lại là cái khó nhất thế gian.” Nói, nháy mắt giả hoạt mấy cái hướng phía Tạ Thanh Kiều nói:

” Cháu dâu ngoan ngoãn của ta, ta hỏi cháu khi cháu đem Thúy nhi đưa đến phòng bếp cháu có sợ hãi không?”

Tạ Thanh Kiều lắc lắc đầu: “Không sợ hãi.”

“Khẩn trương không?”

Tiếp tục lắc đầu: “Không khẩn trương.”

Lão phu nhân không khách khí chút nào đưa tay cầm lấy gỗ lên đầu Tạ Thanh Kiều:

“Thật là thất đức !”

Tạ Thanh Kiều cười hắc hắc, đứng lên rũ vai với lão phu nhân:

“Thì lại nô tỳ ấy đánh nát chậu hoa lão tổ tông yêu nhất, trước lại...”

Lão phu nhân nhắm mắt dưỡng thần, thanh thoi nói:

“Lại trộm mang theo Hạo Dương đi chơi?”

Tạ Thanh Kiều là người thông minh, gặp lão phu nhân nói ra câu này như thế nào không đoán thấu tám chín phần, liền nói ngay:

“Thực là cái gì đều không thể gạt được lão tổ tông.” Khó trách lão phu nhân như thế nào đột nhiên hào hứng mời các đại nhân vật đi nghe ca kịch, Tạ Thanh Kiều cảm thấy cột sống có chút lạnh cả người.

“Xoa bóp chỗ này, ôi chao, đúng đúng đúng, chỗ này!” Qua một lát, lão phu nhân lại nói:

“Cháu dự định xử trí như thế nào cái nha hoàn đánh sập kia? Hình như là Hoa Hồng.”

Tạ Thanh Kiều trong lòng cả kinh, trên tay động tác run rẩy, tiện đà ổn định tâm tư:

“Nếu lão tổ tông đã biết, chắc hẳn lão nhân gia trong lòng cũng đã có quyết luận. Hoa hồng cái nha đầu kia toàn bộ để lão tổ tông xử trí là tốt rồi.”

Lão phu nhân cười nói: “Nha đầu của cháu lại để cho một lão thái bà ta như thế nào nhúng tay chứ? Bất quá...”

Bất quá? Tạ Thanh Kiều nghiêm túc cung kính nghe.

“Có một nha hoàn thông minh lanh lợi thu xếp chuyện đương nhiên là chuyện tốt, nếu là bị nha hoàn này nắm mũi dẫn đi, vậy cháu là chủ tử liền quá thất bại.”

Lời này từ đâu nói đến? Tạ Thanh Kiều không hiểu nhìn lão phu nhân. Lão phu nhân đứng lên dắt Tạ Thanh Kiều đi ngoài phòng đi dạo. Ở trong rừng trúc đi một lát chỉ vào phía trước cây trúc nói:

“Trúc nơi Quan Âm miếu này cùng nơi khác bất đồng, chính là phương trúc, nó mỗi một năm đều cũng có củ ấu.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu: “Cháu khi vừa tới đã cảm thấy nơi này khúc tận thông u, có một phen ý nhị...” Còn chưa nói hết, đầu lại bị lão phu nhân gõ mõ gõ vài cái, chọc cho Tạ Thanh Kiều ôm cái đầu vạn phần ủy khuất cúi đầu xem bùn đất, lần này bộ dáng quả thực chính là phiên bản của Đường Hạo Dương.

“Ta nói là phương trúc chính là phương trúc, cháu chẳng lẽ không biết chính mình đi sờ một cái, coi trộm một chút sao?”

Tạ Thanh Kiều ủy khuất cắn môi, này còn không phải là lão tổ tông nói sao, nàng có thể phản đối sao? Ngài chính là chỉ hươu bảo ngựa, nàng cũng chỉ có thể lên tiếng phụ họa.

“Ta hỏi cháu, tin tức trong phủ đều là ai nói cho cháu nghe?”

Tạ Thanh Kiều nhìn xem tay lão phu nhân, lão phu nhân dứt khoát đem tay vắt chéo sau lưng:

“Được rồi, ta không đánh cháu, nói đi.”

Tạ Thanh Kiều rồi mới lên tiếng là Hoa hồng, vừa dứt lời lại bị lão phu nhân gõ một lần.

“Lão tổ tông, ngài không phải nói không đánh sao?” Tạ Thanh Kiều khóc không ra nước mắt, nàng hôm nay là tạo cái nghiệt gì. Chỉ thấy lão phu nhân vẻ mặt bằng phẳng:

“Ta là lão tổ tông của cháu, ta muốn đánh liền đánh, nghĩ khi nào đánh liền đánh có ý kiến gì sao?”

Tạ Thanh Kiều vội vàng lắc lắc đầu, lão phu nhân hài lòng gật đầu, lại đột nhiên một cái đưa tay, hù dọa Tạ Thanh Kiều một cái lắc mình nhưng chỉ là hù dọa nàng chơi mà thôi.

“Như chúng ta là người nhà, đi đâu bọn nha hoàn cùng ở 1 nơi. Mặc kệ cháu là ăn cơm ngủ ngon tốt hay không bọn chúng là ngày ngày coi chừng, hàng đêm chờ. Cháu không rời bỏ nó, nó cũng không rời bỏ cháu.”

Lão phu nhân đọc theo tuổi chậm rãi đi tới, Tạ Thanh Kiều vội vàng đỡ nàng. Chỉ nghe lão phu nhân chậm rãi nói:

“Các chủ tử có chuyện gì đều phân phó nha hoàn đi làm, dần dà bọn nha hoàn tin tức liền trở nên linh thông. Nếu gặp được chủ tử ngu xuẩn những nha hoàn kia đem trà cũ năm ngoái cũ giả mạo trà năm nay cho cháu uống, cháu chưa chắc có thể biết được.”

Nghe chỗ này, Tạ Thanh Kiều còn chưa phải muốn thay Hoa hồng biện bạch vài câu, lời còn chưa dứt đã bị lão phu nhân khoát tay cắt đứt:

“Thúy nhi sẽ không phải là nha hoàn thứ nhất bị chủ tử vứt bỏ, cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Nha hoàn kia của cháu là người thông minh, chính là bởi vì nó là người thông minh cho nên cháu phải hảo hảo quý trọng.”

Đi một lát, lão phu nhân tìm cái ghế đá ngồi xuống:

“Rất lâu, tòa nhà lớn các nữ quyến đều dựa vào nha hoàn truyền lại tin tức. ta muốn nói lời của nha hoàn nói là có thể tin rồi lại là không thể tin ngay, cháu phải đi phân biệt rõ, rồi như thế nào mới có thể làm cho nha hoàn đối với cháu nói thật nữa chứ?” Dứt lời, liền hiền lành nhìn Tạ Thanh Kiều. Cháu dâu trẻ tuổi này, nếu quả như thật muốn tại Đường phủ bình an sống sót, sẽ phải nhất định phải học được điểm này. Không chỉ có là vì chính nó, cũng là vì tướng công của nó.

Tạ Thanh Kiều trầm tư thật lâu, nàng tự cho là mình coi như thông minh, lại chưa từng có nghĩ sâu như vậy. Dựa theo lão tổ tông thuyết pháp chẳng lẽ nàng phải đối với người bên cạnh mình nói mỗi một câu nói đều muốn suy sâu tính kỹ một phen sao? Trong tòa nhà lớn này liền thật sự không thể có ai tín nhiệm sao? Nếu thật là như vậy chẳng phải là mỗi mình sống mệt mỏi như vậy a.

Cùng lão phu nhân ngồi, lão ma ma trước thỉnh nàng tới lại đi đến. Tạ Thanh Kiều hướng phía lão phu nhân hành lễ, liền cáo từ. Lúc gần đi, lão phu nhân vắn về Phật châu, chậm rãi đọc kinh văn:

“Thiện ác báo như bóng với hình, nhân quả luân tuần hoàn, cuộc đời này không thể trôi qua vô ích, khi hối hận thì đã muộn.”

Tạ Thanh Kiều cũng là tin người, nàng tự nhận làm việc không thẹn với lương tâm, mặc dù kính quỷ thần cũng không sợ quỷ thần. Lão phu nhân hôm nay nói với nàng rất nhiều, làm cho nàng đối với ý nghĩ của mình sinh ra rất nhiều mâu thuẫn, nàng phải đi về thật tốt suy nghĩ một chút.

Chờ về trong phủ, đã là thời gian bữa tối. Đường Hạo Dương gặp Tạ Thanh Kiều liên tục trầm mặc không nói, gãi gãi đầu trong lòng suy nghĩ tám phần là bị lão tổ tông khiển trách.

Tạ Thanh Kiều đang phát ra ngáy ngốc, đột nhiên trông thấy trong chén nhiều hơn 1 khối thịt kho tàu, có chút ngoài ý muốn nhìn Đường Hạo Dương. Đường Hạo Dương bưng chén quay đầu:

“Nàng nếu như là không ăn ta liền ăn.”

Tạ Thanh Kiều liền tranh thủ thịt đưa đến trong miệng, Đường Hạo Dương vẻ mặt vui vẻ:

“Nương tử, nàng xem, nàng buổi sáng nhốt ta trong thư phòng ta cũng không mang thù. Nàng xem thấy ta đây rất ngoan ngoãn a, ngày mai ta có thể không cần uống thuốc kia được không, nương tử thấy được không?”

Một miếng thịt ghen cổ họng, mất thật lâu cuối cùng là nuốt xuống. Không ngờ là ở chỗ này chờ nàng đây, Tạ Thanh Kiều lúc này gấp cho Đường Hạo Dương 1 cây rau, ôn nhu phun ra hai chữ – không được!

Đường Hạo Dương thở dài, chu mỏ tiếp tục vùi đầu ăn cơm. Đến lúc sắp sửa uống thuốc vẫn cùng Tạ Thanh Kiều cò kè mặc cả, cuối cùng mãi đến Tạ Thanh Kiều thực tại không có biện pháp:

“Ngoan ngoãn, thiếp kể chuyện cho chàng nghe được không?”

Đường Hạo Dương hồ nghi nhìn xem nàng:

“Không cho phép đem từ trước!”

“Hảo hảo hảo, thiếp không nói cái kia...” Tạ Thanh Kiều lau mồ hôi, người này càng ngày càng nhanh trí.

“Ta muốn nghe thật dài!”

“Hảo hảo hảo, chuyện xưa thật dài.”

Tạ Thanh Kiều suy nghĩ một chút nói ra: “Từ trước có 1 con ruồi, ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ong ông...”

Đường Hạo Dương sững sờ, vội vàng sửa lời nói:

“Ta còn là nghe thấy ngắn.”

“Ngắn ?” Tạ Thanh Kiều vẫn như cũ không vội nói:

“Từ trước có con ruồi, ông, pằng!”

Đường Hạo Dương cọ thoáng cái, ngồi dậy:

“Nương tử, nằng tại sao có thể ăn vạ như vậy! Đã nói kể chuyện xưa...”

“Hảo hảo hảo tốt, thiếp lần này nhất định thật tốt nói!” Tạ Thanh Kiều an ủi Đường Hạo Dương, vỗ nhẹ lưng của hắn, như mẫu thân dụ dỗ con trai nhưng là 1 mẹ ghẻ:

“Vậy thiếp kể chuyện hồn ma trong ngôi nhà cổ nhé.”

“Tốt tốt!” Đường Hạo Dương hào hứng.

“Từ trước, có 1 người thư sinh vào kinh đi thi.” Tạ Thanh Kiều thả chậm ngữ tốc độ, buồn bã nói:

“Một ngày ban đêm hắn đi ngang qua một ngôi miếu đổ nát, nghĩ tới bây giờ sắc trời đã tối hay vào ở đi. Một ngày qua, chuyện gì cũng không có phát sinh, hết thấy đều bình thường.”

Tạ Thanh Kiều giọng nói càng ngày càng âm trầm, Đường Hạo Dương nghe nắm chặt chần mền, ngay cả Tạ Thanh Kiều giúp hắn quạt tay cũng bị hắn cầm lấy.

“Đến ngày hôm sau nửa đêm, canh ba, chỉ nghe thấy...”

“Đông đông đông...”

“Hắc hắc, nương tử, nương tử, không mang theo đồ lại chính mình gõ giường rồi!” Đường Hạo Dương không thèm quan tâm nói.

Tạ Thanh Kiều mặt trắng bệch, cầm lấy tay của mình:

“Thiếp không có gõ, mới vừa rồi không phải thiếp gõ.”

!!!

“A a a a a ! ! ! ! !”

“Thiếu phu nhân?” Ngoài cửa Hoa sen nghe động tĩnh lập tức xông vào, chỉ thấy Tạ Thanh Kiều chui tọt trong ngực Đường Hạo Dương, hai người như bánh quai chèo ôm cùng một chỗ la to.

“Mới vừa rồi là nô tỳ gõ cửa, muốn hỏi một chút thiếu phu nhân cùng thiếu gia có cần hay không thêm nến...” Hoa sen cảm giác mình trước có phải hay không làm sai cái gì rồi.

Tạ Thanh Kiều hướng phía nàng xua tay:

“Không cần không cần, em đi ra ngoài đi.”

“Vâng.” Hoa sen cung kính cáo lui, Tạ Thanh Kiều lại dặn dò nói

:

“Nơi này không cần các người hầu hạ, đều nghỉ ngơi đi. Không cần lại gõ cửa nữa!”

“Vâng.” Hoa sen nghe lời, cười lắc đầu, đi trở lại tiểu phòng của mình.

Tạ Thanh Kiều thở phào nhẹ nhõm, từ trong chăn lại chui ra, chỉnh chỉnh sắc mặt:

“Thiếp tiếp tục nói, tiếp tục nói.”

Đường Hạo Dương không xác định nhìn nàng:

“Nương tử, nàng xác định nàng không sợ sao?”

Tạ Thanh Kiều mất tự nhiên có chút mặt đỏ, loạn xạ xua tay:

“Thiếp gan lớn cực kỳ, cái yêu ma quỷ quái gì cũng không sợ. Được rồi, chàng rút cuộc muốn nghe nữa hay không?”

Đường Hạo Dương ngoan ngoãn gật gật đầu Tạ Thanh Kiều vẻ mặt đại nghĩa tiếp tục nói: “

Đến ngày hôm sau nửa đêm, canh ba người thư sinh kia chỉ nghe thấy một hồi tiếng đập cửa đông đông đông. Hắn xuống giường đi mở cửa, ai ngờ ngoài cửa cái gì cũng không có. Lúc này, chỉ nghe thấy kéo kẹt một tiếng...”

“Cửa sổ mở ra...”

“Đúng thế, cửa sổ mở ra.” Tạ Thanh Kiều hài lòng nói ra, không nghĩ tới Đường Hạo Dương tại phương diện kể chuyện còn rất có thiên phú.

“Ngoài cửa sổ bay một nữ quỷ bạch y?”

“Đúng vậy, chính thế!” Tạ Thanh Kiều tiếp tục gật đầu, đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng:

“Làm sao chàng biết những thứ cái này?”

Đường Hạo Dương cứng ngắc tay, vỗ vỗ Tạ Thanh Kiều chỉ vào ngoài cửa sổ.

“A a a a a a ! ! !” Tạ Thanh Kiều lại chui vào trong ngực Đường Hạo Dương. Đường Hạo Dương khóc không ra nước mắt:

“Nương tử, nàng không phải nói không sợ sao?”

“Chàng biết cái gì, đây mới gọi là tiến khả công lui có thể thủ ! !” Tạ Thanh Kiều gắt gao níu lại tay Đường Hạo Dương, chỉ thấy lừa dối một chút cái bạch y nữ quỷ kia lại từ ngoài cửa sổ bay đi.

20. Chương 20: Đường Phủ Chuyện Ma Quỷ

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Hạo Dương thoáng cái xuống giường đem Tạ Thanh Kiều từ trong chăn lôi ra ngoài, vẻ mặt hưng phấn nói ra lời Tạ Thanh Kiều không nghĩ muốn nghe:

“Nương tử, chúng ta đi bắt quỷ!”

“Không phải đi!” Tạ Thanh Kiều khóc không ra nước mắt. Đầu năm nay bắt cái quỷ gì chứ, thật tính là quỷ nàng là 1 hồn từ thế kỷ 21 nhập vào thân xác này cũng coi như là một con quỷ. Nói không chừng vừa rồi nữ kia quỷ kia cũng là đồng hương đây, hơn nữa đang trên đường xuyên qua, chúng ta liền đừng quấy rầy cô ấy xuyên qua, đây là không có đạo đức !

Tạ Thanh Kiều trong miệng nội tâm ngổn ngang lắm lắm, Đường Hạo Dương một câu cũng nghe không lọt. Đây chính là ma đó, đó chính là ma trong truyền thuyết đó, Hạo Dương chưa từng gặp qua nha. Không được không nên.... nói cái gì cũng phải đem hồn ma bắt lấy, cẩn thận nhìn một chút. Đến lúc đó để cho hắn đắc ý một hồi, ha ha.

Đường Hạo Dương khí lực lên cao kéo Tạ Thanh Kiều không lâu sau liền đem nạng túm ra khỏi phòng. Lúc này đêm đã khuya, bầu trời không có những vì sao một đoàn sương mù mỏng bao phủ, ngay cả ánh trăng cũng u ám một mảnh. Đầu mùa hè đêm lạnh thấu triệt. Nước hồ ẩm ướt, gió đêm lạnh buốt không ngừng kích thích ngũ quan Tạ Thanh Kiều. Nàng còn kém cả người dính tại trên người Đường Hạo Dương:

“Hạo Dương này, chúng ta hay là trở về đi. Ngày mai thuốc không cần uống nữa?”

Đường Hạo Dương đang cao hứng, ở đâu lắng nghe. Hắn xách theo đèn lồng bốn phía nhìn qua. Đột nhiên, một bạch y từ nơi không xa thối qua, Tạ Thanh Kiều vừa định hô to lại bị Đường Hạo Dương một bả bùm miệng:

“Nương tử, đừng đem quỷ dọa chạy!”

Tạ Thanh Kiều á á vài thanh âm, dùng sức vặn bụng ra tay của Đường Hạo Dương :

“Chàng sẽ không sợ dọa thiếp chết sao?” Đường Hạo Dương then thùng cười cười:

“Nương tử nàng không phải nói mình gan lớn sao?” Dứt lời, liền lôi kéo Tạ Thanh Kiều hướng mặt trước đi đến.

Cái nhà kia vốn là cho người làm ở, về sau bởi vì nước lửa liền bỏ hoang, qua nhiều năm đã là nơi nuôi bụi cỏ. Tạ Thanh Kiều vừa vững vàng dắt lấy cánh tay của Đường Hạo Dương vừa quạt con muỗi chung quanh, mặc dù nạng chính là 1 kẻ xuyên qua tối, nhưng nguyên nhân chính là như thế mới càng không muốn cùng những thứ chuyện thần linh quái dị này dính dáng đến.

Đang đi tới, Tạ Thanh Kiều cảm thấy dưới chân đá phải vật gì đó. Đợi Đường Hạo Dương từ từ đem đèn lồng tiến đến gần, Tạ Thanh Kiều mặt liếc trắng – tại sao có xương cốt trắng hếu!

Cổ trạch hung án sát! Năm chữ rất có như bổ thêm tia chớp đặc hiệu trực tiếp bổ vào đầu óc Tạ Thanh Kiều. Đường Hạo Dương nhặt lên xương cốt, cầm đến trước mắt cẩn thận quan sát, Tạ Thanh Kiều nhanh chóng thiếu đoạn khóc lên, Đại ca, đại gia, lòng hiếu kỳ không phải như vậy được chưa? Thiếu niên thám hiểm đầu gì nên ở ban ngày tiến hành đi. Đó là xương cốt trắng hếu, không phải là cây gỗ càng không phải là french fries, phải dùng tới ánh mắt xuất ra chuyên chú như vậy đến thăm sao?

“Hạo Dương, chúng ta ban ngày lại đến xem đi, cái này...” Tạ Thanh Kiều dè dặt đem cái xương cốt trắng hếu về tại giữa hai đầu ngón tay, ghét bỏ ném xa xa:

“Ngày mai lại đến, ngày mai lại đến.”

“Nương tử, cái kia hẳn là xương gà.” Đường Hạo Dương vẻ mặt không hiểu nhìn Tạ Thanh Kiều:

“Ta trước kia gặp qua khối xương Vương Tài trong phủ giấu đến nơi đây.”

Mặc kệ người khác tin hay không dù sao trước mắt Tạ Thanh Kiều là tạm thời tin. Nàng hơi có chút an tâm nhưng nhìn chung quanh âm trầm một mảnh, cửa sổ kéo kẹt kẹt vang lên. Trong viện vốn là trang thủy vực lớn chia năm xẻ bảy ở trên thảm cỏ. Tạ Thanh Kiều sít sao lôi kéo Đường Hạo Dương đi ra ngoài:

“Được rồi được rồi, bất kể là xương gà hay không phải, chúng ta đều cần phải trở về đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm!”

Đường Hạo Dương lưu luyến từng bước một quay đầu lại, Tạ Thanh Kiều một đường liều mạng cúi đầu dắt lấy hắn mạnh mẽ đụng phải một người, theo ánh sáng đèn lồng đi lên nhìn lên, má ơi!

“Thiếu gia thiếu phu nhân, đã trễ thế này 2 người không trở về phòng ngủ như thế nào ở bên ngoài chạy?” Nói rồi lão nhân canh đèn gõ mõ âm thanh chậm rãi nói.

Tạ Thanh Kiều cổ họng cô lỗ một chút, ngượng ngùng nói:

“Đi ra... tản bộ...”

“Nhiệm vụ nên sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi đi, đêm khuya trời lạnh dễ bị phong hàn.” Lão nhân mặt tại ngọn nến chiếu lúc sáng lúc tối, Tạ Thanh Kiều sờ sờ mũi vòng qua hắn đi ra ngoài.

“Nơi này có quỷ! Lão có thấy không ?” Đường Hạo Dương bắt y bắt xá, trợn to hai mắt vẻ mặt hy vọng nhìn lão nhân kia:

“Chính là mặc bạch y, tóc tai bù xù, còn có thể bay!”

Lão nhân xoay người, gió khe thổi tóc của hắn Tạ Thanh Kiều xem mà lại lui về phía sau mấy bước

“Thiếu gia, nô tài nghĩ chắc thiếu gia có thể là nhìn lầm rồi. Mấy ngày nay gió lớn, nói không chừng là bị gì đó bị thổi đi.”

Tạ Thanh Kiều thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Đường Hạo Dương: “Xem đi, thiếp nói tại sao có thể có quỷ chứ, đều là hù dọa người !” Vừa mới dứt lời, lão nhân mặt thoáng cái vọt tới trước mặt của nàng, hù dọa Tạ Thanh Kiều lại trốn đến sau lưng Đường Hạo Dương.

“Thiếu phu nhân lời ấy sai rồi, trong thiên địa mọi sự vạn vật đều tồn tại.” Lão nhân lời nói càng ngày càng âm trầm, hợp với gương mặt có nếp nhăn đều lộ vẻ phá lệ khiếp người:

“Nhất là như trong phủ chúng ta, năm nào không chết vài người .”

“Lão là nói?” Tạ Thanh Kiều tâm lại bị nói lên:

“Thật sự có thể sẽ xuất hiện chuyện ma quái!” Đạo này, ngay cả xuyên qua cũng có thể phát sinh, chuyện ma quái tám phần coi như là chuyện tình tín nhiệm đi.

“2 vị chỗ ở là nhà này, còn hạ nhân chúng tôi chính là người làm.” Lão nhân xách theo đèn lồng, thanh âm khàn khàn trầm thấp:

“Hỏa hoạn kia nghe nói thiêu chết một nha hoàn, lúc đầu còn nghe được người kêu thảm thiết, cuối cùng đốt thành tro bụi. Lại về sau ở trong viện bọn nha hoàn này, đến buổi tối sẽ nghe được một tiếng nước sôi.”

Lão nhân không nhanh không chậm nói, Tạ Thanh Kiều bọn họ nghe giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

“Viện này còn thường xuyên sẽ xuất hiện một chút chuyện kỳ quái, vốn là đồ phóng tại trên bàn lại đột nhiên...” Lão nhân dừng một chút, tiếp tục nói:

“Biến mất... Lúc xuất hiện liền thấy ở trong ao sen.

Còn có ít nha đầu buổi tối nghe đến ngoài phòng tiếng bước chân hoảng loạn, mở cửa vừa nhìn lại người nào cũng không có.” Lão nhân nói không nhanh không chậm, gió đêm lạnh lạnh cũng nhẹ nhàng ở bên tai hô qua:

“Chính chỗ 2 vị hiện tại chỗ đứng...” lời chưa xong, Tạ Thanh Kiều hù dọa nhảy dựng lên. Lão nhân cũng không thềm để ý tiếp tục nói:

“Vốn là có một thạch đèn, về sau sợ phát sinh chuyện hỏa hoạn liền phá hủy, lại dựng lên vài cái vạc lớn còn đào một cái giếng. Ừ, ...kia liền ở nơi kia.”

Tạ Thanh Kiều theo ngón tay lão nhân nâng lên nhìn sang, quả nhiên có một chút vật đen như mực.

” Nước giếng tính âm chắc nổi thẳng tới Địa phủ. Trong phủ lại có hỏa hoạn cũng may dập tắt kịp lúc ngoại trừ thiêu vài thứ ngược lại không có bị thương người. Trong phủ mời pháp sư nói là phương vị này phạm vào thần linh, cho nên liên tục không được an bình. Thần linh không thích người phạm ở nơi này quấy rầy, cho nên cái chỗ này liền dần dần bị bỏ hoang, , nhị vị chủ tử hơn nửa đêm ở chỗ này sợ là sẽ loạn chuyển.”

Nghe lời của lão nhân Tạ Thanh Kiều cau mày, sợ hãi trước thoáng đậm bạc chút ít không khỏi hỏi:

“Trong phủ hỏa hoạn là phát sinh lúc nào ?”

Lão nhân suy nghĩ một chút nói: “Đều là chuyện bảy năm trước.”

Bảy năm trước? ! Thật là đủ lâu, khi đó sợ là Hoa hồng đều còn không có vào phủ. Tạ Thanh Kiều ngẩng đầu nhìn trắng sáng, cảm thấy nơi này ở tiếp nữa cũng không nên, Đường Hạo Dương cũng là nhất thời cao hứng hiện tại phỏng đoán cũng một mối. Hướng phía lão nhân gõ mõ cầm canh gật gật đầu, mang theo Đường Hạo Dương đi trở về.

Ngày hôm sau, hai người quả nhiên đều treo mắt quầng thâm xuất hiện ở trước mặt mọi người. Tạ Thanh Kiều ngáp, hữu khí vô lực nằm sấp ở trên bàn, Hoa hồng giúp nàng tu bổ đồ trên bàn:

“Thiếu phu nhân là thế nào vậy, ngủ một giấc tinh thần ngược lại càng kém sao?”

Tạ Thanh Kiều lại ngáp một cái, đột nhiên nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, hướng phía Hoa hồng hỏi:

“Hoa hồng, em tới trong phủ đã bao lâu?”

“Bẩm thiếu phu nhân, mau năm năm.”

Năm năm? Vậy hẳn là không biết chuyện bảy năm trước rồi, nhưng Tạ Thanh Kiều vẫn thử hỏi:

“Kia ...em biết tiểu viện ở Tây Uyển kia không?”

Răng rắc một tiếng, một đóa hoa nở rất tốt bị Hoa hồng cắt bỏ xuống.

“Thiếu phu nhân như thế nào đột nhiên lại nhắc tới Tây Uyển tiểu viện?”

Tạ Thanh Kiều mang một mí mắt:

“Như thế nào, chỗ đó thật sự có chuyện xưa?”

Hoa hồng để xuống cây kéo đi đến bên cạnh Tạ Thanh Kiều, mặt trước cười khanh khách đột nhiên chìm xuống đến:

“Thiếu phu nhân, Hoa hồng mặc dù ở trong phủ năm năm, nhưng có một số việc bọn hạ nhân vừa vào phủ đều nói cho biết, Tây Uyển tiểu viện là tuyệt đối không thể đi.”

“Vì cái gì?” Tối hôm qua bạch y xuất hiện quá mức đột nhiên khiến cho Tạ Thanh Kiều căn bản không có thời gian suy nghĩ, đến hôm nay càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Nàng cùng Đường Hạo Dương không khả năng đem ga giường lên xem thành nữ quỷ, tuy nói là đêm khuya nhưng ánh mắt cũng không kém đến nỗi không biết phân biệt.

Hoa hồng dừng một chút thấp giọng nói:

“Nô tỳ nghe nói bảy năm trước nơi đó gặp hỏa hoạn, tuy nói trong sân bọn hạ nhân cơ hồ đều chạy ra nhưng vẫn là thiêu chết một nha đầu. Về sau chỗ đó liền bắt đầu không yên ổn, không có người sẽ đến.”

“Rốt cuộc là như thế nào?”

Hoa hồng buông tay: “Này...nô tỳ cũng không rõ lắm.”

” Nha đầu bị chết tên gọi là gì ?”

Hoa hồng tiếp tục lắc lắc đầu:

“Cái này nô tỳ cũng không biết, dù sao mọi người đối với chuyện này đều có chút sợ. Khi vào phủ lão ma ma đều hết lần này đến lần khác dặn dò qua không cho phép đàm luận cái chuyện tình kia. Có mấy gia đình gan lớn từng đi qua, trở lại đều nói gặp quỷ, mọi người bí mật liền không còn có thảo luận chuyện kia.” Lại một mặt lo lắng nói:

“Thiếu phu nhân ngài tốt nhất cũng đừng hỏi, xúi quẩy.”

Tạ Thanh Kiều nhẹ gõ ghế dao động, này chuyện ma quái tình càng ngày càng quái dị. Đang muốn trở về phòng ngủ bù, ngoài phòng tiểu nha hoàn vội vàng hấp tấp chạy tới, hướng phía trong phòng Hoa hồng len lén ngoác. Tạ Thanh Kiều làm cho nàng trực tiếp tiến đến, tiểu nha hoàn có chút sợ hãi hướng Tạ Thanh Kiều thỉnh an lại không nói.

“Trong viện tử này chuyện liên quan đến ta, ta không có thể biết sao?”

Tiểu nha đầu nhìn Tạ Thanh Kiều giống như có chút tức giận, vội vàng nói:

“Buổi sáng các tỷ tỷ đi nhà ẩm trồng hoa xem hoa, phát hiện nhà ẩm trồng hoa bị người ta làm ngổn ngang, khắp nơi đều là bùn đất”

“Cái gì? !” Tạ Thanh Kiều sững sờ, cảm giác buồn ngủ hoàn toàn không có. Ba người vội vàng đi nhà trồng hoa, nhiều nha hoàn đã tại nhà ầm bậ rộn rộn. Ngày thường mặt đất gọn gàng sạch sẽ, lúc này thế nhưng tích đầy một tầng đất, hoa cỏ trên phiến lá tích một lớp bụi nhưng toàn thể mà nói lại không có thiệt hại gì.

“Di, hoa lan này không phải là để ở chỗ này.”

Một âm thanh tiểu nha đầu truyền đến, Tạ Thanh Kiều nghe tiếng nhìn lại, vài nha hoàn vây ở nơi đây sắc mặt tràn đầy khó hiểu.

“Đúng vậy, nơi này đối diện cửa sổ, hoa lan hỉ âm sao có thể đặt ở hướng mặt trời chứ? Bồn hoa lan này là ai chăm sóc?”

Bọn nha hoàn đang buồn bực, có người đã đi tới đem chuyện hoa lan nói:

“Em ngày hôm qua rõ ràng không phải là để ở chỗ này, kỳ quái.”

Hoa hồng suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói:

“Được rồi được rồi, nếu hoa không có việc gì mọi người tiếp tục làm việc đi đi.” Dứt lời đỡ Tạ Thanh Kiều trở về phòng.

Đi ngang qua trong viện ao nhỏ của mình, Tạ Thanh Kiều cước bộ đột nhiên ngừng lại – kia trong hồ đang bay một cái thất lưng, chính là của Tạ Thanh Kiều nàng!

Hoa hồng vội vàng chạy tới, gọi gia đình đem đai lưng vớt lên. Chính mình cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhú mày nói:

“Này tám phần là cái tiểu nha đầu nào sơ ý lơ là, cầm quần áo đưa đến phòng giặt chắc không cẩn thận bị gió thổi vào trong ao đi. Gần đây gió lớn những nha đầu này cũng càng lúc càng lười.”

Tạ Thanh Kiều xua xua tay:

“Không có việc gì, một cái thất lưng mà thôi.”

“... Vốn là đồ để ở trên bàn lại đột nhiên biến mất... Khi xuất hiện lại liền ở trong ao sen...” Lời lão nhân nói đột nhiên vọng tại bên tai Tạ Thanh Kiều.

Bùn đất, đai lưng trong hồ những chuyện này tựa hồ xác minh lời lão nhân nói. Tạ Thanh Kiều híp mắt, tối hôm qua chuyện ma quái, chỉ sợ không chỉ là hù dọa người đơn giản như vậy rồi.

21. Chương 21: Phân Đội Nhỏ Bắt Quỷ

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Trải qua 1 hồi như vậy, Tạ Thanh Kiều cũng không có tâm tư đi ngủ. Trở lại gian phòng đứng ngồi không yên, hôm nay chuyện lạ phát sinh đến tột cùng là quỷ thần gây nên hay là có người cố ý làm? Nếu như là cái sau, người kia mục đích làm như vậy là vì cái gì? Tạ Thanh Kiều cúi đầu trầm tư, chứ không phải là đến cảnh cáo nàng không cần phải lại đi Tây Uyển tiểu viện chứ? Nghĩ đến đây, Tạ Thanh Kiều lòng hiếu kỳ dần dần trào lên, nếu quả thật là nàng nghĩ như vậy, như vậy cái Tây Uyển tiểu viện kia nhất định cất giấu cái bí mật gì không thể cho ai biết!

Tinh thần mạnh mẽ càng ngày càng dâng, Tạ Thanh Kiều quyết định đi Tây Uyển tiểu viện một lần. Nhưng trong phủ mặc dù không có cấm đoán rõ ràng, nhưng nàng nếu hiên nhiên đi nhất định là không tốt. Suy tư một phen sau, Tạ Thanh Kiều đầu tiên gọi Hoa Hồng, cũng may nàng ngày thường làm người an phận

không có người nào chú ý nàng. Hiện tại là buổi trưa ngoài phòng có chút nóng bức, bận rộn một cái buổi sáng nha hoàn bọn hạ nhân cũng đều trong phòng ngủ trưa, cả Đường phủ im ắng một mảnh.

Tạ Thanh Kiều thừa dịp trong viện của mình bọn nha hoàn không chú ý, len lén hái một cành cây đào. Nghe nói gỗ đào có thể tịch tà, cũng không trông nom nó đến cùng có phải hay không là thật sự được thế, tóm lại mang theo không có gì xấu.

Càng đi đến Tây Uyển, gặp phải nha hoàn gia đình lại càng ít. Mặc dù là ban ngày nhưng nơi này một bóng người cũng không có, ánh mặt trời sáng choang rơi tại trên mặt đất trống trải, bốn phía một chút thanh âm cũng không có.

Tạ Thanh Kiều cầm lấy cành đào từng bước từng bước đi lên phía trước, không lâu sau liền đến tiểu viện tối hôm qua. Bởi vì là buổi tối không có thấy cảnh thế nào hiện tại Tạ Thanh Kiều ngược lại đem quang cảnh nơi này thu hết vào mắt.

Trong sân cỏ dại đã mọc cao hơn nửa người. Tạ Thanh Kiều tâm không khỏi treo ở cổ họng, nâng váy xuyên qua cửa đi vào sân nhỏ. Bên phải là một hàng phòng cũ rách, đẩy cửa ra chạm mặt tới tro bụi làm cho Tạ Thanh Kiều híp mắt ho khan vài hạ. Vượt qua ngưỡng cửa, chân đạp đến trên đất liền ấn ra một dấu chân. Đây bụi a, Tạ Thanh Kiều trong lòng thầm suy nghĩ. Trong phòng bài trí ngoại trừ cũ rách chút, kỳ thật cùng nơi khác trong phủ đồng dạng. Tạ Thanh Kiều nhìn vòng quanh bốn phía, thấy vách tường có chút biến thành màu đen vẫn là có thể mơ hồ nhìn ra tình cảnh đám cháy năm đó.

“Bổ nhào lạp lạp a...”

Một cái thanh âm đánh tới, Tạ Thanh Kiều kinh hãi liền lùi lại vào bước, một tay đỡ tại trên cây cột.

“Thì ra là con dơi, làm mình sợ muốn chết!”

Tạ Thanh Kiều liên tục vỗ ngực, chậm rãi ổn định thần kinh của mình. Đột nhiên cảm thấy trong tay mình chỉ vờn vờn có một cây nhánh cây đào rất bất an, suy nghĩ một chút quyết định hay là từ cầu thần không gian móc ra cái gì đó phòng thân. Lúc này nhìn tay phải mình rỗng tuếch tâm lặng lẽ nhớ tới yêu cầu:

“Thần không gian, tôi yêu cầu không nhiều ; 1 là cho con gái phòng thân dùng; 2 dễ dàng mang theo là tốt rồi.” Không lâu sau, Tạ Thanh Kiều cảm thấy tay tựa hồ nhiều ra một thứ gì đó, định nhìn vừa nhìn – này đều là vật gì a, mình cũng biết là cái thần không gian này cho tới bây giờ cũng sẽ không thuận ý mình – – cục gạch, thế nhưng cho mình một khối gạch! (L: ha ha)

Tạ Thanh Kiều một tay cầm gỗ đào cành một tay cầm cục gạch (Tác giả : Trông cảnh này thật khôi hài) đi ra lại tiến vào một gian phòng bên cạnh.

Xem ra đây là một nhà lớn, bên trong còn có vài căn phòng nhỏ, Tạ Thanh Kiều chuyên tâm đi vào phòng, không chút nào chú ý cửa phía sau bị lặng lẽ đóng lại.

Kỳ quái! Tạ Thanh Kiều cau mày, mặc dù trong phòng gì đó đồng dạng cũ kỹ nhưng trên mặt đất bụi so với phòng bên cạnh kia ít hơn rất nhiều. Không lẽ có người thường xuyên qua? ! Tạ Thanh Kiều quét mắt trong phòng nơi này rõ ràng không có cửa sổ! Đi đến dựa vào bàn trang điểm kéo ra ngăn bên trong lại còn có 1 hộp son phấn nữ nhi gia dùng. Tạ Thanh Kiều đem nó cầm lên, hộp phấn son p mặc dù cũ kỹ nhưng trên mặt hoa văn lại rất tinh xảo, không giống như là của một đứa nha hoàn

Hộp phấn son này... Suy nghĩ một chút quyết định vút vào trong tay áo quyết định đi ra sân nhỏ nhìn lại một chút.

Tạ Thanh Kiều từ buồng trong đi ra phát hiện cửa đã mở lại đóng lên. Ai, mấy ngày nay gió lớn, tám phần là bị thổi. Tạ Thanh Kiều không lắm để ý cho đến khi nàng kéo nhiều lần đều kéo không ra, tâm lộ bộp một chút, rơi xuống đáy cốc lạnh như băng – – nàng bị nhốt ở trong!

Đột nhiên đẩy cửa lại không mở được. Tạ Thanh Kiều cắn môi, nàng ý thức được chủ quan của mình – – chết tiệt, đây là một âm mưu!

Hướng lui về phía sau mấy bước, chạy tới mạnh mẽ nhấc chân một đạp – – ngoại trừ tiếng vang hơi lớn cửa vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích.

Tạ Thanh Kiều ngẩng đầu bốn phía tìm nhìn qua lại phát hiện không chỉ có buồng trong không có cửa sổ, cả nhà này cũng không có cửa sổ. Lòng bàn tay dần dần ra mồ hôi, làm sao bây giờ.... bây giờ nên làm gì? Nơi này không sẽ có người tới, nếu như người kia muốn hại nàng phóng một mũi lửa ở ngoài cửa thì nàng chẳng phải là chết chắc sao?

Tạ Thanh Kiều lo lắng đảo quanh phòng, đột nhiên trông thấy cục gạch trong tay. Tạ Thanh Kiều thở một hơi dài nhẹ nhõm lui về phía sau một khoảng cách, đi thẳng đến đối diện vách tường. Dừng lại một lát đột nhiên phát lực phía trước chạy lấy đà giống như 1 tuyển thủ tham gia thể vận hội Olympic, đem cục gạch trong tay hung hăng đánh tới hướng cửa gỗ chỉ nghe thấy oanh một tiếng, cửa gỗ giống như quơ quơ ném ra một cái vết nhỏ, một tia ánh sáng bắn vào. Tạ Thanh Kiều đưa tay xuyên thấu qua

Từ lỗ nhỏ đưa tay ra bên ngoài, lại lung tung vuốt. Quả nhiên, cửa bị khóa!

Dựa vào cửa thở một ngụm, Tạ Thanh Kiều cảm giác mình cần công cụ mới. Nàng nhắm mắt lại, mặc dù nhưng cái thần không gian này không tín nhiệm lắm, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn còn có chút tác dụng, nói không chừng liền cho nàng một cái mở khóa vạn năng đây? Không lâu sau, trên tay liền nhiều hơn – một cái chìa nhỏ... (L: ha ha)

Tạ Thanh Kiều lau mồ hôi, cái chìa liền cái cửa thôi, coi nàng như là làm thợ mộc vậy.

“Kèo kẹt kèo kẹt kèo kẹt...”

Lúc này Tạ Thanh Kiều vô cùng hoài niệm cái cửa chạy bằng điện, nhớ ngày đó bị bạn cùng phòng lôi kéo cùng nhau xem sát nhân cuồng ma cửa điện, người khác thấy cái cửa sáng khoải hơn, một cái cửa đi xuống đó là một đoạn một đoạn, muốn hai đoạn liền hai đoạn. Có đôi khi nhất cao hứng, hắc.... đoán thế nào nhỉ? Cắt một tầng một ưu đãi, nếu bạn còn không vui người bình thường còn không hưởng thụ được hoạt động này.

Tạ Thanh Kiều dùng sức vạch lên cửa gỗ, cũng may cửa này cũng có niên đại, cửa lên không phải là khó khăn. Không lâu sau, Tạ Thanh Kiều vỗ vỗ tay, nhanh như mèo từ trong bò đi ra ngoài.

Mới đi ra, đã nhìn thấy một đồng lửa đồng củi tại cửa, Tạ Thanh Kiều trừng lớn hai mắt trong lòng tức giận thẳng, nàng rốt cuộc làm chuyện tình gì khiến người người oán trách chộc cho người khác muốn thiêu chết nàng? !

Một cơn tức giận xông lên đầu, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, Tạ Thanh Kiều mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lại, một người bỏ lại bình rượu trong tay vội vàng hấp tấp chạy.

“Đứng lại, đừng chạy!” Tạ Thanh Kiều nổi giận gầm lên một tiếng, dứt khoát đem váy kéo lên, sải bước hướng ngoài cửa đuổi theo. Người nọ chạy thật nhanh, Tạ Thanh Kiều trong tay lại xuất hiện một khối cục gạch không chút lựa chọn cứ phía trước ném đi. Lại chỉ đập trúng sống lưng người nọ, người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, dưới chân bước chân không ngừng tiếp tục bay về phía trước chạy đến trước.

“Ai nha!” Đột nhiên dưới chân một á, Tạ Thanh Kiều một chữ to bổ nhào ở trên mặt đất.

“Mụ nội nó!” Tạ Thanh Kiều thấp giọng quát, cái gì là tu thân dưỡng tính sớm sẽ không có. Như vậy nội dung vở kịch cấu huyết ngã xuống rõ ràng xuất hiện ở trên thân nàng!

“Nương tử? Làm sao nàng ngồi ở chỗ này?”

Một cái thanh âm quen thuộc từ phía sau vang lên, Tạ Thanh Kiều quay đầu lại, một gương mặt tuần lãng ngay trước mắt vô hạn phóng đại.

“Hạo Dương?” Tạ Thanh Kiều tròn to hai mắt, có chút không thể tưởng tượng nổi. Chỉ thấy Đường Hạo Dương vẻ mặt hắc hắc cười xấu xa:

“Nương tử, không phải nàng cũng là tới bắt quỷ chứ?”

Bắt cái đại đầu quỷ mà bắt! Nàng còn kém cái mạng nhỏ của mình đều bị bắt mất thôi! Tạ Thanh Kiều trừng mắt liếc hần một cái, muốn đứng lên:

“Mẹ của tôi a...”

“Nương tử, làm sao vậy? Mẹ nàng sao ở chỗ này?”

Nhìn xem Đường Hạo Dương vẻ mặt không hiểu vẻ mặt ngây thơ, Tạ Thanh Kiều liền muốn cho hắn hai quyền. Nàng chân phải, sợ là vừa rồi bị trẹo chân, bây giờ là toàn tâm đau.

Đường Hạo Dương cuối cùng là từ sắc mặt Tạ Thanh Kiều so với than còn đen hơn phát giác được có cái gì không đúng, liền tranh thủ đỡ nàng dậy đến:

“Nương tử, nàng làm sao vậy? Bị quỷ hù đến hả?”

Tạ Thanh Kiều cắn hàm răng, thử chuyển động bước chân, thân thể một chút liền mềm nhũn xuống. Cũng may Đường Hạo Dương liên tục đỡ nàng, nếu không lại phải té ngã xuống trên mặt đất.

“Thiếp, thiếp...”

“Nương tử, làm sao nàng toát mồ hôi? Cái trán như thế nào nhiều mồ hôi như vậy chứ?” Đường Hạo Dương đau lòng lau cho Tạ Thanh Kiều, trong ngày thường nương tử sinh long hoạt hổ thể mà hiện tại là sao này?

Tạ Thanh Kiều đau có chút nói không ra lời, Đường Hạo Dương dứt khoát đem nàng ôm ngang lên:

“Nương tử, chúng ta đi tìm đại phu!” Tạ Thanh Kiều ôm cổ hắn, dùng sức nói ra:

“Hay là trở về phòng đi, kêu Hoa hồng mang rượu thuốc cùng đá là tốt rồi.”

“Nhưng là...” Đường Hạo Dương vẫn còn có chút do dự, thấy Tạ Thanh Kiều hết lần này đến lần khác kiên trì cũng không nói cái gì nữa.

“Ông trời của tôi, thiếu phu nhân, ngài đây là đi nơi nào a!” Hoa hồng thấy Tạ Thanh Kiều mất cá chân sưng như bánh bao không khỏi sợ hãi than. Vội vàng kêu Hoa sen đi lấy khối đá, chính mình đem khăn lông sạch sẽ cùng rượu thuốc cầm tới.

“Nương tử, đi...”

Đường Hạo Dương lời còn chưa dứt bị Tạ Thanh Kiều cắt đứt:

“Ta đi bên hồ...không cần thận bị trượt chân té.”

Hoa hồng là một nha đầu hiểu chuyện, nếu chủ tử đã nói như vậy nàng liền tin như vậy, cũng không hỏi nhiều hơn nữa. Dè dặt dùng rượu thuốc lau sạch nhẹ nhẹ mắt cá chân của Tạ Thanh Kiều.

Đội bọn nha hoàn tất cả lui ra, Đường Hạo Dương đem nàng đỡ đến trong xích đu nằm, vừa muốn đi lại bị Tạ Thanh Kiều gắt gao giữ chặt tay áo. Đường Hạo Dương đành phải bắt đắc dĩ xoay người lại, vẻ mặt ủy khuất.

“Chàng hôm nay như thế nào len lén chuồn đi rồi?” Tạ Thanh Kiều nhướn mày.

Đường Hạo Dương chu môi:

“Ta không phải là chuồn đi, ta là đi đến.”

“Đừng có ba hoa với thiếp!” Tạ Thanh Kiều trừng, Đường Hạo Dương lập tức cảm giác mình thấp một đoạn. Tạ Thanh Kiều lại trừng Đường Hạo Dương cảm giác mình muốn co đến một cái góc nhỏ nhỏ âm u.

“Về sau không cho phép đi Tây Uyển !”

“Nhưng là nương tử nàng hôm nay cũng đi đó sao?” Chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn a.

“Thiếp đó là...” Tạ Thanh Kiều nhất thời cứng họng, tiện đà lại bá đạo nói ra:

“Tóm lại chính là không cho phép đi.”

Đường Hạo Dương còn muốn lắm bắm vài câu, gặp Tạ Thanh Kiều mặt mày cau lại khe hờ một tiếng, lập tức cảm thấy trong lòng mình một tóm. Được rồi, xem thấy nương tử bị vết thương ở chân, hắn tạm thời còn chưa muốn chọc nàng tức giận. Thấp giọng nói câu:

“Ta trở về phòng.” Liền đi.

Tạ Thanh Kiều đem khăn tay ướt nhẹ ném ở trên, nằm ở trong ghế nhắm mắt dưỡng thần. Hôm nay kích thích đối với nàng quá lớn, nàng cần phải hảo hảo tĩnh táo một chút.

Đường Hạo Dương buồn bực đá cục đá đi lên phía trước. Mỗi lần đều là như thế này, nàng có thể việc làm cũng không cho phép mình làm, nương tử thật là bá đạo! Nhưng kỳ quái là tất cả mọi người cảm thấy nương tử là một người ôn hòa, mà ngay cả mẫu thân khó chơi nhất là Hoàng ma ma đều nói nương tử là một nữ nhân ôn nhu. Hu hu, quả nhiên nương tử đối với một mình hắc hắc, hu hu quá không công bằng

“Ai nha.”

Một tiếng kêu nhỏ chọc cho Đường Hạo Dương mạnh mẽ ngẩng đầu, là một tiểu tỳ nữ không biết.

“Ta có phải hay không đụng phải người?” Đường Hạo Dương có chút xin lỗi, vừa rồi quá mức chuyên tâm oán hận nương tử, hình như là đụng phải tiểu nha hoàn này đi.

Tiểu nha hoàn hành lễ, vội cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Không có việc gì không có việc gì.” Dứt lời, liền vội vàng vàng đi.

Đường Hạo Dương nhăn nhu mi, tất cả mọi người đều tránh hắc, ngay cả một tiểu nha đầu cũng chạy đi. Hu hu, quả nhiên tất cả mọi người không thích hắc, này làm sao bây giờ? Vừa rồi cái tiểu nha đầu kia còn giống như có điểm nhìn quen mắt, hu hu ngay cả nha hoàn nhìn quen mắt đều không để ý hắc, quá tổn thương tự tôn.

Đường Hạo Dương mang nước mắt ở trong hốc mắt không ngừng đảo quanh, đột nhiên một cái khuôn mặt hiền lành hiện lên trong đầu – hu hu, lão tổ mẫu, Hạo Dương tìm bà tổ khổ thôi...

22. Chương 22: Chuyện Bán Ra Bốn Phía

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều chuyện có thương thế không biết tại sao trong phủ truyền ra, đầu tiên là đại phu nhân phái lão ma ma tới hỏi, rồi nhị phu nhân tam phu nhân cũng phái nha hoàn đến tặng chút ít rượu thuốc. Rượu thuốc mới vừa đưa tới, đại tẩu Liễu Mạc Như liền tự mình tới cửa, đại tẩu đi không bao lâu Vệ Tư Đình cũng tới. Mấy ngày nay tiểu viện của Tạ Thanh Kiều là người ra vào đông đúc, khiến cho chính nàng đều có chút không giải thích được, khi nào thì nàng ở trong phủ địa vị trở nên cao như vậy?

Đụng tới vết thương ở chân không thể động, đành phải làm cho Hoa hồng cùng Hoa sen đi trong phủ hỏi thăm một chút động tĩnh gần đây lấy được đáp án dĩ nhiên là hết thấy bình thường. Tạ Thanh Kiều thở dài, xem ra chỉ có thể quy kết tại nàng là nhân phẩm bùng phát, lại thêm là các chủ tử đều quá nhân rồi. Bất quá Đường Hạo Dương mấy ngày nay ngược lại rất yên lặng không có tới tìm nàng, vừa hỏi mới biết được là bị lão tổ tông mỗi ngày thỉnh đi làm công khóa. Tạ Thanh Kiều cũng không thèm để ý, dù sao nàng là cần thanh tĩnh, dưỡng vết thương ở chân của nàng.

Buổi sáng Hoa hồng mới vừa cho nàng đổi qua thuốc, Trần Bảo Bảo lại la cà tới. Tạ Thanh Kiều cũng không kinh ngạc, nếu là Trần Bảo Bảo không đến mới là gặp quỷ. Đợi Tạ Thanh Kiều chỉ có Hoa hồng cùng nha hoàn bên cạnh ở sau, Trần Bảo Bảo thấp giọng hỏi:

” Chân của muội thật sự là đi đường bị trật ?”

Tạ Thanh Kiều cũng biết không thể gạt được nàng, liền đem chuyện chính mình đụng quỷ nói cho nàng một lần, chỉ là bỏ bớt đi chi tiết chuyện người khác muốn phóng hỏa thiêu chết nàng. Trần Bảo Bảo nghe xong không khỏi trầm tư xuống:

“Chuyện này rất cổ quái, chẳng lẽ Đường phủ có người muốn hại muội? Muội cẩn thận ngấm lại mình đắc tội qua ai chưa?”

Tạ Thanh Kiều cau mày: “Muội còn có thể được tội với ai, người trong phủ này người nào không phải là cánh tay so với eo em còn dài hơn! Nếu quả thật muốn cùng với ai nổi lên xung đột vậy cũng chỉ có lần trước khi Hạo Dương câu cá thời không cẩn thận làm cho đại tẩu rơi vào trong nước, bắt quá Mạc Như tẩu không phải là cái loại người nhẩn tâm đó.”

Trần Bảo Bảo cười lạnh nói: “Muội đã quên, Đường Hạo Dương của muội thiếu chút nữa dọa người khác tôi, lần đó nổi điên là Mạc Như cũng đã ở đó đi.”

Tạ Thanh Kiều then thùng cười cười: “Tỷ nói như vậy muội còn nhớ ra 1 sự kiện, đích xác là muội không có cân nhắc chu đáo. Dù sao đó là đại phu nhân để Mạc như quản việc nha hoàn, thiếu chút nữa viện nô tì bị chúng ta đập phá. Có thể coi là như thế nhưng Mạc Như cũng không thể bởi vì hai chuyện này liên đới với muội hận thấu xương đi.” Mục tiêu của nàng là Vệ Tư Đình, bây giờ là thế, tương lai cũng thế, không thể nào chuyển dời đến nàng, cô em dâu này.

“Dù sao tỷ chính là cảm giác được Đường phủ bọn muội là lạ. Lão phu nhân hoàn hảo, nhất là vài cái phu nhân kia nói chuyện kỳ quái.” Trần Bảo Bảo chu mỏ:

“Vừa rồi khi đến còn gặp được tam phu nhân, nói chuyện kẹp thương đeo gậy. Cái gì là Chu phủ chính là tốt, ra ra vào vào tự tại, ta phi!”

Tạ Thanh Kiều lắc lắc đầu, không đáng để đánh giá.

Trần Bảo Bảo phát một trận bực tức, rồi nhớ tới chính sự hôm nay tới, vội vàng móc ra hai chai thuốc mỡ:

“Đây là thuốc mỡ bí truyền của nhà tỷ, đối với giảm đau có hiệu quả rất tốt, so với kim sang được bình thường tốt hơn nhiều. Muội biết đó chúng ta những người luyện võ ít nhiều cũng sẽ có chút va chạm, bôi cái này không tới hai ngày liền tốt!” Trần Bảo Bảo một tay cầm bình thuốc vừa thao thao bất tuyệt, rất giống là một nhân viên trên tivi quảng cáo đẩy mạnh tiêu thụ, chọc cho Tạ Thanh Kiều lại một hồi cười.

Cùng Tạ Thanh Kiều hàn huyên một lát, người kia hại nàng một lần không thành công chỉ sợ còn có lần thứ hai, dặn dò nàng gần đây nhất định phải coi chừng, lúc này mới ly khai Đường phủ chuẩn bị trở về.

Cổ kiện mới ra một con phố, chỉ thấy người vốn hẩn nên tại trong nha môn trực ban Lâm Mặc sáng ngời đi vào trà lâu. Trần Bảo Bảo gọi kiện phu dừng kiện, lệnh bọn nha hoàn ở bên ngoài chờ nàng, liền đi theo Lâm Mặc vào trà lâu.

“Chu phu nhân, trùng hợp như vậy, phu nhân cũng là tới nghe sách?” Lâm Mặc đưa tay chậm rãi thi lễ khuôn mặt tươi cười. Trần Bảo Bảo đem hẩn đánh giá một phen, một dòng không khí lười nhác. Cảm giác chỉ cần đi ở bên cạnh hẩn đều sẽ bị hẩn không tự giác đồng hóa, động tác dần dần chậm lại.

“Ta nói Lâm Mặc, ngài cầm lấy bổng lộc triều đình chính là ở chỗ này làm nô tài cho dân chúng sao?” Trần Bảo Bảo chau chau mày:

“Thì ra là được chén cơm nha môn thanh nhàn như vậy.”

Lâm Mặc cũng không thêm để ý, ngồi ở trên ghế rót cho mình chén trà lại đưa cho Trần Bảo Bảo một chén:

“Đâu có đâu có, Lâm mỗ bất tài, mơ hồ được đương kim thánh thượng sủng ái. Trong nha môn nhân tài đông đúc, ta nhìn thấy không có chuyện gì của ta liền đi ra ngoài đi bộ, xem một chút dân tình.”

Trần Bảo Bảo trong lòng lâu lâu người này rốt cuộc có một ít điểm xuất sắc, như thế nào năm đó lại để hẩn đi thi? Hơn nữa chuyện kỳ quái hơn, làm trạng nguyên từ trước cũng sẽ lưu ở kinh thành làm quan ở kinh thành, hẩn như thế nào ngược lại trở lại Vân Châu. Tuy nói Vân Châu cũng là một trấn trọng điểm, nhưng so với kinh thành vẫn có chút chênh lệch. Lại nhìn Lâm Mặc một cái, lúc này hẩn đang tập trung tinh thần nghe người hầu trà kể chuyện, dáng dấp thanh tú giống như trên mặt có khắc bốn chữ to – – thuần lương vô hại.

Trần Bảo Bảo ngồi sẽ cảm thấy thật là nhàm chán liền hướng Lâm Mặc cáo từ, ngồi lên kiện hồi phủ. Lâm Mặc vẫn như cũ có chút hăng hái nghe, nghe cao hứng lại gọi thêm một bình trà cùng một đĩa hạt dưa củ

lạc vừa ăn bên nghe.

Đặng đặng đập, vài cái tiếng bước chân truyền đến, thì ra là lầu một đại sảnh đã sớm ngồi đầy, người lại đến trà khách đều chen lấn lên lầu hai. Lâm Mặc trong lòng lặng lẽ bội phục dự kiến trước của mình, quả nhiên đến trước chiếm chỗ ngồi là một cử chỉ sáng suốt. Đang mừng thầm, một cái thanh âm sáng lẫm truyền đến: “Ta nói Trần huynh, chúng ta hay là đổi cái địa phương nào đi, trà lầu này không còn chỗ ngồi.”

Một cái hạt dưa cầm ở cổ họng, thiếu chút nữa làm cho hần cho sặc chết.

Nghe động tĩnh, Đường Hạo Xa nghe tiếng nhìn lại, chỉ cảm thấy thời gian đình chỉ ở trong nháy mắt này, mà Lâm Mặc cũng không khỏi hướng phía hần nhìn lại, chén trà trong tay âm thầm nắm chặt.

Hai người con mắt chăm chú giằng co một chỗ, tựa hồ còn có thể nhìn ra một tia lửa ở giữa hai người lóe lên. Đột nhiên hai người tất cả đưa tay chỉ hướng đối phương, hét lớn một tiếng:

“Là ngươi!” Dứt lời, Đường gia nhị gia Đường Hạo Xa vọt tới, Lâm Mặc theo bản năng đứng người lên lui về phía sau.

“Ngươi cái tên mặt người dạ thú này, lại còn có lá gan ở chỗ này dùng trà? !” Đường Hạo Xa nộ khí xung thiên, Lâm Mặc cũng không cam chịu yếu thế:

“Ngươi chó có ngậm máu phun người!”

Cách đó không xa Trần sáng khoái nhìn một màn trước mắt này, chỉ cảm thấy đầu của mình có chút không đủ dùng. Tại trong ấn tượng của hần, Đường Hạo Xa mặc dù vô công không sai nhưng tổng thể mà nói còn là một công tử văn nhã. Một nam nhân khác hần không biết bắt quả từ bề ngoài xem chắc cũng là hạng thư sinh. Hai người này sẽ có cái gì va chạm?

Đường Hạo Xa từng bước ép sát:

“Hừ, người khác bán mình chôn cất phụ, ngươi tên cầm thú này rõ ràng qua tay liền đem một hoàng hoa khuê nữ bán đến thanh lâu !”

Lâm Mặc tuy nói tính tình nguội, nhưng văn nhân từ xưa thanh cao đối với danh tiết xem so với sinh mệnh còn nặng hơn:

“Nữ nhân kia là một kẻ lường gạt, vốn chính là người trong thanh lâu. Một tháng ta đều thấy cô ta chôn cất 5 lần phụ, chỉ có tên gốc mới bị cô ta kích động đi qua đưa tiễn.” Dứt lời vừa nhỏ giọng lầu bầu:

“Quả nhiên, Đường phủ là một nơi có thể đem người ta thành kẻ gốc.”

Đường Hạo Xa cả kinh: “Ngươi mới vừa nói cái gì?” Người này biết rõ hần là người trong Đường phủ, hần rốt cuộc là ai? ! Không xong, hần vẫn không thể bị người trong phủ biết mình trở lại.

Lâm Mặc ha ha cười lạnh: “Huynh đài, xin tránh đường xin tránh đường.” Dứt lời, liền búng Đường Hạo Xa. Thiệt là, thật tốt nghĩ phép lại nát bét, hần có phải hay không gần đây xung khắc với lười biếng a.

Còn chưa đi, tay bị Đường Hạo Xa gắt gao cầm. Lâm Mặc nhìn hần một cái, chừng mạnh mẽ đi phía trước đảo qua, Đường Hạo Xa lập tức nhảy ra. Lâm Mặc nhân cơ hội rút tay ra đi xuống lầu dưới, Đường Hạo Xa vội vàng cũng đuổi theo. Hai người liên tục chạy đến một cái ngõ hẻm, Lâm Mặc thở dài vạn phần bất đắc dĩ:

“Ta nói ngươi người này nói đạo lý được không, bạo lực là có thể giải quyết vấn đề sao?”

Đường Hạo Xa: “Huynh đài nếu đã nhận ra ta, không ngại báo cho ta tôn tính đại danh.”

Lâm Mặc đầu mày cau lại lệch nghiêng cái đầu:

“A, biết tên ngươi thì phải làm cho ngươi biết tên sao, cái tật xấu ỉ thế!” Ai, hôm nay hoàng lịch khẳng định viết không nên ra cửa, thực xúi quẩy, vẫn là trở về nhà môn đi.

Lâm Mặc đang xoay người đi, Đường Hạo Xa ở phía sau hô: “Huynh đài, ngươi nếu đã hôm nay nhìn thấy ta, ngươi không cần phải hướng người khác nhắc tới.”

Lâm Mặc khoát xua tay, người Đường phủ nguyên một đám quả nhiên phiền toái ! Đang lúc hấn tâm phiền ý loạn đi lên phía trước, sau lưng đột nhiên truyền đến một cái thanh âm:

“Nhị ca? Nhị ca tại sao lại ở chỗ này?”

Lâm Mặc đột nhiên quay đầu lại dừng bước, lại là tướng công của Tạ Thanh Kiều – – Đường Hạo Dương !

Đường Hạo Xa khóc không ra nước mắt, hấn như thế nào vẫn bị người trong phủ nhìn thấy, bất quá tựa hồ còn có chút chuyển cơ, dù sao người nhìn thấy là Tam đệ Hạo Dương của hấn.

Đường Hạo Dương đã đi tới, Lâm Mặc cũng ở đó trong không đi. Liền nghe hấn nói: “Nhị ca, đệ nghe nhị phu nhân nói huynh thay mẹ về nhà thăm viếng, như thế nào nhanh như vậy trở lại rồi?”

Đường Hạo Xa ha ha cười, vỗ vỗ đầu Đường Hạo Dương:

“Tam đệ này, giúp Nhị ca một chuyện được không?”

Vừa nghe đến hỗ trợ Đường Hạo Dương ánh mắt rõ ràng sáng lên:

“Tốt.”

Đường Hạo Xa gật gật đầu:

“Nhị ca đang cùng người khác chơi trốn tìm, một đường đều chơi. Hôm nay đệ nhìn thấy Nhị ca, nhất định không thể nói cho người khác biết gặp qua ta, nếu không Nhị ca sẽ bị người ta bắt được, đến lúc đó bạc cấp cho Hạo Dương mua đồ ăn vật bạc đều thua phải đưa cho người khác.”

Đường Hạo Dương nghe lời ngoan ngoãn nói ra:

“Nhị ca cố gắng lên, ngàn vạn lần đừng thua. Đệ liền nói chưa thấy qua Nhị ca, chưa từng gặp qua.”

Lâm Mặc chỉ cảm thấy khóe miệng có chút rút gân, người Đường phủ chính là cứ như vậy Đường Hạo Dương lừa gạt sao? Bất quá nếu là hấn nói, chơi cái trò chơi gì “Không biết”, trực tiếp chơi trò chơi “Đệ chưa thấy qua ta”.

“Ừ, ngoan, nghe lời hồi phủ đi, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết!” Đường Hạo xa đem Đường Hạo Dương đẩy đi khỏi cái hẻm nhỏ, thở phào. Người đệ đệ này của hấn tuy nói ngốc nhưng vẫn là nghe lời, chắc không thành vấn đề. Lại quay đầu nhìn lại, vừa rồi cái thư sinh thanh tú kia cũng không biết đi nơi nào. Đường Hạo Xa thở dài, chỉ hi vọng người nọ không phải là tên ba hoa, nếu không hấn sẽ bị mẹ hấn càu nhàu chết.

Lâm Mặc trong lòng sinh nghi, Đường Hạo Dương ra cửa như thế nào không nhìn thấy Tạ Thanh Kiều chứ? Hấn lặng lẽ đi theo sau lưng Đường Hạo Dương, thấy hấn một đường tại các quán nhỏ, không lâu sau trên tay liền nhiều hơn một chút đồ chơi cùng đồ ăn vật.

Lâm Mặc bắt động thanh sắc đi tới, đột nhiên một bóng người thật nhanh hướng phía hấn chạy tới, Lâm Mặc vô ý thức vừa sờ – – tiền của hấn! Quay đầu nhìn lại, một đại hán đang cuồng chạy, Lâm Mặc nhú lại lông mày, dưới chân mấy phen nhẹ một chút, cuối cùng là ngăn đại hán ở phía trước. Đại hán kia thấy tình thế không tốt liền tranh thủ cầm túi tiền hướng phía mặt đường ném đi, Lâm Mặc đầu nhoáng một cái, lấy tay bắt lấy túi tiền. Quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên đã không thấy bóng dáng Đường Hạo Dương. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, trở về nha môn đi.

Tạ Thanh Kiều ăn xong cơm tối, hỏi Hoa sen Đường Hạo Dương hôm nay làm gì. Hoa sen nói:

“Thiếu gia sáng sớm đã bị lão phu nhân gọi đi, thật giống như là ra cửa lễ Phật.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu tại lúc Hoa hồng Hoa sen hai người đỡ trở lại gian phòng nằm. Yên lặng xuất ra hộp phấn hôm đó tại Tây Uyển tiểu viện nhặt được, cẩn thận nhìn. Lần đó không có thấy rõ, hôm nay xem hoa văn khắc phía trên này, Tạ Thanh Kiều càng xem càng cảm thấy nhìn quen mắt, mẫu đơn này thực giống như đã gặp nhau ở nơi nào.

Liễu Mặc Như!

Tạ Thanh Kiều ánh mắt sáng lên, Liễu Mạc Như có một cái trâm cài đầu hình mẫu đơn cùng cái này thật giống, mà cái trâm cài đầu kia là nhị phu nhân đưa cho nàng. Tạ Thanh Kiều trầm tư một lát, ánh mắt lại ảm đạm xuống. Cho dù là cái dạng này, nhưng trong phủ người thích Mẫu đơn rất nhiều, nơi này nhiều người này cuồng mẫu đơn, cái hộp phấn son, chiếc đĩa, cái trâm cài đầu toàn bộ khắc hình mẫu đơn. Cái này không giải thích được hộp phấn son này có thể nói rõ vấn đề gì?

Tạ Thanh Kiều rơi vào trầm tư, bất quá có một chút vấn đề nàng là có thể khẳng định, người muốn thiêu chết nàng phải làm rõ, nàng nhất định phải làm một lần trinh thám, làm cho mình thử qua một chút tư vị của Dịch Nhân Kiệt!

Tục ngữ nói không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nếu muốn bắt lấy người phóng hỏa chưa toại kia, nhìn mắt cá chân mình đã sắp khô hằn, Tạ Thanh Kiều quyết định làm ra một chút hy sinh.

23. Chương 23: Thông Minh Tự Phát

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Dường vài ngày, Tạ Thanh Kiều bây giờ là có chạy 110 mét vượt rào cũng không thành vấn đề, không thể không cảm tạ thuốc của Trần Bảo Bảo , quả nhiên thuốc bí truyền chính là không giống bình thường. Mà Đường Hạo Dương nghe nói là đi lão phu nhân ó tổ khổ, kết quả đem mình tổ đến bị lão phu nhân phạt chép kinh sách. Hừ, dám cáo trạng nương tử, xem đi... là không có kết cục tốt.

Tạ Thanh Kiều đẩy ra cửa sổ, tối nay như cũ là 1 tối không có những vì sao, trăng sáng bởi vì đám mây trôi nổi nên lúc sáng lúc tối thật sự là thiên thời địa lợi nhân hoà. Mở ra tủ gỗ, đem y phục lấy ra. Đây là trang phục và đạo cụ lúc trước nàng tại phố bán đậu hũ, là quần dễ dàng cho việc hành động, liên tục không bỏ được liền lạng lẽ mang tới nơi này. Lại ở trong phòng làm 1 cái vận động, Tạ Thanh Kiều đối với thể thao vận động của mình rất có lòng tin. Mặc dù ở trong phủ này nuông chiều hai năm nhưng phải nhờ sự giúp đỡ của Đường Hạo Dương thời gian trước “Chạy bộ sáng sớm “, làm cho nàng xương cốt lười nhác lại khôi phục được trạng thái vận động.

“Thiếu phu nhân, đồ đều chuẩn bị xong.” Ngoài cửa âm thanh Hoa hồng vang lên, Tạ Thanh Kiều biết rõ canh giờ không sai biệt lắm, chống quai trường chậm chạp đẩy cửa phòng ra.

Hoa hồng liền tranh thủ đỡ nàng, lại liếc mắt nhìn Tạ Thanh Kiều hôm nay mặc lại không khỏi có chút kỳ quái:

“Thiếu phu nhân, váy này là hơi lớn?”

Nói nhảm, bên trong chụp vào một cái quần trên đùi còn cột một cái chủy thủ có thể không chọn váy lớn một chút để che giấu sao. Chỉ nghe Tạ Thanh Kiều nói:

“Vết thương ở chân còn không muốn để cho người khác trông thấy.”

Hoa Hồng gật gật đầu, ra là chủ tử ngược ngược. Bất quá Tạ Thanh Kiều đêm nay muốn đi hồ sen lớn nhất trong phủ ngắm trăng thưởng sen lại quả thực làm cho nàng có chút buồn bực, bất quá về sau vừa nghĩ hằn là chủ tử những ngày này đợi trong phòng bị buồn bực.

Hoa hồng đem nàng đỡ lên kiệu, chính mình cùng ở bên cạnh, ao sen bên kia đã bày xong giường trà quả cùng hương liệu xua muỗi. Tạ Thanh Kiều không thích nhiều người vây ở bên người, cho nên Hoa hồng liền chỉ chọn lấy ở bên bốn nha hoàn hầu hạ.

Ao sen gió nhẹ thổi, thổi quét lá sen tinh tế run rẩy giống như nước hồ gợn sóng. Tạ Thanh Kiều ngồi ở trên giường, bất động thanh sắc quan sát chung quanh hết thấy. Theo trăng sáng càng lên cao, một bên

Hoa hồng không khỏi ngáp một cái, chủ tử hôm nay hào hứng như thế nào cao như vậy, đều thưởng mau một canh giờ rồi.

Tạ Thanh Kiều trụ nâng quả trứng, Hoa hồng vội vàng đỡ nàng dậy, Tạ Thanh Kiều nhìn nàng một cái nói:

“Đi nhà cầu.” Hoa hồng nháy mắt mấy cái, cũng đứng ngồi thời gian dài như vậy là muốn đi. Liền đỡ Tạ Thanh Kiều đến tây các phía ao sen, nàng thủ ở bên ngoài dựa vào tường chờ. Ngồi chờ mãi không gặp Tạ Thanh Kiều đi ra, xem ra chủ tử đích xác là ngồi lâu, không khỏi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Tạ Thanh Kiều lặng lẽ thò đầu ra, phát hiện Hoa hồng tựa hồ ngủ thiếp đi. Lập tức nâng váy kẹp liền chạy ra ngoài. Cách đó không xa liền nhìn xem nha hoàn của mình đều canh giữ ở bên cạnh ao sen, chính mình liền chạy tới một hướng khác. Chung quanh dường như lừa lắt, thêm chuyện giờ là nửa đêm ai cũng không có phát hiện ra nàng.

Tạ Thanh Kiều cũng không biết cái hung thủ muốn hại nàng kia đến đây không, bất quá tin đêm nay nàng muốn ngấm trắng trong phủ đã sớm biết. Mặc kệ người kia có tới hay không, cơ hội tốt như vậy sẽ không buông tha, nhất là nàng bây giờ còn bị vết thương ở chân.

Tạ Thanh Kiều chống quả trứng, từng bước từng bước ở cạnh ao hoa sen đi tới, vẻ mặt nhàn nhã tự nhiên, tựa hồ thật sự là thưởng thức cảnh đêm.

Trong bụi cỏ tựa hồ truyền đến một hồi âm thanh xột xoạt, Tạ Thanh Kiều tâm thoảng cái nhấc lên. Dừng bước lại, thanh âm kia càng lúc càng lớn, tới chưa? Tạ Thanh Kiều không khỏi nắm chặt quả trứng, đang muốn giơ lên cao cao đã nhìn thấy một bóng nhỏ từ trong bụi cỏ thoảng cái chui ra – “Oa... Oa...” Con ếch! Tạ Thanh Kiều thoảng chậm khẩu khí, chính mình thật đúng là trông gà hoá cuốc.

Lại đi một lát, như cũ là thật yên lặng, chẳng lẽ người kia không tới sao? Tạ Thanh Kiều trong lòng suy nghĩ, không biết một người cước bộ cách nàng càng ngày càng gần.

Tạ Thanh Kiều bất đắc dĩ ngược đầu, đang than thở khóe mắt đột nhiên thấy được sau lưng ánh ở bóng người trên thảm cỏ – một bộ dáng 1 đứa nha hoàn! Tạ Thanh Kiều không hiểu thanh sắc đưa tay chuyển qua váy, váy này cũng là trải qua nàng cải tạo chỉ cần đem nút ở ngang hông bung ra, liền tự động rơi xuống dưới đi.

Cuối cùng đã đến đây! Tạ Thanh Kiều chậm chạp đi lên phía trước, sau lưng người nọ cước bộ càng lúc càng nhanh, Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác tay mình có chút run run, dưới chân bước chân cũng không nhẹn nhanh hơn – không được, vết thương ở chân đã tốt tin tức này người khác không biết, nàng nhất định phải đi từ từ!

Tạ Thanh Kiều đề xuống kích động ở trong lòng, rồi Tạ Thanh Kiều mạnh mẽ quay đầu lại...

“Thanh Kiều, đã trở thế này làm sao con lại một mình ở chỗ này? !”

Nhìn xem đại phu nhân không hiểu sao xuất hiện ở trước mắt, Tạ Thanh Kiều ngây ngẩn cả người, tại sao có thể như vậy? ! Trong lòng đang không cam lòng, đột nhiên bóng người kia từ đằng sau một đội nha hoàn sau lưng đại phu nhân nhanh chóng chạy, Tạ Thanh Kiều thấy tình thế này ném xuống quả trứng đuổi theo.

“Thanh Kiều!” Đại phu nhân giọng nói tăng thêm, khiến cho Tạ Thanh Kiều không bỏ được để xuống chân mới vừa nâng lên.

“Vết thương ở chân của con đã tốt lên rồi?”

Tạ Thanh Kiều lui trở lại, nhỏ giọng nói:

“Đại khái tốt lắm.”

Đại phu nhân trầm mặt: “Ta thấy bọn nha hoàn của con đều ở đầu đông, làm sao con một người chạy đến nơi này rồi? Còn mặc thành như vậy!” Tạ Thanh Kiều mặc váy quá dị kia tại trong mắt đại phu nhân thật phản chói mắt. Nơi này là Đường phủ, ngay cả tri phủ phu nhân đến làm khách Đường phủ, không phải là nhẹ giọng khí ngừ, thì tư thái dung nhan không dám có một tia sơ xuất! Tạ Thanh Kiều này gả đến đây

hai năm, không hiểu thi từ học vẫn thì thôi, hảo đoạn đoạn luôn cho mình làm ra chút sự cố, hiện tại lại như vậy không có....

“Con...” Tạ Thanh Kiều trong lòng ghen hỏa, nhưng lại không thể không thấp giọng nói:

“Con cảm thấy quá buồn bực, liền muốn một người giải sầu.”

Đang nói Hoa hồng một đường đã chạy tới. Ở chỗ không xa đã nhìn thấy đại phu nhân, giờ phút này lại càng cảm thấy không ổn, vội vàng quỳ nói ra:

“Đại phu nhân cát tường.”

Đại phu nhân cũng không nhìn nàng, vẫn như cũ đối với Tạ Thanh Kiều nói:

“Một đứa nha hoàn, ngay cả y phục chủ tử đều chăm sóc không tốt, tâm tư đều đi nơi nào?”

Tạ Thanh Kiều vừa muốn biện bạch vài câu, Hoa hồng lặng lẽ lôi kéo làn váy, chính mình cúi đầu nói ra:

“Bẩm đại phu nhân, là Hoa hồng sai... Hoa hồng cam nguyện chịu phạt.”

Đại phu nhân bên cạnh là Hoàng ma ma đã đi tới:

“Các chủ tử nói chuyện, có phần cho nô tỳ cô chen miệng vào hay sao?” Hoa hồng thức thời im lặng, dập đầu.

“Con đã cảm thấy buồn bực, ngày mai đi Phật đường sao kinh Phật đi. Tết Trung Nguyên đã tới rồi, coi như là con đối với tổ tiên hiếu tâm.”

“Vâng.” Tạ Thanh Kiều gật đầu đáp.

Đưa mắt nhìn đại phu nhân đi xa sau, Tạ Thanh Kiều đem Hoa hồng từ trên mặt đất đỡ dậy đến, không nói tiếng nào trở lại tiểu viện của mình, đóng cửa phòng gặt gao nắm chặt quả đấm.

Đại phu nhân làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở đó? Nha hoàn, cái kẻ kia chính là nha hoàn muốn hại nàng đi, chỉ là nửa đường nhảy ra đại phu nhân. Quá kỳ quái, đã trẻ thế này đại phu nhân như thế nào cũng sẽ xuất hiện tại ao sen? !

Tạ Thanh Kiều cắn chặt môi, ngoài cửa vang lên âm thanh Hoa hồng. Hoa hồng lại bưng thuốc tiến vào, Tạ Thanh Kiều nhìn nàng một cái, đầu mắt tự nhiên dừng qua:

“Không cần, chân của ta tổn thương đã tốt lắm.”

Hoa hồng vẫn như cũ bất động, qua một lúc lâu Tạ Thanh Kiều nghiêng đầu sang chỗ khác, lại phát hiện Hoa hồng thế nhưng quỳ trên mặt đất, hốc mắt liên tục hồng hồng. Tạ Thanh Kiều có chút giật mình, chỉ nghe Hoa hồng nói:

“Chủ tử, đây đều là Hoa hồng sai, là Hoa hồng không tốt, Hoa hồng không nên nói lung tung.”

Nhìn xem Hoa hồng bộ dáng này, Tạ Thanh Kiều đáy lòng có chút mặt mày:

“Thật tốt nói, đây là có chuyện gì?”

Hoa hồng ghen ngào: “Mấy ngày nay chủ tử đều muốn chính mình thoa thuốc, nô tỳ liền tưởng tượng. Lại thấy chủ tử mang giày phát hiện vết thương chủ tử ở chân mau tốt lắm. Vì vậy...” Hoa hồng chảy nước mắt, trong mắt khẩn cầu Tạ Thanh Kiều tha thứ:

“Mấy ngày này, ba vị phu nhân cùng Đại thiếu phu nhân sang đây xem ngài nô tỳ cùng với nha hoàn của các nàng tán gẫu, lỡ đáng nói lỡ miệng.”

Tạ Thanh Kiều trong lòng hiểu bảy tám phần, than thở nói:

“Em nói gì?”

“Nô tỳ nói sớm nghe nói kim sang được của Chu phu nhân là tốt nhất Vân Châu thành, mấy ngày trước Chu phu nhân gặp vết thương ở chân của thiếu phu nhân đặc biệt đưa tới một chai...”

Tạ Thanh Kiều tựa ở trên lưng giường, việc này không trách Hoa hồng. Người bình thường nghe qua không có gì chỉ là người hữu tâm nghe nhất định sẽ đoán đến lúc này vết thương ở chân của nàng sớm tốt rồi. Thiết thời nàng chính ở chỗ này tự cho là thông minh, cho rằng giấu diếm tất cả mọi người lại chỉ là tôm tép nhai nhép trong mắt người khác thôi.

“Thiếu phu nhân, Hoa hồng sai rồi, Hoa hồng về sau không dám.” Hoa hồng khóc thương tâm, Tạ Thanh Kiều nhàn nhạt nói ra:

“Hoa hồng, từ khi ta vào phủ em liền theo ta, hai năm đi.”

“Vâng.”

“Hôm nay, Thúy nhi đi phòng bếp, mặc dù ta đem Hoa sen đi đến, nhưng ở trong viện này mọi người đều biết, em mới là nhất đẳng đại nha hoàn trên thực tế. Mọi người tất cả nghe theo em, thậm chí có chút ít tiểu nha hoàn vừa mới tiến phủ thấy em, đều thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ không dám ngắt đầu.”

Hoa hồng không lên tiếng, Tạ Thanh Kiều nói đều là sự thật, có thể nàng... nàng cũng bỏ ra rất nhiều a.

“Mỗi người đều có lúc tự cho mình là thông minh...” Tạ Thanh Kiều cau mày, đem Hoa hồng từ trên mặt đất kéo lên, làm cho nàng ngồi đến bên giường. Hoa hồng vẽ mặt kinh ngạc nhìn xem Tạ Thanh Kiều, chỉ nghe nàng tiếp tục nói:

“Ta cũng thế, em cũng vậy.”

“Chủ tử...”

Tạ Thanh Kiều cười khổ một tiếng: “ Trong phủ này, vĩnh viễn cũng không thiếu người thông minh, lại có rất nhiều người tự cho là thông minh. Mà người này thường thường khi ngã thì sẽ vô cùng thâm. Nói xa chính là Thúy nhi là 1 ví dụ, nói gần đúng là ta và em.”

Tạ Thanh Kiều nhắm hai mắt lại:

“Em đi xuống đi, ta mệt nhọc. Chuyện đêm nay đến đây chấm dứt, lời ta mới vừa nói em hãy coi như chưa từng nghe qua, em cũng đem nó quên đi.”

Hoa hồng gật gật đầu, nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Trên bàn ngọn nến đốt sáng rõ lên, Tạ Thanh Kiều mở to mắt nhìn xem tường, trong lòng suy nghĩ theo như lời Hoa hồng nói, nếu như cái hung thủ kia biết rõ nàng vết thương ở chân đã tốt, vì cái gì lại phải xuất hiện chứ? Chỉ có một khả năng, người nọ biết rõ đêm nay đại phu nhân sẽ xuất hiện tại ao sen, cố ý làm cho nàng tại trước mặt đại phu nhân phạm sai lầm, bị khiển trách! Nghĩ như vậy, hung thủ chính là người bên cạnh đại phu nhân. Tạ Thanh Kiều vuốt vuốt mi tâm, lại hủy bỏ suy đoán của mình. Bởi vì bọn nha hoàn tán gẫu trong lúc đó sẽ đem tin tức chủ tử lơ đãng nói ra, cái hung thủ kia cũng có thể là nghe người của đại phu nhân nói.

Tạ Thanh Kiều vô lực nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ chính mình quả nhiên là quá non. Ở trên giường lật mấy lần, mơ mơ màng màng ngủ.

Đến ngày thứ hai, Tạ Thanh Kiều tại tầm mắt của Hoàng ma ma người của đại phu nhân phái tới nhìn chăm chăm, đi tới Phật đường trong phủ. Hướng phía Hoa hồng khoát khoát tay, mang theo gói đồ nhỏ liền tiến vào.

Phật đường rất lớn, đối diện cửa chính là một pho tượng Quan Âm cao gần ba thước, quanh đó bày nhiều hoa tươi, trên xà nhà treo chong đèn. Nội đường tràn ngập mùi đàn hương nhàn nhạt, Tạ Thanh Kiều đem gói đồ nhỏ đến bên trên bàn thấp hướng phía Quan Âm bái bái. Mở mắt ra, đã nhìn thấy Đường Hạo Dương vẽ mặt tò mò nhìn mình. Phải, nàng hiện tại cùng hắn cùng đi sao kinh Phật.

Đường Hạo Dương rất là cao hứng, dù sao mình bị lão phu nhân nhốt ở chỗ này vài ngày thật sự là quá buồn bức, không nghĩ tới nường tử rõ ràng đến cùng hắn, quả nhiên người đau lòng hắn nhất vẫn là nường tử, hắn không nên đi tìm lão phu nhân cáo trạng.

“Nường tử, làm sao nàng cũng tới nơi này?” Đường Hạo Dương tại bên cạnh Tạ Thanh Kiều, Tạ Thanh Kiều hữu khí vô lực cầm lấy một bản kinh thư nghiên tốt mực:

“Mẹ chàng nói tể đã tới rồi sao chép kinh sách là đối với tổ tiên có kính ý.”

Nhìn xem Tạ Thanh Kiều vẻ mặt đau khổ, Đường Hạo Dương nói:

“Có phải hay không mẩu thân lại phạt nàng?”

Tạ Thanh Kiều nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hẩn, vẻ mặt mỉm cười:

“Mẹ chỉ là đề nghị thiếp đến chép kinh sách, mà thiếp liền nghe theo đề nghị của trưởng bối.”

Hừ, bị phạt còn mặt mũi nói như vậy, Đường Hạo Dương âm thầm nghĩ ngợi, lão tổ mẫu nói quả nhiên đúng nường tử của hẩn chính là chết vì sĩ diện.

Lại qua một lát, Đường Hạo Dương nói:

“Nường tử, tết Trung Nguyên phải làm hoa đăng, nàng nói Hạo Dương nên làm đèn như thế nào?”

“Tùy tiện.”

“Kia đèn trong phóng để mấy ngọn nên?”

“Tùy tiện.”

” Nến là nến đỏ hay là nến trắng?”

Lần này không đợi Tạ Thanh Kiều mở miệng, Đường Hạo Dương học bộ dáng của nàng không thú vị nói:

“Tùy tiện.”

“Chàng không phải là cũng phải chép kinh sách sao? Như thế nào rảnh rỗi như vậy!” Tạ Thanh Kiều nói đem một quyển sách nhét vào trên tay Đường Hạo Dương, Đường Hạo Dương thuận tay lại đem sách bỏ vào một bên:

“Nường tử, tổ mẫu đã từng nói gặp được chuyện không vui thì cũng đừng có suy nghĩ nó.”

“Thiếp không có không vui.”

“Mặc dù nàng bị mẩu thân phạt nhưng ta trước kia cũng thường xuyên bị mẩu thân phạt. Mỗi lần ta chịu phạt lúc đó ta sẽ xem như không nhìn thấy mẩu thân. A, tựa như Nhị ca nói ta không nhìn thấy hẩn.”

Một bên viết chữ Tạ Thanh Kiều tựa hồ bắt được một cái từ nhạy cảm: “Nhị ca?” Nhị ca không phải đi thăm viếng sao? nghe nói còn muốn thuận tiện đi bái phỏng bà con xa, một vị biểu muội kiêm vị hôn thê.

Đường Hạo Dương không khỏi trợn to hai mắt, lập tức bùm miệng, lão thiên... hẩn mới vừa nói cái gì?

“Ngô, cái này... kia... A! Ta phải sao kinh Phật, đúng đúng... Hạo Dương còn có kinh Phật không có chép xong. Nường tử, nàng cũng sao kinh Phật đi...”

Tạ Thanh Kiều nhếch miệng, thay đổi giọng ngọt ngào:

“Ngoan nào, Hạo Dương, chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi.”

24. Chương 24: Phật Đường Chép Kinh Thư

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Hạo Dương trong nháy mắt chuyển đến vị trí của mình, cầm lấy bút vô cùng nghiêm túc chuyên chú nhìn kinh Phật. Tạ Thanh Kiều dịch qua, bối ra tay của Đường Hạo Dương:

“Ngoan nào, Hạo Dương. Nhị ca làm sao? Nói cho thiếp một chút, thiếp thề tuyệt đối không truyền ra ngoài.”

“Phật viết, biết là biết không biết thì là không biết.”

Này còn Phật viết hử? Tạ Thanh Kiều tiếp tục triển khai thể công nhu tình:

“Hạo Dương, chàng mấy ngày nay đi nơi nào chơi?”

Đường Hạo Dương vẽ mặt buồn bực nhìn nàng, rất là ủy khuất:

“Nơi đó có gì chơi, mỗi ngày cùng lão tổ mẫu thắp hương bái Phật, còn không cho lớn tiếng nói chuyện, buồn bực đều buồn chết.”

“Chàng không có xuất phủ?”

“Đi ra ngoài, đi Quan Âm miếu đó.”

Tạ Thanh Kiều tiếp tục dẫn dụ: “Vậy trên đường chàng đi Quan Âm miếu gặp được người nào?”

Đường Hạo Dương vừa muốn há mồm nói, đột nhiên ngậm miệng liều mạng lắc lắc đầu:

“Phật viết, không thể nói không thể nói.”

Tạ Thanh Kiều thở dài: “Làm sao chàng luôn Phật viết Phật viết... phiền chết.”

Đường Hạo Dương nói: “Ta gặp lão hòa thượng ở Quan Âm trong miếu nói chuyện luôn nói như vậy cảm thấy rất thú vị. Nương tử nàng xem ...” Dứt lời, học hòa thượng trong miếu chấp tay trước ngực, hướng phía Tạ Thanh Kiều khê khom lưng:

” A di đà Phật, thiện tai thiện tai.”

“Được rồi được rồi... chép kinh sách đi.” Tạ Thanh Kiều xua tay, trở lại vị trí của mình bắt đầu sao Kim Cương Kinh của nàng.

Hai người ở trong phật đường đều tự yên lặng chộp lấy kinh thư, qua một lát Tạ Thanh Kiều ôn nhu nói:

“Hạo Dương này, chàng cảm thấy thoải mái hử?”

“Có thể tiến hành.”

“Cảm thấy nặng sao?”

“Hoàn hảo.”

“Cái tư thế này được chứ?”

“Còn có thể... chính là nương tử nàng quá gầy không có xúc cảm.”

“Vậy chúng ta đổi tư thế được sao?”

Đường Hạo Dương lắc đầu liên tục: “Không cần phải.”

Hồi lâu sau khi Tạ Thanh Kiều rút cục bỏ bút lông quát:

“Đường Hạo Dương chàng muốn ở trên lưng thiếp bao lâu, thiếp cũng không phải là gỗ! Lão nương tay viết chữ đều nhanh nâng không nổi!”

Đường Hạo Dương chu mỏ ủy khuất ngồi ở một bên:

“Hạo Dương chính là muốn nhìn một chút nương tử sao tới chỗ nào.”

Tạ Thanh Kiều trợn trắng mắt: “Ngoan , chàng sao thêm một phần?”

“Không.” Đường Hạo Dương thành thực lắc lắc đầu.

“Kia còn không mau vậy lại!”

“Nha.” Đường Hạo Dương ứng thanh âm, cúi đầu lại yên lặng trở lại vị trí của mình.

Hai người bình an vô sự qua thời gian nửa nén hương...

“Hạo Dương này, chàng nóng không? “

“Như bình thường.”

“Nhàm chán không?”

“...” Đường Hạo Dương vẽ mặt mờ mịt nhìn Tạ Thanh Kiều.

Chỉ nghe Tạ Thanh Kiều đột nhiên đem tay phải mãnh liệt run run, hướng về phía hấn quất:

“Chàng rốt cuộc muốn cái đầu dài đặt trên cánh tay thiếp bao lâu? !”

Hai tiếng sư tử Hà Đông rống sau, Đường Hạo Dương cuối cùng là lại bất đắc dĩ chuyển trở lại chỗ của mình. Đáng thương liếc nhìn Tạ Thanh Kiều, lại nhanh chóng cúi đầu xuống, như một kẻ bị người vợ nhỏ chọc tức. Tạ Thanh Kiều trừng

Khi đó hấn 1 mình, nàng không tới nơi này người này chếp kinh sách không phải là rất yên lặng sao, như thế nào hiện tại thỉnh thoảng sẽ tới đảo loạn rồi.

Tạ Thanh Kiều đứng lên, bốn phía đi nhúc nhích lần lượt lần lượt cánh tay bị Đường Hạo Dương áp mỗi nhừ, một đồ chơi nhỏ từ trong tay áo bật đi ra, rơi trên mặt đất.

Đường Hạo Dương đem nó nhặt lên, đang muốn trả lại cho Tạ Thanh Kiều đột nhiên ngậy ngần cả người, cầm đến trước mắt cẩn thận nhìn coi.

Tạ Thanh Kiều đi ra ngoài vươn tay nói:

“Một cái hộp phấn son mà thôi, lại không phải là cái gì thú vị, trả lại cho thiếp đi.”

Đường Hạo Dương lệch nghiêng cái đầu, đem phấn son hộp đặt ở trong tay Tạ Thanh Kiều:

“Hạo Dương giống như đã thấy cái này ở đâu rồi? Ở nơi nào nhỉ, ở đâu đây?”

Tạ Thanh Kiều sửng sốt, đây là đồ hôm đó nàng tại Tây Uyển tiểu viện lấy, Đường Hạo Dương rõ ràng thấy qua! Tạ Thanh Kiều liền vội vàng hỏi:

“Hạo Dương, chàng đã thấy nó ở nơi nào?”

Đường Hạo Dương đầu mày cau lại:

“Để cho ta suy nghĩ đã...”

Tạ Thanh Kiều vẽ mặt chờ mong nhìn hấn, Đường Hạo Dương đột nhiên ngẩng đầu lên:

“A, đúng rồi. Đây là có một năm tổ mẫu kêu quản gia mua hộp phấn son cho nương, Nhị di nương nương còn có Tam di nương đưa cho nha hoàn làm lễ vật tân xuân.” Đường Hạo Dương đem hộp phấn son cầm tới, nói ra:

“Lúc ấy ta có cầm một cái.”

Tạ Thanh Kiều khóe miệng có chút rút gân rút:

“Chàng cầm hộp đó làm chi?”

“A... Cái này... Cái này...” Đường Hạo Dương hết nhìn đông tới nhìn tây, hấn mới không nói cho nương tử, hấn đem phấn son trong hộp len lén đổi thành bột tiêu trêu tiểu nha hoàn.

“Thôi, dù sao cũng không phải là cái đồ chơi gì.” Tạ Thanh Kiều xua tay, không có truy vấn nguyên do với Đường Hạo Dương. Bất quá nếu là lễ vật trong phủ thống nhất đưa cho nha hoàn, vậy mục tiêu liền quá lớn.

Tạ Thanh Kiều như có điều suy nghĩ ngồi ở nền nhà. Đường Hạo Dương tò mò hỏi:

“Nương tử, nàng tại sao có cái hộp phấn son này?”

Tạ Thanh Kiều cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói:

“Nhặt, cảm thấy hình thức rất khác biệt nên liền mang theo.”

“Nha.” Đường Hạo Dương gật gật đầu:

“Ta nhớ n lúc ấy cầm cái hộp này nha hoàn đều là nhất đẳng cùng nhị đẳng nha hoàn trong phủ. Rất nhiều tiểu nha hoàn không có được nên còn khóc.”

Cả Đường phủ nhất đẳng nha hoàn cùng nhị đẳng nha hoàn số lượng liên tục tầm ba mươi đến năm mươi, còn lại chính là tam đẳng nha hoàn cùng thô sử nha hoàn. Tạ Thanh Kiều cảm thấy trước mắt quá rộng mở, chỉ cần biết rằng lúc trước ở tại Tây Uyển tiểu viện danh sách nha hoàn cùng đẳng cấp thì liền đại khái có thể đoán được cái hộp phấn son này là của ai? Nghĩ đến đây, Tạ Thanh Kiều lại nhú mày – – nàng phải như thế nào biết được danh sách nha hoàn trong tiểu viện lúc trước Tây Uyển đây? Nếu chỉ là đơn thuần hỏi nha hoàn ngược lại không có gì, chỉ là dính đến một cái địa phương nhạy cảm trong phủ thì... Năm đó trận hỏa hoạn kia nhất định là có ẩn tình, Tạ Thanh Kiều cảm giác mình còn phải nghĩ lại nhiều.

Nghĩ đến đây, Tạ Thanh Kiều bắt đầu tiếp tục việc chép sách của mình. Nói là tại Phật đường chép kinh sách nhưng trên thực tế

là cầm tấu. Mười hai quyển kinh thư sao không xong, liền khởi nghĩ đến ra được Phật đường cửa chính. Cũng may Phật đường rất lớn, đằng sau còn có một gian thiện phòng, cho người nghỉ ngơi. Một ngày ba bữa do nha hoàn chuyên trách đưa tới, trừ thể ra không có người khác quấy rầy.

Lúc này ngoài cửa sổ trời đã hoàng hôn. Tạ Thanh Kiều ngáp, nhiều năm không viết chữ hôm nay thì hình dáng chữ trực tiếp xuống đến đường chân trời a. Nhớ năm đó tại đại học lúc thi cuối kỳ nhớ lão sư nói mình được kêu là một cây bút tốc kí có thể so với máy chữ. Hiện nay, công cụ đổi thành bút lông còn chưa tính, văn tự rõ ràng cũng thành phần thể thật sự là tuyệt thượng gia sương. Nhìn xem còn có núi nhỏ các cuốn sách, Tạ Thanh Kiều hận không thể làm nhiều việc cùng lúc, và tâm muốn chết đều có.

“Nương tử, thật nhàm chán!” Đường Hạo Dương đem cái bàn đẩy về phía trước, chân duỗi thẳng oán trách nói:

“Không sao không sao, Hạo Dương không sao !”

Tạ Thanh Kiều cũng vô lực ở một bên, tiếng buồn bã thở dài nói:

“Mệt chết a.”

Đường Hạo Dương bò tới: “Nương tử, kể chuyện xưa đi.”

Tạ Thanh Kiều quay đầu đi: “Mệt quá, không muốn nói.”

Đường Hạo Dương thất vọng ngồi ở một bên, chỉ nghe kéo kẹt một tiếng cửa bị đẩy ra. Tạ Thanh Kiều lập tức kinh hãi ngồi thẳng người, chỉ thấy một bóng người lén lút lút lút trượt sau khi đi vào đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa chính chỗ đó không ngừng lau mồ hôi.

“Đại, Đại ca?” Tạ Thanh Kiều kinh ngạc nhìn Đường gia đại gia Đường Hạo Nhiên luôn tác phong nhanh nhẹn, giờ phút này cư hơi có chút chật vật. Đường Hạo Nhiên sững sờ, hiển nhiên hẳn hoàn toàn không ngờ rằng vị trí địa lý có chút vắng vẻ trong nội đường lại còn có hai người.

“Tam đệ đệ muội, 2 người tại sao ở chỗ này?”

Đường Hạo Dương tức giận đập vỗ bàn:

“Bị phạt đến chép kinh sách! Tổ mẫu quá độc ác, rõ ràng Hạo Dương đều nghe lời như vậy còn muốn trừng phạt đệ!”

“A, nha.” Đường gia đại gia lau cái trán mồ hôi, hiển nhiên không có để ý lời Đường Hạo Dương nói, hướng ngoài cửa sổ nhìn quanh.

“Đại ca, làm sao đại ca lại tới nơi này?” Chớ không phải là cũng bị phạt đến sao kinh Phật chứ, nhiều hơn hai tay thêm lực, Tạ Thanh Kiều không có hảo ý nghĩ tới.

Qua một lúc lâu, tựa hồ xác định nơi này là an toàn, Đường Hạo Nhiên mới ngồi ở nền thượng nhìn Tạ Thanh Kiều cùng Đường Hạo Dương dường như biết được suy nghĩ nhỏ giọng nói:

“Như 2 em làm hoàn 1 đôi uyên ương số khổ không tôi.”

Số khổ... Hoàn, hoàn... uyên ương? !

Tạ Thanh Kiều chỉ có thể trách lỗi tai mình độ bén nhảy cao.

Lúc này, Đường Hạo Nhiên đảo qua trước, lại khôi phục lại hình tượng công tử yaph nhã trước kia:

“Nơi này ngày thường không sẽ có người tới.”

Tạ Thanh Kiều cùng Đường Hạo Dương nhất tề lắc đầu.

“Vây là tốt rồi vây là tốt rồi!” Đường Hạo Nhiên hoàn toàn an tâm, tiện đà mới phát hiện Tạ Thanh Kiều trên tay đều dính vết mực, không khỏi buồn bực:

“Di, 2 người tại sao lại ở chỗ này?”

“...” Đôi uyên ương số khổ nhất tề im miệng không nói, không ngờ Đại ca như thế bây giờ mới chú ý tới hai người bọn họ? !

Đường Hạo Nhiên thẹn thùng cười cười:

“Hai người bọn em là bị phạt đến sao kinh Phật.” Đây là bọn họ 1 phần gia pháp Đường phủ, may mắn hần còn nhớ rõ.

“...” Đường Hạo Dương buồn bực, không ngờ lúc trước hần nói mà Đại ca một câu cũng không nghe lọt.

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, Tạ Thanh Kiều rốt cục hỏi:

“Đại ca, đã trễ thế này đến Phật đường làm chi?”

Đường Hạo Nhiên sờ sờ mũi, ngượng ngừng nói:

“Này tết Trung Nguyên đã sắp tới rồi đó sao, ta liền tự quyết định về nhà đụng chạm... 2 em cũng biết, là Mạc Như cùng Tư Đình đều muốn làm đèn hoa đăng cho ta xem...”

Tạ Thanh Kiều cùng Đường Hạo Dương ăn ý liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cùng nhau thở dài nói – ai, tranh đấu với vẻ đẹp thật khó chịu đựng!

Đường Hạo Dương mới mặc kệ trong phòng những chuyện kia, liền tranh thủ ôm kinh Phật đến trước mặt hần:

“Đại ca, đến, nếu đã đến đây giúp Hạo Dương sao kinh Phật đi.”

Đường Hạo Nhiên rất là khó xử:

“Này không tốt lắm.”

Đường Hạo Dương buồn bực cúi đầu xuống, Tạ Thanh Kiều cười nhu hòa sờ sờ đầu Đường Hạo Dương:

“Ngoan ngoan, vốn chính là tổ mẫu yêu cầu chàng sao kinh Phật thứ việc này chỉ có đích thân mới có thành ý.”

“Đúng! Đệ muội quả nhiên là hiểu chuyện!” Đường Hạo Nhiên giơ lên ngón tay cái, Tam đệ muội vẫn là có hiểu biết.

Lúc này Tạ Thanh Kiều đứng người lên, đi tới cửa:

“Lễ Phật là chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp, nếu như có ngoại nhân quấy rầy khẳng định không được.” Dứt lời, cửa đẩy ra:

“Đại ca, mời!”

Đường Hạo Nhiên nháy mắt mấy cái, hần không nghe lầm chứ, đệ muội có hiểu biết này muốn đuổi hần ra ngoài. Nhưng hần là chạy hơn nửa cái Đường phủ mới từ trong chỗ Mạc Như với Tư Đình trốn ra được, hơn nữa lúc này các nàng còn khẳng định trong phủ tìm hần, hần đi ra ngoài nhất định là dẽ vào miệng cạp!

Tạ Thanh Kiều đuôi lông mày nhảy lên:

“Đại ca nếu không ra, vậy đệ muội này đành phải kêu đại tẩu đến thỉnh đại ca. Mạc...”

Tên đại tẩu còn chưa nói xong, Đường Hạo Nhiên nhận mệnh nói:

“Tốt, không phải là chép kinh Phật giúp 2 em thôi sao, ta sao là được!”

Tạ Thanh Kiều lập tức đóng cửa lại, mặt mũi đầy tươi cười đi tới:

“Em cũng biết Đại ca là một người tâm địa bồ tát mà, Phật tổ nhất định sẽ phù hộ cho ngài.” Dứt lời, đem 1 phần kinh của mình cũng đưa tới.

Có Đường Hạo Nhiên gia nhập, tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, và quan trọng hơn là đại gia Đường Hạo Nhiên lại còn sẽ làm nhiều việc cùng lúc, xem làm cho Tạ Thanh Kiều cùng Đường Hạo Dương là sẽ sờ sờ sờ.

“Đại ca, huynh có mang bánh tới không?”

“Không có.”

“Thiệt là, thậm chí ngay cả bánh cũng không có!” Đường Hạo Dương chu môi, nhỏ giọng lầu bầu.

“Đại ca, tết Trung Nguyên đại ca dự định làm hoa đăng như thế nào.”

“Không nghĩ qua.”

“Thiệt là... thậm chí ngay cả nghĩ cũng không!” Tạ Thanh Kiều chu mỏ, cũng nho nhỏ nói thầm.

“Đại ca...”

“Hai người bọn em có thôi đi không!”

Tạ Thanh Kiều cùng Đường Hạo Dương thức thời ngậm miệng lại, gương mặt tươi cười:

“Ngài viết, ngài viết...”

Đường Hạo Nhiên thở dài một tiếng, hắc rồ cuộc tạo cái nghiệt gì, hắc cũng không nên ý tưởng đột phát từ bên ngoài trở lại. Ai, lúc này mới thật sự là tự gây nghiệt không thể sống. Nhưng mấu chốt nhất là hắc là biết được tin tức Nhị đệ Đường Hạo Xa về nhà sau nên mới lên đường, như thế nào hắc về đến nhà ngay cả nửa bóng dáng của Đường Hạo xa cũng không thấy, thật sự là kỳ lạ.

25. Chương 25: Đại Ca Cùng Nhị Ca

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều mở ra hộp cơm, đối với tiểu nha hoàn đưa cơm nói:

“Không đủ, lại đi cầm một chút đến.”

Tiểu nha hoàn kia có chút buồn bực, mấy ngày hôm trước không phải đều là ngần ấy sao, huống chi lúc thu thập cũng còn chút ít, như thế nào hôm nay lại không đủ?

Đường Hạo Dương đột nhiên cũng chạy tới, đuổi cái đầu nói:

“A, nương tử gần đây ăn tương đối nhiều.”

Tiểu nha hoàn nháy mắt mấy cái, chỉ nghe Đường Hạo Dương nghiêm túc nói:

“Tốt nhất là mang thêm một chút đồ đến, nhớ có đồ khai vị.”

Tam thiếu phu nhân sức ăn thành lớn, lại còn thêm đồ khai vị ? Tiểu nha hoàn nháy mắt, dĩ vãng trong phủ những lời nói của lão mụ đột nhiên hiện lên ở trong óc.

Ngao, đau ! Đường Hạo Dương mặt đau kêu lên một tiếng, nường tử sở trường chính là nhéo hấn. Chỉ nghe Tạ Thanh Kiều ôn nhu nói:

“Chép sách là 1 công việc cần dùng thể lực, huống chi phải sao mười hai quyển kinh thư. Tốt lắm, em lại đi bưng thêm bốn năm khay đến đây đi.”

Tiểu nha hoàn len lén đánh giá Tạ Thanh Kiều, ánh mắt lại len lén dừng lại trên bụng của nàng, cuối cùng bị Tạ Thanh Kiều một tiếng ho khan hoàn hồn:

“Dạ, nô tỳ lập tức đi lấy, lập tức đi ngay.”

Đóng kín cửa chính Phật đường, Tạ Thanh Kiều trừng Đường Hạo Dương một cái, người này rốt cuộc là cố ý hay là vô tâm ? Ngồi trở lại chỗ của mình, Đường gia đại gia Đường Hạo Nhiên đang nằm ở trên bàn đang ngủ say.

Nói thật đây là lần đầu tiên Tạ Thanh Kiều ở khoảng cách gần nhìn Đường Hạo Nhiên. Gả tiến vào Đường phủ hai năm, tính cả lần này cũng bất quá gặp qua Đường Hạo Nhiên 6 lần. Ấn tượng với hấn, Tạ Thanh Kiều cũng chỉ dừng lại ở trong truyền thuyết của Đường phủ cùng Vân Châu thành: truyền thuyết Đường gia đại gia là một người văn võ toàn tài; truyền thuyết nói Đường gia đại gia tác phong nhanh nhẹn; truyền thuyết nói Đường gia đại gia giống như trích tiên... Chẳng qua nếu như đứng ở góc độ đại tẩu Liễu Mạc Như mà nói, Tạ Thanh Kiều cảm giác mình có thể tặng một câu cho đại tẩu – yêu một người không trở về nhà.

“Này, chàng muốn làm gì?” Tạ Thanh Kiều cảm thấy trái tim của mình còn cần một lần nữa luyện thêm một chút. Trước mắt Hạo Dương cực cứng đang vẽ mặt cười xấu xa cầm lấy bút lông, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết hấn muốn làm cái gì!

“Hừ!” Đường Hạo Dương dựng thẳng lên ngón tay.

Tạ Thanh Kiều nhẹ nhàng động lên miệng nhỏ giọng nói:

“Chàng không phải là muốn tại trên mặt anh trai chàng vẽ đi? “

Đường Hạo Dương nháy cái mắt to thuần khiết vô hại kia, không chút do dự gật gật đầu. Tạ Thanh Kiều một tay lấy tay của hấn bắt lấy:

“Ngoan, đừng bướng bỉnh.”

Đường Hạo Dương lệch nghiêng cái đầu, vẻ mặt khó hiểu:

“Nường tử, chẳng lẽ nàng thích Đại ca?”

Hả, thích Đại ca? ! Tạ Thanh Kiều thiếu chút nữa đem đầu lưỡi của mình cắn, đây là gì kia! Lời này nếu là truyền ra ngoài nàng nhất định sẽ bị Liễu Mạc Như cùng Vệ Tư Đình băm thành một mạch gió lốc.

“Không phải vấn đề ưa thích!” Tạ Thanh Kiều nỗ lực dùng lời dễ hiểu hướng Đường Hạo Dương tâm trí chỉ có bảy tuổi giải thích:

“Hấn, là đại ca của chàng, phải tôn trọng người tuổi nhiều hơn mình! Ở trên mặt người khác vẽ là không đạo đức, là chuyện không tốt.”

“Nhưng là...” Đường Hạo Dương rất do dự, cơ hội tốt như vậy vẽ rùa đen, hấn thực không muốn buông tha, nhưng nường tử sắc mặt cũng là thật khó coi, trong lòng cân nhắc hồi lâu rốt cục nhịn nói:

“Được rồi, ta không vẽ.”

Tạ Thanh Kiều thoáng buông tay ra, lúc này ngoài cửa tiểu nha hoàn lại gõ gõ, Tạ Thanh Kiều cẩn thận mỗi bước đi nhìn xem Đường Hạo Dương, phát hiện hấn ngoan ngoãn ngồi không động, liền thật nhanh mở cửa đem hộp cơm xách tiến đến, vừa mới chuyển thân đóng cửa trước mắt một màn giống như phim kinh dị – Đường Hạo Dương cầm lấy bút vẽ mặt thành thật ở trên mặt Đường Hạo Nhiên vẽ bậy.

Tạ Thanh Kiều thật nhanh đi tới, nàng cái gì cũng không biết, nàng thật là làm đến vẽ chứng kiến, nàng tuyệt đối không thừa nhận Đại ca trên mặt đã xuất hiện một cái mắt quầng thâm còn có vài râu mèo.

“A...” Đường Hạo Nhiên duỗi cái lưng mỏi, hù dọa Đường Hạo Dương lập tức đem bút dầu ra phía sau, đi đến bên Tạ Thanh Kiều giúp nàng cầm cái ăn.

“Ngô, nhanh như vậy liền ăn cơm rồi?” Đường Hạo Nhiên ngáp một cái, Tạ Thanh Kiều tận lực không nhìn mặt hắn, cúi đầu đem cái ăn bày ở trên bàn.

“Tam đệ muội, không cần đa lễ như vậy. Đều là người một nhà, nào có tôn ti gì, em cũng cùng nhanh ăn đi.”

Tạ Thanh Kiều có chút ngạc nhiên nhìn Đường Hạo Nhiên, không được... nàng mau nhin không nổi, rồi lập tức cúi đầu xuống. Không ngờ Đại ca đem động tác nàng vùi đầu lý giải thành tôn ti, một bên Đường Hạo Dương ngược lại vẻ mặt bằng phẳng:

“Đại ca, huynh ăn nhiều đi, còn có tám quyển kinh văn nữa.” Đang gấp thức ăn Đường Hạo Nhiên mặt mỉm cười xuất hiện một vết rách.

Cho đến khi uống trà, Đường Hạo Nhiên mới phát hiện mình mặt bị Tam đệ vẽ thành quỷ. Còn Tạ Thanh Kiều chỉ thấy Đường gia đại gia bình tĩnh lấy chậu nước, sau đó cẩn thận rửa mặt, sau đó lại bắt đầu chép kinh sách, cuối cùng chỉ nói một câu:

“Lần sau nhớ rõ vẽ đẹp 1 chút.”

Tạ Thanh Kiều tự đáy lòng cảm thấy Đại ca là 1 vị thần.

Ba người lặng lẽ ở vị trí từng người chép kinh, Đại ca đột nhiên hỏi câu:

“2 em gần đây ai gặp qua Hạo Xa?”

Tạ Thanh Kiều bất động thanh sắc dòm mắt Đường Hạo Dương, người này vùi đầu thấp làm bộ như không nghe thấy lời đồng dạng tiếp tục viết.

“Không có, Nhị ca không phải là cùng Bái Nhi cùng nhau thay mặt Nhị phu nhân về nhà mẹ để thăm viếng sao?”

Đường Hạo Nhiên như có điều suy nghĩ gật đầu, Tạ Thanh Kiều tiếp tục nói:

“Chứ không phải là Nhị ca cũng muốn trở về? Cũng đúng... tết Trung Nguyên đã tới rồi.”

Đường Hạo Nhiên ha ha cười một tiếng:

“Đúng vậy, tết Trung Nguyên năm nay sẽ rất náo nhiệt đi.” Dứt lời, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn phương xa...

Nhìn xem Đại ca vẻ mặt cô đơn, Tạ Thanh Kiều cảm thấy có câu thi từ thật sự là quá hợp với tình hình – hai người nương tử kêu liễu biếc, một Đại ca thượng Tây Thiên...

“Năm nay tết Trung Nguyên nhất định sẽ rất náo nhiệt, dù cũng không muốn nghỉ đại ca đệ lại về nhà!”

Trần sáng khoái không nói gì nhìn nhìn Đường Hạo xa vẻ mặt hưng phấn, hắn sao cảm thấy từ trên mặt đối phương nhìn ra một loại cười vẻ mặt là cười trên nỗi đau của người khác.

“Ta nói, đệ dự định tại đây ở bao lâu? Cũng đã bảy ngày !” Trần sáng khoái liền không rõ, người trước mắt này đều trở lại Vân Châu thành, Đường phủ lớn như vậy không đi ở, hết lần này tới lần khác muốn ở tại cái vô quán này của hắn.

“Lại để cho đệ ở đây mấy ngày, mấy ngày nữa đệ liền đi.” Đường Hạo Xa mặt tràn đầy tươi cười:

“Huynh biết, đệ tự tiện lui cửa hôn sự nương định cho, nương đệ nếu là biết rõ không tức chết mới lạ. Để cho đệ tạm thời ở đây mấy ngày đi, có thể trốn ngày nào hay ngày đó.”

“Ta nói tiểu tử này!” Trần sáng khoái vẻ mặt không hiểu nhìn Đường Hạo Xa:

“Ta nhớ được đệ cùng cái Kim gia cô nương kia là đính hôn từ nhỏ đi, này từ hôn chính là việc đại sự, đệ cứ như vậy dễ dàng lui?”

Kim gia cũng là danh môn thế gia, nghe nói Kim tiểu thư cũng là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài nữ cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông.

Đường Hạo xa: “Kỳ thật cũng không tính là lui, đệ chỉ là cho Kim tiểu thư hiểu gả cho Đường Hạo xa đệ là không có hạnh phúc. Làm cho nàng biết khó mà lui. Chỉ là, những hành vi kia của đệ nếu là truyền tới trong tai mẹ, phỏng đoán...” Đường Hạo xa cau mày, vì an toàn cuộc sống của mình, hẳn cảm thấy qua hết lần này tết Trung Nguyên đại khái sẽ có hai năm không nên về nhà.

“Kia muội muội đệ thì sao? Đệ không phải là cùng nàng cùng nhau về nhà thăm viếng sao?”

“Cậu mợ đã lâu đều chưa gặp qua Bái Nhi, hết sức nhớ. Bái Nhi liền ở lại nơi đó sống thêm mấy ngày, sau cậu sẽ phái người đưa nàng trở về, hình như cũng ở mấy ngày đi.” Đường Hạo xa nâng má, muội muội kia nếu như biết rõ hẳn tự tiện lui hôn không biết có hay không cùng mẫu thân đứng ở cùng một cái chiến tuyến không?

Hai người đang trò chuyện, một người mặc áo màu xanh dáng thư sinh đập vào mi mắt – rõ ràng lại là Lâm Mặc lưỡi biếng đi ra đi dạo.

Đường Hạo Xa cau mày nhỏ giọng hỏi:

“Châu chúng ta năm gần đây không có cái án oan nào xử sai chứ?”

Trần sáng khoái nghe đùa giỡn nghe đến mê mẩn:

“Chưa nghe nói qua cái án oan nào, như thế nào hỏi như vậy?”

Đường Hạo xa bất động thần sắc đánh giá Lâm Mặc, cái người được phân phối sư gia nha môn Hình bộ là tân khoa trạng nguyên thỉnh thoảng đi muộn về sớm vô cơ bở bề công việc, rõ ràng không có tạo thành cái án oan sai nào? ! Xem ra, trong nha môn thực là nhân tài đông đúc, mới có thể dung kẻ lưỡi nhác như vậy. Cũng khó trách thân là trạng nguyên rõ ràng không có được lưu ở kinh thành.

Trên thực tế, nếu như Đường Hạo xa biết rõ biểu hiện hai năm trước của Lâm Mặc, hẳn sẽ lý giải Lâm Mặc tình huống hôm nay.

Ngay lúc được làm tân khoa trạng nguyên Lâm Mặc ở trên triều đình tiếp nhận sự khảo sát của đương kim hoàng đế, tại triều đình gần hai canh giờ. Người bình thường tại thời điểm tiếp kiến người to lớn đều là nội tâm vô cùng kích động, nhưng Lâm Mặc chỉ lại không có ở lần này. Hắn chỉ cảm giác từ từ, nếu có thể uống trà lạnh, lắc lắc quạt hương bồ, vênh lên hai chân bắt chéo nằm ở chiếu thì ngày hôm đó qua đích thực là vô cùng nhanh sống.

Rốt cục sau khi ngáp không biết bao nhiêu cái, đương kim hoàng đế rốt cục lộ ra mặt. Lâm Mặc nhìn thẳng, gì là diện mạo tinh thần, nhắc nhở phải đứng giống như một gốc cây tất cả đều quên đến chín từng mây. Lặng lẽ lui về phía sau nhìn, phát hiện hoàng đế còn cách mình có đoạn, liền nắm chặt thời gian ngáp một cái. Ai ngờ cái ngáp này quả thực dài quá cuối cùng lại đứng lúc hoàng đế bệ hạ nhìn chăm chú sau Lâm Mặc yên lặng im lặng.

Bởi vì vì ngáp một cái vốn là tân khoa trạng nguyên được lưu lại kinh thành có chức vụ trong nội các bị trực tiếp đóng gói đưa đến Vân Châu thành làm sư gia tư luật cho nha môn, lộ phí đi đường còn phải tự mình bỏ ra.

Lâm Mặc cũng không thèm để ý hơn nữa khi hẳn biết được đại nhân châu phủ Vân Châu là người thanh minh đầy hứa hẹn, nha môn đồng nghiệp tận trung tại cương vị công tác, vụ án trong dân chúng càng ngày càng ít, lại càng mừng rỡ. Thêm bản lĩnh từ nhỏ luyện trốn học chuồn êm nên quân sự đại nhân đến nay không có phát hiện trợ thủ của đại nhân hẳn thường xuyên vô cơ mất tích.

Khi Đường Hạo xa đang cảm thán quan lại triều đại, đột nhiên ánh mắt sáng lên – cách đó không xa 1 cô gái mặc váy dài vàng nhạt không phải là em gái ruột bảo bối của hắn – Đường Bái Nguyệt sao? !

Chỉ thấy cô em vẻ mặt tha thiết cười nói đi về hướng Lâm Mặc, hai người trò chuyện với nhau thật vui giống như quen biết đã lâu. Hai người bọn họ cử động như vậy làm cho Đường Hạo nhìn từ xa đến, không thể nghi ngờ sẽ hiện lên chàng là gió em là cát quán quýt với nhau đến chân trời...

Phàm là kẻ làm huynh trưởng, nhất là anh ruột, hoặc ít nhiều người có chút yêu thương em mình thì lúc này Đường Hạo xa chỉ cảm thấy có một cổ ngọn lửa vô danh “Vụt” bốc lên trong đầu.

26. Chương 26: Em Chồng Về Nhà

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Bái Nguyệt là khuê nữ duy nhất của Đường lão gia, lại càng là tâm can của nhị phu nhân. Thêm đó vóc người ngọt ngào, học vấn tài tình cũng thường xuyên được lão phu nhân tán thưởng, tuy nói là thứ nữ nhưng trên thực tế so với con gái vợ cả nhà thế gia còn được chiều chuộng hơn.

Lúc này, nàng cười một tiếng, con mắt biến thành hai ánh sao, thập phần đáng yêu.

“Không nghĩ tới ở chỗ này gặp được Lâm đại nhân, thật là diễm ngộ.”

Lâm Mặc đứng người lên, cũng lễ phép trả lời:

“Đúng vậy thật là tấu xảo, Đường cô nương là một mình tới uống trà?”

Đường Bái Nguyệt che miệng mỉm cười, mới vừa muốn nói gì lại nghe được một âm thanh trung khí mười phần không khỏi ngẩng đầu nhìn lại. Đã nhìn thấy anh ruột Đường Hạo xa của nàng sải bước nhanh đi tới:

“Tiểu muội, muội không phải là ở tại nhà cậu sao, như thế nào hôm nay đã trở lại rồi?”

Đường Hạo xa xuất hiện làm Lâm Mặc chỉ cảm thấy đau đầu, không thanh sắc lui về phía sau vài bước.

“Ca, huynh rốt cục chịu lộ diện!” Đường Bái Nguyệt đuôi mày nhảy lên, tới gần nhỏ giọng nói ra:

“Đừng cho là muội không biết việc huynh làm với Kim tiểu thư, hừ!”

Đường Hạo xa có chút lúng túng: “Van muội, ngàn vạn lần đừng nói cho nương, nếu không ta liền thực chịu không nổi.”

Đường Bái Nguyệt con mắt xoay động, dí dỏm nói:

“Kia phải xem thành ý của huynh !”

“Không thành vấn đề!” Đường Hạo xa hào phóng vỗ ngực:

“Chỉ cần tiểu muội muốn, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa ca ca đều không chối từ.”

Đường Bái Nguyệt vừa lòng thỏa mãn gật đầu, vừa nghiêng đầu phát hiện không còn thấy bóng dáng của Lâm Mặc thất vọng thở dài. Đường Hạo xa chu mỏ, hẳn là không phải người ngu, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết tâm tư của muội mình.

“Tiểu muội, ta nhớ được muội trước kia từng thề. Nói cuộc đời này phải gả cho 1 người phu quân mặc dù không nhất định là nhân trung long phượng nhưng là phải tài tình dung mạo xuất chúng mới xứng đôi với muội mà.”

Đường Bái Nguyệt vừa nghe không khỏi xấu hổ đỏ mặt, mắt phượng cau giận:

“Ca, huynh đang nói gì thế!”

Đường Hạo xa không thèm để ý chút nào:

“Nói trở lại, làm sao muội một mình xuất hiện tại nơi này, cậu đây?”

“Cậu phải người đem muội đưa đến Vân Châu thành, dọc đường đi ngồi xe ngựa xương cốt đều mỏi nhừ. Muội thấy đến Vân Châu thành nên liền xuống xe ngựa đi bộ một chút.” Đường Bái Nguyệt nói, tay hướng góc đường chỉ một cái:

“Ừ, bọn họ ở kia chờ muội đó.”

Quả nhiên góc đường đứng sáu đại hán cũng một tiểu nha hoàn. Đường Hạo xa cùng đường bái nguyệt đi đến, hướng phía quần gia của cậu chào hỏi, đoàn người liền hướng Đường phủ mà đi.

Đường phủ mọi người biết được Nhị gia cùng tiểu thư trở lại sau, trong phủ lập tức náo nhiệt lên. Các phu nhân cùng với Đường Hạo Dương cùng Tạ Thanh Kiều mới được phóng thích ra đều tụ tại trong phòng lớn của lão phu nhân.

Không lâu sau, liền nghe một có 1 âm thanh thanh thúy vang lên, một thân ảnh vàng nhạt nhẹ như gió tiến đến:

“Lão tổ mẫu, Bái Nhi rất nhớ tổ mẫu.”

Lão phu nhân cười ôn hòa, đem đường bái nguyệt ôm vào trong ngực trong chốc lát. Lập tức, Đường Hạo xa cũng vào phòng hướng phía lão phu nhân đại phu nhân nhị phu nhân tam phu nhân hành lễ, đường bái nguyệt cũng đi theo hành lễ. Đi đến trước mặt Vệ Tư Đình không khỏi khẽ sững sốt, tiện đà cười ngọt ngào nói:

“Vị này chắc hẳn chính là chị dâu mới của đại ca đi.” Lại hướng phía Đại ca Đường Hạo Nhiên nói:

“Đại ca thật sự là có phúc khí, hai vị tiểu tử đều xinh đẹp tựa tiên nữ vậy.”

Lúc này nhị phu nhân cười nói:

“Đứa bé này đi ra ngoài một chuyến trở lại mà miệng càng ngày càng ngọt.”

Thấy mọi người đều cười nằng, đường bái nguyệt nháy mắt mấy cái, có chút xấu hổ cúi đầu.

Mọi người lại hàn huyên 1 chút, lão phu nhân nói để cho Hạo xa cùng Bái Nhi cùng nhị phu nhân nói chuyện, buổi tối nhà mình bày yến tiệc tẩy trần cho hai đứa. Rồi mọi người liền tốp năm tốp ba tản đi.

Lúc đến buổi trưa, Tạ Thanh Kiều gặp Hoa hồng mấy lần muốn nói lại thôi không khỏi hỏi:

“Làm sao vậy?”

Hoa hồng cau mày có chút bất đắc dĩ: “Đại thiếu phu nhân cùng chi thứ hai đều chuẩn bị chút ít lễ vật đưa cho đại tiểu thư, thiếu phu nhân xem...”

“Các nàng là ấy là phòng lớn, Vệ Tư Đình là lần đầu tiên thấy đường bái nguyệt, Đại ca lại đang ở nhà những lễ nghi này là phải chu đáo chút ít.” Tạ Thanh Kiều nằm ở trong ghế chậm chạp lắc lắc:

“Chúng ta coi như xong, an phận thủ thường sống qua ngày thôi.”

Hoa hồng gặp Tạ Thanh Kiều giọng nói mặc dù nhu hòa nhưng cũng rất kiên định, cũng không tại kiên trì nói gì. Chỉ là đường bái nguyệt vị này đại tiểu thư này đối với mỗi người trong phủ đều tốt, mà ngay cả lão mẹ tử giữ cửa đều khá lịch sự, chỉ có đối với tam thiếu phu nhân nhà mình là lạ. Lúc Hoa hồng nghĩ tam thiếu phu nhân nhà mình đối ngoại với người đó là cẩn thận một chút, cung kính khiêm tốn không đến mức quan hệ cùng em chồng huyên náo nhưng mỗi lần chỉ cần khi đường bái nguyệt cùng Tạ Thanh Kiều một chỗ ngay cả nàng cũng có thể cảm nhận được đường bái nguyệt đối với Tạ Thanh Kiều có địch ý, thật sự là kỳ quái.

Qua hoàng hôn, một tiểu nha đầu qua nói:

“Lão phu nhân gọi đến ăn cơm tối.” Tạ Thanh Kiều gấp rút mang theo Đường Hạo Dương đi theo hành lang phía tây, trải qua một vườn hoa, gặp đường bái nguyệt ngồi một mình ở ngai ở chỗ kia. Tạ Thanh Kiều trong lòng vướng mắc một cái chính mình không đi tìm nàng, em chồng này ngược lại tự mình tìm đến đây. Đường bái nguyệt đã đi tới đối với Đường Hạo Dương nói:

“Tam ca ca tinh thần tốt nha!” Lại hướng phía Tạ Thanh Kiều nói ra:

“Bái Nhi đã lâu cũng không có nhìn thấy Tam tiểu tử, sợ là khi ăn cơm bí mật hẳn là khó giữ như vậy sẽ có nhiều người biết, cho nên Bái Nhi muốn cùng chị dâu mới chuyện riêng 1 lát.”

Đường Hạo Dương có chút mờ mịt, Tạ Thanh Kiều hướng phía Hoa hồng gật gật đầu:

“Em mang theo Hạo Dương đi trước đi, ta sẽ tới sau.”

Đợi hai người đi xa, Tạ Thanh Kiều nói:

“Bái Nhi một đường lác lư, thật sự là khổ cực.”

Đường bái nguyệt gặp bốn phía không người nào, đảo qua mặt ôn nhu giờ thì lông mày chau lên:

“Tam tẩu thật sự là khách khí, Bái Nhi không có ở đây những ngày qua chắc hẳn Tam tẩu cùng các phu nhân trong phủ quan hệ chắc cũng tốt hơn đi.”

Tạ Thanh Kiều che mặt cười nói: “Mẹ chồng con dâu hòa hợp, là hy vọng của mỗi người làm con dâu. Cũng may các phu nhân đều là người khoan dung, Thanh Kiều bất quá là nhận được chút phúc khí của Đường phủ mà thôi.”

Đường bái nguyệt đi tiến lên một bước, qua tai Tạ Thanh Kiều nói:

“Chị dâu, khuôn mặt dối trá này còn muốn giả bộ tới khi nào? Bái Nhi biết được lúc trước chị dâu khi vẫn còn ở đầu đường bán đậu hũ liền có không ít nam tử hâm mộ tiếng tăm mà đến. Chắc hẳn chị dâu cùng Tam ca ca quan hệ rất là hòa hợp.”

Nghe đường bái nguyệt nói lời này Tạ Thanh Kiều hai tay không khỏi dùng sức nắm chặt thành quyền, lại không thể làm gì chậm rãi buông ra. Thân thể lui về sau một bước nói:

“Bái Nhi, quan hệ của chị dâu với Tam ca ca không cần tới muội muội quan tâm.”

Đường bái nguyệt cười một tiếng: “Đúng vậy, chị dâu cùng Tam ca ca đương nhiên không cần ta đây là người ngoài quan tâm, nhưng không biết đại phu có quan tâm hay không đây?”

Tạ Thanh Kiều cũng cười: “Bái Nhi à, ta với Tam ca của muội thành thân hai năm. Hai năm trước thân phận địa vị của ta thế nào đại phu nhân so với muội còn hiểu rõ ràng hơn. Cho đến hôm nay, Bái Nhi đem những chuyện xưa này lại nói ra, ta nghĩ nhị phu nhân cũng sẽ không đồng ý đi.”

Đường bái nguyệt khẽ sững sốt, nhưng rất nhanh nói ra:

“Chị dâu quả nhiên thật là thủ đoạn. Bất quá khuôn mặt dối trá này rốt cuộc có thể giả bộ tới khi nào? Đừng cho là ta không biết quan hệ của chị dâu với trợ thủ tư luật đại nhân!”

Tạ Thanh Kiều đáy lòng yên lặng thở dài, Lâm Mặc à Lâm Mặc, anh đúng là hại tôi thê thảm!

Gặp Tạ Thanh Kiều không nói lời nào, đường bái nguyệt rất là đắc ý:

“Tẩu ngày đại hôn hôm đó chuyện đã xảy ra nếu là đại phu nhân cùng lão phu nhân biết... Chị dâu cảm thấy sẽ có hậu quả gì đây?”

Tạ Thanh Kiều tức cười. Nàng có thể nói ngày đó Lâm Mặc chỉ là đến tặng quà sau đó không cẩn thận bị hạt cát bay vào con mắt, mà nàng căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo tinh thần giúp hắn thổi cát sao? Mà cuối cùng hiện ra ở trong mắt người khác hình ảnh chính là – Lâm Mặc khóc ròng chảy nước mắt, Tạ Thanh Kiều mặt mũi tràn đầy u sầu, thuận tiện kèm trên tay mỗi như – Đường phủ cửa vào sâu như biển, từ đó Lâm lang chỉ là người đi đường.

Đối mặt với đường bái nguyệt, Tạ Thanh Kiều một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi hướng phía nàng cười thần bí, cùng đường bái nguyệt cứ vậy qua. Cuối cùng cũng chỉ là nói ra:

“Bây giờ cũng không còn sớm, nếu là châm trễ giờ cơm của lão phu nhân ai cũng đảm đương không nổi.”

Nhìn xem bóng lưng Tạ Thanh Kiều thần nhiên tự đắc, đường bái nguyệt tức giận đến giậm chân. Tạ Thanh Kiều không có sợ hãi như vậy, đơn giản là biết mình không có chứng cứ. Được thôi, một ngày nào đó, mình sẽ bắt được chứng cứ chị ta không tuân thủ nữ tắc!

Hai năm trước, khi lão phu nhân nói muốn cưới cho Tam ca một cô gái đến xung hỉ, đường bái nguyệt không có cảm thấy gì không ổn. Nhưng khi nàng biết người kia là Tạ Thanh Kiều thì trong lòng rất là không ổn. Trong phủ các phu nhân khả năng không biết nhưng nàng bởi vì kẻ thích náo nhiệt luôn thích chuồn êm ra đường chơi đùa, liền nhiều lần thấy Tạ Thanh Kiều cùng nam tử trẻ tuổi liếc mắt đưa tình, loại con gái này tại sao có thể đến Đường phủ các nàng! Nhưng mình mặc dù được Đường phủ sủng ái nhưng vẫn như cũ

chỉ là một thứ nữ, cân nhắc đến mẫu thân luôn luôn không tranh quyền thế, nếu chính mình khi đó nói ra chân tướng, sẽ bị Tạ Thanh Kiều cản ngược lại một cái thì nàng sẽ rơi xuống tình hình

là 1 bà ba hoa.

Vốn tưởng rằng loại nữ nhân yêu trêu hoa ghẹo nguyệt này cho dù gả vào phủ cũng sẽ không an phận thủ thường, huống chi phu quân còn là một ngốc tử. Đường bá nguyệt nghĩ đợi một thời gian Tạ Thanh Kiều nhất định sẽ bại lộ bản tính. Nhưng điều làm nàng tuyệt đối không ngờ rằng kể từ khi Tạ Thanh Kiều gả vào Đường phủ liền phảng phất biến thành một người khác, ngôn hành cử chỉ giống như tiểu thư khuê các không thể bắt bẻ, mà ngay cả lão mục tử yêu nhất buôn chuyện cũng không nói gì đến Tạ Thanh Kiều, nhiều lắm chỉ là nói đúng là người này mồ mả long mạch tốt, thoáng cái liền bay đến đầu cành làm Phượng Hoàng.

Đường bá nguyệt trong lòng tích tụ, lại thêm trong ngày đại hôn của Đường Hạo Dương hôm đó nhìn thấy một màn kia trong lòng lại càng nổi giận. Nữ nhân này thậm chí ngay cả đương triều tân khoa trạng nguyên dám thông đồng, quả thực không đơn giản!

Dùng qua bữa tối, nhị phu nhân nói mấy tháng không có thấy đường bá nguyệt tối nay liền lôi kéo Bái Nhi cùng mình ngủ chung, hai mẹ con trò chuyện. Mà ở Liễu Mạc Như cùng Vệ Tư Đình còn không có hành động trước, Đại ca kéo lấy Nhị ca nói mình cũng có hơn nửa năm không có thấy Nhị đệ, huynh đệ hai người muốn hảo hảo uống rượu nói chuyện. Sau đó Đường Hạo xa liền tại con mắt đỏ hồng nhìn chăm chăm của hai vị chị dâu bị Đường Hạo Nhiên kéo ra ngoài.

Tạ Thanh Kiều ngáp một cái, nàng hôm nay hơi mệt. Lúc này cả thân thể đều chìm ở trong nước nóng, lưng biếng ngược đầu, loạn xạ từ ghế gỗ bên cạnh cầm một cái cánh hoa vung ở trong nước. Hơi nước mờ mịt khiến cho cả căn phòng mờ lung lên, Tạ Thanh Kiều lưng biếng đem nước tụ ở trong tay lại chậm rãi tản ra. Không thể không nói, hai năm ở Đường phủ đem thân thể mình nuôi vô cùng tốt, ngoại trừ trong lòng bàn tay còn lưu lại nốt phỏng dày, lúc trước bởi vì nắng gió mà làn da có chút khô nứt đều bị cuộc sống hai năm phú quý mà mài đến bóng loáng sáng như thủy linh. Chỉ là vết sẹo ở tim, vết thương dữ tợn kia mặc dù đã qua mười chín năm vẫn như cũ không có biến mất. Chỉ sợ đây là ấn ký của chủ nhân thân thể đời trước lưu lại.

Chậm rãi thông thả tắm, Tạ Thanh Kiều đem mình ngã vào trong giường lớn mềm mại rất nhanh tiến vào mộng đẹp. Chưa từng nghĩ, nhưng một giấc ngủ cũng không yên ổn, trong mộng nàng nhú chặt mi, hai tay nắm chặt vừa buông ra giống như là bị mê chướng đột nhiên duỗi ra hai tay lung tung vung, mở mắt hô:

“Không cần – – “

Lúc này, thấy Đường Hạo Dương đầu đặt trên mép giường vẻ mặt không hiểu nhìn nàng, Tạ Thanh Kiều sững sờ,

tiện đà kinh hãi:

“Chàng tại sao lại ở chỗ này? “

27. Chương 27:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Hạo Dương hơi nhú mày trong giọng nói mang theo nhiều quan tâm:

“Nương tử nàng làm sao vậy, nàng cũng gặp ác mộng sao?”

Tạ Thanh Kiều xoa trán, nỗ lực làm cho mình bình tĩnh lại:

“Không có gì, thiếp rất tốt.” Qua một lát hỏi:

“Sao chàng lại tới đây? Muộn như vậy không ngủ được sao?”

Đường Hạo Dương bĩu môi mặt tràn đầy u sầu nói:

“Hạo Dương vừa rồi gặp ác mộng, trong mộng có tiếng mõ trong Phật đường, còn có tiếng người nói.”, chính mình bò lên giường, Tạ Thanh Kiều xê dịch vào trong, Đường Hạo Dương cũng xê dịch theo, Tạ Thanh Kiều tiếp tục chuyển, lại chuyển rất cục:

“Hạo Dương, thiếp là nường tử của chàng không phải là bánh bột ngô!”

“Gì? Nường tử, có ý gì?”

Tạ Thanh Kiều thở một ngụm:

“Thiếp đều đã dán đến góc tường rồi, chàng còn chen lấn nữa sao? ! Qua kia!” Dùng cả tay chân đem Đường Hạo Dương đẩy ra ngoài, cuối cùng có thể làm cho nàng nằm ngang một chút.

Đường Hạo Dương cẩn thận chu đáo nằm bên cạnh nường tử, nhìn mặt Tạ Thanh Kiều trong lòng có chút không hiểu hốt hoảng trên mặt khẽ nóng lên, qua lúc lâu lời nói:

“Nường tử, có phải nàng gần đây lại mập ra à?”

“...” Tạ Thanh Kiều lựa chọn im miệng không nói.

“A, gần đây tiên sinh dạy cho Hạo Dương một từ, là tâm rộng thể mập. Nường tử nàng thế này...”

Tạ Thanh Kiều nỗ lực bật dậy, vô cùng nghiêm túc hướng phía Đường Hạo Dương nói:

“Chàng có tin thiếp một cước đem chàng đá xuống không?”

Quả nhiên là mập. Đường Hạo Dương chu mỏ, thở dài:

“Nường tử, ta vừa rồi thật sự là gặp ác mộng. Thật đáng sợ, nàng lại liền đứng ở ngoài cửa nhìn Hạo Dương bị hỏa thiêu chết cũng không tới cứu ta, thật sự là quá đáng!”

Cái gì cùng cái gì! Tạ Thanh Kiều rất là bất đắc dĩ, nhưng đối với Đường Hạo Dương cũng chỉ có thể theo lời của hắn dỗ:

“Rồi, là thiếp không tốt, là thiếp không nên cố tình gây sự.”

Đường Hạo Dương rất là vui mừng:

“Nường tử, nàng rất cục thừa nhận.”

“Đi!” Tạ Thanh Kiều vung ra tay Đường Hạo Dương :

“Chàng mới là kẻ cố tình gây sự.”

Đường Hạo Dương thu tay lại ngượng ngùng nói:

“Nường tử, ở trong mộng ta nghe được có người nói với ta là gần đây trong lòng rất khó chịu muốn thiêu chết ta. Nường tử, còn nàng mộng cái gì?”

“Chỉ là mấy ngày nay quá mệt mỏi. Đại ca Nhị ca cùng Bái Nhi đều về nhà, chàng là thấy bọn họ cao hứng nên chơi bị mệt mỏi thôi.” Tạ Thanh Kiều nhẹ nhàng quạt hương bồ:

“An tâm ngủ đi, nường tử ở chỗ này coi chừng, ác mộng gì cũng không sợ.”

Đường Hạo Dương chậm rãi thông thả nhắm hai mắt lại:

“Nường tử, Bái Nhi mang cho ta lễ vật.”

“Gì?” Tạ Thanh Kiều không cho rằng vị ni cô kia có tâm tốt như vậy:

“Em ấy cho chàng cái gì?”

“Ừ... Là một bức họa. Bức tranh trúc, đẹp quá, còn có đề thơ “Trúc xanh đã mọc đến”, trúc mọc thành rậm rạp.” Thanh âm càng ngày nhỏ, Tạ Thanh Kiều nhìn hẩn về mặt bối rồi ôn nhu nói:

“Ngủ, an tâm ngủ, một giấc ngủ say đến tận sáng mai.”

Nhìn xem khuôn mặt Đường Hạo Dương an tâm ngủ say, Tạ Thanh Kiều nín thở ngưng thần trầm tư thật lâu. Trúc mọc, a, hảo một cây trúc! Trong phủ ai cũng không nhìn thấy Tạ Thanh Kiều rõ ràng lộ ra ánh mắt âm ngoan hung ác, hai chữ mở ra sau chính là “Mỗi người là kẻ ngu ngốc” !

Mà Đường Hạo Dương mộng kia, chỉ sợ là có người cố ý nhắc qua với hẩn, nhắc nhở trong phủ hẩn gần đây sẽ lại có hỏa hoạn? Lại là cùng lửa có liên quan khiến cho Tạ Thanh Kiều không thể không liên tưởng đến Tây Uyển viện kia, xem ra phải nắm chặt thời gian có được danh sách nha hoàn đã từng ở tại đó.

Tạ Thanh Kiều dựa trên giường một đêm chưa ngủ, trời mới vừa tờ mờ sáng liền khoác áo đơn giản đi ra cửa, trong sân mùi hoa nhài thơm ngát theo gió mát phiêu tán trong không khí, trong ao hoa sen lá theo gió khẽ đung đưa.

Lôi kéo cổ áo, Tạ Thanh Kiều tại một tảng đá lớn cạnh ao sen ngồi xuống ngắm cảnh, phẳng phất ừ có thể loại trừ bất an trong đáy lòng, tối hôm qua cái mộng kia thật sự là thật là đáng sợ. Vài chục hắc y nhân gặp người nào liền giết, vô luận là phụ nữ hay trẻ em, máu chảy đầm đìa một mảnh, trong lúc hoảng hốt có thể nghe được tiếng nữ nhân la khóc:

“Cứu con của ta, nó cũng chỉ là một đứa con nít, van cầu ngài hãy cứu nó.”

Tạ Thanh Kiều không khỏi rung mình một cái. Lúc này một tiếng bước chân từ xa đến gần, mãi cho đến khi phía sau nàng dừng lại:

“Thiếu phu nhân, ngài ngồi ở chỗ này sẽ lạnh, hôm nay chính là phải đi chỗ đại phu nhân cùng dùng điểm tâm.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, đợi nô tỳ đem nàng đỡ dậy trở về trong nhà rửa mặt rồi một phen dạo Hoa sen sân sóc Đường Hạo Dương sau liền hướng phía đại phu nhân tới.

Cổ kiệu đến cửa thủy hoa, Tạ Thanh Kiều được đỡ xuống, vừa vặn gặp được đường bá nguyệt đến cùng dùng điểm tâm sáng. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tạ Thanh Kiều khẽ gật đầu cười một tiếng, đường bá nguyệt đi lên trước đến giường mắt:

“Tam tẩu tẩu thực sớm.”

“Đâu có đâu có, Bái Nhi không phải cũng đến đó sao?”

“Tối hôm qua mẫu thân lôi kéo muội một đêm tán gẫu, vốn tưởng rằng dậy không nổi lại bị mấy cái nha đầu này từ trong chăn kéo muội đi ra, ài. Quả nhiên trong nhà thói quen khác.” Đường bá nguyệt thú vị cười, không có chút xấu hổ làm về ta đây, rồi lại nở nụ cười lại nói:

“Nếu là ngày nào đó, em đây có thể như Tam tẩu không cần nha hoàn kêu liền có thể tự mình dậy sớm thì tốt bao nhiêu. Bất quá chắc là Tam tẩu trước khi đến Đường phủ liền đã quen dậy sớm, nếu là ngủ lâu một chút sợ là không có thói quen.”

Đường bá nguyệt ý tại ngôn ngoại mà Tạ Thanh Kiều nghe không ra thì nàng chính là kẻ ngu, chỉ là nàng vẫn như cũ thần thái tự nhiên:

“Đã từng có 1 người nói đời người rất ngắn ngủi, giống như 1 giấc ngủ. Con mắt khép lại vừa mở một ngày đã trôi qua rồi; khép lại mở ra cả đời đã trôi qua rồi. Cho nên con người chuyện thống khổ nhất là chuyện muốn làm còn không có làm xong thì đã nằm ngủ mà chết rồi. Tẩu chỉ nghĩ cả đời này còn phải sống dài hơn, liền sớm một chút mở mắt ra, thật tốt thưởng thức xung quanh thật tốt. Bái Nhi, không đi nữa thì giờ dùng điểm tâm sáng sẽ biến thành trà muộn.”

Đường bá nguyệt có chút cứng lưỡi, không đợi nàng đánh trả Tạ Thanh Kiều vội vàng đi ra, nhìn xem bóng lưng của nàng, đường bá nguyệt tức giận vẩy vẩy tay, cũng cùng đi theo.

Vòng qua nhà lớn thấy Liễu Mạc Như cùng Vệ Tư Đình đã đến, Tạ Thanh Kiều vội vàng thỉnh an kính trà rồi ngồi vào vị trí của mình. Không lâu sau, đường bái nguyệt cũng tới, kính hết trà sau nha hoàn tùy thân ôm một cái lễ hộp tiến đến.

Đường bái nguyệt điềm nhiên hỏi:

“Đại phu nhân, Bái Nhi lần này thay mặt mẫu thăm đi thăm người nhà, trong này có chút ít đặc sản quê nhà, mong rằng đại phu nhân đừng ghét bỏ.”

Lão ma ma đem lễ hộp tiếp nhận sau đại phu nhân nói:

“Bái Nhi thật là có tâm. Lần này đi có chuyện gì lý thú không?”

“Lần này đi nhà cậu, thấy được biểu tẩu sinh cháu, cả người trắng trẻo mập mạp rất là thú vị!”

Lời này vừa nói ra, ở đây ba nữ nhân khác trong lòng nhất trí nhũu lại cô em chồng kia nhất định là cố ý! !

Đường bái nguyệt điềm nhiên như không tiếp tục nói:

“Đứa bé kia mới có một tháng, cũng không khóc không làm khó cha mẹ, một chút cũng không sợ người lạ. Con lúc trẻu chọc nó liền khanh khách cười không ngừng, thật sự là vô cùng thú vị.”

Đại phu nhân nghe xong không khỏi mỉm cười, đối với lão ma ma bên cạnh nói:

“Nhìn một chút nha đầu này, ngược lại đem bảo bối của người ta trở thành đồ chơi thú vị rồi.” Vừa liếc nhìn ba con dâu của mình, như có điều suy nghĩ :

“Ta khi nào mới có thể có cái phúc khí kia đây.”

Ba cô con dâu yên lặng cúi đầu uống trà uống trà, méo miệng méo miệng. Lại ngồi một lát, đại phu nhân liền kêu tất cả mọi người tản đi, trở về các phòng.

“Ba vị chị dâu, Bái Nhi còn có việc phải đi trước.”

Đưa mắt nhìn đường bái nguyệt đi xa, Tạ Thanh Kiều rõ ràng cảm thấy giá trị cừu hận của người nào đó lập tức sẽ i đến đỉnh điểm. Vệ Tư Đình hướng phía Liễu Mạc Như khom lưng cũng mang theo nha hoàn trở về viện của đi.

Liễu Mạc Như đi một lát phát hiện Tạ Thanh Kiều ngoài ý muốn cùng nàng cùng đường, không khỏi có chút buồn bực:

“Làm sao muội cũng đi bên này?”

“Thanh Kiều có một chuyện nghĩ muốn phiền toái đại tẩu, này...” Tạ Thanh Kiều mặt lộ vẻ khó xử:

“Không biết đại tẩu bây giờ là có rỗi rảnh hay không?”

Liễu Mạc Như mặc dù không phải là người có lòng nhiệt tình, nhưng rất có ý thức trách nhiệm 1 người thân là trưởng tẩu, chỉ cần không phải việc vi phạm nguyên tắc nàng cũng sẽ tận lực giúp. Nhất là hôm nay người tới cầu xin nàng là người trong phủ liên tục an phận thủ thường Tạ Thanh Kiều, liền gạt đầu, cùng Tạ Thanh Kiều mang tới văn lẵng uyển của mình trò chuyện.

“Đại tẩu, Thanh Kiều lần này là muốn tìm mượn đại tẩu danh sách nha hoàn mới trước.”

“Gi?” Liễu Mạc Như nâng chung trà lên tinh tế ngửi, ung dung thanh tao lịch sự:

“Muội thiếu người sao?”

“Đại tẩu, đúng là thiếu người. Năm nay mùa hè lão phu nhân lại đưa vài bồn hoa cỏ đến trong phòng hoa của muội, trong phòng tổng cộng có sáu nha đầu thay nhau săn sóc nhưng thật sự là hoa nhiều người thiếu. Muội lược lược đếm chỉ riêng hoa lan có hai mươi bồn. Những hoa này đều thích chiều chuộng, vạn nhất ngài nào đó lão phu nhân muốn đến ngắm hoa nếu xảy ra điều gì sai sót, muội cũng không biết nên thế nào.”

Liều Mạc Như khẽ gật đầu, Tạ Thanh Kiều là người được lão phu nhân cho ngự dụng hoa đây là chuyện mọi người trong Đường phủ đều biết, lão phu nhân là một người thích hoa, phải thêm vài nha đầu sẵn sóc hoa không phải không có lý.

“Bất quá các phòng các viện không có nha đầu nào không dùng, Thanh Kiều muốn vậy cũng chỉ có thể tìm nha hoàn mới vào phủ. Bất quá...” Liều Mạc Như mặt lộ vẻ khó xử:

“Những nha hoàn này còn huấn luyện không có tốt, muội xem...”

“Đại tẩu khách khí.” Tạ Thanh Kiều cười nói:

“Trong viện các lão ma ma lớn tuổi đều là người có kinh nghiệm chỉ dạy các nha hoàn. Lại thêm nhóm nha hoàn năm nay đều là tẩu tự mình chọn lựa, phần lớn là người cơ trí hiểu chuyện tay chân nhanh nhẹn.”

Liều Mạc Như gật gật đầu: “Như vậy là tốt rồi, vậy ta sẽ kêu ma ma chọn cho muội 2 người nhé?” Thôi, gọi ma ma sao? Tạ Thanh Kiều vội vàng ngừng:

“Đại tẩu từ từ!”

Liều Mạc Như có chút buồn bực, chỉ nghe Tạ Thanh Kiều tiếp tục nói:

“Nếu như thuận tiện muội muốn chính mình đi xem, dù sao nha hoàn làm vườn cùng nha hoàn bình thường làm việc vất vả còn có chút bất đồng.”

Liều Mạc Như có chút hiểu: “Cũng đúng, nếu là kẻ không khéo chăm đem hoa chết muội sẽ trách đại tẩu ta mất. Như vậy đi, muội cùng ma ma đi, ta còn có những chuyện khác cũng không thể đi cùng giúp muội, Thanh Kiều không cần khách khí đi!”

“Không ngại không ngại!” Tạ Thanh Kiều liên tục xua tay:

“Thật sự là đa tạ đại tẩu.”

Liều Mạc Như hài lòng gật đầu, làm cho ma ma mang theo Tạ Thanh Kiều đi Nam Uyển.

Trải qua hành lang gấp khúc, Tạ Thanh Kiều hỏi:

“Ma ma, trong phủ chúng ta nha hoàn có danh sách sao?”

“Có có, sao có thể không có danh sách.” Lão ma ma vội vàng đáp trả.

“Kia... Những nha hoàn kia danh sách đều để ở đâu vậy?” Tạ Thanh Kiều hỏi 1 cách cẩn thận.

“Để lại tại trong phòng làm việc của Nam Uyển, nếu không tam thiếu phu nhân trước đi xem danh sách một chút?”

Tạ Thanh Kiều mừng rỡ, đây thật là giải đúng chỗ ngựa, liền vội vàng gật đầu:

“Dạ, Thanh Kiều đang lo như thế nào chọn nha hoàn đây, có danh sách thì sẽ dễ làm nhiều hơn.”

28. Chương 28:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Vừa đi vào Nam Uyển đã nhìn thấy vài đội nha hoàn tại ngoài trời luyện lễ nghi quy củ, mà mấy lão mục tử phụ trách đang ngồi ở trên ghế bành, núp ở dưới cây đa to uống trà cắn hạt dưa.

“Này... Ha ha, tam thiếu phu nhân phía bên ngài thỉnh.”

Tạ Thanh Kiều lơ đãng, theo lão ma ma đại tẩu phái tới tiếp tục đi lên phía trước, không lâu sau liền đến phòng nghỉ ngơi phòng. Lão ma ma vội vàng đẩy cửa ra, gọi ba bốn nha hoàn đem phòng lập tức quét dọn, đợi Tạ Thanh Kiều đi vào lại vội vàng đưa lên trà và trái cây. Nha hoàn này đã biết tam thiếu phu nhân muốn tới chọn người đi theo chủ tử thì nha hoàn luôn sống tốt hơn đi làm kẻ nô tỳ ở bếp, cửa nên nguyên một đám tay chân lạnh lẽo cực kỳ.

Hết thấy sẵn sàng sau, ma ma liền đứng cúi đầu ở một bên. Tạ Thanh Kiều yên lặng quét mắt một cái, ánh mắt cuối cùng nhìn giá sách trong phòng, từng dãy ghi rõ thời gian cùng địa điểm cảm thấy vui mừng quá đổi.

“Các cô đi ra ngoài trước, nơi này không cần các người chờ.” Tạ Thanh Kiều lại hướng phía lão ma ma gật đầu:

“Ma ma cũng không cần hầu ở chỗ này, Thanh Kiều không có khó hầu hạ như vậy, có nước trà là được. Ma ma mỗi ngày theo đại tẩu chắc hẳn cũng rất bận, ma ma cứ làm việc của mình là được.”

Bọn nha hoàn thất vọng liếc mắt nhìn nhau, còn là không thể làm gì đành đi ra ngoài.

Gặp bốn phía không có người, Tạ Thanh Kiều giả hoạt cười một tiếng lúc này đem tay vung lên cái ghế chuyển đến trước kệ sách, một quyển tìm ra. Danh sách bảy năm trước, Tạ Thanh Kiều ngón tay phải gáy sách rút cục tại một cái góc nhỏ tầng cao nhất tìm được rồi, lập tức rút ra. Tro bụi tràn ngập trong không khí Tạ Thanh Kiều bị sặc nện không được hít thở.

“Hô... Cuối cùng là lấy được.” Tạ Thanh Kiều chậm thở, đem cái ghế ngồi trước bàn đọc sách, vỗ vỗ bụi hết sức chuyên chú bắt đầu mở ra tìm kiếm tên người ở Tây Uyển viện.

“Tổng cộng có 20, rốt cuộc có mấy người là nhất đẳng cùng nhị đẳng nha hoàn đây?” Tạ Thanh Kiều buồn bực. Những gì trong sách chỉ ghi lại tên cùng số tuổi, không có viết lên đẳng cấp tương ứng. Nếu như muốn biết đẳng cấp chỉ sợ còn phải đi một chuyến phòng thu chi, nha hoàn không cùng đẳng cấp lương tháng tự nhiên sẽ khác, mà phát ra lương tháng lại là phòng thu chi. Tạ Thanh Kiều len lén chép lại hai mươi tên này, trong lòng lặng lẽ tự quyết định gì động tác kế tiếp: phòng thu chi trước mắt là Vệ Tư Đình đang giúp đại phu nhân quản lý, ai, xem ra mình phải đi báo phỏng một vị đại tẩu khác.

“Tam thiếu phu nhân, đây là trà quả mới.”

Một thanh âm tới khiến cho Tạ Thanh Kiều liền tranh thủ thả danh sách cũ xuống phía dưới:

“Cô là nha hoàn nơi nào, ngay cả gõ cửa cũng không biết sao?”

Nha đầu kia cả kinh, bị hù dọa vội vàng bưng khay quỳ gối xuống:

“Nô tỳ biết sai, nô tỳ biết sai. Nô tỳ vừa mới vào phủ còn không biết quy củ, thỉnh tam thiếu phu nhân thứ tội.”

Tạ Thanh Kiều xua tay: “Thôi thôi, để xuống rồi đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Nha đầu khom người, đang muốn cáo lui chỉ nghe Tạ Thanh Kiều đột nhiên nói:

“Chậm đã...” Nha hoàn kia không rõ chuyện gì dừng bước lại, sợ hãi ngẩng đầu.

“Đây...” Tạ Thanh Kiều cau lại lông mày, đi hướng nha đầu:

” Nhìn rất quen mắt, ta có phải hay không gặp qua em ở đâu rồi?”

“Nô tỳ liên tục ở tại Nam Uyển, chưa từng bước ra nơi này một bước.”

Tạ Thanh Kiều vòng quanh nha đầu đi một vòng, đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ:

“Ta nhớ ra rồi, em là nha hoàn ngày hôm đó theo mã khiến cho Tam thiếu gia bị kinh hãi!”

Một tiếng này, hù dọa người nọ phịch một tiếng quỳ xuống đất, không dám nói. Tạ Thanh Kiều chu mỏ, giọng của mình là có chút nghiêm khắc, liền ôn nhu nói:

“Em tên là gì? Hiện tại có được nói qua được phân đến chỗ nào trong phủ chưa?”

“Nô tỳ tên là Như nhi, chưa đi nơi khác.”

“Như nhi... Ừ...” Tạ Thanh Kiều như có điều suy nghĩ hỏi:

“Em biết chăm sóc hoa chứ?”

“Dạ biết, nô tỳ trước kia là bán hoa kiếm sống.”

“Được rồi, cứ như vậy, em đi xuống đi.” Tạ Thanh Kiều xua tay, Như nhi chậm rãi bò dậy gặp Tạ Thanh Kiều xác thực không có trách cứ ý năng, vội vàng lui ra khỏi phòng.

Qua một lát, thấy Tạ Thanh Kiều ra khỏi cửa phòng, nha hoàn vội vàng đi bắt lão ma ma. Không lâu sau, lão ma ma mang theo mấy cái lão mụ tử trước đây hỏi:

“Tam thiếu phu nhân có thấy nha hoàn nào làm thiếu phu nhân hài lòng không?”

Tạ Thanh Kiều nói: “Chọn chọn. Những nha hoàn này đều rất nghe lời, ừ... Không biết Như nhi kia thế nào, có phân đến nơi khác không?”

“Không có không có, chúng nô tỳ nếu được tam thiếu phu nhân chọn đi thật sự là có phúc khí.”

Lời này nghe được như thế nào không được tự nhiên như vậy, làm như Tạ Thanh Kiều mình tới chọn phi ấy. Trong lòng oán thầm, trên mặt vẫn như cũ mỉm cười:

“Đâu có đâu có, hai người nha hoàn này hôm nay hãy cùng ta trở về.”

Thôi, liền đi theo lão ma ma của Liễu Mạc Như làm một chút thủ tục tiếp nhận, lại hết lần này đến lần khác nói mấy lần cảm ơn mới trở về sân nhỏ của mình.

Hoa Hồng thấy sau Tạ Thanh Kiều đi theo phía sau hai khuôn mặt mới, không khỏi có chút kỳ quái. Tạ Thanh Kiều đối với nàng đơn giản nói qua, hoa hồng liền gọi 1 nhị đẳng nha hoàn đem hai người dẫn qua nhà trồng hoa.

Tạ Thanh Kiều uống một ngụm trà nghỉ ngơi chút ít, lúc này hoa hồng cầm lấy quạt hương bồ đứng ở bên cạnh nàng quạt. Tạ Thanh Kiều từ trong tay xuất ra danh sách hôm nay chép đưa cho hoa hồng:

“Em nhìn một chút, nơi này có những ai là nhất đẳng cùng nhị đẳng nha hoàn?”

Hoa hồng cẩn thận suy nghĩ một chút: “Thiếu phu nhân, những cái này em 1 người đều chưa từng nghe qua. Hoa hồng vào phủ năm năm, nha hoàn trong Đường phủ mặc dù không biết hết nhưng cũng biết không ít, nhưng là những cái tên này một đều chưa từng thấy qua.”

Tạ Thanh Kiều đem tờ giấy lại thả lại, thở dài: “Ai, em không biết cũng là phải, những nha hoàn này đều là vào phủ trước em.”

“Vậy chủ tử có thể đi hỏi một chút lão ma ma, các nàng đều là lão nhân trong phủ nên sẽ biết chút ít.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, lại nói:

“Hôm nay kêu em chuẩn bị mấy bể cá, em để vào chưa?”

Hoa hồng mặc dù không biết Tạ Thanh Kiều dụng ý là gì:

“Đã xong thưa thiếu phu nhân. Tổng cộng ba bể nước tại trong phòng thiếu phu nhân, phòng thiếu gia vài phòng bên cạnh.”

Tạ Thanh Kiều thoáng an tâm, tối hôm qua Đường Hạo Dương có giấc mơ kia khiến nàng không thể tiêu tan. Thêm nữa chính mình gần đây lại đang tra án hỏa hoạn bảy năm trước, càng thêm phải đề phòng. Lập tức dặn dò:

“Thêm hai bể nước, phòng nha hoàn một cái, ngoài thư phòng thiếu gia một cái. Mùa hè đến, khí trời nóng bức vạn nhất nước lửa là to chuyện

Hoa hồng cảm thấy có đạo lý, lập tức nói:

“Dạ, em sẽ liền phân phó. Cũng may trong sân chúng ta có một ao sen, những ngày này cũng không thấy nóng bức lắm, em lại thấy nơi khác trong phủ đám nha hoàn viện khác đều nói rất nóng, hân không thể ngâm mình trong nước.”

Tạ Thanh Kiều lắc lắc đầu nhin không được cười lên, tính cũng là muốn mở hăm băng, thật sự là vô cùng hoài niệm điều hòa trước kia a. Bận rộn một ngày, lại đi nhà trồng hoa nhìn một chút hai nha hoàn mới tới phát hiện thấy cái hướng dẫn đã làm cho họ thuần thực chăm hoa, rất nhanh liền thích ứng với công việc nhà trồng hoa Tạ Thanh Kiều cảm thấy rất là hài lòng, thần nhiên tự đắc đi ăn cơm tối.

Đến lúc đêm khuya cả hoa viện im ắng một mảnh, chỉ có ánh trăng sáng mờ rơi trên mặt đất. Từ xa nhìn bóng cây cao thấp không đều, thế nhưng thêm vài phần cảm giác âm trầm.

Bọn nha hoàn ở phòng bên cửa kéo kệt kéo kệt một tiếng bị đẩy ra, một bóng người nhanh chóng chạy ra ngoài. Bốn phía nhìn quanh một chút rồi lập tức dọc theo bóng cây chạy, đến cửa nghe thấy tiếng mèo kêu sau, mới cẩn thận đi ra ngoài. Mới vừa đi vài bước, đã bị một bóng đen khác nhanh chóng kéo đến chỗ tối. Hai người trò chuyện với nhau, chỉ nghe âm thanh một người tuổi còn trẻ nói:

“Không nghĩ tới dễ dàng như thế này đã đến bên cạnh cô ta, xem ra chủ tử trước đã đánh giá quá cao cô ta!”

Lúc này, giọng nói là lớn tuổi nói: “Tâm chuyển biến như xoay thuyền vạn năm, lần trước cháu không có thiêu chết nàng ta, ta thấy nơi này khắp nơi đều là bể cá nàng ta nhất định nổi lên phòng bị, cháu phải cẩn thận.”

“Yên tâm, Như nhi biết xử sự.” Nha hoàn mặt âm trầm nói:

“Cô ta hôm nay đi Nam Uyển, nói là chọn nha hoàn nhưng tám phần là muốn đi tìm danh sách nha hoàn đã từng ở tại Tây Uyển viện.”

“Ừ, chủ tử đã biết.” Giọng lớn tiếp tục nói:

“Bất quá chỗ danh sách đó chỉ có tên cùng số tuổi, muốn biết kỹ lưỡng hơn chỉ có đi phòng thu chi. Đây cũng là điều chủ tử để cho ta tới nói cho cháu.”

“Chủ tử là muốn cháu... ?” Như nhi như có điều suy nghĩ nhìn người nọ, chỉ nghe người nọ:

“Hành sự tùy theo hoàn cảnh là được, thời gian là lâu dài. Nên cháu ngàn vạn lần không được bại lộ mình, đừng quên Tạ Thanh Kiều bất quá là 1 hòn đá nhỏ trước mắt chúng ta, chủ tử chủ yếu muốn diệt trừ chính là...”

“Đường gia Tam Thiếu gia!” Như nhi thần nhiên cười:

“Như nhi hiểu. Thỉnh chủ tử yên tâm, Như nhi nhất định sẽ thật tốt làm việc.”

“Tốt lắm, liền như vậy, cháu mau đi trở về.”

Người nọ xoay người muốn đi, Như nhi có chút thất vọng, không khỏi hô:

“Cô cô... cháu...”

Lời nói chưa xong người nọ nhanh che miệng của nàng:

“Dặn dò cháu mấy trăm lần tại Đường phủ phải kêu ta là ma ma, chúng ta là không biết nhau, hiểu chưa? “

Như nhi ủy khuất gật gật đầu

“Mau trở về!”

“Vâng.”

Một cơn gió nhẹ phiêu đảng trên không trung, dưới ánh trăng lại là yên tĩnh một mảnh, ngẫu nhiên có vài tiếng ếch kêu thoáng qua rồi biến mất. Tạ Thanh Kiều ở trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng dứt khoát ngồi dậy, lấy tay quạt đi đến bên cạnh bàn châm trà uống nước.

“Cổ đại mà cũng nóng như vậy.” Tạ Thanh Kiều cầm quạt hương bồ:

“Đại phu nhân rót cuộc muốn khi nào thì mới bằng lòng mở hầm băng đây, ai, thật là muốn uống nước ô mai a.”

Càng nghĩ càng cảm thấy nóng, dứt khoát đem cửa sổ đẩy ra dựa ở bên cạnh cửa gió thổi một lát mới phát giác được lạnh xuống. Đầu thanh tỉnh một lát, liền nghĩ ngày mai đi chỗ Vệ Tư Đình xem một chút danh sách phòng thu chi sao? Không được không nên, mới đi chỗ Như đại tẩu không đến một ngày lại đi tới 1 đại tẩu nữa sợ là Tạ Thanh Kiều nàng cũng nghĩ không ra cái cớ gì đến. Nói trở lại, rốt cuộc phải dùng cớ gì mới có thể đi đến phòng thu chi đây?

Tạ Thanh Kiều buông lỏng cái cảm trầm tư thật lâu, đột nhiên trong lòng nhếch miệng cười một tiếng:

“Đại ca! Liền nhờ vào đại ca! Hắc hắc.”

29. Chương 29:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tối hôm qua sau nửa đêm xuống một trận mưa, giọt mưa như quét đi cái nóng gắt liên tục mấy ngày, ngay cả không khí đều có vẻ tươi mát hơn rất nhiều. Tạ Thanh Kiều không đếm xỉa tới tu bổ bồn hoa trên bàn, con mắt thỉnh thoảng hướng cửa nhìn lại. Một thân ảnh xanh biếc từ ngoài cửa vội vã chạy tới, mang theo chút ít thở gấp:

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, em..em nghe được.”

“Đừng nóng vội, trước uống nước đi.” Tạ Thanh Kiều giúp hoa hồng lấy 1 chén trà lạnh, hoa hồng uống một hơi cạn sạch hiển nhiên là rất khát. Lau miệng lại thuận một lát khí, nói:

“Em từ chỗ đại thiếu gia biết được, đại thiếu gia sẽ ở qua tết Trung Nguyên mới đi. Chuyện như vậy chỉ có Đại thiếu phu nhân cùng chi thứ hai biết.”

“Gi?” Tạ Thanh Kiều để xuống cây kéo, rất là hiếu kỳ:

“2 vị đại tẩu có gì phản ứng?”

Hoa hồng mở ra tay: “Đại thiếu phu nhân vẫn là như cũ, đại thiếu gia phải đi ngài ấy cũng không có biện pháp, chỉ có chờ.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, Liễu Mạc Như đích xác là tính tình như vậy, tiểu thư khuê các tự tôn cùng kiêu ngạo muốn lưu lại lòng tướng công khiến cho chị ấy luôn thấp phần mâu thuẫn.

“Bất quá...” Hoa hồng có chút buồn bực:

“Chi thứ hai ngược lại là có chút kỳ quái, nha hoàn mới vừa mới tiến phủ liền tra xét sổ sách nhiều lần, lúc này mới vài ngày lại đi mấy lần phòng thu chi.”, bám vào bên tai Tạ Thanh Kiều nói nhỏ:

“Trong phủ nha hoàn cùng gia đình như vậy, ngài ấy lần này vì tại trước mặt đại phu nhân tranh công thật sự là làm quá năng suất.”

Tạ Thanh Kiều không cho là đúng: ” Vị này là một người rất thông minh, chớ đem tẩu ấy nghĩ đơn giản như vậy.”

Hoa hồng đem cây kéo đưa cho Tạ Thanh Kiều, lại thay đổi một chậu hoa sơn trà nói:

“Thiếu phu nhân có gì giải thích?”

” Hoa muốn hấp dẫn người khác thì nhất định phải khoe ra bộ phận đẹp nhất.” Tạ Thanh Kiều tiếp nhận cây kéo, thuần thực đem cành khô héo, ốm yếu của hoa sơn trà cắt đi:

“Nhìn một chút xem như vậy hoa liền mọc đi ra.”

Hoa hồng cau mày, suy nghĩ hồi lâu lại lắc lắc đầu:

“Thiếu phu nhân, ngài cứ liền thẳng.”

Tạ Thanh Kiều mỉm cười: “Cả trong phủ ai cũng biết đại gia trong phủ ở không dài, nhất định là muốn tại thời gian ngắn nhất làm cho đại thiếu gia lưu lại ấn tượng sâu nhất, em thấy sao?”

Hoa hồng gật gật đầu. Tạ Thanh Kiều tiếp tục nói:

“Đại thiếu gia xuất phủ, vô luận là đi làm cái gì một chữ tiền không thể thiếu!”

Hoa hồng bưng tỉnh đại ngộ:

“A, em hiểu được. Hiện tại đại phu nhân cho chi thứ hai giúp đỡ quản lý phòng thu chi, chi thứ hai lợi dụng cơ hội này để khiến cho đại gia lấy thêm được bạc nhiều hơn trước khi, như vậy thiếu gia liền có thể nhớ kỹ ngài ấy. Chi thứ hai muốn phô ra sức mạnh...đó chính là bạc!”

Tạ Thanh Kiều hài lòng cười một tiếng, bồn hoa cắt xong. Kêu bọn nha hoàn đem bồn mang đi, sửa sang y phục hướng hoa hồng:

“Đại thiếu gia hiện tại ở nơi nào?”

“Nghe phòng lớn bên kia nói là xuất phủ xem kịch hát thì phải.”

“Cái sân khấu nào đây?”

Hoa hồng lắc lắc đầu:

“Em cũng không rõ. Đại thiếu gia không thích người khác theo chân thiếu gia, mỗi lần ra cửa cũng sẽ không dặn dò rõ ràng.”

Tạ Thanh Kiều suy nghĩ một chút, vỗ vai hoa hồng:

“Thay quần áo xuất phủ một chuyến. Lần trước lão phu nhân muốn ta mang bánh từ Vương chưởng quỹ lần này chúng ta hãy mang về cho lão nhân gia.”

Hoa hồng ngẫm hiểu, vội vàng nói:

“Vâng.” Suy nghĩ một chút lại hỏi:

“Kia thiếu gia thì sao?”

Tạ Thanh Kiều nháy mắt mấy cái: “Chàng đương nhiên cũng cùng nhau đến.”

“A, nương tử nàng thật tốt.” Đường Hạo Dương vừa lòng thỏa mãn kéo tay Tạ Thanh Kiều. Một canh giờ trước nương tử tìm đến hắn, vốn là cho rằng lại là tới kiểm tra công khóa của hắn, không nghĩ tới lại là đến dắt hắn tới chỗ đại phu nhân thỉnh cầu ra cửa. Cũng may mấy ngày nay, bởi vì con lớn trở về nhà, tẩu tẩu lại đem phòng thu chi quản lý ngay ngắn rõ ràng, nên đại phu nhân tâm trạng quả thực không sai, cũng liền đáp ứng.

“Nương tử, chúng ta đi nơi nào chơi?” Ừ, tây phố có một phố đồ cổ, xem thật tốt, túy tiên giống như lại ra món ăn mới muốn đi nếm thử, nhà Hoa đại nương rượu mùi vị không tệ. Ai nha nha, rất nhiều nơi muốn đi, Đường Hạo Dương vẽ mặt chờ đợi nhìn nương tử bên cạnh, chỉ nghe nàng điềm nhiên hỏi:

“Chúng ta đi trước nghe kịch được hay không?” Đường Hạo Dương lập tức suy sụp hạ mặt? Nghe kịch? Hoạt động đó không hề thú vị a!

Tạ Thanh Kiều vẽ mặt ủy khuất: “Nương tử tháng này lương tháng đều dùng hết rồi, Hạo Dương muốn ăn chơi sợ là không có cách nào mua.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Nương tử thật đáng thương, khó trách gần đây tính tình không tốt, thì ra là không có tiền. (L: ha ha)

“Hạo Dương thì ra là muốn đến những chỗ kia, vậy mọi khi đều là ai mua đưa cho chàng nào?”

Đường Hạo Dương lệch nghiêng cái đầu, trước mắt đột nhiên sáng lên :

“Đại ca!”

Tạ Thanh Kiều mỉm cười gật đầu, xem, Đại ca, đây cũng không phải là một mình em dâu nghĩ muốn tìm anh chồng, cả em trai ruột thịt cùng một mẹ sinh ra cũng muốn tới tìm anh a.

“Trước kia Đại ca hay đi nghe kịch ở đâu?”

“Này... để ta suy nghĩ đã.” Đường Hạo Dương cau lại lông mày:

“A, là gánh hát ở Ung Hòa đường. Ta nhớ được Đại ca nói chỗ đó rất thanh tĩnh, mặc dù là gánh hát rong nhưng giọng lại rất hay.”

Tạ Thanh Kiều rất là đồng ý, dựa theo Đại ca cá tính yêu văn nghệ đó đúng là sẽ thích khúc mục, lời kéo Đường Hạo Dương hướng đường Ung Hòa đi đến. Ngõ quanh co khúc thật đúng là khó tìm, liên tiếp tìm mấy người hỏi, cuối cùng là mò tới cửa gánh hát rong.

Cửa chính mở ra bên trong đã truyền đến thanh âm hát khúc, Tạ Thanh Kiều lặng lẽ đi vào. Bên trong là khu vườn rộng, cách đó không xa bày biện 1 cái đài, dưới bàn vài bàn ghế dựa người nghe khúc không ít. Cho nước trà tiền liền tìm chỗ ngồi xuống, từ từ tìm kiếm thân ảnh Đại ca.

“Kỳ quái, Đại ca không ở chỗ này.” Tạ Thanh Kiều có chút nhụt chí, Đường Hạo Dương đã sớm không muốn nghe ca kịch, vội vàng nói:

“Không chừng Đại ca đi địa phương khác, ừ, Đại ca nhất định là đi túy tiên ăn cơm, chúng ta cũng đi.”

Thở dài, bắt đầu gật đầu. Hai người mới vừa muốn đứng lên, một người lên đài, thân ảnh, ánh mắt kia...

Tạ Thanh Kiều khó khăn nuốt nước miếng, bất động thanh sắc thanh nói:

“Hạo Dương, kia không phải đại ca đúng không?”

Đường Hạo Dương nháy mắt mấy cái: “Nương tử, phía trên kia đúng là Đại ca, nương tử nàng hoa mắt sao? Ta đi gọi một tiếng...”

“Đừng!” Tạ Thanh Kiều vội vàng kéo hần lại, nếu để cho người ta biết rõ đường đường là Đường gia Đại thiếu gia ở trên đài làm con hát diễn hí khúc trực tiếp sẽ làm cho người trong Đường phủ gào thét quá.

Một khúc hát mà thôi, hai người lén lút chạy tới hậu trường, đúng lúc gặp được Đường Hạo Nhiên cùng 1 người khác nói chuyện phiếm, thần thấy kia là mọi người nhìn ra được bên trong rất mờ ám.

Một tiếng ho khan mất tự nhiên chọc cho hai người rớt rít ghé mắt.

Đường đại gia cả kinh: “Này... 2 em?” Tạ Thanh Kiều cười khan. Người kia thấy trong lòng có chút nghi hoặc:

“Mọi người quen biết?”

“Không, không biết.” Tạ Thanh Kiều vội vàng xua tay:

“Vừa rồi vị tiên sinh này hát rất tốt, tương công của ta liền muốn tới khen thưởng ít ngân lượng thôi.”

Người kia gật gật đầu, cũng không nói nhiều, ngay sau đó lên đài. Gặp bốn phía không người nào, Tạ Thanh Kiều vội vàng tiến đến bên cạnh Đường Hạo Nhiên, Đường Hạo Nhiên đột nhiên hướng lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt nghiêm túc:

“Ta biết rõ 2 đứa muốn tới làm cái gì, ta sẽ không từ bỏ.”

Tạ Thanh Kiều chỉ cảm thấy vẻ mặt khác hẳn:

“Đại ca, ngài hiểu lắm. Đây... con người ai không có điểm tốt, diễn hí khúc ích thân và tâm khỏe mạnh, Hạo Dương cùng em dâu đây tuyệt đối ủng hộ đại ca!”

Đường Hạo Nhiên có chút buồn bực:

“2 đứa là làm sao tìm được tới?”

Tạ Thanh Kiều nhìn chung quanh, thấp giọng nói:

“Nói ra rất dài.... chúng ta trước tìm một chỗ an tĩnh sau đó nói chuyện.”

“Đường ... hạo... dương...”

Một âm thanh âm trầm vang lên, hù dọa Đường Hạo Dương vội vàng hướng bên cạnh Tạ Thanh Kiều dựa. Đường Hạo Nhiên mặt không đổi nhìn người đệ đệ này của mình thế nhưng bán đứng mình. Quả nhiên, con người lấy vợ cũng sẽ có khuynh hướng sợ vợ.

Tạ Thanh Kiều gấp cho tướng công mình thức ăn, an ủi. Bởi vì nhanh đến giờ cơm trưa ba người liền tới túy tiên gọi một cái gian, coi như là tránh được mấy người râu ria.

“Hai đứa bọn em tìm ta có chuyện gì?” Mặt quay về phía em trai cùng em dâu Đường Hạo Nhiên cũng không vòng quanh, đi thẳng vào vấn đề.

Tạ Thanh Kiều cười hắc hắc:

“Đây là...” Liền tiến đến bên cạnh Đường Hạo Nhiên thấp giọng nói.

“Mượn bạc?!”

Đường Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn Tạ Thanh Kiều, nàng vẻ mặt trịnh trọng. Cũng đúng, chuyện như vậy đúng là không thể cùng nói với đại phu nhân, dù sao cũng là việc riêng của nhà Tạ Thanh Kiều.

“Được, ngày mai ta đi phòng thu chi dùng danh nghĩa của ta lấy hai trăm lượng, bất quá đệ muội cũng phải cùng cha nói rõ ràng, ngàn vạn lần đừng chơi nữa.”

Tạ Thanh Kiều gật đầu liên tục, trong lòng lặng lẽ nói:

“Cha, xin lỗi mượn tên của ngài a.”

“Kia... chuyện ngày hôm nay...”

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?” Tạ Thanh Kiều vẻ mặt mờ mịt.

Đường Hạo Nhiên gật gật đầu, cái cô em dâu này rất biết cư xử. Lúc này Tạ Thanh Kiều lại nói:

“Đại ca, ngày mai đại ca đi nói bạc em có thể đi cùng hay không?”

Đường Hạo Nhiên suy nghĩ một chút cảm thấy không có gì, cũng liền gật đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Hạo Nhiên liền tìm cái đồ chơi cho cho Đường Hạo Dương rồi dẫn theo 2 người em này, rồi, hai người lại thuận đường cùng đi phòng thu chi.

Mới vừa vào cửa phòng thu chi hông chỉ thấy Vệ Tư Đình ngồi ở chỗ bàn đá thêu hoa cách không xa ngẩng đầu thấy Đường Hạo Nhiên lập tức yêu kiều đứng dậy. Tạ Thanh Kiều thầm nghĩ Vệ Tư Đình tin tức thật đúng là linh thông.

Linh thông 1 lát Tạ Thanh Kiều nói:

“Chắc hẳn Đại ca cùng chị dâu có nhiều chuyện cần nói, đệ muội sẽ không quấy rầy, để bọn nha hoàn dẫn đường là được rồi.”

Vệ Tư Đình cảm kích gật đầu, lập tức gọi nha hoàn mang Tạ Thanh Kiều đến khó phòng. Đến khó phòng, chỉ thấy Lý bá phòng thu chi ngồi ở chỗ kia không ngừng viết viết tính tính.

Tạ Thanh Kiều cầm lấy chứng từ của Đường Hạo Nhiên viết đưa cho hắn, Lý bá ở trên sổ sách ghi chép một khoản:

“Tam thiếu phu nhân, ngài trước ngồi, bạc đợi lát nữa liền đưa tới cho ngài.”

“Lý bá không cần khách khí, ta là còn là lần đầu tiên đến khổ phòng đây.” Tạ Thanh Kiều uống trà:

“Nghe nói trong phủ mọi thứ chi vào ra đều là ngài quản?”

“Cười cười, lão nhân bất quá là người chấp bút, đều là công lao của đại phu nhân.”

“Nha.” Tạ Thanh Kiều gật đầu. Đứng người lên tại phòng thu chi trong từ từ đi dạo:

“Kia lương tháng các phòng phát ra, đều có ghi lại?”

Lý bá thật thà phúc hậu cười nói:

“Đó là đương nhiên từ cả việc trong phủ bày yến tiệc, đến lương tháng nha hoàn, người hầu một cái đều ghi chép rõ ràng. Đường gia có đại nghiệp lớn, nên há có thể là sổ sách lung tung.”

“Lương của nha hoàn ghi chép đều ở nơi nào?”

Lý bá đi đến một hàng, chỉ vào tầng thứ ba: “Đều ở trong. Tam thiếu phu nhân là muốn nhìn thu chi trong viện của mình?”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu: “Trước đó vài ngày viện ta có 2 nha hoàn mới tới.” Nhìn xem Lý bá chậm chậm rút ra sổ sách, Tạ Thanh Kiều thừa cơ hỏi: “Những sổ sách này chẳng lẽ cũng có chú ý ghi?”

“Đương nhiên, những cái này đều là dựa theo năm xếp hàng, cũng không thể làm rối loạn trình tự.”

“Nha...” Tạ Thanh Kiều không yên lòng gật đầu, ánh mắt đã bay tới lối vào.

“Ừ, tam thiếu phu nhân, đây là nha hoàn vào phủ năm nay chính là viết ở đây.” Lý bá chỉ, Tạ Thanh Kiều nói:

“Để ta tự mình xem, vừa rồi thấy Lý bá còn có chút sổ sách không có tính xong, cũng không nhọc đến phiên Lí bá.” Lại ngay sau đó nói:

“Ta liền ở nơi này xem, sẽ không đi loạn.”

Lý bá gật gật đầu, đem sổ sách đưa cho nàng, thấy Tạ Thanh Kiều đứng là liền đứng ở bên cạnh, an tâm trở lại cái bàn của mình tiếp tục tính sổ.

Tạ Thanh Kiều trộm nhìn hẩn một cái, không tiếng động di chuyển, trong lòng lặng lẽ đếm lấy năm rốt cục tay mất lạnh lẽ đem sách bấy năm rút ra, nhanh chóng liếc nhìn.

Cũng may mấy ngày nay tên hai mươi người kia Tạ Thanh Kiều đã nhớ rõ thuộc lòng, giờ phút này lại càng đọc nhanh như gió, còn phải cố chú ý động tĩnh chung quanh.

“Đệ muội, bạc lấy ra chưa?”

Một thanh âm bức mình truyền đến, Tạ Thanh Kiều liền tranh thủ đem sổ sách nhét trở về, liền tục đáp:

“Lập tức là có rồi.”

Tư bưng hộp gỗ ngân lượng đưa cho nàng, Tạ Thanh Kiều cầm trong tay sổ sách năm nay trả lại cho Lý bá, nói cảm ơn liền đi ra ngoài. Đến ngoài cửa, chỉ thấy Đại ca vẻ mặt không kiên nhẫn, Tạ Thanh Kiều đầy lòng buồn bực. Đường Hạo Nhiên rốt cuộc là làm sao lại không thích nương tử trong nhà chứ? Theo lý hai vị đại tẩu này dung mạo tài năng đều là nhất, tính tình cũng tốt thật chẳng lẽ như hoa đại kia mê sảng rồi? Tạ Thanh Kiều trong lòng thầm nghĩ thanh quan cũng khó khăn trong việc nhà, nàng cũng chỉ biết không nên hỏi nhiều là tốt hơn.

Cầm bạc trở lại viện của mình, Tạ Thanh Kiều lập tức đem tờ giấy trước mình ghi danh sách lấy ra. Tại Tây Uyển viện tổng cộng có một nhất đẳng nha hoàn, hai nhị đẳng nha hoàn đều là thuộc sở hữu trong phòng đại phu nhân.

Móng tay không ngừng gõ tờ giấy tên nhất đẳng nha hoàn

“Hạnh mai...” Tạ Thanh Kiều thanh trầm trầm, chỉ nghe ngoài cửa bạch một tiếng, một tiếng chày đồng từ trong tay một nha hoàn rơi xuống.

30. Chương 30:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều tha cho nha hoàn có thâm ý nhìn trước mắt vội vội vàng vàng đem chày đồng nhặt lên, hướng phía nàng xin lỗi rồi lập tức xoay người, Tạ Thanh Kiều đem nàng gọi lại, nha hoàn kia vẻ mặt hoảng sợ cẩn thận đi tới.

Cẩn thận đánh giá nàng, bất động thanh sắc xuất ra hộp phấn son trong tay đặt lên bàn, nha hoàn kia toàn thân mất tự nhiên khẽ run run. Tạ Thanh Kiều không lộ thần sắc gần từng chữ:

“Hạnh mai? Em biết người này?”

Nha hoàn kia run lợi hại hơn, cắn chặt môi, mặt xám như tro. Cả căn phòng âm u yên tĩnh, chỉ có ngoài cửa sổ không ngừng vang lên tiếng ve kêu ở bên tai. Trong phòng không khí bình tĩnh trôi qua, phảng phất chỉ cần một hơi thở có thể đánh vỡ hết thảy.

Tạ Thanh Kiều dựa ngồi ở trong ghế nghiêm sắc mặt, thanh âm trầm thấp:

“Trong 1 phủ lớn hàng năm cũng sẽ có vài nha hoàn vô cớ biến mất, cũng không có ai sẽ để ý. Dù sao điều này thật sự là quá bình thường, người nghe được cái không nên nghe, thấy cái không nên nhìn nhất định sẽ phải biến mất.”

Nha hoàn không khỏi mắt tròn tròn mắt, miệng mở rộng. Làm sao bây giờ, nàng cũng sẽ cùng Hạnh mai sẽ biến mất? Vốn tưởng rằng trong viện của Tam thiếu là một nơi yên lặng không tranh quyền thế vì cái gì đến nơi này.... đều bảy năm, nàng gắng cẩn thận an phận thủ thường, lại vẫn không thể giữ lấy mạng sống sao?

Tạ Thanh Kiều mắt lạnh nhìn thần sắc của nàng không hề nói. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng ngời chói mắt, trong phòng lại hoàn toàn yên tĩnh. Dòng mồ hôi từ trán tràn ra không lâu sau sau lưng nha hoàn kia bị mồ hôi làm ướt một mảnh.

“Nô tỳ...”

Phảng phất qua một quang năm, âm thanh như con muỗi run rẩy vang lên, cuối cùng mở miệng.

“Nô tỳ...” Nhìn Tạ Thanh Kiều, nhìn không ra nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì:

“Nô tỳ tên là A Nguyệt,... Đúng là biết Hạnh Mai tỷ tỷ.”

Trong phòng lúc sáng lúc tối tựa hồ có thể chứng kiến hạt bụi trong ánh sáng chiếu tới. Tạ Thanh Kiều ngồi ở chỗ thoáng mát:

“Bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

A Nguyệt bộ dạng phục tùng, từng chữ từng câu nói :

“Bảy năm trước, khi nô tỳ vừa mới tiến phủ là Hạnh Mai tỷ tỷ mang theo nô tỳ dạy cho quen với quy củ trong phủ. Bọn nô tỳ cùng nhau là nha hoàn trong phòng đại phu nhân. Có một ngày ban đêm, Hạnh Mai tỷ tỷ đột nhiên nói mình sống sẽ không lâu. Về sau, tỷ ấy bởi vì đánh nát bình hoa trong phòng đại phu nhân bị phạt đến Tây Uyển viện.” A Nguyệt liếc trông mắt đang sưng sờ nhìn mặt đất, phảng phất từng chữ nói đều rất gian nan:

“Nô tỳ nhớ được, đó cũng là trước tết Trung Nguyên bảy năm trước, trong phủ cơ hồ tất cả mọi người trong phủ đều tới trong ao thả hoa đăng. Nhưng trước đó vài ngày Hạnh Mai tỳ tỳ bị

phong hàn, đêm đó nô tỳ liền cầm chút ít thuốc đi đến Tây Uyển viện, khi nô tỳ tới!...” A Nguyệt nhú chặt lông mày, liếc mạng cắn môi:

“Tây Uyển viện thế nhưng có hỏa hoạn, nha hoàn trong phòng liềm mạng hô cứu mạng nhưng không có một ai đi cứu hỏa. Nô tỳ lúc ấy liền sợ ngây người, vội vàng chạy về kêu người, nhưng là... là, đã là quá chậm.”

A Nguyệt đã khóc không thành tiếng, phảng phất cảnh tượng bảy năm trước dần dần tái hiện. Đầy trời là lửa, tiếng gào thét lớn, nhưng lại không có một ai trốn được ra.

Tạ Thanh Kiều hạ mí mắt, A Nguyệt đột nhiên rất là kích động:

“Tam thiếu phu nhân, kỳ thật hạnh Mai tỳ là cố ý ném vụn bình hoa của phu nhân.” Còn nghĩ cái gì, nghe rồi lại há hốc mồm không nói, trong mắt một hồi hoảng loạn tựa hồ sợ hãi cực độ cái gì đó.

“Em đã đến mức này... thì có gì nói không dứt khoát nói xong chứ?”

Lời này giống như roi quất tại trên người, A nguyệt thật sâu thở đi đến bên cạnh Tạ Thanh Kiều, liềm mạng bình tĩnh nội tâm:

“Có một lần Hạnh Mai tỳ uống rượu say bị nô tỳ bắt gặp, nàng đối với nô tỳ nói nếu như tỳ ấy tiếp tục lưu lại bên cạnh đại phu nhân chỉ có một chữ chết, cho nên tỳ ấy phải nghĩ biện pháp rời đi. Về sau Hạnh Mai tỳ trong lúc uống rượu say mê sảng thấy nói...lời nói khiến cho nô tỳ...nô tỳ không tin, Hạnh Mai tỳ nhất định là bị.....”

“Người kia rốt cuộc là... cái gì?”

A Nguyệt sợ hãi nhìn Tạ Thanh Kiều, mặt như màu đất, ấp úng không dám nói. Tạ Thanh Kiều nghiêm mặt nín thở, gần từng chữ:

“Cùng Tam thiếu gia có quan hệ?”

A Nguyệt thở hổn hển, mắt tự nhiên gật đầu:

“Hạnh Mai tỳ tỳ là nha hoàn phụ trách chiếu cố Tam thiếu gia, đại khái là tại trước tết Trung Nguyên một tháng, Tam thiếu gia đột nhiên bị bệnh điên, gặp người liền đánh thiếu chút nữa ngay cả lão phu nhân đều bị đánh thương. Đại phu nhân phi thường tức giận, trong phòng tất cả nha hoàn của thiếu gia toàn bộ bị đòn. Về sau có lang trung nói Tam thiếu gia là ăn điểm tâm có hương thảo dẫn tới phát điên khủng. Mà điểm tâm kia đúng là Hạnh Mai tỳ làm.”

Tiếng nói nói xong,...A nguyệt kinh hoàng sợ hãi len lén ngược mắt nhìn Tạ Thanh Kiều, vẫn như cũ là bộ dáng không vui không buồn, cả căn phòng lần nữa lâm vào yên lặng.

Qua một lúc lâu, Tạ Thanh Kiều cuối cùng mở miệng:

“Ngày đó người ban đêm giả trang nữ quý có phải hay không là em?”

A Nguyệt dứt khoát gật đầu.

Tạ Thanh Kiều hơi híp mắt, có chút khó hiểu:

“Em đã giả trang nữ quý đem ta dẫn tới Tây Uyển, chắc hẳn mục đích vì muốn ta tìm ra chuyện hỏa hoạn năm đó, em vì sao không trực tiếp nói cho ta biết?”

A Nguyệt mím môi, nhẹ giọng nói: “Nô tỳ sợ hãi.”

Sợ hãi? Một mặt muốn bắt được kẻ ra tay năm đó, một mặt lại sợ hãi đem mạng của mình sẽ mất, thật sự là nha hoàn mâu thuẫn a.

“Vì cái gì?” Tạ Thanh Kiều nhất quyết không tha, tiếp tục truy vấn:

“Chuyện xảy ra bảy năm, em vì sao trước kia không làm, trước đã không sao hết lần này tới lần khác chọn lúc bây giờ?”

A Nguyệt quỳ xuống: “Bẩm thiếu phu nhân, nếu như không phải là A nguyệt tại phòng bếp của Tam thiếu gia phát hiện có Mật Hương Thảo, A nguyệt chỉ sợ cả đời cũng sẽ không dám.”

“Mật hương thảo? !” Tạ Thanh Kiều trợn to hai mắt:

“Nó hiện tại ở nơi nào?” Thì ra là nha hoàn này là sợ bị kịch tại trên người Hạnh mai tái diễn đến mình.

“Nô tỳ, nô tỳ đã đem nó lạng lẽ đốt, cái mật hương thảo này tuyệt đối không phải là nô tỳ mang đến! Thiếu phu nhân minh giám!”

Một dòng ớn lạnh bao phủ khắp Tạ Thanh Kiều, thì ra là kẻ ra âm mưu cách nàng gần như vậy, nếu như không phải là nha hoàn này vì tự vệ, nếu như Đường Hạo Dương lần nữa ăn nhầm mật hương thảo... Tạ Thanh Kiều không rét mà run. Nhưng là... Tạ Thanh Kiều đến chết đều sẽ không quên sự kiện kia:

“Ngoại trừ đêm đó em giả trang nữ quý ra ngoài, em có đi qua Tây Uyển chưa?”

A Nguyệt lắc đầu: “Dạ, không có.”

Tạ Thanh Kiều nâng lên cằm của nàng chống đỡ đầu mình, lạnh lùng nói:

“Nếu như nói lời thực mới có thể còn sống!”

“Thật không đến.” A Nguyệt gian nan lắc đầu, tam thiếu phu nhân đây là muốn bóp chết nàng sao:

“Nếu như không phải là phát hiện mật hương thảo, nô tỳ cả đời cũng sẽ không cũng không dám đi Tây Uyển.”

Tay dần dần buông ra, A nguyệt cúi đầu xuống vội vàng há mồm thở dốc. Tạ Thanh Kiều mắt lạnh nhìn nàng:

“Nếu như em còn muốn sống mà nói chuyện ngày hôm nay coi như cái gì cũng không có phát sinh.”

A Nguyệt đầu như bầm tỏi, đợi Tạ Thanh Kiều phát phát tay, mang theo một thân sợ hãi gấp rút lui ra ngoài.

Ngoài cửa sổ một hồi gió lạnh thổi qua, dưới mái hiên chuông gió nhẹ rung động. Tạ Thanh Kiều ngã vào xích đu giữa đầu nhắm mắt, trong đầu một mảnh trống không. Bảy năm trước, Đường Hạo Dương mới mười bốn tuổi rồi cuộc xảy ra chuyện gì mà lại sẽ đối với 1 đứa trẻ mười bốn tuổi ra tay đây? Đường Hạo Dương, chàng trước diên ngốc rồi cuộc làm cái chuyện gì khiến người người oán trách để cho người khác đối với chàng thống hận như thế, không chết không thôi? Tạ Thanh Kiều cười khổ, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Tết Trung Nguyên lập tức sẽ đến, từng mảnh, từng cơn bất an giống như dây leo kéo dần dần siết chặt trái tim Tạ Thanh Kiều, chẳng lẽ hỏa hoạn bảy năm trước lại lại lần nữa tái hiện sao?

31. Chương 31:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tết Trung Nguyên tới gần, cả Vân Châu thành càng thêm nhiệt náo. Đường phủ lại càng sớm bắt đầu chuẩn bị lễ bặt, nghi thức giỗ tổ, nhưng mà trong phủ người tuổi trẻ lại càng mong đợi là chuyện thả đèn hoa đăng, các phòng chủ tử cho tới nha hoàn đều mạnh mẽ nghĩ phải làm một cái đèn thật đẹp mắt, nghĩ đến buổi tối trong đó vạn hoa đăng sáng, dưới con lay động nó trong sẽ trông rất đẹp mắt.

Cách Trung Nguyên mấy ngày trong thành Quan Âm có lễ Vu Lan, khiến cho nhiều tín đồ nhà Phật trong thành đều đến Quan Âm miếu thay người thân, bạn bè cầu phúc. Đường phủ lão phu nhân là một người

tin Phật, từ lúc đầu tháng 7 liền lấy một số lớn tiền đồ tâm đức cho Quan Âm miếu, hiện tại mọi người đều ở trong miếu bái Phật.

Phương trượng Tuệ Không đại sư cùng lão phu nhân đến thiện phòng hậu viện nghỉ ngơi, lão phu nhân mặc dù là lão thái quân nhưng cũng không thích phô trương. Bởi vậy, bên cạnh chỉ đi theo hai nha hoàn cũng một lão ma ma cùng năm gia đình không có thêm người hầu hạ nữa.

Tuệ Không phương trượng chấp tay trước ngực hướng phía Đường Hạo Dương thi lễ:

“A di đà Phật, thí chủ cũng tới tụng kinh?” Vừa dứt lời, lão phu nhân quay đầu trượng hướng phía Đường Hạo Dương vung đi đến:

“Cái hồn tử kia hiểu được tụng kinh, đừng để Phật tổ chê cười. Phương trượng để nó ở trong chùa đi dạo là được.”

Tuệ Không phương trượng nói: “Thí chủ là khối ngọc thô chưa mài dũa, tu mài dũa là được. Cũng được, giới si, giới sân hai con mang theo thí chủ đi dạo văn cảnh chùa.” Rồi Đường Hạo Dương tại trong hậu viện nhàn rỗi vòng vo.

Đi chỗ suối nước hành lang gấp khúc chỗ thấy ít hòa thượng đang sửa sang lại đèn hoa cho lễ Vu Lan, Đường Hạo Dương không khỏi hỏi:

“Những hoa đăng này là trong chùa dùng là hay là muốn đưa cho dân chúng?”

Hòa thượng nói: “Một phần là trong chùa sử dụng, còn có một phần là phương trượng sẽ ở lễ Vu Lan ngày đó đưa cho khách hành hương lễ Phật.”

“Nha.” Đường Hạo Dương gật gật đầu, lúc này đi tới:

“Dù sao nhàn rồi, ta cũng muốn châm giúp cho mọi người vài cái hoa đăng.”

Hai hòa thượng liếc mắt nhìn nhau, gặp Đường Hạo Dương cũng không ác ý, liền cùng gia nhập vào trong đám sư huynh đệ hành động. Qua hơn một canh giờ, một hòa thượng nói:

“Nhiều như vậy, chắc đủ rồi.”

Nhìn trước mắt hoa đăng xếp như mô đất cao, Đường Hạo Dương nói:

“Ừ, lại châm vài cái, ta sẽ ở chỗ này thấy các sư phụ nếu là có những chuyện khác thì hãy đi làm đi.”

Nói rồi lại tiếp tục vùi đầu cầm lấy giấy kẽm gai quấn lên, vài hòa thượng suy nghĩ một chút cảm thấy cũng không có gì không ổn, liền ôm hoa đăng đã làm xong đi trước tiền viện Phật đường.

Đường Hạo Dương ngồi ở trên bậc thang, dựa vào một bên cột, hết sức chuyên chú buộc tết hoa đăng, ngay cả Tuệ Không phương trượng đi đến bên cạnh hẳn đều chưa từng phát giác.

“A di đà Phật, thí chủ thật sự là người nhân từ.”

Đường Hạo Dương cũng không ngẩng đầu lên:

“Chỉ giáo cho?”

“Hoa đăng phổ độ oan hồn, đây là lòng từ bi.”

Ngước mắt nhìn thoáng qua phương trượng, lại tiếp tục động tác trong tay có chút chán nản nói:

“Phải không?”

Tuệ Không phương trượng cũng ngồi qua một bên, hoà nhã nhìn xem người bên cạnh buồn rầu:

“Thí chủ có biết ý nghĩa của hoa đăng?”

“Rằm tháng bảy, cửa địa phủ mở, nhân gian không phân thiện ác. Cửa địa phủ mở thả ra một nhóm cô hồn dã quỷ không người nào thờ phụng đến dương gian hưởng đồ mọi người cúng tế. Những oan hồn này không cách nào chuyển thế, cả ngày lẫn đêm tại vậy hãm tại trong địa ngục, đi vào dương thế muốn chuyển thế,

lại tìm không được đường.” Đường Hạo Dương ánh mắt có chút mê man thâm trầm, trước mắt tựa hồ trở lại tết Trung Nguyên bảy năm trước tết náo nhiệt kia:

“Đường từ âm phủ đến dương gian mờ lại quá cực khổ, không có đèn không nhìn thấy. Cho nên mọi người ở trên trần liền thả đèn hoa đăng để cho những oan hồn ở quỷ môn kia đi theo đèn hoa đăng chuyển biến tốt đẹp. Kỳ thật con ngựa kia, ta biết rõ con ngựa kia, ta...”, Đường Hạo Dương chỉ cảm thấy trong đầu có một tường đá, mặc hắn như thế nào vượt qua đều gây sự, đột nhiên ngẩng đầu nhìn phương tượng một bên cười tủm tỉm:

“Di, Tuệ Không phương tượng, ngài chừng nào thì đến đây?”

Tuệ Không vẫn như cũ cười từ bi: “Thí chủ, có một số việc cũng không phải là suy nghĩ thì mong muốn có được. Chuyện qua liền để cho nó qua. Thí chủ bị lòng khó khăn của mình làm cho không muốn hồi tưởng, thà rằng ngu dần cả đời như vậy. Bất quá mọi thứ đều có số, nên tới thì sẽ đến, trốn không thoát chỉ có thể phải đối mặt. Nhưng trên đường này cũng sẽ có đèn hoa đăng dẫn đường vì thí chủ xưa tantia hắc ám đó.”

Một phen nói khiến cho Đường Hạo Dương nghe không hiểu, trừng mắt vô tội vẻ mặt khó hiểu:

“Hạo Dương không biết rõ đại sư nói gì.”

Tuệ Không không nói nhiều, nói A di đà Phật, liền đi xem khách hành hương khác.

Đường Hạo Dương chu mỏ, gãi gãi đầu. Kỳ quái, vừa rồi chính mình nói cái gì, như thế nào một chữ đều không nghĩ ra. Nhìn sắc trời một chút đang nghĩ ngợi đứng dậy trở về, nha hoàn bên cạnh lão phu nhân đã tới mời.

“Hạo Dương này, đây là bùa bình an, cháu mang ở trên người đi.”

Đường Hạo Dương cúi đầu nhìn thoáng qua, bĩu môi:

“Tổ mẫu, cháu liên tục bình an tại sao phải mang loại này chứ?” Nhìn thật xấu, hắn cũng không phải hài tử còn mang thứ đồ chơi này.

Lão phu nhân tức giận trừng mắt liếc hắn một cái:

“Lão tổ tông hảo tâm cầu xin bùa bình an cho cháu, đứa cháu bất hiếu này còn dám ghét bỏ sao? Tết Trung Nguyên quỷ ở âm phủ đều đi ra ngoài chơi, cẩn thận sẽ đem cháu ăn!”

“Được rồi..cháu mang... cháu mang.” Tức giận à 1 chuyện, Đường Hạo Dương thở dài bất đắc dĩ tiếp nhận đeo ở trên cổ, nhét vào trong cổ áo.

Lão phu nhân thấy hắn thật sự mang, mới hài lòng gật đầu:

“Những ngày này, nương tử cháu như thế nào?”

” Nương tử...” Đường Hạo Dương cười một tiếng:

“Rất tốt, mấy ngày hôm trước còn mang theo Hạo Dương đi túy tiên ăn một bữa.”

“Gi?” Lão phu nhân có chút ngoài ý muốn:

“Khi nào con bé này có nhiều ngân lượng như vậy?”

Đường Hạo Dương không thèm để ý chút nào, vung tay lên:

“Dù sao cũng là đại ca mời khách...” Lời nói mới ra miệng, ý thức được chuyện không tốt lập tức đem miệng che, lắc đầu liên tục, hắn vừa rồi không có gì cả, thật sự... không có nói gì cả.

Lão phu nhân xua tay:

“Ai, tùy đám trẻ tuổi các cháu thôi. Ngày kia chính là tết Trung Nguyên, đến lúc đó đừng đùa quá rồi lại rơi vào trong nước đó.”

Đường Hạo Dương then thùng cười hắc hắc, không có nói gì... có nương tử nhìn hắn sẽ không rơi nước đâu.

Trở về đến trong phủ, thỉnh thoảng có thể trông thấy bọn hạ nhân cầm trong tay một cái đèn hoa đăng hoặc là quần áo giấy đi qua, trong phủ trước cửa cũng có ít đồ, an ủi cô hồn đi chơi trên nhân thế.

“Nương tử “

Người chưa tới, một cái âm thanh khoan khoái ngược lại từ bên ngoài truyền đến, hù dọa Tạ Thanh Kiều tay cầm kéo thiếu chút nữa không có đem cả hoa đều cắt. Đường Hạo Dương chạy chạy nhảy nhót tiến đến, ừ, trong phòng còn bày biện mấy cái kia, xem ra hoa đăng của nương tử còn không có chuẩn bị tốt.

“Cùng lão tổ tông đi lễ Phật cũng không cho ai yên tĩnh.” Tạ Thanh Kiều lắc đầu cười, gọi Hoa hồng múc nước cho hắn tắm một cái.

Để Tạ Thanh Kiều giúp hắn lau mặt, chính mình trên bàn để đồ chơi:

“Nương tử, ta biết châm đèn hoa đăng đó, có muốn hay không Hạo Dương châm cho nàng một cái?”

“Chàng đó, trước đi nghỉ ngơi đổi quần áo đi, đợi lát nữa sẽ ăn cơm tối đó.” Đường Hạo Dương này như thể nào mỗi ngày đều dư thừa tinh lực như vậy, thật là sung sướng.

“Kia sau khi cơm nước xong lại đến làm hoa đăng?”

Tạ Thanh Kiều không lay chuyển được hắn: “Dạ dạ dạ, hoa đăng của Hạo Dương chúng ta năm nay nhất định là đẹp nhất toàn phủ!” Buổi nói chuyện làm cho Đường Hạo Dương vui mừng như bay lên mây, vội vàng gọi Hoa sen mang theo mình trở về phòng thay quần áo.

Ăn xong cơm tối, Đường Hạo Dương vội vàng hô bọn nha hoàn đem thức ăn dọn dẹp, vội vã nhấp một ngụm trà liền bắt đầu phấn đấu làm đèn. Tạ Thanh Kiều nhìn buồn cười:

” Nếu là ngày nào đó hai ta phải lưu lạc đầu đường, hai ta có thể vì cái nghề này mà kiếm miếng ăn nha.”

“Gi?” Đường Hạo Dương ngẩng đầu lên, có chút không rõ chuyện gì.

Tạ Thanh Kiều cười nói: “Khen chàng đó, làm đèn cũng được.”

Đến giờ Tuất canh ba, Tạ Thanh Kiều gọi nha hoàn đem đèn thu lại:

“Giờ không còn sớm, dù sao ngày kia mới tết Trung Nguyên, hôm nay tạm dừng nghỉ ngơi.”

Đường Hạo Dương lưu luyến nhìn nhìn, gặp Tạ Thanh Kiều không có dấu hiệu tiếp tục, đành phải về phòng của mình trước. Nhìn xem bóng lưng của hắn Tạ Thanh Kiều nhin không được cười lên, phỏng đoán đến tết Trung Nguyên hôm đó Đường Hạo Dương sẽ chơi vui đến điên cuồng, ai, chính mình phải chú ý nhiều hơn. Nghĩ như vậy, lại cảm thấy toàn thân mệt mỏi, quyết định thừa dịp còn hai ngày nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Đêm nay ánh trăng đặc biệt tỏ, gần đến mười lăm trăng sáng cũng càng ngày càng tròn. Đường Hạo Dương nằm ở bên cạnh bệ cửa sổ, một thân ảnh từ xa đến gần qua một lát Đường Hạo Dương xác định thân ảnh kia là hướng phía mình mà đến.

Không phải là quỷ đi! Đường Hạo Dương trong lòng lộp bộp một chút, chớ sợ chớ sợ, mình còn có bùa bình an của lão tổ tông cầu xin, yêu ma quỷ quái gì cũng không sợ!

“Tam thiếu gia, là nô tỳ.”

Đường Hạo Dương tâm cẩn thận mở ra một con mắt, di, tại sao là nha hoàn?

“Ngươi là?” Nha hoàn này giống như là không có từng gặp qua a.

“Nô tỳ là Như nhi, là nha hoàn thiếu phu nhân mới muốn vào.”

Cách cửa sổ, Đường Hạo Dương gật gật đầu:

“A, đã trễ thế này ngươi không ngủ sao?”

Như nhi ngọt ngào cười: “Là thiếu phu nhân để cho nô tỳ tới, là đột nhiên nghĩ đến một kiểu đèn mới, thiếu gia xem.”, đem giấy Đường Hạo Dương trước làm lấy ra.

“Nương tử muốn ta hiện tại tới?” Mới vừa rồi mình liên tục muốn làm đèn, nương tử quả nhiên rất là sẵn sóc hẳn.

“Đúng vậy.” Nhứ nhi nói:

“Thiếu phu nhân nói nếu như hôm nay không làm hết không chừng đến ngày mai sẽ đem hình dáng kia quên mất, vậy thì thật là đáng tiếc.”

“Tốt, vậy ta sẽ đi ngay bây giờ.”

“Dạ, thiếu gia ngài đi nhẹ một chút. Thiếu phu nhân nói đây là bí mật nha.”

Đường Hạo Dương ngẫm hiểu, lập tức nói:

“Ta hiểu rõ, không thể để cho người khác trộm đi. Trước đó vài ngày Tứ đệ còn len lén muốn làm giống ta, hừ, không có cửa đâu!”

Trong giây lát, Đường Hạo Dương quả nhiên từ trong nhà đi ra, Nhứ nhi xách theo đèn lồng thần nhiên cười:

“Tam thiếu gia, chúng ta đi.”

32. Chương 32:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Nhứ nhi một đường xách theo đèn, cẩn thận chiếu đèn sáng theo con đường phía trước. Ánh trăng âm trầm quăng xuống một mảnh bóng dáng chiếu vào hai người đi một trước một sau. Ra khỏi viện, Đường Hạo Dương cảm thấy có chút kỳ quái, dần dần thả chậm cước bộ hỏi:

“Đây không phải là đường đi phòng nương tử mà.”

Nhứ nhi ôn nhu giải thích:

“Tam thiếu gia có điều không biết, thiếu phu nhân muốn làm đèn xong liền lập tức thử thả vào nước, cho nên liền tại chỗ gần ao chờ.”

Đường Hạo Dương cong cái đầu chần chờ một lát, vẫn gật đầu:

“Được rồi, chúng ta phải đi chỗ đó. Trong phủ hàng năm cũng đều thả đèn ở đó.”

Nhứ nhi khẽ ngược mắt sâu kín đáp:

“Dạ, thỉnh thiếu gia theo sát một chút, trời tối đường không dễ đi.”

Đường Hạo Dương lúc này mới chú ý bốn phía trong phủ một cảnh tượng những cây to rồi cỏ, hơn nửa đêm xem ra đúng là cực kỳ không tốt, không khỏi đứng ở bên cạnh Nhứ nhi.

Ngoại trừ tiếng bước chân hai người chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, Đường Hạo Dương có chút sợ hãi liền lôi kéo Nhứ nhi lời nói:

“Ta trước kia chưa thấy qua nhà người, ở trong viện làm cái gì?”

Nhứ nhi khẽ khom người, nhất mực cung kính nói:

“Nô tỳ là nha hoàn mới vào, là thiếu phu nhân từ Nam Uyển chọn nô tỳ vào trong viện, hiện tại làm tại nhà trồng hoa.”

“A, vậy nhất định rất hiểu hoa cỏ?”

Như nhi hướng phía Đường Hạo Dương nhẹ nhàng gõ đầu:

“Hiểu sơ.”

“Ngoại trừ hoa, nhà ngươi biết làm điểm tâm sao? Cánh hoa sử dụng làm điểm tâm, hoa đào, hoa quế ăn rất ngon.”

Như nhi tiếp tục lấy nụ cười thản nhiên: “Hiểu sơ.”

Đường Hạo Dương đem nàng đánh giá:

“Vậy biết thêu, ngâm thơ, đối thơ?”

Thấy hướng ao không xa, Như nhi ánh mắt từ từ thâm thúy đứng lên, trên mặt đi vẫn như cũ mang theo nụ cười nô tỳ cung kính:

“Hiểu sơ.”

Đường Hạo Dương không khỏi vỗ tay tán thưởng:

“Oa, thật lợi hại, rõ ràng cái gì đều biết.”

Như nhi nháy mắt mấy cái, không khỏi mỉm cười:

“Biết nhiều một chút, cuộc sống thêm nhiều màu sắc.”

Đường Hạo Dương nhất quyết không tha:

“Vậy sẽ biết làm đèn?”

Như nhi sưng sờ: “Cái này thực là không.”

Đường Hạo Dương đắc ý ngược đầu, ha ha, rốt cục sẽ có cái không biết, cái này hẳn biết, hơn nữa còn không phải biết bình thường.

Như nhi cúi đầu im lặng không lên tiếng, cô nói Tam thiếu gia sẽ không tới gần nước, mà hương trì là hồ lớn nhất sâu nhất trong Đường phủ. Chính mình mang hắn đi tới nơi tương đối vắng vẻ, ha ha, đến lúc đó chỉ cần dùng lực đẩy...

“Ai nha.”

Một tiếng thét chói tai phá vỡ màn đêm yên tĩnh, Như nhi lập tức che miệng, không rõ chuyện gì nhìn Đường Hạo Dương.

“Phải cúi đầu khi đi đường chứ, người xem trước mặt là cành cây!” Đường Hạo Dương bắt đắc dĩ chu mỏ, nha hoàn này thật là một người sơ ý.

Như nhi âm thầm bình phục một chút tâm tư:

“Đa tạ thiếu gia, Như nhi sẽ cố gắng thay đổi chú ý hơn.”

Đường Hạo Dương hai tay ở sau ót:

“Tổ mẫu nói, tháng bảy là quỷ nguyệt cho nên mọi người cũng không nên nửa đêm đi ra, để tránh đụng phải quỷ.”

Đường Hạo Dương nói lời này trùng hợp gió thổi lên gió đêm, ẩm ướt vung lên bên tóc Như nhi, thế nhưng làm nàng cảm thấy có chút ổn lạnh.

“Cho nên chúng ta mới phải làm hoa đăng, làm cho những cô hồn dã quỷ kia gửi hồn thật tốt.” Đường Hạo Dương rung đùi đắc ý, học bộ dáng phụ tử:

“Coi như là làm công đức.”

“Đúng vậy, Tam thiếu gia lòng từ bi, thần tiên chắc chắn phù hộ ngài.” Như nhi khép lại cổ áo của mình:

“Thiếu gia, chúng ta hay là đi mau, để tránh cho thiếu phu nhân sốt ruột chờ.”

“Ừ, tốt.”

Hai người tăng nhanh bước chân. Nhứ nhi thỉnh thoảng trộm trộm nhìn thoáng qua Đường Hạo Dương, âm thầm suy nghĩ:

“Tam thiếu gia, nô tỳ cũng là vạn bất đắc dĩ. Lời chủ tử nô tỳ không thể cãi, ngày khác nếu ngài hóa thành lệ quỷ, ngàn vạn lần đừng tìm nô tỳ, người muốn giết ngài cũng không phải là nô tỳ. Tam thiếu gia, muốn trách thì trách vận khí của mình không tốt.”

Đến chỗ hương trì, ao nước sâu không thấy đáy. Bốn phía một mảnh đen như mực, chỉ có ánh trăng treo cao đêm trăng sáng ánh ở trên mặt nước, lấp ló.

Đường Hạo Dương đứng ở cạnh bờ dạo qua một vòng, một bóng người cũng không có, không khỏi buồn bực:

“Nhứ nhi, nương tử ta đâu?”

Nhứ nhi nói:

“Có thể là ở bên hồ, Tam thiếu gia đi phía bên ngài tìm đi.” Đem Đường Hạo Dương hướng bên hồ. Đến bên cạnh hồ nước, vẫn như cũ không thấy bóng người Tạ Thanh Kiều.

“Khả năng tam thiếu phu nhân chờ lâu, chắc đi nơi khác đi dạo. Tam thiếu gia liền ở chỗ này chờ nô tỳ, nô tỳ trước đi xem một chút.”

Đường Hạo Dương nháy mắt mấy cái, bốn phía đen như mực một mảnh, thật đúng là âm trầm đáng sợ. Vội vàng dặn dò :

“Đi nhanh về nhanh.”

“Vâng.”

Nhứ nhi khom lưng, xách theo đèn lồng nhanh chóng ly khai.

Đường Hạo Dương ôm chân ngồi trên bờ, nhàm chán nhìn mặt nước ngẩn người. Ngáp một cái, Nhứ nhi thật sự là chậm, nương tử đi bộ đi nơi nào nhỉ? Chứ không phải là đột nhiên đau bụng đi nhà vệ sinh chứ? Ừ, rất có loại khả năng này, nương tử luôn luôn cơn tức đại, không chừng ăn bị xấu bụng.

Đường Hạo Dương đang nghĩ ngợi lung tung, không có chút nào ý thức được sau lưng có một đôi tay hướng mình tiến tới gần. Trên bầu trời bay tới một đám mây đen, đem ánh trăng vắng lạnh toàn bộ nhuộm, bóng cây chập chờn, tiếng xột xoạt lá liễu vang xào xạc.

Nhứ nhi ánh mắt trở nên âm lãnh cay độc, mà ngay cả kia khuôn mặt cũng bắt đầu trở nên dữ tợn. Tam thiếu gia, Nhứ nhi chỉ là nghe lệnh làm việc, ngàn vạn lần đừng trách đến trên người nha hoàn này!

Từng bước từng bước tiến tới gần, Đường Hạo Dương vẫn như cũ nhàm chán vạch lên ngón tay của mình chơi, Nhứ nhi đang muốn dùng sức đẩy.

“Tam đệ.”

Một thanh âm ôn hòa sáng lẫm từ nơi không xa vang lên, Nhứ nhi hù dọa vội vàng thu tay lại. Đường Hạo Dương lên tiếng quay đầu lại:

“Nhị ca?”

Đường Hạo xa bước nhanh đến gần, Đường Hạo Dương đứng lên nghiêng đầu chỉ thấy gập sau lưng là Nhứ nhi:

“Di, người đã về rồi, nương tử ta đâu?”

Nhứ nhi nhất thời không biết như thế nào đáp lại, trông mắt không biết làm sao đứng ở nơi đó, khẽ nhếch miệng rất là giật mình! Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này. Cô cô nói qua đêm nay nơi này không có người xuất hiện, Nhị thiếu gia làm sao sẽ tới? Hắn mới vừa rồi có hay không thấy được chuyện mình làm, hắn sẽ không phải ngẫu nhiên mà đến còn là cố ý đi?

Gặp Nhứ nhi không có trả lời, Đường Hạo Dương chu mỏ hướng phía Đường Hạo xa oán trách nói:

“Ai, Nhị ca, huynh có biết hay không hơn nửa đêm kêu tên người sẽ hù dọa người. Huynh xem đem Nhứ nhi dọa thành thế kia rồi.”

Đường Hạo xa buông buông tay:

“Nhị ca sai rồi, lần sau sẽ không.”

Đường Hạo Dương hài lòng gật gật đầu, lại đột nhiên cảm giác được có chút kỳ quái, hồ nghi nhìn Đường Hạo xa dấu ở sau lưng một cái tay:

“Nhị ca, đã trễ thế này tại sao lại ở chỗ này.”

Đường Hạo xa đột nhiên mặt lộ vẻ khó xử, lại càng khiêu khích lòng hiếu kỳ của Đường Hạo Dương:

“Nhị ca, sau lưng huynh giấu cái gì đó?”

“Không có, không có giấu cái gì.” Đường Hạo xa lui về sau một bước, Đường Hạo Dương lập tức sải bước đuổi tới, một tay lấy sau lưng đồ trong tay của hắn đoạt ra.

“Hoa đăng? !” Xem lấy trong tay đồ chơi này Đường Hạo Dương không hiểu nhìn qua hắn:

“Nhị ca, hơn nửa đêm huynh cầm lấy hoa đăng làm chi?”

Đường Hạo xa ý vị thâm trường chau chau mày:

“Vậy đệ hơn nửa đêm đến nơi này lại là vì cái gì ?”

A! Hắn cũng là để bí mật làm hoa đăng ! Đường Hạo Dương lập tức hiểu, không được, hắn không thể để cho Nhị ca biết rõ mục đích hắn tới đây, nếu không liền mất đi cảm giác thần bí.

Đường Hạo xa đem hoa đăng lấy tới:

“A, đệ không nói vậy ca đến đoán một chút.”

Đường Hạo Dương bị hắn chằm chằm phải toàn thân sợ hãi, Đường Hạo xa ánh mắt từ từ dời về phía Nhứ nhi liên tục im lặng không lên tiếng:

“Đệ là đến tìm Thanh Kiều đúng không?”

Không xong! Hắn biết rồi! Ai nha, nương tử làm sao nàng không giấu kỹ thế! Đường Hạo Dương trong lòng ỉa buồn bực vô cùng đau đớn, nương tử ngày thường nhìn nàng là một người rất khôn khéo, như thế nào lúc này tay chân không linh hoạt như vậy!

Đường Hạo xa ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Đường Hạo Dương:

“Đừng ảo não, nói thật cho đệ biết, ca thấy Thanh Kiều, bắt quá nàng đã đi trở về.”

“Hả?” Đường Hạo Dương ngẩng đầu lên:

“Nương tử trở về?” Nàng không phải đợi hắn đến châm hoa đăng sao, như thế nào đột nhiên lại trở về rồi?

“Đệ muội thấy ca đến đây liền vội vã rời đi, 2 người không phải là bí mật làm hoa đăng chứ? Ngay trước mặt Nhị ca vậy còn có thể gọi là đèn bí mật sao?”

Đường Hạo Dương lắc lắc đầu.

“Đệ muội để cho ca tới nói cho đệ biết, không cần chờ nàng, đệ cũng trở về đi.”

Đường Hạo Dương tức giận nhìn Đường Hạo xa, đều là huynh, đều là Nhị ca chen vào. Huynh không nhìn thấy ta cùng nương tử là hai người sao, mặc dù huynh cũng muốn bí mật làm hoa đăng, nhưng hắn bên này là hai so với một mà. Đường Hạo Dương tâm không cam nguyện hừ một tiếng.

Đường Hạo mưu sâu mang theo vui vẻ nói:

“Chẳng lẽ đệ không muốn trở về?”

Đường Hạo Dương xoay đầu đi, Nhị ca quả thực quá hư, rõ ràng cạnh tranh với hắn. Ngẫm lại Đại ca vẫn là người tốt, không chỉ có hỗ trợ chếp kinh sách còn dẫn hắn đi ăn ngon, còn tặng không hai trăm lượng bạc. Ai, đều là huynh đệ như thế nào chênh lệch lớn như vậy đây!

Đường Hạo xa gác tay đứng:

“A, chẳng lẽ đệ là muốn cùng nha hoàn này ở chỗ này đợi một đêm? “

Đường Hạo Dương cả kinh khép miệng, chỉ nghe Đường Hạo xa tiếp tục nói:

“Cũng đúng, Tam đệ ta đã trưởng thành, mặc dù có một thê tử, nhưng nạp thiếp cũng có thể.”

Nạp, nạp.... nạp thiếp!

Đường Hạo Dương thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, mặc dù hắn không phải là rất rõ ý này nhưng là hắn rõ ràng biết rõ, nếu là mình ở cùng bên cạnh nha hoàn này đi xuống, nương tử của mình tám phần sẽ lột da hắn, quất gân hắn! Lúc này hình ảnh Tạ Thanh Kiều tại trong đầu Đường Hạo Dương đã hóa thân thành trong Tu La ở địa ngục, gương miệng to, từng bước đi tới!

“Cho nên, đệ nên nhanh lên trở về. Đây, chuyện tối nay ca cũng không cùng với nương tử đệ kể, vạn nhất nương tử đệ thực cho là đệ muốn kết hôn với nha hoàn này...”

Không đợi Đường Hạo xa nói xong, Đường Hạo Dương nắm chặt tay của hắn:

“Nhị ca cứu đệ!” Lúc này hắn đã bị hù dọa đã quên Nhữ nhi nói là Tạ Thanh Kiều phái đi tìm đến hắn.

Đường Hạo xa hài lòng vỗ vỗ đầu của hắn:

“Đệcoi như đêm nay không có gì phát sinh, đệ cũng biết nương tử rất ưu mật mũi. Vốn là muốn làm đèn bí mật kết quả bị ta phá vỡ, khẳng định sẽ vô cùng nóng giận. Đệ sau khi trở về ngàn vạn lần chớ cùng nàng nhắc tới, nếu không...” Đường Hạo xa vẽ mặt “Tặc tặc” hai tiếng, Đường Hạo Dương kinh hoàng sợ hãi gật gật đầu. Đúng vậy, nương tử mình ưa thể diện, tính tình lại không tốt, vì mạng mình suy nghĩ, chỉ cần nương tử không hỏi, hắn liền tuyệt đối không đề cập tới! Ừ, liền quyết định như vậy!

Gặp Đường Hạo Dương vẽ mặt kiên định, Đường Hạo xa hướng phía Nhữ nhi nói:

“Nhà ngươi cũng biết nên phải làm sao rồi chứ?”

Nhữ nhi hít vào một ngụm lạnh khí, đằng hoàng gật đầu.

Đường Hạo Dương đã sớm không muốn lại ở chỗ này đợi, lập tức xách theo đèn lồng đi trở về, lại bị Đường Hạo xa đột nhiên gọi lại.

Lúc này, từng ánh trăng mờ gió lạnh vừa vãn nỗ lực xuyên thấu tầng mây chiếu xuống, chiếu bốn phía nước hồ. Đường Hạo xa tựa hồ đứng ở một mảnh vắng lạnh yên tĩnh, ánh mắt hắn mê ly khẽ nhếch miệng, cuối cùng nói:

“Về xong hãy mau ngủ đi.”

“Biết rồi biết rồi.”

Chỉ thấy Đường Hạo Dương bực mình gật đầu, tiếp tục cẩn thận trở về. Đường Hạo xa cười khổ lắc đầu, nhìn qua nước hồ bình tĩnh, hắn không biết mình như vậy rốt cuộc là đúng hay là sai...

33. Chương 33:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Mặc dù trong một năm ngày giờ khác cũng sẽ giỗ tổ nhưng duy chỉ có tại lúc tết Trung Nguyên, nhà nhà mới có thể đem linh bài tổ tông lấy ra, đại gia đình còn có thể mời cao tăng đến, khai đàn tế tự.

Đường gia từ trên xuống dưới từ buổi sáng tinh mơ liền bắt đầu chuẩn bị, các chủ phòng lại dâng hương tắm rửa, đến giờ Mẹo rồi rít đi tới phòng lão phu nhân, thỉnh an hành lễ.

Ngày này điểm tâm là thức ăn chay đã là quy định lâu năm của Đường phủ. Một nhà con cháu ngồi vây quanh tại bàn của phòng lão phu nhân dùng điểm tâm, đợi giờ Thìn tới liền đi từ đường nói có bài vị thờ phụng tổ tông. Lúc này đã có hai mươi tăng nhân ngồi ở trong viện, tay về Phật châu, tụng kinh văn. Mọi người đều trang nghiêm đứng ở bên ngoài cửa, lão phu nhân cùng cao tăng đem bài vị tổ tông mời ra, an trí thỏa đáng sau mọi người tất cả quỳ xuống khấu đầu.

Theo thứ tự hương khói, đốt quần áo sau, mọi người trở lại vị trí của mình, cùng tăng nhân niệm Phật cầu phúc, liên tục cho tới buổi trưa mới có thể tự trở về phòng tạm nghỉ ngơi.

Loại thời khắc nghiêm túc này ngay cả Đường Hạo Dương hay nghịch ngợm gây sự cũng không khỏi an tĩnh lại, ngoan ngoãn ngồi. Cho dù hần sẽ không niệm, cũng nhất định phải yên lặng đợi đến buổi trưa.

Luôn ngồi cho tới trưa mọi người Đường gia đợi nghe được cao tăng kia nói: “Các vị thí chủ có thể làm nghỉ ngơi.” Đều thành tâm thành ý nói câu 1 câu: “A di đà Phật!” Một bên nha hoàn người hầu lưu loát tới trước đem chủ tử của mình từ đỡ đứng lên, nếu không các chủ tử quên sung sướng không chừng chân đã run rẩy, lão đạo tể nhào vậy cũng thật là là đối với tổ tiên là hành đại lễ.

Buổi trưa, ngoại trừ lão phu nhân lôi kéo cao tăng giảng kinh, cơ hồ các phòng sẽ không có chuyện gì. Nhất là như Tạ Thanh Kiều lão Tam đứng hàng thứ vị trí thế phòng lớn đại ca đại tẩu đầy lấy, dưới có nha hoàn người hầu hầu, lại càng thanh nhàn. Liền nắm chặt thời gian vội bổ sung cái nghỉ trưa, đến buổi tối khẳng định lại là bận việc một hồi.

Đường phủ hương trì là một chỗ nước chảy lớn, trong ao có một chỗ nước liên tiếp chảy ra sông bên ngoài phủ. Giờ phút này, chung quanh hành lang gấp khúc ở Hương trì đã kết đầy đèn, cái cầu cong mỗi một chỗ ngoặt cũng đều treo hoa đăng, ánh đèn in bóng ở trong hồ nước, cùng bầu trời đầy sao hoà lẫn.

“Tam ca, huynh xem đèn của đệ nhất định là đẹp nhất năm nay !” Đường gia nhiều con trai, Tứ đệ của Đường Hạo Dương Đường Hạo Minh dương dương đắc ý xuất ra một chiếc đèn tinh xảo, Đường Hạo Dương khinh thường liếc mắt nhìn:

“Đây coi là cái gì, ngay cả đèn ngoài chợ còn không đẹp bằng.”

Đường Hạo minh chu miệng lên: “Ai, rõ ràng là của đệ là đẹp.”, trông thấy đèn trong tay Đường Hạo Dương, lập tức nhảy tới:

“Oa, Tam ca, đèn này tặng cho đệ đi.”

Đường Hạo Dương lập tức liên tục lui:

“Nghĩ hay quá nhỉ.”

Đường Hạo minh đáng thương nháy mắt, một tiêu chuẩn đáng chính thái chọc cho bọn nha hoàn chung quanh hết thấy cười trộm. Nhưng Tam ca Đường Hạo Dương hần là ai, đó là người giả bộ đáng thương để đến trình cao thủ, hần mới không bị bại bởi một chiêu này , bảo vệ lấy đèn trong tay một đường chạy đi, Đường Hạo minh tức dậm chân một cái, vội vàng đuổi theo:

“Tam ca, huynh thật là ác, Tam ca, chờ đệ một chút nha...”

“Cái nhóc Tam này, vẫn là như đứa bé.” Ngồi ở chỗ không xa trên đài tam phu nhân chu mỏ:

“Ai, cũng không biết đời này được hay không được, tỷ thấy sao, Tình tỷ.”

Hầu Chi Tình là khuê danh của nhị phu nhân. Lúc này nhị phu nhân nhìn xem trong phủ người tuổi trẻ ở bên hồ chơi đùa khuôn mặt tươi cười yêu kiều, nghe được tam phu nhân nói chỉ là nói:

“Hài tử đó, luôn luôn có một ngày sẽ lớn lên. Muội nhìn xem, đèn kia thật đẹp.”

Tam phu nhân gặp nhị phu nhân không có ý định cùng mình nói về Đường Hạo Dương, đành phải giả vờ cười cười:

“Đúng vậy, thật là đẹp mắt.” Lại gọi nha hoàn, kêu Tứ thiếu gia cách Đường Hạo Dương xa một chút, miễn cho bị lây bệnh si. Đây hết thấy đều bị nhị phu nhân nhìn thấy ở trong mắt, không có nói gì.

Lúc này, Tạ Thanh Kiều đã mệt mỏi. Trước đuổi theo Đường Hạo Dương, sau thật sự là không đuổi kịp. Cũng không biết người kia thể lực như thế nào tốt thế, Tạ Thanh Kiều ngồi ở trong ghế, uống một ngụm trà thuận khí. Dù sao lúc này trong phủ nha hoàn bọn gia đình đều vây ở chỗ này, hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Thiếu phu nhân, ngài xem cái này...” Hoa hồng thư mi giương mắt đem một chiếc đèn đưa cho Tạ Thanh Kiều:

“Này, đây chính là Tam thiếu gia đặc biệt dặn dò nô tỳ giao cho ngài.”

Đây là một chiếc đèn sao? Ngọn nến bốn phía chậm rãi vây quanh đan xen là màu xanh lá cây, phẳng phất một đóa hoa sen của bồ tát, được tẩm nắng sớm, chậm rãi nở rộ.

Tạ Thanh Kiều có chút thất thần nhìn xem đèn trong tay, lại ngược mắt nhìn xa xa Đường Hạo Dương vui cười chơi đùa, tất cả ngọn đèn đều tại nụ cười như đứa trẻ đó làm cho ảm đạm thất sắc. Chỉ cảm thấy giờ phút này có một câu thơ xông lên đầu ‘bỗng nhiên quay đầu, người nọ lại ở dưới ngọn đèn tắt’.

Hoa hồng mặt mũi tràn đầy vui vẻ đất nhìn xem chủ tử của mình, khoe miệng hận không thể kéo đến lỗ tai cây. Xem ra thiếu gia lần này tốn tâm tư làm hoa đăng thật sự rất có hiệu quả.

Trong giây lát, Tạ Thanh Kiều cảm thấy mặt có chút đỏ, len lén liếc mắt nhìn hoa hồng, cái nha đầu chết tiệt kia như thế nào cười gian như vậy ! Lúc này cầm lấy đèn vùi đầu ngồi ở trên ghế, im lặng.

“AAA! Con còn muốn cùng Tam ca chơi!” Đường Hạo minh lưu luyến buông ra Đường Hạo Dương . Nhìn phía xa mẫu thân, Đường Hạo minh vẻ mặt khó hiểu. Đây là thế nào, tiên sinh nói chỉ cần học tốt liên tục thì nay sẽ được tận hưởng chơi vui vẻ. Giờ mẫu thân vì cái gì lại muốn đổi ý, Đường Hạo minh mặt khổ như tờ giấy không lâu sau trong hốc mắt lại ngập lên một đoàn sương mù. Đường Hạo Dương cũng có chút buồn bực, mới vừa rồi còn thật tốt như thế nào lúc này không khí liền thay đổi. Xem trong tay hoa đăng, suy nghĩ một chút quyết định:

“Này thôi, cái này tặng đệ đó.”

Đường Hạo minh nhìn Đường Hạo Dương vẻ mặt đau như bị cắt thịt, nín khóc mà cười:

“Tam ca, vậy đệ liền không khách khí.”

“Thiếu gia của ta, chúng ta mau qua kia.” Tiếng nha hoàn thúc giục, Đường Hạo minh liếc nàng một cái, dùng sức giẫy ra, băng đi lên phía trước :

“Biết rồi!”

Đám người chung quanh vẫn như cũ náo nhiệt, Đường Hạo Dương lại cảm thấy thất lạc. A! Hắn không bỏ được đèn kia.... đây chính là hắn thức cả đêm làm, nhất định là chiếc đèn đẹp của năm nay! Bực bội cúi đầu đi tới, đột nhiên một chiếc đèn tinh xảo từ trước mắt đi qua, di, đây là đèn ở nơi nào, rõ ràng đám cùng tay nghề của mình so tài!

Đường Hạo Dương nổi lên lòng hiếu kỳ, một đường đi theo hoa đăng đi, sông kia đèn xuôi dòng mà chảy, tất cả hoa đăng cũng sẽ chảy về phía sông bên ngoài phủ. Đường Hạo Dương một lòng đuổi theo đèn, không có chút nào phát hiện mình dần dần ly khai đám người, hướng viện đi ra ngoài.

Ngoài viện trong bóng cây, núp trong bóng tối Như nhi không khỏi nhếch miệng. Quả nhiên, dùng một cái đèn có thể đem Tam thiếu gia dẫn ra, lại dùng một cái đèn tinh xảo... Như nhi nhìn xem đèn trong tay, âm thầm đắc ý. Gặp Đường Hạo Dương hoàn toàn ly khai mọi người, mới vừa muốn đi ra đến, rồi lập tức đem cước bộ rút trở về Vệ Tư Đình? ! Cô ta làm sao sẽ ở nơi này? Đáng chết!

Vệ Tư Đình bưng điểm tâm, đúng lúc gặp được Đường Hạo Dương, không khỏi ôn nhu nói:

“Tam đệ, đệ đây là đi nơi nào nha?”

Đường Hạo Dương hút hút mũi, thơm quá, hần giống như ngửi thấy được gì đó rất ngon. Ánh mắt nhanh chóng rơi xuống mâm của Vệ Tư Đình bệ:

“Oa, đại tẩu, đây là điểm tâm tẩu làm sao?”

Thấy Đường Hạo Dương bộ dạng khoa trương thế kia, Vệ Tư Đình che mặt mà cười:

“Đúng vậy, cái này là bính hoa mai, cái này đây điểm tâm ăn hôm nay.”

Đường Hạo Dương vẻ mặt chờ đợi nhìn Vệ Tư Đình, chọc cho Vệ Tư Đình lại một hồi cười. Đột nhiên đảo mắt vừa nghĩ, nghe người trong phủ nói tướng công của mình cùng Đường Hạo Dương khẩu vị tương tự, hai người lúc còn thiếu niên liền thích ăn đồ ngọt.

Mặc dù nàng đối với thủ nghệ của mình rất có lòng tin, nhưng nếu là ở tìm một người đáng tin nếm vậy thì càng yên tâm.

Nghĩ đến đây, Vệ Tư Đình lúc này đối với Đường Hạo Dương nói:

“Tam đệ này, dù sao tẩu làm rất nhiều không bằng cho đệ nếm thử 1 cái?”

“Tốt tốt!” Đèn đóm gì đó lập tức đã bị Đường Hạo Dương quên mất không còn một mảnh. Theo Vệ Tư Đình lại trở về trong đám người.

” Vệ Tư Đình.... chết tiệt!” Trong tay đèn lập tức bị hung hăng dẫm nát ở dưới chân, hắt lên Nhứ nhi cũng lặng lẽ ly khai nơi này.

Vệ Tư Đình cầm đến một cái khay, đem điểm tâm ở chỗ này đưa cho Đường Hạo Dương:

“Nếm thử, xem hương vị như thế nào?”

Đường Hạo Dương gấp lên một khối, vẻ mặt say mê:

“Ừ, rất mềm, xốp. Tẩu, điểm tâm tẩu làm thật sự thật khéo!” Mở mắt ra:

“Di, người đâu?” Lúc này Vệ Tư Đình đã bưng điểm tâm của mình đến chỗ Đường Hạo Nhiên.

Đường Hạo Dương cũng không thêm để ý, dù sao trong mâm còn có chút. Vừa ăn vừa nghĩ, ngày mai nhất định phải tới làm khách chỗ đại ca, có đồ ăn ngon chơi thật thú vị cái gì cần có đều có!

“Ăn ngon không?”

“Ừ!” Đường Hạo Dương gật đầu mạnh, đột nhiên trong lòng giật mình, lập tức giương cao đầu:

“Nương...nương tử?”

Tạ Thanh Kiều chau chau mày, mới trong chốc lát không dỗi theo hần, liền biến mất. Vừa rồi kia trong chốc lát thiếu chút nữa đem nàng lo chết, mà đầu sỏ gây nên rõ ràng ở chỗ này hưởng thụ mỹ thực, Tạ Thanh Kiều không khỏi toát ra một cái cười lạnh.

Đường Hạo Dương cảm thấy sống lưng có chút lạnh:

“Ha ha, nương tử. Đây là điểm tâm đại tẩu làm, nàng có muốn hay không nếm thử 1 cái?”

Tạ Thanh Kiều cầm tay Đường Hạo Dương, cười híp mắt nói:

“Không cần.”

“Nương, nương tử..nàng làm cái gì vậy?” Đường Hạo Dương cắn môi, chỉ thấy Tạ Thanh Kiều trong tay đột nhiên nhiều hơn một sợi dây, sau đó đem tay hần cùng tay của nàng quấn cùng một chỗ.

“Được rồi, nhìn chàng dám chạy khắp nơi! Ngày hôm qua đã nói không cho phép ra xa tầm mắt của thiếp, kết quả thì sao? Hừ, cái này xem làm sao chàng chạy nổi!” Tạ Thanh Kiều giơ tay cùng Đường Hạo Dương trối cùng một chỗ:

“Chúng ta đi cầu thôi, nơi này lại không có gì đẹp mắt.”

“Nha.” Đường Hạo Dương thở dài, bị Tạ Thanh Kiều lôi kéo trở về. Đang khi sau lưng hắn, một đứa nha hoàn bưng một mâm điểm tâm tinh xảo, hóa đá tại trong gió...

Đường Hạo Dương cùng Tạ Thanh Kiều buộc cùng một chỗ, nhiều lần thấy cái này, cái kia rất thú vị thật hấp dẫn, kết quả bị Tạ Thanh Kiều lôi kéo một đường chạy. Cuối cùng tại trong ánh mắt giết người của Tạ Thanh Kiều, rốt cục an tĩnh lại, đành cùng nương tử chậm chạp tản bộ.

Tạ Thanh Kiều cầm lấy đèn kia, Đường Hạo Dương hai mắt tỏa sáng, không khỏi vui mừng nhướng mày. Đèn hình sen sáng lên, ung dung trôi trong ao tại trong màn đêm toát lên màu xanh, mang theo tưởng niệm đối với thân nhân chết đi, cũng mang theo nhân duyên đời trước đủ loại, trôi ra xa xa.

Đường Hạo Dương lần đầu tiên thấy nương tử của mình trông tinh thần tổn thương như thế, giống như là mất đi cái gì không thể tìm về được.

Trong ánh đèn sáng lung linh, tiếng pháo hoa ồn ã, mọi người dôi mắt ngắm theo...

“Hạo Dương, chàng làm sao vậy?” Tạ Thanh Kiều đột nhiên cảm thấy người bên cạnh có cái gì không đúng. Đường Hạo Dương một tay vịn vai Tạ Thanh Kiều một tay chống cái trán chỉ cảm thấy có chút đau đầu:

“Ta, ta...”

Mãnh liệt hít thở không thông cảm giác tràn ngập trong lòng, phảng phất muốn đem hân hoan sống xé rách. Tạ Thanh Kiều phát hiện hắn không ổn, thấy chung quanh không có ai chú ý bọn họ, liền lập tức nhỏ giọng mang theo Đường Hạo Dương ly khai nơi này trở lại viện của mình.

34. Chương 34:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyệt Liên

Nguồn : Tuyệt Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều như thế nào cũng không nghĩ ra, người này đang thật tốt tại sao lại bắt đầu phát bệnh rồi? Bất quá tựa hồ lần này Đường Hạo Dương không có động tĩnh gì lớn, chỉ là chống trán của mình, vùi đầu ngồi ở bàn.

“Hạo Dương, Hạo Dương?” Tạ Thanh Kiều cẩn thận đẩy hắn nhẹ giọng gọi, qua một lúc lâu Đường Hạo Dương mới ngẩng đầu lên. Chỉ là trong nháy mắt Tạ Thanh Kiều ngây ngẩn cả người.

Một vầng trăng sáng lách xa mây mù, từ ngoài cửa sổ rơi một mảnh ánh xanh rực rỡ. Ánh nến lung linh trong gió, hết thảy quay về yên tĩnh.

Hắn mày chau lên, con mắt giống như sao sáng, phảng phất là có bóng hình 1 bạch y công tử tiêu dao, hư hư thực thực kinh hồng chiếu ảnh.

Người nam nhân này là ai?

Hắn, hắn là ai?

Tạ Thanh Kiều có chút hít thở không thông cảm thấy thật xa lạ, người này thật sự là Hạo Dương sao? Là người có thể bị một khối điểm tâm, hay một cái đồ chơi thú vị liền vui quên trời đất sao?

“Người...”

Nghe được Đường Hạo Dương lên tiếng, Tạ Thanh Kiều chợt đứng lên lui về phía sau vào bước. Đây rốt cuộc là loại tình hình như thế nào? ! Mặc dù nàng hôm nay xác thực hướng phía hoa đăng hứa nguyện làm cho Đường Hạo Dương nhanh tốt, thần a, ngài cũng đúng thật tốt quá nhanh như vậy đã hiệu nghiệm sao? !

Lão thiên à, kế tiếp là không phải là muốn diễn lên cảnh mất trí nhớ như phim Hàn chiếu đó chứ?

Không... Tạ Thanh Kiều cảm giác trái tim mình yếu ớt không tiếp thụ được loại kích thích này, nàng không cần, nàng thật vất vả nuôi lớn Hạo Dương, không thể trong nháy mắt liền không biết nàng nha! (L: nuôi lớn....)

“Người là nha hoàn mới tiến phủ sao?”

Oanh! Tạ Thanh Kiều nghe được thế giới nội tâm của mình trong nháy mắt sụp đổ! Nàng muốn lệ rơi, nàng muốn khóc lóc kể lể, quả nhiên loại cầu huyết này luôn trình diễn, quả là cầu huyết!

“Hạo, Hạo Dương, thiếp là Tạ Thanh Kiều, chàng không nhớ sao?” Tạ Thanh Kiều nỗ lực làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Đường Hạo Dương thâm thúy suy nghĩ thần như có điều suy nghĩ quan sát nàng:

“Tạ Thanh Kiều?”

“Đúng vậy, hôm nay là tết Trung Nguyên, chúng ta mới thả hoa đăng trở lại!”

Nghe được hai chữ tết Trung Nguyên, Đường Hạo Dương quả nhiên ánh mắt sáng lên:

“A, tết Trung Nguyên! Hạnh mai bị mẹ ta phạt đến Tây Uyển viện, nàng hiện tại ra sao, người biết không?”

Hạnh mai?

Tạ Thanh Kiều lúc này đầu vòng vo nhiều cái, cuối cùng hiểu được, trước mắt trí nhớ Đường Hạo Dương trở lại chỗ mười bốn tuổi!

“Nàng, nàng rất tốt, nhưng không thể đi ra ngoài.” Tạ Thanh Kiều khoe miệng có chút run rẩy, vì cái gì nhìn Đường Hạo Dương mắt ân cần thần kia nàng cảm thấy không thoải mái.

“Ai, cái nha đầu này. Rõ ràng tại trong thức ăn của ta...” Đường Hạo Dương tựa hồ rất là vô cùng đau đớn, bất quá lời nói đến một nửa thấy bên cạnh còn có một người lại ngậm miệng lại.

Qua giây lát, chốc lát

“Người là nha hoàn mới đại phu nhân phái tới.”

Tạ Thanh Kiều nghiêng rằng, người nam nhân trước mắt này thấy thế nào lại khó chịu thế chứ! Hạo Dương của mình cười một tiếng hai cái răng nanh liền đi ra, trước mắt cái Đường Hạo Dương này, vẻ mặt nghiêm túc bộ dáng cao ngạo làm nàng cực kỳ khó chịu a!

Đường Hạo Dương vẻ mặt không hiểu nhìn cô gái trước mắt, nàng như thế nào bộ mặt trở nên vặn vẹo như vậy. Chỉ nghe Tạ Thanh Kiều nói:

“Đúng, nô tỳ là người đại phu nhân phái tới thay Hạnh mai đến hầu hạ Tam thiếu gia, tên là Tạ Thanh Kiều!”

Đường Hạo Dương cảm thấy nàng đối với mình xưng hô có chút kỳ quái, cũng không thèm để ý. Tạ Thanh Kiều trong lòng cũng không nói, hiện tại Đường Hạo Dương từ 7 tuổi tiến hóa đến 14 tuổi, rốt cuộc là tính là tiến bộ đây hay là chuyển biến xấu đây?

“Tốt lắm, người đi đem sách của ta lấy ra, ngày mai phu tử muốn kiểm tra công khóa.”

Rõ ràng chủ động yêu cầu đọc sách, lúc trước Đường Hạo Dương kiên quyết sẽ không làm chuyện này! Tạ Thanh Kiều trợn mắt há hốc mồm Đường Hạo Dương nghi hoặc lại nhìn nàng một cái, Tạ Thanh Kiều lập tức nhanh chóng chạy đến thư phòng cầm sách.

Những thứ cầu huyết trong phim kia thường thấy chỉ cần não bộ lần nữa bị đòn nghiêm trọng sẽ tỉnh trở lại. Tạ Thanh Kiều một đường chạy, một đường nghĩ tới có nên hay không từ thần không gian xuất ra một cây gậy gỗ hướng đầu Đường Hạo Dương cho hắn một gậy, lúc đó không ý thức lại trở về trong phòng của mình.

Mới vừa đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy một mỹ nam tử u buồn nhìn ánh nến. Tạ Thanh Kiều trong lòng căng thẳng, nàng sai rồi, nàng thật sự sai rồi, nàng vừa rồi cũng không nên do dự, cần phải lập tức xuất ra một cái gậy lớn cho hắn một cái!

Tạ Thanh Kiều đem sách đưa cho hắn, Đường Hạo Dương lễ phép gật đầu mỉm cười. Tạ Thanh Kiều nhìn ra hắn tình thần rất hoang mang mê man, tựa hồ đang kỳ quái với tình cảnh của mình.

Quyết định đánh cuộc một lần! Tạ Thanh Kiều yên lặng ngồi ở bên cạnh hắn, Đường Hạo Dương nhìn nàng một cái, cảm thấy có chút buồn bực. Người con gái trước mắt này là nha hoàn, nàng như vậy ngồi tại bên cạnh mình nhất định là không có quy củ, nhưng hắn rõ ràng không có cảm thấy tức giận ngược lại rất tự nhiên.

Người này là tướng công mình, chờ hắn tốt liền sẽ biến thành cái dạng này sao? Tạ Thanh Kiều cảm giác mình thật là mâu thuẫn, đột nhiên lắc đầu bây giờ không phải là lúc rối ren.

“Thiếu gia, nô tỳ có chuyện muốn nói với ngài.”

Đường Hạo Dương nhìn không chớp mắt nhìn quyển sách trên tay, nhàn nhạt đáp lời:

“Ừ.”

“Kỳ thật nô tỳ không phải là đại phu nhân phái tới.”

“Gi?” Đường Hạo Dương ngược mắt tùy ý nhìn nàng một cái, Tạ Thanh Kiều trầm mặt gần từng chữ:

“Nô tỳ là lão phu nhân phái tới.”

Lão tổ mẫu! Đường Hạo Dương trong lòng giật mình, nha hoàn này là tâm phúc của lão tổ mẫu hay là chỉ là một nha hoàn bình thường đây? ! Tạ Thanh Kiều muốn rèn sắt khi còn nóng:

“Lão phu nhân nói thiếu gia bên cạnh không có an toàn, cho nên đặc biệt để cho nô tỳ ở bên cạnh.”

“Tạ Thanh Kiều?” Đường Hạo Dương thanh âm trầm thấp nhẹ nhớ tới cái tên này:

“Lão tổ mẫu còn đối với nhà người cái gì?”

“Lão phu nhân nói thiếu gia mười tuổi té ngựa...” Lời nói chưa xong, Đường Hạo Dương đột nhiên đem chén trà trên bàn ném rơi trên đất, Tạ Thanh Kiều cả kinh thẳng tắp nhìn hắn!

“Hạnh mai đã chết có đúng không!” Đường Hạo Dương đột nhiên lôi kéo cổ áo Tạ Thanh Kiều, Tạ Thanh Kiều chỉ cảm thấy có chút thở không nổi:

“Các người mỗi người đều ngóng trông ta chết có đúng không? Cái gì hầu, cái huynh đệ gì chứ đều là giả, là giả!”

“Chàng... Khụ khụ...” Tạ Thanh Kiều sắc mặt có chút tái nhợt, cứ tiếp tục như vậy nàng khả năng thật khó giữ được tính mạng.

“Bất quá chỉ là được phụ thân ngợi khen, đều phải chết sao?” Đường Hạo Dương tiếp tục gầm lên, phảng phất một sư tử bị thương.

Tạ Thanh Kiều không có trả lời, trong tay dần dần nhiều hơn một cái chậu gỗ, giờ phút này nàng cũng không còn tâm đối với cái chậu gỗ này chăm chọc, dùng sức hướng phía Đường Hạo Dương vung. Đường Hạo Dương cả kinh, vội vàng buông lỏng tay ra, liên tiếp lui về phía sau, nặng nề đụng cột sau lưng.

“Khụ khụ khụ khụ khụ...” Xoa cổ, Tạ Thanh Kiều vội vàng chạy đến bên cạnh Đường Hạo Dương, phát hiện hắn chỉ là hôn mê bất tỉnh, đáy lòng chậm rãi thở phào, đem hắn đỡ lên giường đắp kín mền.

Nhìn xem mặt quen thuộc lại xa lạ kia Tạ Thanh Kiều thật dài thở dài, dựa tại mép giường nắm tay Đường Hạo Dương, rũ mắt, ai cũng nhìn không ra nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì...

“Nương tử, nương tử!”

Một âm thanh chán ghét tại bên tai vang lên:

“Nương tử, nàng ngủ cũng không đắp chăn à? Sao lạnh như vậy!”

Tạ Thanh Kiều lung tung vẩy tay:

“Lão nương ngủ như thế nào liền như thế nào ngủ, dám quản được sao!” Xong, cảm thấy có cái gì không đúng, lập tức mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt một khuôn mặt phóng đại, vẻ mặt vô tội nhìn nàng.

“Hạo Dương?” Tạ Thanh Kiều không xác định nhìn hắn, chỉ đợi Đường Hạo Dương lộ ra một cái nụ cười sáng lạn:

“Là ta mà, nương tử nàng làm sao vậy?”

Tạ Thanh Kiều cắn môi, đột nhiên ôm lấy Đường Hạo Dương:

“Rốt cục đã trở lại, chàng rốt cục đã trở lại!” Nàng quả nhiên là thích Đường Hạo Dương phiên bản chính thái.

Đường Hạo Dương có chút không giải thích được, nương tử của hắn là thế nào vậy, giống như vài chục năm chưa từng gặp qua hắn. Vừa định vài câu lời an ủi lại bị Tạ Thanh Kiều một bả kéo xuống giường, ở trong phòng cầm lấy giấy và bút mực bày ở trên bàn.

Trong tay bị bút, Đường Hạo Dương vẽ mặt mờ mịt nhìn Tạ Thanh Kiều, chỉ nhìn nàng lộ ra dáng nữ vương thức bá đạo mỉm cười:

“Ngoan ngoãn, chúng ta đến viết cái chứng từ!”

“Gi? Ta vừa rồi không có tìm nương tử làm gì mà tại sao phải viết chứ?” Đường Hạo Dương không rõ chuyện gì Tạ Thanh Kiều một chương phách về phía mặt bàn Đường Hạo Dương thức thời gật đầu.

“Ta viết, một chữ cũng không hỏi, nàng đọc đi!” Gặp Đường Hạo Dương cầm bút, Tạ Thanh Kiều rất là hài lòng:

“Tôi – Đường Hạo Dương, cả đời chỉ lấy 1 người là Tạ Thanh Kiều, cả đời đối với cô ấy thật tốt, cả đời đều không quên cô ấy. Nếu như làm trái với thề thì xin giao phó cho Tạ Thanh Kiều xử trí!”

Đến câu nói sau cùng, Đường Hạo Dương vẽ mặt sợ hãi nhìn người bên cạnh:

“Nương tử...”

Tạ Thanh Kiều híp mắt:

“Chàng có viết không hả?”

Đường Hạo Dương nuốt nước miếng, hu hu, nương tử thật đáng sợ, kỳ thật cho dù nương tử không nói hắn cũng sẽ không cười người khác mà, thật sự là không nghĩ ra vì cái gì còn phải cười người khác, càng không nghĩ ra mình tại sao sẽ quên nương tử. Ai, coi như thôi đi, nếu đã nương tử muốn viết vậy hắn liền viết.

Tạ Thanh Kiều hài lòng cất kỹ chứng từ, cũng thoáng an tâm.

“Ai nha...” Đường Hạo Dương híp mắt, cảm thấy đầu có chút đau:

“Nương tử, trên đầu ta có phải hay không có cục u, đau quá!”, nhìn về phía Tạ Thanh Kiều, giống như chó rất đáng thương.

Tạ Thanh Kiều mắt tự nhiên gượng cười hai tiếng:

“Còn không phải là chàng ngày hôm qua chơi vui đến điên rồi, quý mới biết được chàng đụng vào đâu. Ta giúp chàng xoa xoa.”

Sắp đến lúc ăn điểm tâm Tạ Thanh Kiều thấy hai người còn mặc quần áo ngày hôm qua, liền đổi cho Đường Hạo Dương bộ quần áo. Hoa hồng cùng hoa sen hai người đêm qua thấy thiếu phu nhân vẽ mặt thống khổ đem thiếu gia đỡ lại, pháp phòng lo sợ một đêm, lúc này thấy thiếu gia lại khôi phục lại hình tượng như dĩ vãng cũng đem tâm lỏng.

Tạ Thanh Kiều không yên lòng thay quần áo, suy nghĩ lại trở về đêm qua. Nàng phát hiện một vấn đề trọng yếu, mọi người Đường phủ nói là Đường Hạo Dương mười tuổi té ngựa liền từ đó liền bắt đầu ngu dần. Nhưng đêm qua Đường Hạo Dương mười bốn tuổi kia một chút cũng không ngu dần, chẳng lẽ Đường Hạo Dương chính thức ngu dần là thời gian sau mười bốn tuổi? Trước bốn năm đó thật ra là hắn giả bộ?

Binh pháp nói: lấy lui làm tiến.

Tạ Thanh Kiều đầy lòng yên lặng buồn bã, lại thành một đoàn sương mù...

Thay xong quần áo, hai người ngồi ở ngoài phòng ăn cơm, một đám nha hoàn ở bên cạnh chờ, nhất đẳng đại nha hoàn cũng chỉ có một người hoa sen. Tạ Thanh Kiều uống cháo hỏi:

“Hoa hồng đâu, em ấy đi nơi nào rồi?”

“Vừa rồi có mấy nha hoàn chạy tới, tỷ ấy chắc đi ra ngoài.” Hoa sen đáp.

Tạ Thanh Kiều cắn một cái bánh bao, nghĩ thầm hoa hồng nha đầu kia mạng lưới liên lạc đã trải rộng toàn bộ phủ, không tệ không tệ. Đợi ăn cơm xong uống trà súc miệng sau, hoa hồng thần sắc vội vã trở lại:

“Thiếu phu nhân, nhị phu nhân bên kia đã xảy ra chuyện.”

Tạ Thanh Kiều sững sờ, trong phủ xưa nay có nhị phu nhân tâm Bồ Tát không tranh quyền thế, thế mà cũng sẽ xảy ra chuyện ?

“Phu nhân làm sao vậy?”

“Bị Nhị thiếu gia làm tức đến xỉu!”

Tạ Thanh Kiều lại sững sờ, Nhị thiếu gia đây chính là kẻ hiếu tử nổi danh! Tạ Thanh Kiều tựa hồ lại đánh hơi được hương vị mưa gió sắp đến.

35. Chương 35:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Vội vã đi đến chỗ nhị phu nhân, bốn phía 1 màu xanh lục liền nghe đến tiếng nước nổ bên trong. Tạ Thanh Kiều mang theo hoa hồng bắt động thanh sắc đi tới, giờ phút này đại phu nhân đang ngồi ở chính đường, một bên Nhị gia Đường Hạo xa quỳ cùng đường bá nguyệt đã khóc co quắp ở ghế. Có đôi khi Tạ Thanh Kiều không thể không thừa nhận, đường bá nguyệt mặc dù khắp nơi cùng mình đối nghịch, nhưng đối với mẫu thân rất hiếu tâm xác thực là không người nào có thể so sánh.

“Làm sao con lại hồ đồ như vậy, Kim cô nương rốt cuộc điểm nào không xứng với con? Phụ thân cô ấy là Hàn Lâm viện Đại học sĩ, Kim cô nương thuở nhỏ đọc Kinh Thi, cầm kỳ thư họa không gì không biết, rất xứng đôi với con, con con... Làm sao con lại hồ đồ như vậy!” Đại phu nhân vô cùng đau đớn khiển trách. Nàng cùng nhị phu nhân mặc dù không có giao tình gì, nhưng đều gả vào Đường phủ hơn hai mươi năm, nhị phu nhân tính tình yêu thích yên tĩnh không tranh quyền thế làm cho đại phu nhân rất là yên tâm, không ý thức cũng liền coi nàng như thân nhân. Hôm nay, người thân này ngắt ngã xuống giường, làm cho nàng rất nóng lòng.

“Còn có, ta nghe nói con đã sớm trở về Vân Châu thành, ở bên ngoài hơn mười ngày mới về nhà?”

Đường Hạo xa im lặng gật đầu.

Đại phu nhân tức nhất thời không biết nói gì, may mà một bên lão ma ma tay chân lạnh lẽ, lập tức vỗ lưng của nàng giúp nàng thuận khí. Qua một lúc lâu, đại phu nhân cuối cùng là trấn lại nổi giận nói:

“Con cho rằng con có thể lừa gạt lúc nhất thời, nhưng có thể lừa gạt được cả đời sao? Hoang đường!”

Trong phòng lại rơi vào trầm mặc, lúc này lão ma ma của nhị phu nhân đi tới, hướng phía đại phu nhân hành lễ:

“Đại phu nhân, để thiếu gia qua chỗ nhị phu nhân.”

Đại phu nhân than thở gật đầu: “Đi đi, đừng lại chọc giận nương con tức giận!”

Đường bá nguyệt từ trên ghế đứng lên, đỡ lão ma ma nói:

“Mẫu thân hiện tại như thế nào? Ma ma ta muốn đến xem nương.”

Lão ma ma sắc mặt khó xử:

“Bá Nhi, con đừng khóc thành mứt ứot, phu nhân thấy không chừng sẽ thương tâm.”

“Nhưng là...”

Đường bá nguyệt còn muốn nói cái gì bị đại phu nhân cắt đứt:

“Bá Nhi, con trước trở về thăm đồ của mình đi. Con nhìn một chút thân thể mình xem, yếu quá trước nên điều dưỡng một chút. Chờ nương con ngủ tĩnh lại, con lại đi xem ngài.” Nói xong, lại phân phó bọn nha hoàn chuẩn bị chén thuốc cùng trà sâm.

“Hạo xa, trong khoảng thời gian này con nên chăm sóc nương con cho tốt, về phần chuyện Kim gia cũng suy nghĩ thật kỹ!” Nói rồi, liếc mắt nhìn Tạ Thanh Kiều trong góc, hướng nàng gật gật đầu, Tạ Thanh Kiều vội vàng qua đỡ lúc này mới đứng dậy ly khai viện của nhị phu nhân.

Lúc này, Đường Hạo xa đứng ở trước cửa phòng nhị phu nhân, lão ma ma nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, một hồi sâu kín đàn hương tán trong phòng. Trong phòng bố trí rất đơn giản, lại lộ ra lịch sự tao nhã. Mà Đường Hạo xa lại cảm thấy hết sức đè nén, hẩn lặng yên đi về hướng nhị phu nhân a, ngồi ở trên giường. Nhị phu nhân mang bộ mặt sầu thảm, nhẹ nhàng phát phát tay một đám nha hoàn rồi rút lui ra ngoài.

Đường Hạo xa buông thõng con mắt, không biết muốn cái gì cuối cùng vẫn thờ dài thật dài giống như chết lặng.

“Hạo xa này, con cùng ta lời nói thật, con tại sao phải đối với Kim gia làm chuyện như vậy?” Sáng sớm hôm nay, Kim gia đưa tới thư, mặc dù không giống như lời tức miệng chửi ầm lên, nhưng phần tức giận tràn ngập ra. Đường phủ Nhị công tử Đường Hạo xa, lưu luyến nơi bướm hoa, cùng lưu manh vô lại xưng huynh gọi đệ, bài bạc gà chọi. Nếu không phải là biết con trai mình đi Kim gia, nhị phu nhân quả thực muốn hoài nghi người trong thư này tuyệt đối là có người giả mạo Đường Hạo xa!

Đường Hạo xa u sầu khổ não, trầm giọng âm nói:

“Nương, con không thích Kim cô nương, con trai tạm thời không có ý lấy vợ.”

“Con đều hai mươi mốt, đại ca của con, Tam đệ con đều cưới thê tử, con...” Nhị phu nhân nộ hỏa công tâm, lại là một hồi ho.

“Nương, con trai không lấy vợ, cũng có thể hiếu kính ngài cả đời.” Đường Hạo xa giúp nàng thuận thuận khí, nhị phu nhân tựa ở trên đầu giường:

“Con nếu là cưới Kim cô nương kia, liền là hiếu đạo tốt nhất với ta!”

Đường Hạo xa trầm mặc hồi lâu, rốt cục vẫn phải nói:

“Nếu phụ thân Kim cô nương không phải là Đại học sĩ, ngài còn có thể để cho con cưới cô ấy sao?”

Tiếng nói rơi ra, nhị phu nhân giật mình. Trước mắt người con trai là nàng mười tháng hoài thai, nuôi hai mươi mốt năm vì cái gì đột nhiên lại không hiếu hẩn!

Đường Hạo xa có chút thống khổ nhìn mẹ ruột của mình:

“Nương, buông tay. Oan oan tương báo đến khi nào...”

Nhị phu nhân một bả hất tay của hẩn ra, cắn răng nói:

“Ra, đi!”

Đường Hạo xa không cam lòng, còn muốn lại cái gì, lại nghe nhị phu nhân dứt khoát kiên quyết nói:

“Ra! Đi!”

“Vâng.” Đường Hạo xa cung kính đứng người lên:

“Mẫu thân người cũng phải hảo hảo bảo trọng.”

Tại trên đường, Tạ Thanh Kiều đang đỡ đại phu nhân giải sầu. Đại phu nhân đi trong chốc lát, tức giận vừa rồi trong lòng tích tụ khí từ từ tản ra, bất quá lại một chuyện lo lắng trong đầu không tản ra kia chính là con trai lớn Đường Hạo Nhiên của mình tám phần lại muốn rời nhà, nghĩ đến đây đã cảm thấy một hồi đau đầu.

“Thanh Kiều, những này qua con thấy đại ca là người như thế nào?”

Di, như thế nào hỏi Đại ca đây? Tạ Thanh Kiều vốn tưởng rằng đại phu nhân sẽ dựa theo lệ cũ hỏi thăm chuyện Đường Hạo Dương gần đây, bất quá nàng cũng chỉ biết lập tức đáp:

“Đại ca rất tốt.”

Đại phu nhân thở dài: “Ha ha, là rất tốt. Tốt đến lại bắt đầu chuẩn bị hành lý ra cửa du ngoạn.”

Này... Tạ Thanh Kiều cũng rất bất đắc dĩ, nhìn đại phu nhân ở trong lòng oán hận 2 đại tẩu đều lưu không được nam nhân của mình.

“Nhà người ta con trai lớn, không ai là không giúp đỡ trong nhà, nhà chúng ta vị này ngược lại cùi chỏ ngoặt ra bên ngoài.”

Không xong, đại phu nhân sắc mặt bất thiện. Tạ Thanh Kiều cảm thấy chính mình mặc dù đối với đại phu nhân không có cảm giác gì, nhưng quan hệ mẹ chồng con dâu cũng không có huyền não thật tệ, lúc này trở thành quân sư quạu mo nói:

“Nương, Thanh Kiều ngược lại có một phương pháp, không biết nên nói hay không.”

Đại phu nhân sững sờ, có chút háng hái nói:

“.”

Chỉ nghe nàng nói:

“Hôm nay lão gia còn ở kinh thành, Nhị ca bởi vì chuyện nhị phu nhân cùng Kim gia tất nhiên không thể phân thân. Trong phủ một đám nữ quyến cũng là không thể xuất đầu lộ diện. Đường phủ chúng ta tại Vân Châu thành tiệm bán đồ cổ dĩ vãng đều là do Nhị ca quản lý, sao không thừa nguyên do sự việc này dùng danh tiếng huynh đệ giúp đỡ đem đại ca lưu lại?”

Đại Tạ Thanh Kiều nói xong, đại phu nhân vui mừng như điên, gật đầu liên tục:

“Đúng vậy đúng vậy, huynh đệ bọn nó từ trước đến nay đều tốt. Nếu là dùng danh Hạo xa Hạo Nhiên nhất định sẽ lưu lại!”

Tạ Thanh Kiều nịnh nọt cười. Anh chồng, em dâu cũng không muốn cứ như vậy đem anh bán đi, nhưng nếu như anh lúc này rời đi Đường phủ không thể nghỉ ngơi là làm cho Đường phủ không khí xuống quá thấp như vậy sẽ mù đầu sương. Vì để không lan đến gần nàng Tạ Thanh Kiều em cũng chỉ có hy sinh anh thôi, hắc hắc.

Tạ Thanh Kiều trở lại viện, thấy hoa sen đang ngồi ở thạch ki thiêu hoa, không khỏi buồn bực:

“Thiếu gia đâu?”

Hoa sen lập tức buông xuống may vá vội vàng đứng lên:

“Nô tỳ thấy thiếu gia ngủ, cho nên mới ngồi ở chỗ này. Nô tỳ, lần sau...”

Tạ Thanh Kiều xua xua tay, ôn nhu nói:

“Không có gì đáng ngại, em thích thêu hoa lúc không có chuyện gì thêu là được, chỉ cần không làm trễ nãi chính sự thì tốt rồi.”

Hoa sen gật gật đầu, đẩy cửa phòng ra. Vòng qua bình phong, Đường Hạo Dương quả nhiên nằm ở trên giường ngủ, Tạ Thanh Kiều nhẹ đi tới nhìn xem hắc khuôn mặt ngủ yên có chút buồn bực. Trong ngày thường Đường Hạo Dương giấc ngủ trưa chưa từng ngủ sớm như vậy

A, chẳng lẽ là tối hôm qua mệt nhọc? Nghĩ như vậy, giúp hắc sửa sang chăn trên người lại lặng lẽ đi ra ngoài. Hoa sen liên tục hầu ở ngoài cửa, nghe Tạ Thanh Kiều hỏi:

“Những ngày này, thiếu gia đều đúng thuốc đúng giờ sao?”

“Đều uống. Thuốc kia là lần trước thiếu phu nhân cùng thiếu gia đi gặp đại phu nhân chỗ đó có thái y mở đơn thuốc, ba ngày uống một lần.”

“Những thuốc kia đều là em bưng, tự mình nấu, trong lúc nấu không có rời đi rồi tự mình đưa tới sao?”

Hoa sen thành thật gật đầu: “Đúng vậy, đều là nô tỳ đích thân hốt thuốc, tuyệt đối không có qua tay người khác. Trong lúc nấu cũng chưa từng rời đi.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, vậy hắc là cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, xem ra Đường Hạo Dương chỉ là mệt nhọc. Nghĩ đến đây, không khỏi lắc đầu cười khổ một tiếng, chính mình thật đúng là bị chuyện Hạnh mai kia khiến cho trông gà hoá cuốc.

Lời nói đến ngày thứ hai, Đường Hạo Nhiên vẽ mặt đau khổ xuất hiện ở tiệm bán đồ cổ lớn nhất Vân Châu thành làm cho trong cửa hàng lão nhân tiểu nhị bị oanh động.

Lão chưởng quỹ đường khom người đi ra:

“Đại thiếu gia, đại phu nhân, vất vả rồi.”

Đường Hạo Nhiên co rút mi, hắc thật sự nghĩ không ra rốt cuộc là ai tiến cử hắc tới nơi này? Có cơ lại là tuyệt như vậy hoàn toàn phá hỏng đường lui của hắc sao? Ai, Nhị đệ cũng thật là... lui c hôn gì chứ? Làm hại hắc hiện tại, ai...

Lão chưởng quỹ đem Đường Hạo Nhiên mời vào. Lão chưởng quỹ là trong cửa hàng là lão nhân khi Đường Hạo Nhiên còn là một trẻ ba tuổi cũng đã vì Đường phủ làm việc. Khi đó, Đường lão gia thường xuyên sẽ mang theo ba thiếu gia đến trong cửa hàng chơi đùa. Trong ba thiếu gia Đại thiếu gia luôn là ưa thích hướng ngoài cửa hàng chạy, Nhị thiếu gia là theo chân Đường lão gia, chỉ có Tam thiếu gia thỉnh thoảng vây quanh các lão nhân cửa hàng hỏi đồng một chút tây hồi một chút, đòi vui vẻ.

Tại dưới sự hướng dẫn lão chưởng quỹ Đường Hạo Nhiên trong cửa hàng bốn phía chuyển tại trước một bức sơn thủy dừng bước.

“Bộ tranh này họa sư tiền triều bạch nghiêm nghị ‘Xuân ý Thúy Trúc đồ’ rất có ý cảnh, tranh sơn thủy bạch nghiêm nghị quý là để ý cảnh, bởi vậy rất ít xuất hiện nhận sách. Hiện tại một bức đồ này liền giá một trăm lượng hoàng kim.” Đường Hạo Nhiên đã nói trước, không có chút chú ý nào tới lão chưởng quỹ bên cạnh mặt so với gan heo còn sắc mặt khó coi hơn. Chỉ nghe hắc buồn bã nói:

“Đại thiếu gia, bộ ‘Xuân ý Thúy Trúc đồ’ này là Tam thiếu gia tại lúc tám tuổi vẽ. Tranh Bạch nghiêm nghị đích thực đều là treo ở nội đường, không thể dễ dàng lấy ra.”

Đường Hạo Nhiên khoe miệng đột nhiên rút quất vài cái, lão chưởng quỹ vội vàng nói:

“Bất quá Đại thiếu gia cũng không phải là người đầu tiên nhận lầm, Tam thiếu gia lối vẽ tỉ mỉ xảo diệu, lúc ấy ngay các lão nhân đến cửa hàng trong lúc nhất thời cũng không nhìn ra.”

Là hắc biết... là hắc biết chính mình đi vào bác cổ hiên chính là hậu quả như vậy! Tam đệ, đại ca lòng tự ái bị đả kích a! Nhị đệ, cầu xin van đệ, mau lấy thê tử đi!

Lão chưởng quỹ âm thầm thở phào, may mắn đại phu nhân dặn dò qua Đại thiếu gia đến bác cổ hiên chỉ là trên danh nghĩa làm chưởng quỹ, mỗi ngày chỉ cần hắc tới nơi này đi bộ vài vòng là được. Nếu là thật làm cho hắc để ý tới những đồ này không chừng xảy ra nhiều loạn gì đây.

Vì vậy Đường Hạo Nhiên bị bắt đắc dĩ, tiếp tục mặt khổ như một tờ giấy tại cửa hàng chuyển, giờ phút này hắc thật sâu cảm thấy:

liền ngay cả hai nữ nhân trong nhà đều so với những thứ đồ cổ này xem đòi hỏi hơn!

36. Chương 36:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Hạo Nhiên thở dài, ngã vào trong ghế bành hướng phía lão chưởng quỹ bực mình xua tay:

“Được rồi được rồi, ta nghĩ đi ai cũng ngăn không được, lão canh phòng nghiêm ngặt tử thủ như vậy làm chi?”

Lão chưởng quỹ dù sao cũng là người từng trải, đã sớm luyện thành sắc mặt không thể biểu lộ. Đối mặt với Đường Hạo Nhiên giống như nuốt ruồi bọ thần vẫn như cũ không vội chậm rãi nói:

“Đại thiếu gia bây giờ là Thiếu đương gia, những thứ này vẫn là cần ngài xem qua, cùng với đồ cổ ở hậu viện trong kho phòng mỗi ngày đều phải dò xét một lần.”

Đường Hạo Nhiên cau mày, đè nén trong lòng khó chịu gầm nhẹ nói:

“Lão có phải hay không còn muốn cho ta mỗi ngày giám định một chút đồ cổ ra vào trong cửa hàng chứ?”

Lão chưởng quỹ khẽ khom eo, cũng không gờ lên ngẩng đầu lên mắt bình tĩnh nói:

“Này cũng không cần. Phân biệt thật giả sẽ có người chuyên môn làm, nếu không bọn họ cũng không thể lấy không tiền công. Đại thiếu gia, ngài xem ngài bây giờ là không phải cần phải xem một chút sổ sách sao?”

“Sổ sách sổ sách!” Đường Hạo Nhiên đột nhiên đập lên cái bàn:

“Ta không có tới thì mấy người như thế nào không tìm ta xem ư? Cứ dựa theo lúc ta không có đến theo quy củ mà làm là được rồi.”

“Bẩm Đại thiếu gia, trước đây là Nhị thiếu gia xử lý, hôm nay Đại thiếu gia đến đây, đương nhiên là Đại thiếu gia quản lý.”

Lão chưởng quỹ bộ dạng không nóng không vội làm cho Đường Hạo Nhiên cảm giác mình ở tiếp nữa tám phần sẽ bị tức chết. Trong lỗ mũi thô thô hừ nhẹ, lập tức đứng người lên, bỏ rời đi! Vừa muốn đi, lão chưởng quỹ không chút hoang mang ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại lắc đầu đi đến một bên trên giá gỗ lấy ra 1 quyển tranh. Đường Hạo Nhiên có chút buồn bực, cái lão nhân này muốn làm cái gì?

Chỉ thấy lão chưởng quỹ đem cuộn tranh họa từ từ mở ra, kêu một tiếng tiểu nhị, ngoài phòng tiểu nhị tựa hồ sớm có chuẩn bị lập tức xách bàn gỗ lư hương tiến đến.

Đường Hạo Nhiên lần này hoàn toàn mắt choáng váng, lão chưởng quỹ trên tay rõ ràng cầm bức họa vị tổ của Đường gia cũng chính là thái gia của Đường Hạo Nhiên!

Lão chưởng quỹ đem bức họa Đường lão thái gia cung kính treo trên tường, dâng hương hỏa. Chính mình lui lại mấy bước, hướng phía bức họa quỳ xuống:

“Lão thái gia, lão nô vô năng, không thể đem gia nghiệp ngài lưu lại kinh doanh tốt, lão nô vô năng a!” liền quỳ khóc trên mặt đất (L: cao tay)

Quá... quá độc ác! Đường Hạo Nhiên hoàn toàn không ngờ rằng lại còn có một chiêu này! Nếu như lúc này hắn cứ như vậy đi, đây chẳng phải là trên lưng có danh như bất trung bất hiếu sao? !

“Đường bá, Đường bá!” Đường Hạo Nhiên cắn răng nhẹ khẽ đẩy đẩy lão chưởng quỹ quỳ trên mặt đất:

“Ta xem sổ sách còn không được sao? Lão đừng quỳ.”

Lão chưởng quỹ giương mắt:

“Đại thiếu gia nói thế thật ư?”

Đường Hạo Nhiên lập tức gật gật đầu.

Lão chưởng quỹ chậm rãi đứng lên:

“Vậy thì mời Đại thiếu gia trở lại vị trí.”

Đường Hạo Nhiên nhận mệnh cầm lấy sổ sách, cuộc sống sau này rất cuộc làm như thế nào qua đây, len lén nhìn bức họa ngược mắt mắt, lập tức cảm thấy người trong bức họa kia đang nhìn mình chăm chăm. Lão thiên à, chẳng lẽ hẳn phải ngày ngày tại ánh mắt của thái gia gia nhìn chăm chăm quản lý Bác cổ hiên sao?

Gặp Đường Hạo Nhiên về mặt mặc dù không muốn nhưng cũng không khỏi không nghiêm túc nhìn sổ sách, lão chưởng quỹ len lén lau đi lệ trên khóe mắt nghĩ thầm: tam thiếu phu nhân một chiêu này thật đúng là tuyệt! (L: biết ngay...)

“A... Hắt xì!”

“Nương tử, nàng làm sao vậy, cảm mạo sao?”

Tạ Thanh Kiều xoa xoa mũi, không biết tại sao mấy ngày nay nàng luôn hắt xì hơi, ai nghĩ mình đây.

“Không có, chính là cảm thấy ngứa mũi nhột.” Nhìn Đường Hạo Dương vẻ không có tinh thần gì, Tạ Thanh Kiều quan tâm hỏi:

“Chàng mới gần đây làm sao vậy, làm sao ngày đều không tỉnh?”

Đường Hạo Dương ngáp một cái:

“Ta cũng không biết, chính là muốn ngủ.”

“Có muốn hay không uống chút trà sâm nâng cao tinh thần?”

Đường Hạo Dương lắc lắc đầu:

“Ta có uống, vẫn luôn uống, nhưng vẫn muốn ngủ.”

Tạ Thanh Kiều cũng không thấy manh mối gì, tạm thời đem trở thành là di chứng của tết Trung Nguyên.

“Muốn ngủ thì đi ngủ, hoặc là đi tìm mấy nha hoàn kia chơi có lẽ tinh thần đã tốt rồi.”

Đường Hạo Dương nỗ lực mở to mắt :

“Ta ngủ một lát, nương tử cũng đi ngủ trưa.”

“Ừ.” Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, lúc này lại hắt hơi một cái. Ai, rốt cuộc làm sao vậy, nàng có nhiều người quen như vậy sao, thời khắc nào cũng nhớ mình.

Lúc này, hoa hồng cầm một phong thư tiến đến, Tạ Thanh Kiều vừa nhìn là bút tích của Lâm Mặc, bất quá là Tạ lão đầu tìm Lâm Mặc viết giùm. Chủ yếu là phụ thân nhớ con, tết Trung Nguyên con không về nhà, hiện tại cũng nên về nhà ngó lão đầu tử ta đây 1 chút.

Tạ Thanh Kiều nhìn xem ngày viết, là ngày hôm qua viết. Đảo mắt vừa nghĩ trong lòng hiểu bảy tám phần, tám phần là nhanh đến cuối tháng, Tạ lão đầu bạc cũng mau hết rồi. Đường phủ nhiều quy củ nữ quyến không được tùy ý ra ngoài, dĩ vãng đều là phái người đi đưa bạc. Bất quá những ngày này trong phủ bởi vì chuyện của nhị phu nhân làm cho không khí không tốt, xuất phủ giải sầu cũng là tốt, Tạ Thanh Kiều liền hướng đại phu nhân nói rõ nguyên do. Trải qua chuyện Đại thiếu gia quản lý bác cổ hiên, đại phu nhân đối với con dâu này là càng xem càng thuận mắt, hai lời liền đồng ý.

Lúc này, Tạ Thanh Kiều mang theo hoa hồng ngồi kiệu hướng chỗ Tạ lão đầu đi. Tổng cộng hai gian phòng thêm một cái viện, đây là nơi ở của Tạ lão đầu. So với Tạ Thanh Kiều trước khi xuất giá, cái nhà không tránh được gió, không che nổi mưa vẫn là tốt hơn nhiều.

Đẩy cửa ra, Tạ Thanh Kiều liền hô:

“Cha, con đã trở về.” Vừa dứt lời liền nghe trong sân truyền đến hai thanh âm:

“Ta đi pháo!”

“Mã lai!”

Tạ Thanh Kiều nhường trán, hai người này nước cờ đi dở một đồng.

Tạ lão đầu uống một ngụm trà:

“Ta mới đi.”

Lâm Mặc hết sức chăm chú mà nói:

“Tiếp tục!”

Tạ Thanh Kiều rốt cục nhìn không được, nàng vẫn cho là người cổ đại đều là cao thủ đánh cờ, không ngờ đều là ở trước bàn cờ ngồi thiền. Lúc này đi đến bên cạnh Tạ lão đầu, chỉ vào xe đối với Tạ lão đầu nói:

“Ra xe, chặn mã của hần.”

Tạ lão đầu sững sờ, lúc này mừng rỡ vẻ mặt đắc ý:

“Đúng vậy, ta xem cậu còn nhảy không!”

Lâm Mặc vẻ mặt xin giúp đỡ đáng thương nhìn Tạ Thanh Kiều, Tạ Thanh Kiều đành phải lại nói:

“Huynh liền lùi sĩ ngăn cản pháo.”

“Đúng vậy!” Lâm Mặc bình tĩnh đại ngộ.

Hai người cảm thấy rất mất mặt, viện cớ thu bàn cờ.

Tạ lão đầu lôi kéo Tạ Thanh Kiều ngồi xuống:

“Tết Trung Nguyên này con không ở nhà, mặc dù con gái gả ra ngoài như nước ra ngoài, nhưng con nếu đã đã trở lại vẫn nên thấp nén hương cho nường con.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, vào phòng khẩu đầu dâng hương. Đi ra thấy Lâm Mặc còn chưa đi không khỏi hỏi:

“Huynh không cần đi nha môn sao?”

Lời nói mới ra miệng trông thấy Lâm Mặc giả hoạt mỉm cười, Tạ Thanh Kiều chu mỏ, nàng hiểu.

“Cậu ta, nha môn gần đây nhàn, không có chuyện gì cứ tới đây theo giúp lão đầu tử ta tán gẫu.” Tạ lão đầu từ trong nhà mang bàn đi ra:

“Hôm nay con ở chỗ này ăn cơm tối, nha đầu này, đi mua cho ta hai lượng rượu nữa.”

“Dạ.” Tạ Thanh Kiều vén lên tay, phảng phất trở lại hai năm trước. Khi đó nàng mỗi ngày chuyện trọng yếu nhất chính là bán đậu hũ, thuận tiện rửa rau thơm ngày hôm sau cùng nhau mang tới trong cửa hàng.

Lời đàm tiếu nhàn gian, ba người ngồi nhắc lại chuyện trước kia, năm đó Tạ Thanh Kiều nữ lưu manh này là như thế nào sửa trị những lưu manh động tay động chân kia.

Lâm Mặc chỉ là nghe, khi đó hần cũng không ở chỗ này. Hần rời đi Vân Châu thành hai năm, trong hai năm kia hần nghe từ trong nhà an bài đi kinh thi, chờ lúc trở lại Tạ Thanh Kiều mới vừa gả vào Đường phủ.

“Xú nha đầu này, mỗi lần những tên lưu manh mua đậu hũ, nó sẽ đưa lên một đĩa rau thơm. Ai, đều là bị chủ chứa của Thúy liễu các dạy bậy.”

Tạ Thanh Kiều không khỏi mỉm cười, rau thơm ăn nhiều hơn có tác dụng gì? Đương nhiên là bất lực! Đám lưu manh kia gieo gió gặt bão, liền không trách được nàng giữ trò.

Tạ lão đầu uống rượu, lời nói cũng nhiều hơn, lôi kéo Lâm Mặc nói:

“Cái nha đầu này cũng làm ta không tỉnh tâm. Cháu là không biết, nó khi...” Tà lão đầu chu mỏ, tựa hồ nhớ tới bạn già qua đời:

“Tính không được...Tóm lại, Đường phủ sự nghiệp đại, nha đầu này là một mình ra ngoài. Lâm Mặc a, cháu biết chỗ nào hãy chỉ cho nó!”

Tà lão đầu lời nói không phải là không có căn cứ, nhà Lâm Mặc họ cũng là địa chủ một cả vùng. Nhớ năm đó, Tà lão đầu còn thuê qua vùng đất nhà hắn làm vài năm.

Cũng không biết Lâm Mặc có hay không bị Tà lão đầu lời nói làm xúc động như có điều suy nghĩ hỏi:

“Ta thấy Đường phủ gần đây không yên ổn, muội tốt nhất trung lập.”

Tạ Thanh Kiều sững sờ:

“Làm sao huynh biết?”

Lâm Mặc quay đầu, nhìn phía xa xuất thần:

“Đường gia đại gia rõ ràng quản lý bác cổ hiên, đây không phải là chuyện quá kỳ quái sao? Dĩ vãng Đường gia tại Vân Châu thành làm ăn đều là Nhị gia Đường Hạo xa kinh doanh, chắc hẳn vị Nhị gia này gần đây gặp được chuyện phiền toái.”

Tạ Thanh Kiều cảm thấy trầm xuống, kỳ thật Lâm Mặc lời nói có đôi khi rất đáng sợ. Thu thập cái bàn, Tạ Thanh Kiều trầm tư hồi lâu, rốt cuộc vẫn là nói cho Lâm Mặc chuyện Đường phủ có người đối với Đường Hạo Dương hạ độc.

Lâm Mặc ngơ ngẩn: “Hắn gần đây ăn cái gì kỳ quái không?”

Tạ Thanh Kiều lắc đầu, chỉ có lần trước đi đại phu nhân chỗ đó bốc thuốc, cũng may nàng đều nhớ rõ liền kể cho Lâm Mặc. Lâm Mặc nghe khẽ nhủ mày, thuốc không có sai.

Có hồi lúc trước Tạ Thanh Kiều hỏi hoa sen vấn đề, Tạ Thanh Kiều từng cái đáp ra. Lâm Mặc thở phào, thuốc cần phải không có vấn đề.

Lúc này, Tà lão đầu từ trong nhà đi ra, hướng phía Tạ Thanh Kiều nói:

“Con trở về, ra ngoài đến như vậy lâu cũng cần phải trở về.” Nói rồi, ho khan vài thanh.

Tạ Thanh Kiều có chút bận tâm: “Cha, cưỡng hòng không thoải mái còn uống rượu, có cần hay không thỉnh lang trung?”

Tà lão đầu liếc nàng một cái: “Thân thể ta cốt cường tráng lắm! Bất quá là mấy ngày nay cưỡng hòng có chút nhột, lấy ít thuốc uống là được.”

“Vậy là tốt rồi, ngài có thể nhớ kỹ ngàn vạn lần chớ ăn đồ lạnh, miễn cho đối với hòng không tốt.”

Tà lão đầu khoát khoát tay: “Đi nhanh một chút, ta tự biết.”

Tạ Thanh Kiều cười lắc đầu, vừa định sẽ đối Lâm Mặc cáo từ, đã nhìn thấy hắn về mặt nghiêm túc đứng ở một bên, vững vàng nhìn Tạ Thanh Kiều, gần từng chữ:

“Cái thuốc kia, có độc!”

Nếu như không phải là lời Tà lão đầu nói, Lâm Mặc cảm giác mình cũng sẽ bị cái đơn thuốc kia lừa gạt đi, người kê thuốc này thủ đoạn hạ độc thật đúng là cao minh!

37. Chương 37:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Lâm Mặc một tiếng này làm cho Tạ Thanh Kiều lập tức cảm thấy vui lấp, nỗ lực kéo ra tiếng:

“Huynh đang nói đùa, phải không?”

Khóe miệng lúc này vui vẻ thu hết:

“Muội cảm thấy ta là đang cùng muội đùa giỡn sao?”

Tạ Thanh Kiều cước bộ có chút chậm, đỡ thân cây bên cạnh làm cho mình tận lực tỉnh táo:

“Là độc gì, có thể hay không bị chết?”

Lâm Mặc chỉ thành phần thuốc nói:

” Chết thì sẽ không nhưng có thể sẽ làm cho bệnh nhân triệu chứng càng thêm nghiêm trọng. Về phần hậu quả là cái gì...” Lâm Mặc lắc lắc đầu

“Ta cũng không rõ ràng lắm, dù sao ta không phải là đại phu.”

Tạ Thanh Kiều một bả tay cầm lấy đơn thuốc:

“Cái thuốc này sao có thể có độc.” Lúc ấy đại phu nhân cẩn thận như vậy, không thể nào có thuốc có độc cũng nhìn không ra đến!

Lâm Mặc lắc lắc đầu:

” Thuốc này là không có độc, nhưng nếu như vừa uống thuốc này xứng với đồ ăn khác, vậy thì sinh ra độc tính! Giống với muội vừa nói Tạ thúc hòng không thoải mái không thể ăn món ăn lạnh vậy, suy ra thuốc này là không thể lẫn vào cùng đồ ăn nào đó!”

“Kia... Vậy rốt cuộc là gì?” Tạ Thanh Kiều nhíu chặt mày. Tết Trung Nguyên ngày đó phát bệnh, gần đây liên tục thích ngủ, những thứ này chỉ sợ đều là triệu chứng độc phát.

Lâm Mặc giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc:

“Nhân sâm!”

Tạ Thanh Kiều đột nhiên ngẩng đầu vẻ mặt kinh ngạc:

“Nhân sâm? !”

“Đúng vậy, là nhân sâm! Trong thuốc tế tân cùng nhân sâm tương khắc, sẽ sinh ra độc tính. Kỳ thật phương thuốc này nếu đặt ở nhà bình thường đích xác là thuốc trị liệu chứng ngây ngốc. Nhưng nếu đặt ở Đường phủ, liên nhất định phải chú thích không thể đang lúc uống thuốc ăn nhân sâm, mà ngay cả trà sâm cũng không thể uống. Ta nghĩ, người mở ra thuốc là cố ý. Hẳn rõ ràng biết rõ đối với Đường phủ gia đình lớn như vậy, nhân sâm tùy ý có thể thấy được, bởi vậy chỉ cần thuốc có tế tân như vậy độc liền một cách tự nhiên có!”

Một phen này làm Tạ Thanh Kiều cả kinh không thể động đậy. Nàng rõ ràng biết rõ, Đường Hạo Dương mỗi ngày 2 lần cần phải sẽ uống trà sâm. Thuốc này là chuyên môn mở cho Đường Hạo Dương, người kê thuốc chỉ sợ rõ ràng biết rõ thói quen của hắn hằng ngày, mà chuyện như vậy cũng chỉ có người trong phủ mới biết. Một tia ớn lạnh chui vào xương cốt, chỉ mong không cần phải là như mình nghĩ như vậy...

“Thuốc này là người nào kê?”

Qua một lúc lâu, vẫn không thấy Tạ Thanh Kiều trả lời, Lâm Mặc lắc lắc nàng, cuối cùng phục hồi lại tinh thần.

“Là đại phu nhân thỉnh ngự y kê thuốc.”

“Ngự y kia có liệu phải người mạo danh không?”

Lúc này Lâm Mặc, đâu còn có phân nửa bóng dáng lười nhác thành thời ngày thường, phảng phất biến thành một người khác. Tại trước mắt hắn cũng không phải là Tạ Thanh Kiều mà là một đại án liên quan đến nhân mạng!

Tạ Thanh Kiều lắc lắc đầu:

“Là thật. Đại phu nhân đi qua trong cung, vị ngự y này cùng đại phu nhân tán gẫu chuyện trong cung không sai chút nào.”

“Nếu là ngự y, liền càng không khả năng phạm loại sai lầm này, hẳn nhất định là cố ý gây ra!” Rồi Lâm Mặc giương mắt dò hỏi:

“Hắn tên gì?”

Tạ Thanh Kiều cắn môi trầm tư một lát:

“Cổ Bình, là một cáo lão ngự y hồi hương.”

Lâm Mặc nhắc chân liền đi, Tạ Thanh Kiều liền tranh thủ hắn gọi lại:

“Huynh muốn làm gì?”

Lâm Mặc cũng không quay đầu lại:

“Ta đi nha môn, điều tra thêm vị lão thái y này hiện tại ở nơi nào!”

Tạ lão đầu gặp hai người kia tại sân nhỏ huyện nửa ngày, liền tới ho khan một tiếng. Tạ Thanh Kiều cả kinh, hướng phía Tạ lão đầu nói:

“Cha, con phải trở về, ngài hảo hảo bảo trọng thân thể!” Nói rồi chui vào trong kiệu lòng như lửa đốt hướng trong phủ về.

Trở lại viện, lập tức gọi hoa sen: “Hạo Dương hiện tại ở nơi nào?”

Hoa sen nói: “Thiếu gia dùng qua bữa tối đã ngủ.”

Tạ Thanh Kiều cả kinh, nâng váy liền chạy tới phòng Đường Hạo Dương. Về mặt buồn bực còn hoa sen thì ngơ ngác đứng ở một bên cực kỳ hâm mộ: tam thiếu phu nhân này còn thật là kỳ quái, mới nửa ngày không gặp thiếu gia liền nhớ như vậy, phu thê bọn họ thật là tốt a.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, người nọ khuôn mặt ngủ say làm cho Tạ Thanh Kiều thoáng an tâm. Nhưng trong lòng rất không thoải mái, giống như chính mình bị người khác khi dễ, Tạ Thanh Kiều tuyệt đối là 1 người bao che khuyết điểm! Không phải chuyện của mình nàng không xen vào, nhưng nếu người của nàng bị khi dễ, nhất định phải đòi lại cái gấp mười lần gấp tám lần.

Ở bên giường lẳng lặng ngồi hồi lâu, đợi nàng phát giác phát hiện hốc mắt chẳng biết lúc nào ướt. Dùng sức dụi dụi con mắt, kêu hoa hồng cùng hoa sen đến phòng của mình chờ.

Hoa sen có chút buồn bực, hoa hồng là một nha hoàn giỏi về xem xét quan sát, lặng lẽ đối với hoa sen nói:

“Chỉ sợ trong viện chúng ta xảy ra đại sự.”

Hoa sen kinh hãi: “Gì? Sẽ không! Kia... Vậy làm sao bây giờ?”

Hoa đạo: “Vậy thì phải xem thiếu phu nhân làm sao bây giờ, hai ta nghe lệnh là được.”

Hoa sen gật gật đầu.

Không lâu sau Tạ Thanh Kiều đi vào, dựa gối ở trên xích đu. Trầm mặc một lát, mở miệng nói:

“Hoa sen, mấy ngày nay trà sâm thiếu gia đều là em đưa qua đúng không?”

Nghe được Tạ Thanh Kiều đã kêu tên của mình đầu tiên, hoa sen giật mình, vội vàng nói:

“Vâng.”

Tạ Thanh Kiều hạ mắt, giọng nói cũng không có gì : “Về sau em đưa trà sâm, nhưng chờ đến lúc thiếu gia uống đổi thành bạch thủy cho ta.”

Hoa sen sững sờ, không rõ chuyện gì nhìn xem Tạ Thanh Kiều. Một bên hoa hồng vội vàng nói: “Ý thiếu phu nhân chính là thiếu gia về sau không cần uống trà sâm. Nhưng Muội không được lộ ra, giống như thường ngày là được.”

Hoa hồng phát hiện Tạ Thanh Kiều mặt không đổi nhìn nàng lập tức biết điều im lặng.

“Hoa hồng nói đúng vậy, ta đúng là có ý đó. Chuyện này không làm cho bất cứ người nào biết!”

Hoa tâm yên lặng thở phào, vừa rồi thiếu phu nhân sắc mặt thật đáng sợ!

“Ngoài ra, thiếu gia uống thuốc em cũng cứ theo lẽ thường sắc, nhưng là không làm cho thiếu gia uống hết là được. Cũng không thể khiến người khác biết rõ thiếu gia đã ngừng uống thuốc!”

Hoa sen mặc dù không rõ ràng Tạ Thanh Kiều ý của hành động lần này nhưng nàng vẫn gật đầu, vững vàng nhớ ở trong lòng.

An bài xong những thứ này, Tạ Thanh Kiều một đêm không chợp mắt. Ngày thứ hai hướng đại phu nhân mời điểm tâm sáng sau, lại chủ động cùng đại phu nhân trong phủ tản bộ.

Đại phu nhân tâm trạng không sai, dọc theo đường đi đều nụ cười hoà nhã. Tạ Thanh Kiều một mặt phụ họa cùng nàng nói chuyện phiếm, vừa đoán được đại phu nhân cũng không phải là mẫu thân hổ dữ ác độc. Thừa dịp đại phu nhân hỏi tình hình của Đường Hạo Dương, Tạ Thanh Kiều vội vàng nói:

“Chàng những ngày này so với trước tốt hơn nhiều, cũng dần dần bắt đầu thích tập viết.”

Đại phu nhân hài lòng gật đầu. Đúng vậy, con trai của nàng tại trước ngu đần đúng là là cái dạng này.

“Ta nghĩ khả năng thật sự là vị lão ngự y kia thuốc có tác dụng. Dĩ vãng thuốc cũng uống không ít nhưng lần này rất là hữu hiệu.”, Tạ Thanh Kiều hướng phía đại phu nhân chúc phúc:

“Thanh Kiều cả gan, hi vọng nương có thể làm cho vị ngự y này lại đến phủ một chuyến, vì Hạo Dương chữa trị.”

Đại phu nhân đem nàng đỡ dậy:

“Nhìn con, Hạo Dương hôm nay có thể từ từ chuyển biến tốt đẹp ta người làm nương đương nhiên cao hứng. Ta sẽ để cho người đi thỉnh lão ngự y qua phủ một chuyến, cũng đáp tạ người ta một phen.”

Đến trưa, đại phu nhân phái đi đến trở lại, lại mang đến một cái tin tức thất vọng. Lão tiên sinh kia kể từ khi cáo lão hồi hương sau, liền không có ở Vân Châu thành. Theo chung quanh hàng xóm, vị lão ngự y này hành y tế thế, hiện tại sợ là dạo chơi giang hồ rồi.

Tạ Thanh Kiều nghe được đáy lòng cười lạnh: hay cho một lão ngự y hành y tế thế!

Đại phu nhân thở dài: “Xem ra là con trai ta không có cái phúc khí này. Bất quá, chúng ta vẫn là dùng đến thuốc kia, chờ lão tiên sinh sau khi trở lại lại mời đến cũng không muộn.”

Tạ Thanh Kiều gật đầu, lại hỏi:

“Lúc trước mẫu thân là như thế nào mời được vị lão tiên sinh này đến?”

Đại phu nhân thuận miệng đáp: “A, con không hỏi thì ta đã quên. Chuyện như vậy còn phải hảo hảo đi cảm ơn nhị phu nhân, là muội ấy hướng ta đề cử vị lão ngự y này.”

Nhị phu nhân! !

“Thanh Kiều, con làm sao vậy?”

Phát giác được mình thất thố, Tạ Thanh Kiều vội vàng nói:

“Con..con chỉ là nhớ tới chuyện của Nhị ca trước đó vài ngày.”

Nhắc tới Đường Hạo xa, đại phu nhân cũng thở dài:

“Ai, chúng ta bây giờ còn là không nên đi quấy rầy bọn họ. Chờ thêm chút ít ngày lại đi hỏi.”

Tạ Thanh Kiều gật đầu vâng dạ trở lại nơi của mình, hồn bay phách lạc ngồi ở trong ghế. Quả nhiên, nàng đoán không lầm. Một lão thái y thì làm thế nào biết thói quen Đường Hạo Dương uống trà sâm, kia nhất định là có người trong Đường phủ nội ứng ngoại hợp! Chỉ là nàng hoàn toàn không nghĩ tới, người này lại là nhị phu nhân? Cái người liên tục như Bồ Tát không vấn thể sự, tướng bối có nụ cười từ bi làm người ta tôn kính!

“Có lẽ không phải là bà ấy.” Tạ Thanh Kiều thấp giọng : “Không chừng là một người hoàn toàn khác, biết rõ nhị phu nhân thỉnh ngự y, sau đó mua chuộc ngự y. Như vậy cho dù bị vạch trần còn có thể vu oan giá họa đến trên đầu nhị phu nhân!”

Tạ Thanh Kiều vui mặt ở trong tay, nàng cảm giác mình sống ở trong một cái âm mưu cực lớn. Đây rốt cuộc là tại sao, nàng một nữ thanh niên trẻ khỏe ở thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua coi như xong. Người khác khoái ý giang hồ trường kiếm thiên hạ thích ý cỡ nào, nàng sẽ phải ở nơi này trong tường cao lo lắng hãi hùng, đầu trí đầu dững, trình diễn phiên bản Kim Chi Dục Nghiệt thực tế!

Tạ Thanh Kiều nằm ở trên giường ngẩn người, bên ngoài Lâm Mặc còn đứng ở trong nha môn chỗ tư luật rõ ràng không có về sớm.

Trong nha môn Vương lão đầu cảm thấy mấy ngày nay mắt của mình có chút hoa, hẳn vì cái gì cảm thấy mấy ngày nay trợ thủ đại nhân hồ sơ trên bàn đột nhiên nhiều hơn?

Hơn nữa luôn luôn một vẻ chưa tỉnh ngủ ân, vừa liếc nhìn hồ sơ, vừa ngáp, không có nhiều là mười bốn quyển mà thôi.

Ngày hôm sau, Lâm Mặc trên bàn hồ sơ ít đi một phần hai... Xem ra muốn xem hết những thứ hồ sơ kia phải năm người ít nhất vừa ba ngày ba đêm mới được. Mà Lâm Mặc như cũ là vừa ngáp vừa liếc nhìn.

Đến ngày thứ ba, Vương lão đầu đưa cho Lâm Mặc tục trà không khỏi chấn động. Hay thật, cả hồ sơ tư luật nha môn đã xem hết, người này hiện tại rõ ràng xem chính là hồ sơ Thái Y Viện Hắc rất cuộc là từ đâu mượn tới ? ! Vương lão đầu đối với trợ thủ đại nhân luôn lưỡi nhác trần đầy kính ý.

Lâm Mặc khép lại hồ sơ, duỗi lưng một cái. A, có thể trở về nhà. Mặc dù hắc hiện tại không có về sớm, nhưng không ý nghĩa hẳn sẽ chủ động làm thêm giờ. Thu thập rồi, chuẩn bị về nhà.

Từ tư luật nha môn đến phủ của Lâm Mặc sẽ đi qua bác cổ hiên Đường phủ. Lâm Mặc không đếm xỉa tới đi qua, đúng lúc gặp được Đường gia đại gia Đường Hạo Nhiên.

Chỉ thấy hắc nhàm chán đứng ở trong cửa hàng, một người trẻ tuổi đi vào. Móc ra một vật, hẳn là đến giám định và thưởng thức. Lâm Mặc bất động thanh sắc đi vào, phát hiện hôm nay trong cửa hàng sư phụ giám định chỉ có một, lúc này đang thay người nhìn xem bình hoa cổ.

Đường Hạo Nhiên trầm nghĩ, chính mình đối với đồ cổ mặc dù không tinh thông như nhị đệ Tam đệ nhưng giám định và thưởng thức vẫn là có thể, lúc này làm cho người nọ lấy ra. là một ngọc bội màu xanh hình tròn, Đường Hạo Nhiên cầm ở trong tay cẩn thận quan sát. Ngọc bội này về ngoài màu xanh, nhưng định nhãn quan sát bên trong có sắc nhè nhẹ.

Đường Hạo Nhiên trầm nghĩ: không phải là khối huyết ngọc chứ?

Lâm Mặc lặng lẽ đi bộ đến một bên, không đếm xỉa tới nhìn lướt qua, đột nhiên trong lòng cả kinh đây không phải là ngọc bội của Tạ Thanh Kiều sao?

38. Chương 38:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Hạo Nhiên nhìn kỹ ngọc bội trong tay, gáy huyết ngọc là dùng tịch tà cầu phúc, bình thường dùng cho con gái. Mỗi triều đại riêng khi có con gái xuất giá thì tặng ngọc làm phong tục, trong đó có người lại dùng huyết ngọc là rất quý.

“Ngọc lần này mượt mà ánh sáng thuần hậu, giữa huyết phác hoạ mạch lạc tinh diệu, đích xác là huyết ngọc khó gặp a.” Đường Hạo Nhiên rất là thưởng thức, liền nói ngay:

“Bổn điểm cho ra một trăm lượng bạc, tuyệt đối là không gạt bằng giá!”

Người nọ hiển nhiên là hài lòng, lúc này cầm bạc rời đi. Đường Hạo Nhiên đang vuốt vuốt ngọc bội trong tay, đột nhiên phát hiện bên cạnh còn đứng ở một người, không khỏi hỏi:

“Vị huynh đài này, đây là?”

Lâm Mặc bưng tỉnh hoàn hồn, lập tức nói:

“Ta muốn mua ngọc bội trong tay huynh.”

Đường Hạo Nhiên sững sờ, mặc dù Bác cổ hiên hoan nghênh người mua, nhưng loại huyết ngọc này thật sự là không thấy nhiều, hẳn càng muốn lưu lại. Nghĩ đến đây, không khỏi nói:

“Thực xin lỗi, vật này không bán.”

“Ta ra hai trăm lượng!”

Đường Hạo Nhiên ha ha cười một tiếng:

“Xem ra nhân huynh cũng là một người hiểu ngọc. Không khéo, khối ngọc này tại hạ cũng cực kỳ thích. Thật sự là xin lỗi, không bằng huynh nhìn lại một chút cái ngọc bội khác của bổn điểm, chỗ kia tất cả đều là ngọc tốt khó gặp!”

Lâm Mặc có chút buồn bực, hẳn quả nhiên không phải là thích người Đường phủ. Hạ mí mắt nói: “Vậy huynh cất chỗ kỹ, không cần phải bán gấp, bất quá cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ mua về.”

Nhìn xem bóng lưng Lâm Mặc, Đường Hạo Nhiên chu mỏ, thật sự là 1 người kỳ quái.

Ngày thứ hai, Tạ Thanh Kiều chuẩn bị đi chỗ Lâm Mặc hỏi thăm tung tích lão thái y, sau đó lại tự quyết định tìm một đại phu có thể tin cậy chữa bệnh cho Đường Hạo Dương. Vừa muốn ra cửa chỉ nghe thấy nha hoàn trước thông báo, Thiếu phu nhân Chu phủ Trần Bảo Bảo đến đây. Tạ Thanh Kiều sững sờ, mấy ngày này không thấy nàng, như thế nào lúc này đến rồi?

Nhìn sắc trời, nghĩ đến Lâm Mặc lúc này vẫn còn ở nha môn, thật cũng không vội, liền kêu nha hoàn chuẩn bị trà và điểm tâm.

“Có mấy ngày không có tới, muội có nhớ tỷ không?”

Người chưa tới tiếng tới trước, Trần Bảo Bảo có thanh âm sáng lãng một bộ sa y vàng nhạt dần dần đập vào mắt.

” Tết Trung Nguyên này qua tốt vui, đèn trong phủ muội trông thấy được không?” Trần Bảo Bảo không chút khách khí ngồi xuống, thoạt nhìn khí sắc không tệ.

Tạ Thanh Kiều nói: “Vẫn là như trước thôi, chỉ là buổi sáng lại lặn qua lặn lại đến đêm.”

Trần Bảo Bảo uống một ngụm trà: “Nghe nói Đường đại gia không đi xa, còn đi bác cổ hiên thật sự là chuyện hi hữu a! Bất quá tỷ rất lo lắng bằng sự quen thuộc của Đường đại gia đối với đồ cổ, có thể nhận sai hay không đây?”

“Gi?” Tạ Thanh Kiều nhướn mày:

“Tỷ đối với đồ cổ có nghiên cứu sao?”

Trần Bảo Bảo xua tay: “Này cũng không phải ta, là tên hỗn đản kia của nhà tỷ.”

Tạ Thanh Kiều có chút kinh ngạc: “Xem ra tỷ cùng Chu Tử Hiên quan hệ gần như hòa hoãn.”

Trần Bảo Bảo sững sờ, lúc này lớn tiếng nói:

“Ai ! Còn không có được như vậy! Tết Trung Nguyên ngày đó tỷ cùng hần còn ẩm ỉ một trận thiếu chút nữa không đem Chu phủ cho xốc. Bất quá họ Chu mặc dù khốn kiếp nhưng đối với đồ cổ các loại giống như khá lành nghề. Tỷ nhớ được hần giống như cái gì...”

Gặp Trần Bảo Bảo nhú mảy bộ dáng trầm tư, Tạ Thanh Kiều không khỏi mỉm cười. Người này khi nào thì cũng đều có tinh thần như vậy, lúc này muốn cái gì lại bị thanh âm của Trần Bảo Bảo cắt đứt:

“A, tỷ nhớ ra rồi!”

Tiếng cả kinh sợ hãi này làm cho Tạ Thanh Kiều giữ khẩu khí, bảo trì trấn định. Trần Bảo Bảo then thùng cười hắc hắc:

“Tên hỗn đản kia, cả Đường phủ nói người hiểu đồ cổ nhất chính là tướng công nhà muội, chỉ tiếc...” Nửa câu sau Trần Bảo Bảo không nói, dù sao Chu Tử Hiên lời mà nói không có vài câu là dễ nghe.

Tạ Thanh Kiều than thở, nàng có thể nói cái gì đây. Đường Hạo Dương hiện tại loại này chẳng lẽ là trời cao đổ kỵ người tài? Tạ Thanh Kiều cười khổ một tiếng, Trần Bảo Bảo tựa hồ cũng phát hiện tinh thần của nàng không tốt, quan tâm hỏi:

“Muội làm sao vậy, liên tục mặt mày ủ dột, chứ không phải là trong phủ mấy phu nhân kia lại khi dễ muội chứ?”

Tạ Thanh Kiều lắc đầu: “Này thật không có. Chỉ là...” Đột nhiên hai mắt tỏa sáng, Trần Bảo Bảo nhà mở võ quán, võ quán giáo đầu bị thương là bình thường như ăn cơm, chắc hẳn biết rất nhiều đại phu. Nghĩ đến đây, vội vàng hướng phía Trần Bảo Bảo hỏi thăm, có hay không biết lang trung y thuật cao minh y đức lại tốt nữa?

Trần Bảo Bảo có chút kinh ngạc, tiện đà nghĩ đến Tạ Thanh Kiều hẳn là thay Đường Hạo Dương cầu y, liền nói ngay:

“Đương nhiên là biết rất nhiều lang trung, nhưng phần lớn đều là đại phu chuyên nói xương chữa thương. Trị loại bệnh của tướng công nhà muội chứng này, ừ...” Trần Bảo Bảo cau mày:

“Tỷ về nhà giúp muội hỏi một chút, có lang trung nào tốt tỷ nhất định lập tức nói cho muội biết.”

“Tỷ nhất định phải mau lên! Muội bây giờ là không tin tưởng đại phu Đường phủ thỉnh, chỉ có thể cầu xin tỷ thôi.”

Nhìn xem Tạ Thanh Kiều khó được khi thần thái nghiêm túc, Trần Bảo Bảo đại khái đoán được có chuyện tính nghiêm trọng, không khỏi thấp giọng hỏi:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù Trần Bảo Bảo là một tỷ muội trượng nghĩa, nhưng Tạ Thanh Kiều không có ý định nói cho nàng biết chuyện Đường phủ hạ độc, dù sao chuyện này không tốt. Suy nghĩ một chút nhân tiện nói:

“Muội cảm thấy được trong phủ thuốc uống lâu như vậy đều không có hiệu quả gì, nên liền muốn đổi một người lang trung đến xem. Tỷ cũng biết việc này tại Đường phủ chính là việc đại sự, đại phu nhân chỗ đó nhất định phải tốn hao rất nhiều miệng lưỡi. Bất quá là xem 1 đại phu, muội thật sự là không muốn chọc phải phiền toái.”

Trần Bảo Bảo gật gật đầu, Đường phủ những quy củ này đích xác là rất đáng ghét. Nếu đã đáp ứng Tạ Thanh Kiều, Trần Bảo Bảo liền đứng dậy đi chỗ võ quán tìm ca của nàng hỏi chuyện Vu đại phu. Tạ Thanh Kiều cũng không lưu lại nàng, bản thân một lát nữa còn muốn đi chỗ Lâm Mặc. Trong phủ mấy ngày này sự chú ý đều đặt ở chỗ nhị phu nhân cùng Đại ca không có người nào đi lưu ý động thái của nàng. Lúc này mang theo hoa hồng lặng lẽ rời phủ.

Chờ đến chỗ Lâm Mặc, lão quản gia nói đại nhân nhà hần vẫn chưa về, liền mời Tạ Thanh Kiều ngồi đó một lát. Lâm Mặc nghe Tạ Thanh Kiều trộm chạy ra khỏi Đường phủ, nghĩ thầm nàng định là vì chuyện ngự y mà đến, chính mình cũng từ nha môn thần không biết quỷ không hay chạy về nhà.

Lão quản gia thấy thế, cùng hoa hồng một già một trẻ giữ cửa.

“Ngự y kia có tung tích gì không?”

Không đợi Lâm Mặc mở miệng, Tạ Thanh Kiều vội vàng hỏi.

Lâm Mặc uống một ngụm trà:

” Ngự y chữa bệnh cho Đường Hạo Dương tên là Cổ Bình, đích xác là lão ngự y trong nội cung cáo lão hồi hương. Nguyên quán thanh bắc, nhưng người này cũng không hồi hương. Lão ngự y này tiếng tăm không sai, hành y gần ba mươi năm chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Tạ Thanh Kiều âm thầm cúi đầu xuống:

“Vậy lão ấy vì sao phải hạ độc ? Chẳng lẽ thật đúng là sai lầm? Có cần hay không trùng hợp như vậy!”

Lâm Mặc buông tay: “Bất quá vị lão ngự y này tại lúc chưa vào cung rất là khốn cùng, thế cho nên hần lên làm ngự y về sau vẫn như cũ tiết kiệm thành tính, một đồ quan bào vài năm đều không đổi là chuyện thường xảy ra. Thích ăn cay, ngẫu nhiên uống chút rượu, dầu riêng một chút dược liệu cũng là không ngoại lệ lắm.”

Tạ Thanh Kiều nghe sững sờ sững sờ, Lâm Mặc này không đi làm cầu tử thật là nhân tài không được trọng dụng.

“Đừng nói những thứ này vô dụng này, mấu chốt là lão ấy hiện tại ở nơi nào! Ai...”

Lâm Mặc nháy mắt mấy cái, lại hỏi:

“Ta nhớ được muội trước kia có 1 khối ngọc bội, như thế nào hiện tại không thấy mang theo?”

“Ngọc bội?” Đây Lâm Mặc tư duy toát ra chéch quá lớn, cũng may Tạ Thanh Kiều sớm thành thói quen:

“Sớm bán.”

“Bán? !” Lâm Mặc nói:

“Bán bao nhiêu bạc?”

“Ừ, hình như là mười hai!” Tạ Thanh Kiều ngưỡng cái đầu, này là chuyện đều đã nhiều năm trước: “Lúc ấy cha bị bệnh phải đi hốt thuốc cần có tiền, muội liền đem nó cầm.” Nàng cũng không hiểu ngọc, có thể đổi mấy lượng thì là mấy lượng, cứu mạng Tạ lão đầu quan trọng hơn.

Lâm Mặc trong lòng trích máu, Tạ nha đầu này thoát nhìn là người rất khôn khéo như thế nào mười lượng bạc liền bán đây? ! Thôi thôi, chính mình vẫn là không nên nói cho nàng biết khối ngọc bội kia giá tiền hơn thế, miễn cho nha đầu kia tức hộc máu.

“Này này...huynh những ngày này sẽ không chỉ liên tra xét mấy cái hứng thú của lão ngự y thôi đó chứ?” Gặp Lâm Mặc có chút thất thần Tạ Thanh Kiều ở trước mặt hần quơ quơ. Lâm Mặc liếc nàng một cái, Tạ Thanh Kiều lập tức thu tay lại, như nàng dẫu nhỏ thành thật ngồi ở trên ghế.

“Ta qua chỗ Thái Y Viện của lão ngự y lúc nghèo khó vất vả. Thái Y Viện cũng không thể so với địa phương bình thường, ngự y Thái Y Viện đều phải là con em y dược thế gia mới có tư cách, dù là y thuật có cao hơn nữa nếu như không có người tiến cử thật là khó vào.”

“Ý của huynh là: lão ngự y gặp được quý nhân, rồi quý nhân đem lão ấy tiến cử đến Thái Y Viện. Sau đó hiện tại hần cáo lão hồi hương rất có thể đi đáp tạ quý nhân ấy?”

Lâm Mặc cho Tạ Thanh Kiều 1 ánh mắt một trẻ nhỏ dễ dạy:

“Muội đoán đúng gần phân nửa!”

“Gi?”

“Kỳ thật dựa theo muối nghĩ không sai, chẳng qua nếu như người quý nhân này đã chết thì sao đây?” Lâm Mặc nghiêm mặt nói:

“Người tiến cử Cổ Bình vào Thái Y Viện chính là nội các Đại học sĩ Nhạc hồng.”

Tuy là Tạ Thanh Kiều không phải là người làm quan, nàng cũng nghe qua người này. Hơn ba mươi năm trước, tiên đế chinh đồn quan trường. Nhạc Hồng nuốt riêng muối phú Giang Nam là người đứng mũi chịu sào! Tiên đế là vị minh quân, chém đầu nhạc hồng trong lúc đó nhất thời dân tâm tăng mạnh.

“Vậy lão ấy đi đáp tạ hậu nhân của Nhạc hồng?” Trầm mặc một lát, Tạ Thanh Kiều đột nhiên nói:

” Cổ Bình này là Đường phủ nhị phu nhân tiến cử, chẳng lẽ nhị phu nhân cùng Nhạc hồng có quan hệ? !”

Lâm Mặc nói: “Chớ vội, sớm muộn sẽ điều tra ra.”

Nhìn không ra ý của hắn, bất quá Tạ Thanh Kiều cảm thấy có manh mối liền là chuyện tốt.

“Trước mắt chuyện gấp gấp là thỉnh một đại phu tin được xem bệnh cho Đường Hạo Dương, không biết muối tìm được người nào chưa?”

Tạ Thanh Kiều nói: “Ta đã kính nhờ Trần Bảo Bảo tìm giúp.”

Lâm Mặc gật gù đầu, người kia trông thể khá đáng giá được tín nhiệm.

“Ca, huynh thật sự không biết đại phu như vậy?”

Trong Bạch Hồ đường, Trần Bảo Bảo nhất quyết không tha lắc lắc cánh tay Trần sáng khoái.

Trần sáng khoái bắt đầu dĩ lắc đầu: “Muội tử, chúng ta mặc dù cùng rất nhiều lang trung lui tới, nhưng đều là nối xương, trị liệu vết dao, chứng bệnh nam y đó thật không có người nào có thể trị. Ca thấy muối khẩn trương như vậy, chắc hẳn người nọ cũng là bằng hữu của muối. Trị bệnh cứu người qua loa là không được, ca cũng không thể tùy tiện tiện liền bắt lang trung đến cho muối được.”

Trần Bảo Bảo thất vọng nói:

“Vậy huynh giúp muối lưu ý, gặp người nào nhất định phải nói cho muối biết đó.”

Trần sáng khoái vội vàng đáp ứng, đột nhiên nghĩ gì đó vẻ mặt hưng phấn đối với Trần Bảo Bảo nói:

“Muội tử của ta này, muối thật sự là hồ đồ! Vân Châu thành chúng ta nói về người hiểu biết đại phu nên là công công nhà muối nha! Chu lão gia tử đúng là người thích dưỡng sinh, suy ra sẽ kết giao với danh y tìm kiếm đạo dưỡng sinh mà!”

Trần Bảo Bảo chợt vỗ cái trán, đúng vậy! Nhìn nàng, cuống cuống thật đúng là đem cái này quên đi, lại vội vàng hấp tấp đi về trong nhà.

Lão gia tử đúng lúc ở trong sân đánh Thái Cực, Trần Bảo Bảo vẻ mặt cười nịnh đi tới sợ lão gia tử kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh.

“Con dâu ngoan , tiểu tử kia gần đây rất ngoan ngoãn.” Thối tiểu tử, con sẽ không phải lại đắc tội với vợ của con chứ, hiện tại đây là muốn bắt lão tử ta trút giận mà! Chu lão gia tử vội vàng cho người hầu mang cái ghế để Trần Bảo Bảo ngồi xuống, ai ngờ Trần Bảo Bảo lại nói:

“Công công là trưởng bối, lý ra là công công nên ngồi.”

Lão thiên a, cô con dâu bạo lực này rốt cuộc muốn chơi chiêu gì? Chu lão gia tử vẻ mặt thấy chết không sờn ngồi ở trên ghế, có gì lập tức bắn lên, chứng kiến Trần Bảo Bảo cười dài nên nơm nớp lo sợ ngồi xuống.

“Công công, con nghe nói ngài luôn luôn yêu thích kết giao danh y.” Trần Bảo Bảo chỉ chỉ đầu:

“Chẳng biết có biết danh y nào trị liệu nơi này không?”

Chu lão gia tử thấy con dâu không có ý định hướng mình thì bạo, thoáng dè xuống tâm. Tiếc đã nghe được chuyện hồi y lập tức về mặt đắc ý:

“Hắc, bố chồng con quen biết danh y đây chính là đếm không thể hết. Không phải là ta khoe khoang, những danh y kia y thuật cùng ngự y trong cung không kém...”

Gặp lão gia tử muốn thao thao bất tuyệt đi xuống, Trần Bảo Bảo không khỏi cất cao âm điệu:

“Vậy là ai ?”

Một tiếng này, hù dọa Chu lão gia tử vội vàng nói:

“Ai, muốn tìm đại phu tốt nhất Vân Châu thành chính là tướng công của con đó!”

“Chu Tử Hiên? !” Trần Bảo Bảo vẻ mặt kinh ngạc:

“Công công, ngài không có giỡn đi!”

Chu lão gia tử nào dám nói dối:

“Không có, tiểu tử kia mặc dù khốn kiếp 1 chút. Nhưng nó từ lúc năm tuổi đã bị đưa đến chỗ Bạch khanh dương học y. Ai, vốn muốn học y thì tính sẽ... ừ biết tên kia... Ai!”

Gặp Chu lão gia tử không nói giỡn, Trần Bảo Bảo đầu mảy cau lại trở lại phòng của mình. Bạch khanh dương đây chính là danh y nổi tiếng cả nước. Chu Tử Hiên tên hỗn đản kia, rõ ràng là đồ đệ của Bạch khanh dương? Trần Bảo Bảo có chút hoài nghi con người của Bạch khanh dương, nếu không làm sao sẽ dạy ra tên hỗn cầu như Chu Tử Hiên? !

Bất quá nếu lão gia tử đều nói như vậy, chắc hẳn y thuật của hắn có thể tiến hành. Trần Bảo Bảo lập tức đi thư phòng của Chu Tử Hiên nói rõ việc.

Chu Tử Hiên dựa ở trong ghế một bộ bức lưu manh nói:

“Muốn ta chữa bệnh? Được thôi!”

Thì ra là nàng tướng công vẫn có sở trường, Trần Bảo Bảo đang muốn cao hứng chỉ nghe Chu Tử Hiên lạnh lùng cười nói:

“Trừ phi cái nữ nhân họ Tạ kia đập đầu ba cái với ta!”

39. Chương 39:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Thư phòng lọt vào sự yên tĩnh giống như chết, Trần Bảo Bảo tay thành nắm đấm bay ngoài, cuối cùng đập cửa mà đi.

“A ! ! !”

Nghe được ngoài cửa có thanh âm người tức giận, Chu Tử Hiên không hợp tác tiếp tục lật xem quyển sách trên tay.

Trần Bảo Bảo ghen một cỗ lửa giận đi trong viện, đối với đại thụ một hồi đá mạnh, người chung quanh nhìn tất cả kinh hồn táng đảm, sợ một cái vô tâm liền ương cấp trì nguy.

Chu Tử Hiên tên hỗn đản kia! Trần Bảo Bảo trong lòng không ngừng gầm lên, nếu không phải là nhà bọn họ thuở nhỏ định đính hôn từ nhỏ, nàng mới sẽ không gả cho tên khốn kiếp này. Nếu không phải là lúc trước nương bệnh nặng đến thuốc và châm cứu không cứu vãn tình hình, mà tâm nguyện lớn nhất đời này của mẹ chính là nhìn xem con gái của mình xuất giá, Trần Bảo Bảo cũng không thể nhanh như vậy liền lấy chồng.

Bốn phía lá cây không ngừng rơi xuống, chung quanh nha hoàn nghĩ thầm nếu là Thiếu phu nhân cứ như vậy đánh xuống cây này sợ là sẽ chết.

Trần Bảo Bảo phát tiết hồi lâu, cho đến khi chân có chút chết lạng mệt lả mới ngồi trong ghế, tinh thần chán nản. Nàng rút cuộc là kiếp trước thiếu Chu Tử Hiên cái gì, cả đời này muốn đem nàng cùng hắn trôi cùng một chỗ hành hạ như vậy.

Kỳ thật có đôi khi nàng rất hâm mộ Tạ Thanh Kiều, mặc dù Đường Hạo Dương si ngốc ngơ ngác, nhưng có thể nhìn ra được hắn thật sự rất nghe lời Tạ Thanh Kiều, Tạ Thanh Kiều chỉ phương đông tuyệt đối không hướng tây. Nhìn lại một chút vị này nhà mình, nếu như không phải là lão gia tử nói Chu Tử Hiên biết y thuật, nàng thật sự thật sự sẽ không làm chuyện như vậy. Bất quá... Trần Bảo Bảo có chút buồn bực, nếu như Chu Tử Hiên y thuật thật sự cao minh như lão gia tử nói như vậy, vì sao hắn đến nỗi không học sử dụng đây? Có đôi khi ngay cả mẹ của Chu Tử Hiên bị phong hàn, trong phủ cũng là đi mời đại phu, không thấy Chu Tử Hiên có bất kỳ động tĩnh gì. A a a, tên hỗn đản kia rốt cuộc học y làm gì, một đời danh y Bạch khanh dương ngài rút cuộc là mất mù hay là thiếu não làm sao lại thu một người đồ đệ nữ thể chứ?

Trần Bảo Bảo đang cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, báo cho mình vì loại người như vậy tức giận là không đáng, mà lúc này Chu lão gia tử tại đột nhiên chiến chiến nguy nguy từ ngoại viện đi tới.

“Công công, con hiện tại rất phiền muộn, không muốn cùng ngài đánh Thái Cực.” Trần Bảo Bảo vùi cái đầu, hữu khí vô lực. Chu lão gia tử thở dài, hắn từ nha hoàn nghe chuyện vừa rồi. Cái tiểu tử kia ngay cả cái loại lời vô lý đó cũng nói ra. Hắn một đường lo lắng Trần Bảo Bảo sẽ đem Chu Tử Hiên đánh cho “Răng rắc”, không nghĩ tới đi thư phòng tiểu tử vẫn như cũ vui vẻ, Chu lão gia tử lúc này mới an tâm tìm đến con dâu của mình nói đôi lời.

“Con ngoan, đừng cùng tiểu tử kia chấp nhặt. Con nếu như là cảm thấy trong lòng tức giận liền đá đập bình. Đừng ghen, cũng đừng ngại bình quý giá gì cả. Có câu là: ‘ngàn vàng khó mua được vui vẻ, con nghĩ như thế nào liền như thế nào đi. ‘ta không thiếu tiền! Cái bình, cái cây đều là vật vô chi, vỡ hay đổ đều không có chuyện gì. Người là phải sống, bị chọc tức liền không thoát ra.”

Trần Bảo Bảo bất đắc dĩ đứng người lên, cười khổ nói:

“Con biết rồi. Con liền nghĩ một mình yên lặng một chút, ngài đi về trước đi.”, liền một đường đẩy Chu lão gia tử ra cửa.

“Con dâu à, kỳ thật nếu như bằng hữu của nàng không phải là quá gấp, ta còn biết 1 đại phu có thể giới thiệu cho con. Những đại phu kia y thuật tất cả đều là đỉnh và tốt. Ta một lần mời 3 người, ba danh y cùng đi trị liệu như thế nào?”

Trần Bảo Bảo buông tay ra, chủ ý này cũng không phải sai. Nhiều người lực lượng lớn, cho dù những đại phu kia y thuật không bằng Chu Tử Hiên, nhưng vài đại phu cùng đi trị liệu mà nói là chính là hơn một phần nắm chắc. Lại nói, ai biết tên Chu Tử Hiên kia có phải là cái gổi thêu hoa hay không, không có danh tiếng!

“Dạ! Công công, ngài trước liên lạc những đại phu kia giúp con, đến lúc đó con nói cho ngài thời gian cùng địa điểm, ngài có thể ngàn vạn lần chớ cùng những người khác nói.”

Chu lão gia tử cười gật gật đầu: “Này, đương nhiên, ta đây phái người đi liên lạc đã. Hai người các con miêng cũng nên phải...”

“Tốt lắm tốt lắm.” Mặc dù Chu lão gia tử là hảo ý, nhưng Trần Bảo Bảo không nghĩ nghe câu sau :

“Con sẽ có chừng mực, ngài liền đừng lo lắng.”

Thấy Trần Bảo Bảo hơi mệt mỏi, Chu lão gia tử cũng thôi. Chỉ ngóng trông hai người này có thể sớm ngày như phu thê nhà bình thường, không biết lúc nào mới có thể ôm được cháu nội. Mà ngay cả lão nhân Triệu gia cách vách hắn lại có thêm hai Tôn nhi mập mạp, như bảo vật quý hiếm. Mặt khoe khoang kia chọc cho Chu lão gia đây hâm mộ. Ai... Tôn nhi của hắn, còn không biết ở nơi nào đây?

Tạ Thanh Kiều cùng Trần Bảo Bảo thương lượng mấy ngày, tại sau khi sắp xếp xong xuôi hết thầy sau, rốt cuộc năm ngày sau đem Đường Hạo Dương dẫn tới chỗ nhà mẹ đẻ của Trần Bảo Bảo.

Nơi này bốn bề yên ả, không có người nào đến. Thêm Bạch Hổ đường ở kia nên phòng giữ nghiêm mật, cũng không có người nào dám ở nơi này làm càn, đích xác là 1 nơi bí mật.

Chu lão gia tử giới thiệu năm vị đại phu đã tại nơi này chờ, Trần Bảo Bảo giới thiệu từng người. Những ngày này Đường Hạo Dương liên tục hỗn loạn, mặc dù hãn phi thường chán ghét gặp thầy thuốc nhưng giờ phút này hãn cũng không có nhiều lựa chọn phản kháng.

Nhưng vẫn là vẻ mặt đáng thương nhìn qua Tạ Thanh Kiều, hi vọng nàng có thể phát chút lòng từ bi.

“Đừng sợ, bọn họ chỉ là đến bắt mạch cho chàng. Hạo Dương mấy ngày nay không phải là tinh thần không tốt sao, những đại phu này có thể giúp chàng tinh thần tốt gấp trăm lần.”

“Nhưng là...” Đường Hạo Dương nghĩ kỹ thật trong phủ cũng có đại phu mà, vì cái gì tới 1 địa phương xa lạ như vậy. Bất quá xem vẻ mặt Tạ Thanh Kiều lo lắng, liền cũng gật gật đầu nghe lời đưa tay ra.

Năm người đại phu thay phiên bắt mạch, mỗi người mặt không đổi. Cả căn phòng có vẻ phá lệ ngột ngạt, Tạ Thanh Kiều một lòng cũng liên tục ghen ở cổ họng sợ Đường Hạo Dương vạn nhất có việc gì.

Chỉ là bắt mạch liền dùng một canh giờ sau các đại phu lại tụ cùng một chỗ thương thảo gần nửa canh giờ. Tạ Thanh Kiều đứng ngồi không yên, hận không thể trực tiếp xông tới hỏi chuyện gì xảy ra.

Rốt cục, thời gian sống một ngày bằng một năm cuối cùng đã qua. Năm vị đại phu giữa lễ nói:

“Trần phu nhân, vị bằng hữu kia của phu nhân chứng ngầy ngốc chính là tạo thành do não bộ cậu ta bị quá trọng thương, bình thường não bộ bị tổn thương nghiêm trọng người bệnh đều sẽ xuất hiện máu bầm. Nhưng vị công tử này rất kỳ quái, não bộ của cậu ta máu bầm rất ít, có thể thấy được là bị đại phu trước kia dùng thuốc mỡ tản đi, chắc hẳn cũng là một vị đại phu y thuật cao minh.”

Đây là Tạ Thanh Kiều lần đầu tiên nghe được loại chẩn đoán bệnh kiểu này, trước kia Đường phủ mời tới đại phu chỉ nói qua hẳn não bộ bởi vì té ngựa bị thương, đây cũng là chuyện mọi người Đường phủ đều biết. Nhưng không có người nào nói Đường Hạo Dương não máu bầm đã mau tản đi:

“Nếu đã không có máu bầm, vậy chàng như thế nào còn chưa khỏe?”

Năm người đại phu nhìn nhau, lão đại phu kia tiếp tục nói:

“Chúng tôi năm người làm nghề y hơn mười năm, chữa trị bệnh vô số người và cũng là lần đầu tiên gặp được sự tình như vậy. Theo lý, máu bầm ở não bộ một khi tản đi người này sẽ tỉnh táo lại. Nhưng vị công tử kia, tựa hồ không muốn thanh tỉnh, chỉ sợ là tâm bệnh khó chữa!”

“Tâm bệnh?” Tạ Thanh Kiều trầm tư. Đường Hạo Dương mười tuổi té ngựa, khi đó trong phủ liền cho là hẳn té ngốc. Nhưng hôm tết Trung Nguyên đêm đó Đường Hạo Dương mười bốn tuổi cũng không bị chứng ngu dần. Nay đúng là triệu chứng hiện tại mà năm vị đại phu nói, kỳ thật có thể ngay lúc ấy đã chữa hết. Nguyên nhân chính thức làm cho Đường Hạo Dương hiện tại vẫn như cũ ngu dần chỉ sợ là tâm bệnh sau mười bốn tuổi! Đường Hạo Dương mười bốn tuổi năm ấy xảy ra chuyện gì, Tạ Thanh Kiều chỉ biết chính là nha hoàn Hạnh mai chết.

“Các đại phu có biện pháp gì không?” Trần Bảo Bảo hỏi.

Lão Đại phu vờ râu bình tĩnh:

“Tâm bệnh cũng không phải là chỉ dựa vào dược vật liền có thể chữa trị. Bất quá vị công tử này trong cơ thể có chút độc tố mới đưa đến tinh thần hiện tại không phấn chấn, lão phu có thể viết ra phương thuốc trừ độc tinh não. Mặc dù không có thể chữa trị, nhưng cũng dùng với tác dụng hòa hoãn.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, vội vàng dọn lên giấy và bút mực. Lúc này một vị đại phu khác nói:

“Kỳ thật triệu chứng như vậy, trong thiên hạ cũng có một người có thể trị.”

Tạ Thanh Kiều ngẩng đầu sững sờ:

“Ai?”

“Bạch khanh dương!”

Nghe được tên, lại có một vị đại phu nói:

“Bạch khanh dương đích xác là y thuật cao minh, bất quá hẩn tính tình cổ quái ẩn cư thâm sơn, hiện tại cơ hồ không có ai biết hẩn ở nơi nào. Bất quá đồ đệ của hẩn cũng là 1 người y thuật cao minh, hoàn toàn thừa kế y thuật của hẩn.”, hướng phía Trần Bảo Bảo nói:

“Di, chính là phu quân của Trần phu nhân Chu Tử Hiên đại nhân. Nhị vị phu nhân hoàn toàn có thể thỉnh hẩn đến nhìn một chút không chừng sẽ có phương pháp.”

Lão Đại phu đem phương thuốc đưa cho Tạ Thanh Kiều:

“Lão phu học thức nông cạn, cũng chỉ có thể mở thuốc hòa hoãn này, kính xin phu nhân không cần ghét bỏ.”

Trần Bảo Bảo vội vàng nói:

“Không chê không chê. Hôm nay thật sự là phiền toái năm vị đại phu.” Nói rồi, gọi gia đình đem phí chữa đưa lên.

Cho đến khi các đại phu đi, Trần Bảo Bảo trải qua ánh mắt nghi hoặc không ngừng của Tạ Thanh Kiều rốt cục càng thấy tên Chu Tử Hiên kia thật vô liêm sỉ.

“Thanh Kiều, muội cũng đừng nản chí. Coi như là phải trối tử cũng muốn cột hẩn đến!”

Tạ Thanh Kiều tròn mắt hồi lâu, lạnh nhạt nói:

“Dưa hái xanh không ngọt. Cho dù tử đem hẩn trối đến, hẩn nếu là mở ra phương thuốc giả thì làm sao bây giờ?”

Trần Bảo Bảo tức cười.

Tạ Thanh Kiều vỗ vai của nàng:

“Hẩn không muốn làm chuyện gì dù thế nào cưỡng bách cũng sẽ không muốn. Huống chi đây là liên quan đến đại sự trị bệnh cứu người.”

Trần Bảo Bảo ngược ngừng có chút thất lạc:

“Là tử nghĩ không chu toàn.”

Thấy nàng bộ dạng này Tạ Thanh Kiều biết rõ người này nhất định là lại cùng Chu Tử Hiên náo loạn một hồi, lập tức nói:

“Tử có nghĩ tới hay không, Chu Tử Hiên tại sao phải biến thành như bây giờ?”

Trần Bảo Bảo mờ mịt ngẩng đầu, nàng thật đúng là không nghĩ qua. Trước nhớ tới gả cho Chu Tử Hiên mấy năm này, mỗi lần gặp mặt hai người nhất định là khắc khẩu, thật đúng là không hảo hảo hiểu rõ qua hai bên.

“Một đứa trẻ năm tuổi cùng cha mẹ chia lìa đi học y mười năm, mà lão sư lại là 1 danh y nổi danh tính cổ quái nghiêm khắc không qua loa. Muội từng nghe Bạch khanh dương kia vì muốn tinh thông thuật nối xương liền đem người hầu của mình toàn thân cắt đứt, sau đó theo thứ tự làm, thậm chí vì thuần thực còn có thể đánh lại lần nữa. Trong mười năm vẹn vẹn có một người như thế làm bạn, tử cho là hẩn sẽ là như thế nào vượt qua ?”

Trần Bảo Bảo đã trở lại Chu phủ mà lời nói của Tạ Thanh Kiều còn vang ở bên tai. Nàng chưa từng có muốn lí giải với Chu Tử Hiên, cũng không muốn hiểu rõ hẩn. Bất quá muốn quan hệ hai người hòa hoãn nhất định phải có một người bước ra đầu tiên, nàng Trần Bảo Bảo là người đại nhân đại lượng, khí độ phong độ đều là giang hồ nhất lưu, cái bước đầu tiên này liền do nàng đến bước thôi.

40. Chương 40:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Thư phòng của Chu Tử Hiên còn có ánh sáng vừa ngời hắt như thế nào lại ngoan ngoãn như vậy, đảo mắt nghĩ đến quanh thư phòng bốn phía an bài bốn võ sĩ lưu manh. Thở dài, Trần Bảo Bảo hai mắt nhắm lại đứng ở thư phòng hít sâu.

“Nhất định phải thật tốt nói, không thể động khí không thể động khí.” Dưới đáy lòng không ngừng dặn dò chính mình, qua một lúc lâu Trần Bảo Bảo nổi lên dũng khí đẩy cửa phòng ra.

“Chàng đang làm cái gì?”

Trông thấy Chu Tử Hiên đang cầm lấy hộp quạt ngồi ở cái ghế đốt sách chơi, Trần Bảo Bảo không khỏi cất cao âm lượng. Chu Tử Hiên cũng không ngẩng đầu lên:

“Nàng không có mắt thấy sao?”

Trần Bảo Bảo vừa muốn nổi giận, đột nhiên nghĩ đến mục đích chính mình tới, đem một lời lửa giận ép xuống. Thở một hơi thật dài, chậm rãi đi tới:

“Sao chàng lại hận những sách này thế ư?”

“Có thể, bất quá là không có gì chơi liên đốt thiêu. Dù sao cũng không phải là tuyệt bản đơn lẻ gì, cùng lắm dùng thì lại mua.”

Hắn chẳng lẽ không sợ đem nhà đốt cháy luôn sao? Trần Bảo Bảo cảm giác mình tìm đến hắn nói chuyện phiếm quả thực là 1 kỳ tích, nhưng vẫn là nhẫn nại nói:

“Thiếp nghe công công nói chàng năm tuổi liền bị đưa đi học y”

Chu Tử Hiên như có điều suy nghĩ đánh giá người trước mắt, hai chân vểnh lên ở trên bàn:

“Lão nhân kia như thế nào chuyện gì đều cùng người ngoài nói.”

Ngoại nhân? ! Trần Bảo Bảo nàng lại là ngoại nhân? Đôi môi run run vài cái, Trần Bảo Bảo không biết mình sẽ làm ra loại hành động thế nào. Chỉ nghe Chu Tử Hiên lại nói:

“Học y không phải là chuyện gì. Thật có ý muốn, kim châm chỉ cần không tùy tiện gây chết người là được.”

“Chu Tử Hiên!” Trần Bảo Bảo rốt cục không nhịn được nổi giận gầm lên một tiếng:

“Nói lời hắt hoi chàng sẽ chết sao? !”

Tựa vào trên ghế người nhẹ gơ lên đôi mắt:

“Ồ, lúc này mới mấy câu thì nàng đã không chịu nổi?”

Giờ khắc này, Trần Bảo Bảo cảm giác danh hiệu đệ nhất đầu đất thiên hạ chính là nàng, nàng lại còn sẽ cho rằng Chu Tử Hiên còn có thuốc có thể cứu, nàng rõ ràng ngây thơ cho là bọn họ có thể thật tốt nói một lần! Nàng sai rồi, nàng lần này là sai hoàn toàn t! Hắt lên, lúc này sập cửa mà đi.

“Tỷ thật sai rồi, cùng cái loại khốn kiếp đó căn bản không có cái gì để nói ! A, càng đừng nghĩ tới loại người như vậy sẽ có cái gì biết thương xót ai cả!”

Trần Bảo Bảo miệng to uống trà, một bên Tạ Thanh Kiều lắng lắng nghe nàng gầm nhẹ, cũng dần dần phát hiện cô nàng kia gầm lên rống hốc mắt bắt đầu chảy nước.

“Đúng vậy, Trần Bảo Bảo ta chính là người ngoài, ta họ Trần hắt họ Chu, vốn là không có có quan hệ gì! Từ đó ta đi đường dương quan của ta, hắn đi cầu độc mộc của hắn! Ta cùng hắn, cả đời không qua lại với nhau!”

Tạ Thanh Kiều cũng không biết như thế nào khuyên nàng, bắt quá Chu Tử Hiên này quả thực khổn kiếp. Nhưng hai vợ chồng nhà này nháo đến tình trạng bây giờ ít nhiều đều cùng nàng có chút quan hệ, suy nghĩ một chút nhân tiện nói:

“Không lui tới liền không lui tới, tỷ cũng không cần lại theo dõi hần.”

“Đúng!” Trần Bảo Bảo đột nhiên gật đầu:

“Từ nay về sau, hần muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, ngày nào đó hần phơi thầy đầu đường cũng đừng nghĩ tới chuyện tỷ sẽ đi nhặt xác cho hần!” Tiện đà đứng người lên:

“Tỷ đây trở về, kêu người bên cạnh tản đi, chơi như thế nào liền chơi như thế!” Nói rồi, lập tức ra cửa lên kiệu trở về Chu phủ.

Ngoài cổ kiệu nha hoàn cũng cảm giác được phu nhân nhà mình lúc này đây cùng khi bình thường không giống nhau, trầm mặc có chút làm cho người ta sợ hãi:

“Phu nhân, chúng ta thật sự mắc kệ thiếu gia?” Qua một lúc lâu, vẫn như cũ không chiếm được đáp lại. Nha hoàn không khỏi thở dài, phu nhân lần này là thực thương tâm.

Đột nhiên, một bóng người đập vào mắt, nha hoàn vội vàng nói: “Phu nhân phu nhân, đó là thiếu gia!”

Người trong kiệu thực tâm phiền ý loạn, nghe được một tiếng này tức giận vén lên màn kiệu. Gọi kiệu phu dừng kiệu, nha hoàn muốn cùng đi cũng bị nàng quát lớn ở đó.

Trần Bảo Bảo cũng không biết muốn đi làm cái gì, đã làm tốt dự định mặc kệ đồ lưu manh kia, nhưng bây giờ khi hần lại trộm trượt đi ra, nàng cũng chỉ biết trước sau như một vội vàng đi theo, thói quen này thật đáng chết.

Chu Tử Hiên một đường không mục đích cứ vậy đi dạo, phía trước đột nhiên náo nhiệt, vì là kẻ thích tham gia náo nhiệt nên tâm hần cũng chen lên.

“Nhà các người chính là bán thuốc giả! Mẹ ta uống thuốc lâu như vậy cũng không thấy tốt, tất cả mọi người qua đây hãy biết sự thật về hần, loại thương gia này lòng dạ hiểm độc quả thực là lương tâm bị chó tha!”

Trần Bảo Bảo cũng lặng lẽ đứng trong đám người, nguyên lai là một thanh niên chừng hai mươi cùng chưởng quỹ nhân tâm đường gây gỗ. Nguyên nhân là mẹ hần uống thuốc của nhân tâm đường kê đơn đã một tháng trôi qua, vốn chỉ là triệu chứng cảm mạo hiện tại bệnh nằm trên giường không dậy nổi.

“Cậu nói thuốc nhà ta có vấn đề, cậu có chứng cứ gì? Ai biết cậu có phải là không có theo như đơn thuốc dùng thuốc?” Nhân tâm đường cũng là 1 cửa hiệu lâu đời, không thể nào xuất hiện viết sai đơn thuốc.

“Tốt, ta cũng biết là các người sẽ không thừa nhận. Ta chỗ này có một chén thuốc dựa theo đơn thuốc nhà mấy người sắc, ông có dám uống không?” Nói rồi thanh niên kia liền từ trong hộp đựng thức ăn mang ra chén thuốc, một mùi thuốc Đông y xông vào mũi. Chưởng quỹ Nhân tâm đường không khỏi lui về phía sau hai bước:

“Cậu nói là thuốc hiệu của ta chẳng lẽ ta lại tin đó là của nhà ta thật sao? Vạn nhất cậu ở nơi này bỏ độc được thì biết làm sao chứ?”

Thanh niên kia vẻ mặt bi phẫn:

“Hồi các vị hương thân phụ lão, ta nếu như là muốn độc chết ông ấy phải ở trước mặt nhiều người như vậy làm sao? Tốt thôi, cho dù đây là độc được, nhân tâm đường mấy người không phải là tự xưng y thuật cao minh sao? Như thế nào, thuốc của mình cũng không dám uống?”, chảy xuống một hàng lệ:

” Mẫu thân của ta, chính là bị loại Dược đường lòng dạ hiểm độc làm hại không xuống được giường đó.”

Thanh niên khuấy động, dân chúng qua lại vây xem cũng rơi lệ. Chưởng quỹ Nhân tâm đường gặp sự tình này nhất thời sợ run tay chân, nhưng vào lúc này một tên ăn mày chạy trốn tiến đến:

“Ta tới thử thuốc! Dù sao ta 1 cái mệnh tiện, nếu như thuốc này không có độc nhân tâm đường chính là trong sạch, nếu như thuốc này có độc liền phiền toái nhân tâm đường phát lòng từ bi.”

Thanh niên kia đem thuốc đưa cho tên khát cái nói: “Huynh đệ, ân của huynh đệ ta sẽ ghi nhớ. Vô luận huynh đệ sau như thế nào, ta nhất định sẽ hậu tạ.”

Dân vây xem tất cả yên lặng nhìn, tên khát cái kia một hơi đem thuốc uống vào bụng, tất cả mọi người thấp thỏm trong lòng. Chỉ là qua thời gian một chung trà, tên khát cái kia đột nhiên toàn thân run rẩy. Chung quanh lập tức xì xào bàn tán, hướng phía nhân tâm đường chỉ chỉ, thanh niên kia hô to:

“Xem thấy không, mau tới cứu cứu vị huynh đệ kia.”

Người của Nhân tâm đường liên tục đứng ở bên cạnh, thấy tình hình như vậy vội vàng chạy đi đi, lại bị một người bên cạnh bắt lấy.

“Vị huynh đệ này, lão phu muốn đi cứu người cậu đây là làm chi?”

Chỉ thấy Chu Tử Hiên vô lại cười cười:

“Bọn họ rõ ràng là đến lừa mấy người, cứu hấn làm chi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều chỉ Chu Tử Hiên, có mấy người biết hấn, lúc này thấp giọng nói:

“Cái tên kia chính là ma vương Chu phủ, ngày thường ỷ thế hiếp người coi như thôi, không nghĩ tới là máu lạnh như thế.”

Trần Bảo Bảo nghe được lúng túng không thôi, còn Chu Tử Hiên lại giống như là người không việc gì đi đến giữ đám dùng chân đá đá tên khát cái nằm trên mặt đất:

“Này, còn chưa chết sao?”

“Người, người...” Thanh niên kia run rẩy chỉ vào Chu Tử Hiên, chỉ thấy Chu Tử Hiên đột nhiên ngồi xổm xuống, phẳng phất như không có gì đem tên khát cái kia đỡ lên.

Đám người chung quanh lập tức tản ra, tên khát cái kia mùi trên người quả thực là xú khí huân thiên. Chu Tử Hiên mặt không đổi, bàn tay hướng đại phu bên cạnh:

“Châm.”

Người kia đang muốn cái gì lại bị Chu Tử Hiên mắt lạnh nhìn, lập tức đem ngân châm đưa lên. Chỉ thấy tay hấn thủ pháp cực nhanh, thời gian nửa chung trà tên khát cái kia “Oa” một tiếng, phun xuống đất.

Mọi người đều che miệng bịt mũi, kể cả thanh niên trước đó luôn mồm sẽ báo ân. Chỉ có Chu Tử Hiên vẫn như cũ mang theo kia vẻ không thèm để ý, cúi đầu cẩn thận quan sát tên khát cái kia nôn.

“Một tên ăn mày, rõ ràng có thể ăn gà ăn vịt, ăn xin thật không tệ lắm.” Chu Tử Hiên vỗ vỗ vai tên khát cái lại hướng phía thanh niên kia nói:

“Cậu tìm được tên ăn mày này với thuốc giả thật tốt, làm cho hấn ta cùng cậu diễn vở này không tệ.”

“Người nói bậy bạ cái gì!” Thanh niên kia rống to:

“Ta ở đâu có thứ bã thuốc kia chứ, mấy người có thể đi xem một chút.”

Chu Tử Hiên vỗ vỗ tay:

“Trên thế gian này thuốc giống nhau rất nhiều chính là thuốc giả vẫn là thuốc giả, cậu dùng thuốc tương tự sắc với nó đương nhiên sẽ lấy giả loạn thật. Nếu cậu đã có bã thuốc vậy liền lấy ra đến để cho ta xem một chút.”

Lời nói vừa ra mọi người chung quanh tất cả một hồi xôn xao, lúc này chương quỹ của nhân tâm đường tuy bị Chu Tử Hiên chặn ngang một cước cảm thấy kinh ngạc, nhưng là nói tiếp:

“Đúng thế, cậu đem bã thuốc lấy ra, chúng ta sẽ từng bước từng bước kiểm tra xem có phải hay không thuốc của nhân tâm đường ta không?”

Thanh niên kia thấy vở kịch diễn không được nữa, lúc này liền tiếp lui về phía sau:

“Các người, các người đừng khinh người quá đáng!”

Chỉ thấy Chu Tử Hiên sải bước về phía trước, một cước đá ngã lăn trên mặt đất: “Lão tử liền khi dễ người thì như thế nào!” Trời sinh về lưu manh không cần ẩn nấp.

Trần Bảo Bảo lại cảm thấy giờ phút này Chu Tử Hiên thế nhưng lưu manh 1 chút có thể, không khỏi phốc xuy nhẹ giọng nở nụ cười. Thanh niên kia thấy mình trộm gà không được còn mất nắm gạo, thẹn quá hoá giận lúc này từ trong miệng móc ra chủ thủ, hướng phía Chu Tử Hiên hung hăng đâm đi.

Chu Tử Hiên dù lưu manh thế này cũng chỉ là con nhà phú gia, ngày thường ý thể hiệp người cũng không cần hấn động thủ, vậy mà hôm nay sẽ gặp phải loại tình hình chó cùng rứt giậu thế này.

Người vây xem thấy tình thế không đúng, tất cả như chim muông tán đi. Mắt thấy Chu Tử Hiên tránh trái tránh phải, sắp bị dính lên góc chết, một ám khí màu hồng phất từ nơi không xa thẳng tắp đánh vào trên mặt người kia.

“Pằng” một tiếng, thanh thúy vang dội, hù dọa Chu Tử Hiên phản xạ có điều kiện nhắm mắt, chờ khi mở mắt ra sau cảnh trước mắt quả thực là vô cùng thâm hiểm. Một khuôn mặt bộ dáng kia, một cái dấu giày thật sâu ở lại trên mặt người kia, máu mũi toát ra.

Chu Tử Hiên lập tức khí thế tăng mạnh, sải bước như sao băng đi tới đạp một cước:

“Này thì dám ám sát này!” Đây là một đạp mặc dù có khí tràng Trần Bảo Bảo, nhưng hiển nhiên không có độ mạnh yếu cùng hung ác mạnh mẽ của Trần Bảo Bảo, mà ngay cả Chu Tử Hiên chính mình cũng quơ quơ. Lại mắt nhìn tên ăn mày kia, hù dọa tên khất cái kia lập tức chôn đầu. Chu Tử Hiên hung ác nói:

“Về sau cơm có thể ăn bậy, thuốc không thể loạn uống.” Lại hướng phía chưởng quỹ nói:

“Tiên sinh điều trị thuốc cho hần.”

Chưởng quỹ kia mặc dù không muốn, nhưng người trước mắt này dầu gì giúp hần giải quyết 1 đại phiền toái, cũng liền đáp ứng. Chu Tử Hiên cũng là đặc ý xử lý đầu tóc, lại bắt đầu suy nghĩ vừa rồi bay tới ám khí. Cúi đầu cẩn thận một cái, lại thấy một bộ áo màu vàng nhạt thấy thế nào nhìn rất quen mắt, lúc này từ từ ngẩng đầu không khỏi hoảng hốt một tiếng:

“Tại sao là nàng!”

Trần Bảo Bảo lúng túng ho khan:

“Bổn cô nương đi đường thấy nóng nên vô tâm đá giày bay ra ngoài.”

Liếc mắt nhìn một bên giày hồng phất theo, Chu Tử Hiên cũng cười cười xấu hổ:

“A, cảm ơn.” Thanh âm so với con muỗi vo ve còn bé hơn.

Trần Bảo Bảo đi giày, Chu Tử Hiên nghe lời đi theo nàng, nghĩ thầm hôm nay chính mình chạy ra ngoài nữ nhân này không biết lại chinh hần thế nào đây. Ai ngờ Trần Bảo Bảo một chữ cũng không nói chuyện này, chỉ là hỏi:

“Làm sao chàng biết người nọ là một tên lương gạt, hơn nữa chưởng quỹ nhân tâm đường làm sao sẽ liên đơn giản như vậy để cho cậu ta lừa thượng?”

Chu Tử Hiên sững sờ, tiện đà nói: “Loại bọn bịp bợm giang hồ này gặp nhiều, cái loại lưu manh đó là vừa không biết xấu hổ cũng không cần sĩ diện, chỉ cần tiền. Cậu ta nhìn đúng loại cửa hiệu như nhân tâm đường lâu đời đối với danh tiếng sẽ cực kỳ trọng yếu, không thể nào tại vì 1 chút chuyện này sẽ cùng cậu ta so đo, so đo càng nhiều dân chúng sẽ truyền ra càng khó nghe. Dù sao người hiểu thuốc, cho nên bình thường đều là cho 1 ít bạc, coi như là của đi thay người.”

Trần Bảo Bảo nghe gạt đầu liền tục:

“Chàng cùng nhân tâm đường rất quen thuộc?”

“Không quen.”

“Một Được đường cùng chàng không quen đều chịu ra tay hỗ trợ vì cái gì không chịu đi xem cho Đường Hạo Dương? Đối với chàng cũng chỉ là tiện tay mà thôi, không thể cho thiếp một chút mặt mũi sao?”

Chu Tử Hiên đối với cử động trước của Trần Bảo Bảo có chút cảm động, bất quá đảo mắt vừa nghĩ chính mình lại không cam lòng, liền nở một tia cười lạnh:

“Lão tử nghĩ cứu ai liền cứu, dù sao lão tử với mặt mũi không để ý!”

Trần Bảo Bảo giận dữ, Chu Tử Hiên chỉ cảm thấy bên tai một trận gió, không khỏi ngáy người. Đợi Trần Bảo Bảo sau khi rời đi, Chu Tử Hiên cứng ngắc uốn éo đầu, sau lưng vách tường lôm vào một mảnh, gió thổi qua bột phấn bay vào mắt của hắn...

“A! ! Chu Tử Hiên, sao lại còn có thể lại khốn kiếp thêm nữa sao! ! !”

Trần Bảo Bảo la lớn, tức đến toàn thân run rẩy, nàng quả nhiên còn không nên đối với tên khốn kia ôm có bất kỳ hi vọng gì.

Cách đó không xa tại ngõ hẻm hai người mắt thấy toàn bộ quá trình hồ động của đôi oan gia kia.

“Muội cho là hắn là người thế nào?”

Tạ Thanh Kiều xoa thái dương:

“Giống như là đang cùng ai giận dữ, không được tự nhiên vô cùng khó chịu.”

Lâm Mặc đồng ý gật đầu: “Bình thường người có năng lực tính tình quả nhiên không phải là như người phàm chúng ta có thể hiểu được.”

“Bất quá nếu đã kéo hắn tiến đến, vẫn là phải bảo vệ an toàn của hắn. Nếu không Chu Tử Hiên cũng có thể sẽ xuất hiện loại chuyện ngoài ý muốn như Đường Hạo Dương té ngựa.”

Lâm Mặc bắt đắc dĩ buông tay: “Làm sao muội liền không lo lắng một chút an toàn của ta?”

Tạ Thanh Kiều trắng mắt liếc hắn một cái:

“Lâm đại nhân, ngài giống như cần phải đi nha môn.”

Lâm Mặc rũ mắt, nhất mực cung kính nói:

“Tuân mệnh!” Tạ Thanh Kiều bị ghen nhất thời im lặng, cái tên Lâm Mặc này! Quả nhiên, ày tư duy phàm của người thường không thể lý giải nổi.

41. Chương 41:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

“Này, chúng ta tới chơi đoán đồ chữ, tỷ nói ra một từ mật...”

Thấy Trần Bảo Bảo mặt vẫn như cũ, Tạ Thanh Kiều ngáp một cái. Đã ba ngày, Trần Bảo Bảo đã tại nơi này của mình ở ba ngày. Ngoại trừ ba ngày trước hướng Chu phủ thông báo mình về nhà mẹ đẻ chơi vài ngày, liền không có nữa hướng Chu phủ đưa tin tức gì nữa.

“Này, tỷ vừa rồi nói muội có nghe thấy không hả?”

“Gi? A a, nghe.” Tạ Thanh Kiều bị hù dọa trực tiếp đem nửa cái ngáp còn dư lại nuốt vào:

“Không phải là muốn ăn mật sao? Hoa hồng, lấy 1 chén chè.”

“Đặng “, Trần Bảo Bảo đem chén trà trong tay đập ở trên bàn:

“Hảo tử muội đang thương tâm, muội chính là cái thái độ này.” Tạ Thanh Kiều che mặt trừng mắt nhìn, nước mắt đều nhanh chảy ra:

“Nào có nào có.... chỉ là tỷ chưa phát giác ra hôm nay là quá muộn sao? Canh ba, muội cũng là nên nghỉ ngơi một chút? Đường đủ thể lực thì ngày mai mới có thể tiếp tục chơi đoán chữ?”

Trần Bảo Bảo đầu mày cau lại, không muốn gật đầu. Tạ Thanh Kiều vỗ Đường Hạo Dương đã sớm gục xuống bàn một cái:

“Dậy đi!”

Đường Hạo Dương lung tung vẫy tay:

“Gi? Đường, đường? Không cho phép ăn, đó là của ta.” Mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy nường tử kêu hấn trở về phòng ngủ, lập tức như con thỏ chạy thoát. Trần Bảo Bảo thật đáng sợ, đoán không ra câu đố phải ở trên mặt dán giấy, hấn bị dán đầy mặt, quả thực xấu chết. Còn không cho ngủ, hu hu... quả nhiên vẫn là nường tử nhà mình tốt. Đường Hạo Dương về mặt ủy khuất từng bước một quay đầu lại, Trần Bảo Bảo một tay lôi kéo tay Tạ Thanh Kiều:

“Như thế nào, đem nường tử của huynh cho ta mượn vài ngày cũng không được sao? !”

Ai, được rồi. Dù sao nường tử là cả đời, xem thấy người kia bình thường sẽ mang chút ít điểm tâm ngon đến nên liền cho nàng ta vài ngày.

“Vậy thì...” Đường Hạo Dương chiến chiến nguy nguy duỗi ra một ngón tay:

“Mượn một ngày nữa được chứ?” Thấy Trần Bảo Bảo lập tức đáng mau muốn ăn thịt người bị hù dọa lập tức đổi giọng:

“Vậy thì hai ngày, không thể nhiều hơn nữa!”

Tạ Thanh Kiều nói: “Nhanh đi ngủ, nếu không chúng ta tiếp tục đoán chữ?”

Lời này vừa nói ra, Đường Hạo Dương cũng không quay đầu lại tông cửa xông ra.

“Hừ, nam nhân đều một dạng này!” Trần Bảo Bảo thấp giọng nhớ tới.

Lúc này đêm đã khuya, hoa hồng cũng gánh không được ngủ thiếp đi. Tạ Thanh Kiều không đành lòng đem nàng đánh thức, liền chính mình cầm chăn trải giường chiếu, khắp người mỗi một nằm ở trên giường.

Trần Bảo Bảo mở to mắt, nhưng không ngủ được. Tạ Thanh Kiều nỗ lực lên tinh thần:

“Không ngủ được liền đếm bánh sủi cảo, một cái bánh sủi cảo, hai bánh sủi cảo, dần dần tỷ sẽ liền ngủ mất.”, lại ngáp lên.

“Này, em thấy Chu Tử Hiên vì cái gì trở nên khốn kiếp như thế?”

Tạ Thanh Kiều chu mỏ, mơ mơ màng màng nói:

“Khốn kiếp chính là không cần giải thích.”

“Nhưng là tên kia muội sẽ phải bị thống như vậy sao?”

“Gi? Phải không? Nguyên lai là muội.” Tạ Thanh Kiều mạnh lên tinh thần:

“Khả năng muội là khi đó mộng du. Ha ha, con người dù sao vẫn vui vẻ lên 1 chút.”

“Nhưng là tỷ hiện tại tuyệt không vui vẻ. Ba ngày trước cùng chuyện của muội trước một khắc đó tỷ cho là hấn còn có thể cứu được, nhưng sau một khắc hấn trực tiếp làm cho tỷ ngã rơi xuống mười tám tầng địa ngục.”

Tạ Thanh Kiều trở mình: “Có người thì nói năng chua ngoa tâm đậu hũ, có người thì miệng đậu hũ tâm đầu đao kiếm.”

“Tỷ thấy hấn chính là nói năng chua ngoa tâm có đao kiếm!” Suy nghĩ một chút lại nói:

“Kỳ quái, làm sao thấy muội luôn đang nói giúp hấn đây?”

“Tục ngữ nói thà dỡ mười tòa miếu không hủy 1 cọc hôn. Ngàn năm tu mới cùng gối ngủ, ngàn năm mới có thể tu đến cũng không thể không có gì.” Tạ Thanh Kiều nhìn xem Trần Bảo Bảo:

“Nếu như có ngày Chu Tử Hiên xảy ra bất trắc, tỷ sẽ làm sao?”

“Ha ha, hần phát sinh bất trắc gì? !” Trần Bảo Bảo nhếch miệng cười to:

“Lão nương muốn thả pháo ăn mừng, sau đó lại bỏ thí ba ngày!”

Qua một lúc lâu, bị Tạ Thanh Kiều nhìn chăm chăm đáy lòng sợ hãi, cười khan nói:

“Sẽ không thật sự phát sinh chuyện gì chứ?”

“Này, ai biết được?” Tạ Thanh Kiều mặt hướng bên ngoài, nhắm mắt ngủ. Trần Bảo Bảo là người thiện lương, ai thiện lương liền bị thua một nửa. Sẽ có một ngày thiện lương của nàng toàn bộ hao tổn đến lúc đó ai khuyên cũng không được.

Đến ngày thứ tư, hoa hồng vội vội vàng vàng chạy vào sân nhỏ:

“Thiếu phu nhân, Chu thiếu gia đến đây, nói là tới đón Trần tỷ về nhà.”

Trần Bảo Bảo sững sờ, liền nói ngay:

“Đi nói với hần lão nương ở chỗ này trôi qua rất tự tại, không cần trở về!”

Hoa hồng lúng túng không thôi:

“Này...”

Tạ Thanh Kiều ra hiệu cho nàng lui ra, chính mình đi đến cạnh Trần Bảo Bảo:

“Tỷ chẳng lẽ liền không muốn biết hần mấy ngày nay như thế nào qua ?”

“Không muốn!” Trần Bảo Bảo ngoài ý muốn kiên quyết nói:

“Tỷ trở về làm chi? Lại bị hần chọc giận đến chết?”

Tạ Thanh Kiều vô vị đuổi cái lưng mỗi nói:

“Chẳng lẽ tỷ lại sẽ không đánh hần?” Võ võ Trần Bảo Bảo, lời thăm thía nói:

“Ngọc bất trác bất thành khí.”

Răng rắc một tiếng, một đóa hoa từ trong tay Trần Bảo Bảo rơi xuống. Lúc này gọi nha hoàn, thu thập đồ về nhà. Ngoài cửa Đường Hạo Dương đầu dò xét, xác định mình là an toàn sau mới cẩn thận đi đến nói:

“Nương tử, Bảo Bảo thật sự sẽ đánh Chu Tử Hiên sao?”

Tạ Thanh Kiều nhếch miệng đôi môi thở khè:

“Không biết.”

Quả nhiên, khi Trần Bảo Bảo nhìn thấy Chu Tử Hiên hơi chấn động, trừng hai mắt ngược lại hít một hơi:

“Chàng..chàng, làm sao biến thành như vậy?”

Trước mắt Chu Tử Hiên một gương mặt tuấn tú thiếu chút nữa biến thành đầu heo, cổ còn có 1 đạo vết thương. Chỉ nghe chung quanh một tràng hán nói:

“Chu công tử y thuật rất tốt, vền vện ba ngày miệng vết thương cũng đã khép lại.”

Trần Bảo Bảo đánh giá trắng hán kia:

“Đây là?”

“Ta là sai nha của nha môn, Chu công tử...”

Lời nói chưa xong đã nhìn thấy Chu Tử Hiên một ánh mắt hung ác theo dõi hần, người kia tự giác im lặng. Lại đón lấy ánh mắt ác ngoan ngoan nhìn của Trần Bảo Bảo, Trần Bảo Bảo đang muốn phát hỏa lại phát

hiện hấn hình như là xuyên thấu qua bờ vai của mình xem người sau lưng. Vừa quay đầu lại là Tạ Thanh Kiều?

“Về nhà!” Chu Tử Hiên cũng không quay đầu lại nói rồi rời đi. Trần Bảo Bảo mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn là quyết định về nhà hỏi rõ ràng một chút, như thế nào nàng mới rời nhà ba ngày người này liền trở nên không ra hình người rồi.

Về đến trong nhà, Chu Tử Hiên nói thẳng:

“Ta quyết định chữa trị cho Đường Hạo Dương.”

“Gi?” Trần Bảo Bảo rất là kinh ngạc:

“Ừ, chàng là đầu bị cửa đụng vào hay là đầu đụng vào cửa thế?”

Chu Tử Hiên quay đầu: “Dù sao ta rất bình thường, bất quá là nhìn họ Tạ kia đáng thương thôi.” Nói rồi, trở lại thư phòng khóa lại cửa, Trần Bảo Bảo gõ như thế nào chính là không mở cửa.

Ba ngày trước, khi biết được Trần Bảo Bảo rời nhà sau, Chu Tử Hiên lúc này quyết định buổi tối đi ra ngoài đánh cuộc một lần. Ai ngờ trên đường gặp được Lâm Mặc, bị Lâm Mặc kéo tới uống rượu nghe một đồng lời nói.

“Huynh thật sự không có ý định cứu Đường Hạo Dương?”

Chu Tử Hiên hừ lạnh một tiếng:

“Ngốc tử kia nhân duyên không sai, ngay cả tư luật nha môn cũng biết.”

Lâm Mặc cũng nở nụ cười:

“Ta là vì dân chúng. Huynh tốt nhất nên cứu hấn, có hấn có thể bảo hộ huynh chu toàn.”

“Chê cười, ta cần một kẻ ngu đến bảo vệ sao?”

“Huynh đương nhiên cần.” Lâm Mặc không vội rót cho Chu Tử Hiên rót chén rượu, cũng cho rót mình một chén:

“Triệu chứng của Đường Hạo Dương không cần ta nói huynh biết rõ ràng. Người thông minh hơn người như Chu công tử chắc hẳn cũng biết trong đó có gì mờ ám. Tạ Thanh Kiều thay Đường Hạo Dương tìm y chuyện này sợ không bao lâu nữa cái hung thủ sau lưng liền sẽ biết, nếu như biết huynh đoán xem người đó sẽ làm những gì?”

Chu Tử Hiên không có nói gì, Lâm Mặc tiếp tục nói:

” Quan hệ của Tạ Thanh Kiều cùng tôn phu nhân cả Đường phủ cũng biết. Thông qua tôn phu nhân nghĩ tra được ai đó, chỉ cần là để ý sẽ không khó lắm.”

“A, ta lại không có ý định giao du với kẻ xấu!”

Lâm Mặc lắc lắc đầu:

“Người khác cũng sẽ không nghĩ như vậy. Người giết không được Đường Hạo Dương chẳng lẽ không thể giết chết người có thể chữa tốt bệnh của hấn sao?”

“Đừng uy hiếp ta, gia đình này hận nhất chính là bị người khác uy hiếp!”

Lâm Mặc đặt chén rượu, Chu Tử Hiên không khỏi ngơ ngẩn, người này đầy mắt lạnh đến đáng sợ:

“Uy hiếp, là lấy chuyện là cố ý nhắc nhở. Nếu như huynh cho là ta uy hiếp...” Đứng người lên, lại thay đổi nói:

“Chu huynh, rượu này cho dù huynh mời, chúng ta ngày khác lại gặp lại!”

Mạnh mẽ hướng trong miệng đổ một chén rượu, khó được khi Lâm Mặc hảo tâm thể mà toàn bộ nát bét. Ra khỏi quán rượu, cũng không tâm tư đi sông bạc trực tiếp trở về phủ. Nằm ở trên giường trở mình trần

trọc, đột nhiên hai mắt tỏa sáng. Đúng rồi, Trần Bảo Bảo luôn luôn ở bên cạnh hẩn an bài nhiều người thân thủ bất phạm núp trong bóng tối, hẩn còn sợ ai!

Ngày hôm sau, Chu Tử Hiên không có sợ hãi đến sông bạc đi bộ. Chỉ là hẩn đã quên Trần Bảo Bảo đã đối với hẩn đã chết tâm, đã sớm âm thầm đem gia đình điều đi. Chờ hẩn phát hiện thì mình đã bị hắc y nhân cắt rách quần áo cùng cánh tay, cả người đầy bụi đất. Nếu không phải là nha dịch đi dạo kịp thời đuổi tới sợ là ngay cả mạng cũng không còn.

Sáng sớm hẩn liền đi chỗ Lâm Mặc, Lâm Mặc cũng không ngẩng đầu lên nói:

“Ta nếu muốn giết huynh, người như huynh còn chưa đủ tư cách.” Nói đến đây, Chu Tử Hiên cuối cùng hiểu, Đường Hạo Dương giao du với kẻ xấu này hẩn là không trôi cũng phải trôi.

“Cái gì, chàng muốn gia đình của thiếp làm chi?” Trần Bảo Bảo có chút kinh ngạc.

“Ở cùng bọn họ đã là thói quen, vừa rút lui luôn cảm thấy thiếu đi cái gì.” Chu Tử Hiên không yên lòng, chỉ nói vết thương trên người là ở sông bạc cùng người khắc khẩu lưu lại. Dân cờ bạc đều là muốn tiền không muốn mạng, Trần Bảo Bảo bán tín bán nghi tạm thời tin.

“Chàng cũng không phải là muốn để cho bọn họ đi đập phá sông bạc đó chứ?”

“Ta mang theo bên cạnh phòng thân không được sao?”

Trần Bảo Bảo nhếch miệng, ngồi ở ghế bành trong:

“Gì? Phòng thân?”

Chu Tử Hiên nhất thời không biết trả lời thế nào, lại nghe được Trần Bảo Bảo hung ác nói:

“Đáng tiếc lão nương mấy ngày nay đang thấy người không đủ, tạm không muốn cho mượn!”

“Vậy, nàng muốn như thế nào mới có thể cho ta mượn?” Chu Tử Hiên đề nặng khó chịu trong lòng.

“Đi, nấu nước, sau đó nếu bị nguội lạnh lại nấu một lần, thiếp muốn tắm rửa.”

“Nàng...” Chu Tử Hiên toàn thân run rẩy cắn răng nói:

“Tại sao phải đốt hai lần?”

“Làm không được?”

“Được, được.” Chu Tử Hiên nỗ lực nở một nụ cười, bước đến giếng bên cạnh cố hết sức múc nước.

Lúc này, Tạ Thanh Kiều đang chất vắn Lâm Mặc:

“Không phải là huynh đặc biệt an bài trận đùa giỡn kia chứ?”

Lâm Mặc thành thực lắc đầu:

“Không phải ta,... chỉ sợ là họ ra tay trước khi ta suy đoán, cái hung thủ sau màn kia đã biết cái gì rồi.”

Tạ Thanh Kiều cắn môi:

“Nhanh an bài nơi có thể tin cậy cho Chu Tử Hiên đến trị liệu. Bất quá Vân Châu thành này ở đâu tính an toàn đây?”

Hai người đang nghĩ ngợi địa điểm, trong Đường phủ truyền đến tin tức, lão phu nhân muốn dẫn Tam thiếu gia đi vân ẩn sơn vân ẩn tự lễ Phật cầu phúc.

42. Chương 42:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều chạy về Đường phủ, đã bị lão phu nhân kêu lên đi. Là ngày gần đây liên tục gặp cơn ác mộng, chắc hẳn đây là Phật tổ nhắc nhở muốn nàng đi vân ẩn tự cầu phúc. Mười năm trước, lão phu nhân đã từng mang theo Đường Hạo Dương đi qua một lần, hôm nay Tôn nhi của mình khỏe mạnh bình an cũng có thể phải đi lễ tạ thần linh.

Lão phu nhân ra khỏi cửa cầu phúc lời vừa truyền ra, đại phu nhân vội vàng chạy đến. Khuyên một đường núi cao sông dài, lão tổ tông muốn đi lễ tạ thì nên để bọn họ đi. Nhưng lão phu nhân kiên trì, cầu phúc là chính mình tự đi mới có thành ý.

Đại phu nhân thấy lão phu nhân đã quyết định đi, cũng không nói được gì. Lập tức đi xuống bố trí người, hết sức chú trọng chăm lo trên đường đi.

Tạ Thanh Kiều mặc dù không biết rõ lão phu nhân dụng ý chính xác là gì nhưng nếu như là đi vân ẩn tự kia không phải là nơi trị liệu tốt sao? Chỉ là Chu Tử Hiên có nguyện ý hay không đi xe ngựa mệt nhọc cũng không xác định. Lâm Mặc không thèm để ý chút nào, chỉ tự mình mấy ngày liên tiếp sáng chín chiều nằm vì triều đình vì trăm họ làm việc cực nhọc, cũng muốn ra cửa buồng lỏng một chút, Chu Tử Hiên cùng Trần Bảo Bảo bên kia cho hắn lo đi, không cần phải lo lắng.

Lão phu nhân muốn tới miếu tự thanh tịnh, người đi nhiều hơn sẽ có nhiều quấy rầy. Người hầu hạ chỉ dẫn theo một lão ma ma, Tạ Thanh Kiều lại càng đơn giản, một đứa nha hoàn cũng không có mang. Hoa hồng thiếu chút nữa khóc, Tạ Thanh Kiều đành phải nói với nàng:

“Thật tốt lưu tâm viện nhé, cùng với nhà trồng hoa cùng phòng bếp.”

Hai ngày sau, cùng 10 hộ vệ cưỡi ngựa cùng đi trên hai chiếc xe ngựa lên đường. Khó được khi đi xa nhà, Đường Hạo Dương rất là hưng phấn, bất quá đợi đến sau giờ Ngọ liền không chịu nổi, trực tiếp ngã vào trên giường ngáy khò khò ngủ. Tạ Thanh Kiều nhìn trong mắt trong lòng vạn phần lo lắng. Mặc dù lần trước qua năm người đại phu trị liệu thuốc nhưng tật xấu thích ngủ này của hắn không có bao nhiêu khởi sắc. Đại phu nói không thể trị tận gốc, chỉ có thể trì hoãn. Hiện tại chỉ có thể mong mỗi Chu Tử Hiên có thể phát 1 chút lòng từ bi, giúp một phen.

Ngoài xe ngựa hộ vệ cưỡi ngựa đi đến, nhẹ giọng nói:

“Lão phu nhân ngại trên đường buồn bức, thỉnh tam thiếu phu nhân qua nói chuyện.”

Tạ Thanh Kiều gật đầu lên tiếng. Mành che xe ngựa được nhắc lên, lão ma ma đến thay nàng chiếu cố Đường Hạo Dương. Không biết lão phu nhân trong hồ lô rốt cuộc muốn thuốc gì, một bụng nghi vấn đi vào xe ngựa của lão phu nhân.

Lão phu nhân híp mắt dựa ngòai ở giường êm trong có trà quả. Gặp Tạ Thanh Kiều đến đây, chuyển ra khỏi vị trí làm cho nàng ngồi đến bên cạnh mình, ân cần hỏi:

“Đi xa nhà đã quen chưa?”

Tạ Thanh Kiều, nhẹ nhàng gõ đầu:

“Có quen, trước kia cháu thường đi theo phụ thân thường xuyên bốn phía bên ba.”

“Ừ, quen là tốt rồi.” Lão phu nhân vỗ tay Tạ Thanh Kiều:

“Hạo Dương liền thường xuyên bị cha của nó mang đi bốn phía chạy, để thêm kiến thức lịch duyệt.”

Tạ Thanh Kiều chần chờ một lát, nhẹ giọng hỏi:

“Là... Trước lúc mười tuổi?”

“Ừ.” Lão phu nhân đáp tự nhiên:

“Đứa bé kia từ nhỏ liền thông minh.”, đột nhiên nhớ tới chút chuyện thú vị, không khỏi lắc đầu ha ha cười một tiếng:

“Trước đó vài ngày, lão Đại còn nghĩ Hạo Dương tám tuổi vẽ tranh trở thành bút tích thực, những hài tử này rõ là...”

Tạ Thanh Kiều không khỏi mỉm cười, mỗi lần nghe được Đường phủ lão nhân nói bộ dáng trước kia của Đường Hạo Dương, nàng đều là cười mà không nói. Người kia cách nàng quá xa, xa đến cả đời đều có thể sẽ không nhìn thấy.

“Nó từ bé liền thích đồ cổ, cùng thái gia gia quả thực là trong một phiên bản thu nhỏ. Đường gia chúng ta hiện tại tuy là quan làm quan, buôn bán. Nhưng đến căn bản vẫn là xem trọng đồ cổ.” Lão phu nhân ánh mắt lơ lửng, tựa hồ trở lại Đường phủ lúc trước.

Lão nhân gia lời nói vừa mở ra liền lí giải không được. Mặc dù mịt mờ nhưng Tạ Thanh Kiều vẫn mơ hồ nghe được Đường phủ có được ngày hôm nay chỉ sợ là một quân cờ trọng yếu nằm vùng trong dân gian.

Triều đại cũng không có chính sách ức thương, nên địa vị thương nhân cũng không bị hạ thấp. Nhưng chọn 1 đại thương hộ kiêu ngạo sợ là sẽ phải ảnh hưởng đến ổn định của cả 1 quốc gia. Mà có chút làm ăn, triều đình không thể tùy tiện nhúng tay, bởi vậy nhất định phải có một nhà tại trong dân gian rất có danh vọng cùng năng lực đến kiềm chế Đại thương hộ, khiến cho cân bằng này không bị đánh vỡ. Đại Thương hộ này chính là Đường phủ hiện tại, cũng khó trách năm đó tiên đế gia sẽ phá lệ Phong lão phu nhân là nữ trạng nguyên.

Lão phu nhân nữ trung hào kiệt, cho dù làm trạng nguyên cũng không thể vào triều làm quan, nhưng đây cũng là cho Đường phủ một cái vinh dự lớn lao cũng thành một chuyện khiến cho dân gian mọi người ca tụng, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Cảm thán quá khứ, lão phu nhân lại nói đến Đường Hạo Dương, lão đại là tính tình bất cần, lão Nhị lại quá ôn nhả không có vẻ thương nhân hung ác mạnh mẽ, Tứ quá bé không thể chọn được.

Tạ Thanh Kiều nhân cơ hội hỏi:

“Lúc trước Hạo Dương té ngựa sau, cũng là lão phu nhân dẫn chàng đến vân ẩn tự cầu y sao?”

Lão phu nhân mở mắt:

“Hạo Dương mười tuổi té ngựa tính đại biến, ta mang hắn đến vân ẩn tự trụ trì miếu tự trí mình đại sư không chỉ có 1 cao tăng đắc đạo hơn nữa cũng là 1 danh y. Tại vân ẩn tự ở hơn 1 tháng Hạo Dương dần dần ổn định lại, ta cũng liền dẫn nó về nhà.”

Nhìn xem lão phu nhân mặt chẳng phân biệt được hỉ nộ Tạ Thanh Kiều cảm thấy lúc này không hỏi thì sau này mình nhất định hối hận:

“Lão tổ tông có biết chuyện Hạnh mai không?”

Tiếng nói rơi ra chỉ thấy lão phu nhân khẽ mỉm cười, phảng phất đã sớm biết nàng sẽ hỏi điều này, không vội cũng không chậm nói:

“Hạnh mai nha đầu kia từ tám tuổi bắt đầu bên cạnh Hạo Dương hầu hạ, hai người là chủ tớ nhưng thân như là tỷ đệ. Hạo Dương là một người trọng nghĩa, coi như là trong phủ tùy tiện một gia đình nha hoàn cùng nó quen biết nếu là bị ủy khuất nó cũng sẽ thay bọn họ mà bất bình. Về sau hạnh mai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mặc dù mọi người đều giấu diếm nó, nhưng đứa bé kia trong lòng rất minh bạch.”

Dựa theo lời của lão phu nhân, Đường Hạo Dương khúc mắc tám chính phần là tại chỗ Hạnh mai. Tỷ tỷ tín nhiệm nhất hướng mình hạ độc cuối cùng không hiểu sao bị mất tính mạng. Coi như là một người trưởng thành đều khó có thể tiếp nhận, càng đừng nói Đường Hạo Dương mới mười bốn tuổi. Hắn thiếu niên thông tuệ, tâm tư so với thường nhân càng nhạy nhui, Hạnh mai chết làm cho hắn tạo thành đả kích sợ là khó có thể lường được.

Tạ Thanh Kiều đáy lòng yên lặng tính toán:

“Trong phủ có người không muốn Đường Hạo Dương tốt, đây là chắc chắn. Đã biết chính là nhị phu nhân mời lão thái y. Mà Hạnh mai là nha hoàn đại phu nhân đưa cho Đường Hạo Dương, chẳng lẽ đại phu nhân cũng không hi vọng Đường Hạo Dương tốt? Hay là Hạnh mai bị người khác mua chuộc? Tam phu nhân vẫn đối với con trai của mình nghiêm khắc giáo, người sáng suốt vừa nhìn liền biết rõ tâm tư của phu nhân kia. Nếu như Đường Hạo Dương tốt chỉ sợ cũng sẽ không phải chuyện của nàng. Bởi vậy, nàng cũng có thể nào lại tham dự.”

Lão phu nhân khẳng định vẫn luôn biết rõ Đường phủ không yên ổn, nhưng lão thái thái chỉ sợ cũng không rõ lắm rốt cuộc ai ở phía sau gây sóng gió, nếu không lấy tính tình lão nhân gia sớm đã đem người nọ đùa chơi đến chết, sẽ không đến hôm nay còn không có bất cứ động tĩnh gì.

Tại Tạ Thanh Kiều lên đường ngày hôm sau, Trần Bảo Bảo cũng lên đường.

” Lâm Mặc ta là người cầm lấy bổng lộc triều đình như thế nào rảnh rỗi như vậy?”

Ra cửa du ngoạn, Trần Bảo Bảo rất là đồng ý. Bất quá người đồng hành là Lâm Mặc cùng Chu Tử Hiên nàng lập tức cảm thấy có một loại cảm giác bị lừa gạt. Bất quá nghe Tạ Thanh Kiều nói cũng muốn đi vân ẩn tự, Trần Bảo Bảo suy nghĩ một chút. Dù sao Lâm Mặc cả ngày lẫn đêm dựa vào một góc xe ngựa ngủ gà ngủ gật, mà Chu Tử Hiên mấy ngày này quả thực là ngoan ngoãn cực kỳ, chính nàng ngây ngốc buồn bực liền đi ra ngoài cưỡi ngựa, cũng rất thích ý.

Lúc này Lâm Mặc đang nhắm mắt dưỡng thần:

“Bản quan nghỉ phép du xuân.”

Trần Bảo Bảo uống nước thiếu chút nữa sặc, tết Trung Nguyên đều qua hán vẫn còn ở đây nghỉ ngơi du xuân, cũng không tránh khỏi quá khoa trương đi ! Xe ngựa đột nhiên lắc lư một chút, ngoài xe người đánh xe rất là bất đắc dĩ:

“Ba vị đại nhân, xe ngựa hư kính xin xuống xe.”

Chu Tử Hiên giận dữ:

” Cái xe này rách nát thế sao!”

Lâm Mặc ngáp một cái nhìn chung quanh, thôn xóm trước sau không nhà trọ thật đúng là có chút phiền phức.

Người đánh xe khom người nói: “Phía trước hai dặm đường thì có một khách sạn, nếu không chúng ta trước đi tới đó. Sau đó nhờ người trong khách sạn đến sửa chữa một chút?”

“Đi?” Chu Tử Hiên cảm thấy quả thực là cực kì sai lầm nói:

“M ột đồng hành lý lớn này làm sao bây giờ? Lão chớ được chắc!”

“Này...” Người đánh xe mặt lộ vẻ khó xử, một bên Trần Bảo Bảo vỗ vỗ Chu Tử Hiên:

“Chàng một đại nam nhân tại sao khó xử lão nhân chứ?”

“Ta...” Chu Tử Hiên mới vừa nghĩ cái gì đó, trộm nhìn thoáng qua Lâm Mặc, tiểu tử này một bộ việc không liên quan đến mình. Nghĩ đến mình còn cần Trần Bảo Bảo đành phải nói:

“Nàng sẽ xử lý ra sao?”

Trần Bảo Bảo không chút khách khí đem hành lý ném cho hán: “Đương nhiên là lưng chàng, chẳng lẽ còn muốn thiếp 1 cô gái yếu đuối mang đến?”

“Yếu...” Chu Tử Hiên ghen, Trần Bảo Bảo rõ ràng cũng không biết xấu hổ tự xưng là cô gái yếu đuối! Thôi, ai bảo hán là nam nhân, đeo liền đeo!

“Này, 2 người đi chậm một chút cho ta!”

Chu Tử Hiên lau mồ hôi, đầu còn có ngày thường quần áo lụa là công tử hình tượng. Trần Bảo Bảo cái này hất tay chường quỹ rất là nhân nhả, vẻ mặt ghét bỏ quay đầu lại la ầm lên: “Là nam nhân đã đi nhanh lên,

dựa theo loại người như người cách đi trời tối chúng ta đều không đến được khách sạn. Ta cũng không nên ngủ ngoài trời dã ngoại!”

Chu Tử Hiên cắn hàm răng, hấn buồn bực a. Trần Bảo Bảo là người tập võ cước lực tốt còn chưa tính, như thế nào Lâm Mặc về mặt mệt mỏi rõ ràng không ý thức cũng đi nhanh như vậy, hấn thật sự có biểu hiện mệt mỏi như vậy sao?

Đi nửa canh giờ, sau giờ Ngọ mặt trời lại nóng như cháy. Chu Tử Hiên đem hành lý ném trên mặt đất, tùy ý ngồi ở ven đường. Trần Bảo Bảo kinh ngạc dừng bước lại đi tới, người này thậm chí ngay cả chiêu số vô lại như vậy đều đem ra dùng hết!

“Này, chàng có đi hay không?”

Chu Tử Hiên lau mặt nói: “Không chừng sẽ có những xe khác đi đến, chúng ta chờ một chút.”

Trần Bảo Bảo chu mỏ, đứng ở dưới bóng cây. Lâm Mặc một đường không nói gì, lúc này dựa vào thân cây nghỉ ngơi. Thời gian uống cạn 1 chung trà qua, trên đường vẫn không có một bóng người.

Trần Bảo Bảo lấy tay quạt: “Chúng ta đi thôi, sẽ không có người tới.”

Chu Tử Hiên cúi đầu, nhắc tới nói:

“Dù sao hành lý cũng không phải là ở lưng nàng.”

Trần Bảo Bảo biết rõ người này không có nhiều thể lực, bắt quả nàng không thể mềm lòng, liền nói ngay:

“Đúng vậy, nào có đạo lý nào làm cho nữ nhân làm việc nặng.”

Hai người đang đấu miệng, một tiếng vó ngựa dần dần truyền đến. Hai người trước mắt đều sáng ngời, Chu Tử Hiên vèo đứng lên đi đến giữa đường đem xe ngựa ngăn lại.

“Không biết ba vị ngăn cản xe ngựa của tại hạ là muốn làm gì?”

1 âm thanh ôn nhuận như ngọc vang lên, màn xe dần dần vén lên, lại là một vị nam tử phiêu dật xuất trần tuấn lãng. Chu Tử Hiên lúc này cảm giác mình đem xe này ngăn lại là 1 sai lầm. Còn chưa kịp cho hấn đi, người bên cạnh liền tới:

“Xe của ba người bọn muội xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, công tử nếu không chê có thể cho bọn muội đi dùm 1 đoạn đường, đến khách sạn phía trước không xa là được.”

Trần Bảo Bảo! Chu Tử Hiên lửa giận trong lòng vụt lên, mới vừa rồi còn một bộ nữ lưu manh muốn ăn thịt người, đảo mắt liền biến thành tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa!

Người nọ đánh giá một lát ba người trước mắt, lúc này gật đầu:

“Đương nhiên có thể, tại hạ tên Diệp Minh Phi, không biết tôn tính đại danh ba vị thể nào.”

Trần Bảo Bảo đối với người này rất có hảo cảm. Nghĩ bên người nàng hai người nam nhân này, một kẻ lười đến xương cốt đều sinh côn trùng, tại lúc nàng vừa muốn cho rằng trên đời này nam nhân bình thường đều sẽ chết hết thì người này xuất hiện, có thể nào không chiếm được hảo cảm của nàng chứ.

Liền nói ngay: “Muội tên là Trần Bảo Bảo, vị này là Lâm Mặc, vị này Chu Tử Hiên.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bên tai một tiếng cắn hàm nhẹ giọng nói:

“Một cô gái, tại sao có thể tùy tiện đem tên nói cho... ngao...”

Chu Tử Hiên nhìn chân mình, chết tiệt tám phần sẽ sưng lên! Thấy Lâm Mặc cùng Trần Bảo Bảo đã vào xe ngựa, Chu Tử Hiên vội vàng thu thập xong hành lý bò lên. Trần Bảo Bảo, nàng rõ ràng ngay trước mặt tướng công mình cùng người nam nhân khác mất đi mây lại! Chính mình quả nhiên là trong suốt!

Lâm Mặc âm thầm ngáp một cái vẫn như cũ tựa ở một góc, đoạn đường này sợ là rất nóng nực đây.

43. Chương 43:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Xe ngựa dần dần chạy nhanh lên đường bàn sơn, Tạ Thanh Kiều không khỏi vén lên rèm xe, chỉ thấy trước mắt dày đặc màu xanh biếc, thảm cỏ xanh lòa xòa trước mắt dần dần rộng lớn, một cổ tháp hùng vĩ lừng lặng đứng lạng im tại giữa núi cao.

Lão phu nhân cho một hộ vệ sớm đi, chỉ thấy lúc này đã có mấy tăng nhân đứng ở ngoài cửa chờ. Theo lời nói bởi vì bên trong có hai trăm tăng nhân, ruộng ba trăm mẫu, giếng nước hơn mười cái, cả tòa chùa miếu ảnh hưởng từ ngũ phủ, tám huyện.

Lúc này trụ trì miếu tự trí minh đại sư đã tại bảo điện đi ra ngoài, Tạ Thanh Kiều theo lão phu nhân cùng đi trên đại điện. Bước vào bảo điện, mùi đàn hương liền tràn ngập bốn phía, mà sự yên tĩnh của phật cũng dần dần thấm vào tứ chi của nàng.

Sau đó, trí minh phương tượng mang bọn họ đi sương phòng đã an bài tốt vào ở. Lão phu nhân tuổi tác đã cao, lại trải qua nửa tháng xe ngựa mệt nhọc tạm đi trước nghỉ ngơi, đợi ngày mai lại đi nghe kinh.

Tạ Thanh Kiều thấy Đường Hạo Dương cũng qua giấc ngủ trưa liền gọi hộ vệ xem cửa viện, chính nàng muốn đi tìm trí minh phương tượng hàn huyên một chút chuyện mười năm trước là lúc lão phu nhân mang Đường Hạo Dương mười tuổi đi vào vân ẩn tự.

Trí minh phương tượng đã qua thất tuần nhưng hàng năm thanh đăng cổ phật khiến cho phương tượng có vẻ phá lệ khí định thần nhàn. Tạ Thanh Kiều thi lễ một cái:

“Đại sư, lần này tới thật có nhiều mạo muội.”

Trí minh phương tượng mỉm cười nói:

“A di đà Phật, nữ thí chủ không cần để ý.”

” Lần này vân bối tới là muốn hỏi đại sư một việc.”

Trí minh phương tượng lưng thưng tại hành lang gấp khúc đi, Tạ Thanh Kiều gấp hẳn không có phản đối, liền hỏi:

“Mười năm trước, Đường phủ Tam công tử mười tuổi ngoài ý muốn té ngựa, là đại sư đem chàng trị khỏi?”

Trí minh phương tượng gật gật đầu, Tạ Thanh Kiều ngay sau đó hỏi:

“Vậy có phải hay không liền vào thời điểm kia, Đường công tử cũng đã khỏi ?”

Trí minh sững sờ: “Theo lão nạp chẩn đoán bệnh khi đó đúng là đã khỏi hẳn. Nhưng mọi sự đều có nhân quả, ta xem Đường công tử thuở nhỏ sớm thông tuệ lại mất đi sự vui đùa của trẻ thơ nên có. Mà bây giờ Đường công tử tính tình hoạt bát, gơ tay nhấc chân đều là ngoan đồng. Ngày xưa bởi vì gieo xuống quả hôm nay, ngược lại coi như là đền bù tiếc nuối thuở nhỏ của Đường công tử.”

“Nhưng ngày xưa một ngày nào đó sẽ biến mất, quả hôm nay cũng một ngày nào đó biến thành ngày xưa.” Tạ Thanh Kiều đi đến trước mặt trí minh đại sư:

“Vân bối từng nghe có người nói’ mọi chúng sinh ai mà không có tham lam, cố hữu luân hồi; nhân gian hết thấy thủy chung có sống có chết, trước sau tụ tán không ngừng, tuần hoàn qua lại, đều là luân hồi. ‘ người đã hoàn lại nhân quả đi qua, sao không làm cho người kia bắt đầu một đoạn nhân quả mới, như vậy như thế nào luân hồi đây?’”

Tăng nhân thiện quỷ biện, nhưng lại gặp ngữ điệu khách hành hương này nếu tiếp tục quỷ biện đi xuống chỉ sợ dây dưa không rõ.

“Đường phủ đã từng đã kiểm tra con ngựa kia, cũng không phát hiện cái dị thường gì. Rốt cuộc là cái gì làm cho Đường Hạo Dương té ngựa? Đại sư thay chàng trị liệu thật không có phát hiện ra sao?”

Trí minh nhắm mắt hồi lâu phun ra một chữ:

“Thuốc.”

“Thuốc?” Tạ Thanh Kiều sững sờ:

“Đại sư ý là, Đường Hạo Dương tại trước khi cưỡi ngựa bị người ta làm cho tinh thần hoảng hốt mà làm cho té ngựa?”

“Kẻ giết người chắc chắn đưa người đến chỗ chết, nhưng kẻ giết người cũng cần thiết phải bảo vệ chính mình chu toàn. Nếu như tại ngựa động tay chân sợ là sẽ dễ dàng tra được. Nhưng nếu như dùng thuốc liền có thể làm được nhất kế không thành.”

Cho dù ngựa rơi không chết hẳn, thuốc kia lưu lại ở trong người năm này tháng nọ sau chỉ sợ cũng muốn mạng của Đường Hạo Dương h! Thật là 1 mưu kế độc ác kín đáo, Tạ Thanh Kiều trong lòng trợn trợn quần đau, thì ra là chuyện bỏ thuốc rõ ràng tại Đường Hạo Dương mười tuổi liền bắt đầu, mà người có thể bưng cho hắn không hề đề phòng uống hết chỉ có một là Hạnh mai!

Hạnh mai a hạnh mai, cô đến tột cùng là nha hoàn một như thế nào. Tạ Thanh Kiều sinh khí tới ba phen mấy bận hạ độc, ài, coi như bị thiêu chết thật cũng không ủy khuất! Tạ Thanh Kiều trong lòng ác độc nghĩ, không ý thức đi đến một phòng bên lẫn lộn. Mọi chốn tựa vào xem một chút, ở ngoài trông thấy một cái lư hương tinh xảo. Lúc này hương Trí minh phương tượng chạy tới, muốn mượn lư hương dùng một chút, trí minh phương tượng liền gật đầu đáp ứng.

Đến buổi tối, Tạ Thanh Kiều trở lại phòng thấy Đường Hạo Dương đang chơi mô không biết lấy từ nơi nào. Trông thấy Tạ Thanh Kiều lập tức đem mô qua một bên, vẻ mặt oán hận:

“Chúng ta về nhà, ở miếu tự này ngay cả thịt cũng không có để ăn, một chút cũng không dễ chơi!”

Tạ Thanh Kiều thở dài: “Lúc này mới một ngày chàng đã không chịu nổi?”

Đường Hạo Dương phồng lên miệng gật đầu.

“Chàng lúc mười tuổi không phải là cũng ở nơi đây hơn 1 tháng sao, quen vài ngày thì tốt rồi chàng xem thiếp không phải là cũng cùng chàng cùng nhau ăn chay sao?”

Đường Hạo Dương cắn môi, không cam lòng. Ngôi chùa này cả ngày yên tĩnh, ngoại trừ tăng nhân niệm kinh và vẫn là tăng nhân niệm kinh, vốn tưởng rằng Đường phủ đã đủ nhàm chán rồi không nghĩ tới đi vào 1 nơi càng nhàm chán hơn. Sớm biết thế hắn cũng không theo tới, còn không bằng ở nhà còn có thể ăn ngon.

Tạ Thanh Kiều ở đâu nhìn không ra ý nghĩ của hắn, tay từ phía sau xuất ra là lư hương chỗ Trí minh phương tượng mượn tới. Quả nhiên là khi Đường Hạo Dương nhìn thấy cái đồ chơi tinh xảo này hai mắt tỏa sáng.

“Hạo Dương, chàng xem cái tử đàn lư hương này là như thế nào?”

“Đây là tiên đế năm bảy năm, lư hương ba chân một chân phía trước hai chân ở phía sau, trên mỗi chân có mười một cánh sen hướng lên, đây là hoa sen lư hương gồm.”

Tiếng nói rơi ra thoáng như chứng kiến một người khác, Tạ Thanh Kiều chỉ hy vọng giờ khắc này có thể vĩnh cửu dừng lại, chỉ mong nhìn qua sau một khắc Tạ Thanh Kiều rõ ràng chứng kiến Đường Hạo Dương ánh mắt lại thay đổi trở về như 1 hải tử.

Một bức vẽ buồn rầu ngồi ở chỗ kia đầu mày cau lại, hắn chắc cũng không biết mình vừa rồi tại sao lại bật thốt ra thế.

Tạ Thanh Kiều ngồi ở bên cạnh hắn, nàng hiểu Đường Hạo Dương hôm nay chỉ là chính mình không muốn tốt, nhưng trên thực tế hắn đã tốt lắm, cho nên đang nhìn đến cái mình quen thuộc sẽ theo bản năng phản ứng. Thì ra đây là Tam thiếu gia Đường phủ ngày xưa. Chỉ là liếc mắt nhìn liền có thể biết lai lịch đồ cổ trong tay.

Thấy hấn vẫn như cũ buồn rầu, Tạ Thanh Kiều đem lư hương phóng ở trên bàn:

“Chàng rất thích nó phải không?”

Đường Hạo Dương mờ mịt nhìn lư hương lại xem một chút cô gái bên cạnh, rất là do dự. Hấn giống như đích xác rất thích những thứ này, không đúng, hấn rất chán ghét những thứ này hoặc là rất sợ hãi bọn chúng. Đồ cổ đồ cổ, người chơi đồ cổ là những thứ của người đã chết để lại.

Tạ Thanh Kiều cầm tay của hấn, ôn nhu nói:

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì, thiếp cũng sẽ đứng ở bên cạnh chàng.”

Chỉ là một trong nháy mắt, Đường Hạo Dương phảng phất thấy được một người khác. Nàng cũng biết bất luận phát sinh cái gì, cũng sẽ không rời đi mình; nàng đã từng thích cầm lấy một chút đồ cổ tìm đến hấn hỗ trợ xem một chút; nàng sẽ tại lúc mình không vui làm một đồng điểm tâm, nàng sẽ tại khi mình bị phụ thân khiển trách ôn nhu an ủi, chỉ có một bóng ôn nhu như vậy chỉ là một buổi chiều, liền biến mất... Nàng là ai... một cái bóng người mơ hồ ngay trước mắt lúc ẩn lúc hiện, nhưng không cách nào bắt lấy.

Cả căn phòng mọi âm thanh đều yên tĩnh, lúc này Đường Hạo Dương giống như trong đêm tối thấy không rõ đường nên lạc đường, hấn rất thương tâm, đau đớn tận cùng. Tạ Thanh Kiều yên lặng nhìn hấn, nàng rõ ràng thấy hốc mắt hấn đỏ lại không có nước mắt.

“Hạo Dương, thiếp ở sau miếu tự thấy có một cái hồ, chúng ta ngày mai đi bắt cá được không?”

Một âm thanh thanh thúy đột nhiên cắt đứt hình ảnh trước mắt, Đường Hạo Dương khẽ run lên, lúc này vui vẻ gật đầu:

“Kia cầm cá rồi, nàng biết làm canh cá sao?”

Tạ Thanh Kiều thấp giọng ho khan :

“Sẽ, bắt quá dừng cho tăng nhân kia nhìn thấy, chúng ta ngày mai phải len lén chuồn đi.”

Hắc hắc, nương tử cũng sẽ làm chuyện xấu sao, Đường Hạo Dương cũng không có hảo ý nở nụ cười.

Lão phu nhân rời nhà lễ Phật, đối với Đường phủ không có bao nhiêu ảnh hưởng. Bác cổ hiên vẫn như cũ do Đường Hạo Nhiên quản lý, bắt quá hấn đối với khối huyết ngọc kia ngược lại thật sự là không buông tay. Hấn vốn là yêu thích thu thập ngọc, ngọc khó được như vậy đương nhiên trở thành tân sủng của Đường gia đại gia.

Dùng qua cơm trưa đang ngồi ở trong sân vuốt vuốt ngọc bội, lại bị đại phu nhân nhìn thấy. Đường Hạo Nhiên lập tức thu hồi ngọc bội, dù sao đại phu nhân ghét nhất hấn mê muội đồ mất cả ý chí.

“Nương?”

Đường Hạo Nhiên trong lòng buồn bực, mẫu thân hấn rất là

dị thường, chỉ thấy đại phu nhân vẻ mặt đau thương, ngón tay run rẩy ở đâu còn có phong thái Đường phủ chủ mẫu ngày thường. Đường Hạo Nhiên liền tranh thủ đỡ mẹ ngồi xuống, chỉ nghe đại phu nhân nói:

” Ngọc bội vừa rồi con xem, lấy ra cho vi nương nhìn một chút.”

Đường Hạo Nhiên cung kính đem huyết ngọc đưa lên, đại phu nhân không ngừng vuốt đường vân trên mặt, lẩm bẩm nói:

“Không nghĩ tới, không nghĩ tới, ta sinh thời còn có thể thấy khối ngọc này.”, một giọt lệ rơi xuống. Đường Hạo Nhiên hoảng hốt, hấn chưa bao giờ thấy qua mẫu thân thất thố như thế.

Qua một lúc lâu, đại phu nhân hỏi:

“Khối ngọc này, là từ đâu tới?”

Đường Hạo Nhiên đáp: “Là một người nam tử xa lạ đem đến bác cổ hiên, hài nhi thấy ngọc hiếm như vậy có liền lưu lại.”

“Nam tử kia lớn lên dạng gì, con có từng hỏi hấn là từ đâu có được ngọc này?”

Đại phu nhân giọng nói dồn dập, Đường Hạo Nhiên mặc dù không hiểu ra sao nhưng thành thật trả lời:

“Người nọ rất là bình thường, bất quá ngọc bội kia hẳn là từ trong sông bạc thắng được. Theo con thấy, khối ngọc này cần phải qua tay nhiều người. Mẫu thân nếu muốn biết chủ nhân của ngọc bội này chỉ sợ có chút khó khăn.”

“Ha ha...” Đại phu nhân cười khỏ mấy tiếng:

“Ta sao lại không biết ngọc này là của ai.”

Đường Hạo Nhiên sững sờ, nghĩ đến nét mặt của mẫu thân thầm nghĩ: khối ngọc này hẳn hẳn là lưu không được.

Đại phu nhân lau lệ:

” Ngọc này là ta tặng cho bạn tốt Tô Mạn ngày xưa khi cô ấy xuất giá .”

Tô Mạn? Đường Hạo Nhiên có chút ấn tượng, hình như là bằng hữu tốt nhất của mẫu thân trước khi đến Đường phủ . Mười tám năm trước, Tô Mạn qua đời, đại phu nhân bệnh không dậy nổi, cũng là từ khi đó đầu lại hay bị choáng váng.

Đại phu nhân đem ngọc bội đưa cho Đường Hạo Nhiên dặn dò hẳn thật tốt giữ, Đường Hạo Nhiên nhìn xem ngọc bội, thầm nghĩ:

“Mẫu thân sợ là thấy vật hao tổn tinh thần.”

Nha hoàn đỡ đại phu nhân một đường từ từ đi, thấy phu nhân vẻ buồn bã nhược thất trong lòng thập phần bất an. Trở lại phòng, đại phu nhân ngược lại ở trong ghế im lặng.

Mười tám năm trước, nếu không phải nàng về nhà thăm viếng, Tô Mạn có lẽ sẽ còn sống. Tô Mạn vừa sinh ra nữ nhi nếu như còn sống đến bây giờ cũng có thể mười tám tuổi. Chỉ tiếc, trong Tô phủ tìm 1 tháng chỉ tìm được thi thể Tô Mạn, hài nhi kia chỉ sợ... chỉ sợ là đã rơi xuống vách núi hoặc là vào miệng sài lang. Là nàng hại chết Tô Mạn cùng con gái của bà ấy, đây đều là nàng tạo nghiệt.

“Đại phu nhân, đại phu nhân?”

Trên mặt ghế người đột nhiên bất tỉnh, hù dọa nha hoàn tiếng thét chói tai. Ngoài cửa lão ma ma vội vàng tiến “Còn thất thần làm chi, nhanh đi thỉnh đại phu!”

Nha hoàn liền vội vàng gập đầu, cất bước hướng phía viện thuốc mà đi.

44. Chương 44:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đại phu kê thuốc an thần, dặn dò để đại phu nhân nghỉ ngơi thật nhiều. Liễu Mạc Như gật gật đầu, hiện ở trong phủ hai vị phu bệnh, lão phu nhân thì lại không có ở đây thực là tất cả trọng trách thoáng cái liền đặt ở trên vai bọn họ. Vệ Tư Đình đem sổ sách đưa ra Liễu Mạc Như sững sờ, chỉ nghe nàng nói:

“Hiện giờ rối loạn, trong phủ đại sự toàn bộ để tỷ tỷ làm chủ.”

Liễu Mạc Như gật gật đầu, không biết khi nào thì Vệ Tư Đình tại trong mắt nàng trở nên không đến nỗi đáng ghét như vậy.

Tạ Thanh Kiều tại vân ẩn tự chờ đợi năm ngày, thăm nghĩ bọn Lâm Mặc như thế nào còn chưa tới, ai, tám phần ở trên đường xảy ra chút vấn đề. Bất quá nàng cũng không để ý nhiều, cuộc sống ở đây rất là thanh tịnh, chút ít lực đực này làm cho nàng trôi qua rất nhẹ nhàng.

Cảm giác mình là một nữ phu tử, mỗi ngày chịu trách nhiệm đánh thức Đường Hạo Dương sau đó đốc thúc hắn học bài, đến giờ cơm trưa liền chuẩn bị phòng bếp nấu cơm. Đợi mọi người ngủ trưa có đôi khi cùng Đường Hạo Dương đi xuống nước bắt cá, có đôi khi cùng hắn cùng nhau mân mê đồ chơi gỗ, cuộc sống như thế ngày qua ngày làm cho Tạ Thanh Kiều một chút cũng không tưởng niệm Đường phủ đẹp để tôn nghiêm quý giá kia.

“Nương tử, nàng thoát nhìn giống như rất mệt mỏi nha.”

Tạ Thanh Kiều duỗi cái lưng mỏi. Sống ở Đường phủ thoải mái quen, lúc này mới làm vài ngày nàng liền cảm thấy cổ tay của mình lại có chút ít đau nhức.

“Kia Hạo Dương giúp nàng xoa xoa nhé?”

Vừa muốn tốt thấy Đường Hạo Dương đem một túi hạt dưa để ở một bên, Tạ Thanh Kiều lập tức bật cười:

“Hạo Dương, hạt dưa này từ đâu có?”

A, hạt dưa thơm quá, nhất định là hạt dưa mới ra lò dùng ngũ vị hương, hoa tiêu cùng trần bì xào mà thành. Tạ Thanh Kiều mặc dù bề ngoài bình tĩnh chút nhưng cũng là người thích ăn vặt như bao con gái bình thường khác đối với sức hấp dẫn của đồ ăn vặt chống cự là không, huống chi tại miếu tự này ở vài ngày, nàng ngũ tạng càng có chút ít khó chịu.

“A, là ma ma xuống núi mang về. Nương tử muốn ăn không?”

Tạ Thanh Kiều khó xử nhìn hắn lại cúi đầu nhìn nhìn bát gỗ của mình cùng món không có ăn hết. Đường Hạo Dương đột nhiên cảm thấy nương tử thật đáng thương, như thỏ trắng lúc này đi đến:

“Vây ta bóc cho nương tử ăn nhé?”

Tạ Thanh Kiều lập tức nói: “Tốt, một lần một trăm viên thiếp một hơi ăn hết.”

Đường Hạo Dương: “...”

Vì cái gì hắn sẽ xuất hiện ảo giác thỏ trắng, vì cái gì chứ?

Không ý thức đến buổi tối, Tạ Thanh Kiều ở trong này uốn éo uốn éo eo của mình để tiêu trừ một ngày mệt nhọc. Kết quả một túi hạt dưa bị Tạ Thanh Kiều ăn hơn phân nửa, cuối cùng thật sự là cân nhắc đến ăn nhiều sẽ nóng liền đưa cho Đường Hạo Dương. Vốn tưởng rằng tên kia sẽ tức giận, chưa từng nghĩ hắn còn rất rộng lượng, chỉ là lần sau khi ma ma xuống núi sẽ kêu ma ma mang cho nhiều đồ ăn vặt trở lại.

Đường Hạo Dương ngáp dụi mắt, hắn cảm thấy thay vì cho ma ma mang về không bằng để hắn và nương tử cùng nhau xuống núi đi bách bộ. Nghĩ đến đây liền dự định đi tìm Tạ Thanh Kiều thương lượng. Lúc này gần giờ Tý, Đường Hạo Dương xách theo đèn lồng hắn cùng với phòng của nương tử cách không xa đi một đoạn đường liền đến.

Mới vừa đi vài bước cảm thấy có cái gì không đúng đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một hắc y nhân rút kiếm hướng hắn đâm tới. Đường Hạo Dương bị hù dọa lập tức đem đèn lồng ném ra, hắc y nhân lực mạnh bổ ra ngay sau đó một kiếm đã thấy Đường Hạo Dương lách mình đến cây cột bên cạnh, hậm hực tránh thoát.

“Không tốt rồi, giết người, cứu mạng a!”

Nghe thấy Đường Hạo Dương hô to, Tạ Thanh Kiều vội vàng từ trong nhà vọt ra. Vân ẩn tự tuy có võ tăng nhưng có thể làm gì được chùa quá lớn, chỗ ở của tăng lữ cùng khách hành hương quả thực có chút khoảng cách. Bất quá, ngược lại kinh động tới hộ vệ Đường phủ đã chạy đến.

Chẳng biết lúc nào, hắc y nhân đã nhiều hơn, Đường Hạo Dương lao đảo chạy đến cạnh Tạ Thanh Kiều. Một hộ vệ che chở hai người bọn họ lúc này rời đi, đi một đoạn nhưng không ngờ bị hắc y nhân đột nhiên lao ra đâm bị thương nằm trên mặt đất.

Tạ Thanh Kiều lôi kéo Đường Hạo Dương một đường cuống cuống vừa chạy vừa kêu, lúc này nếu là có cái loa phóng thanh hẳn là tốt lắm! Tạ Thanh Kiều nghĩ như thế nhưng sau lưng hắc y nhân càng ngày càng nhiều.

Những người kia đều là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, cước lực đương nhiên so với hai người nuôi tại trạch sâu người mạnh hơn nhiều. Giống như là đua xe công thức 1 với kẻ đi xe đạp khác nhau.

“Nương, nương tử, chính mình chạy.”

Đường Hạo Dương muốn tránh ra tay của nàng, hẳn mặc dù rất sợ hãi nhưng chẳng biết tại sao hẳn chính là biết rõ những người này là hướng về phía hắn. Lúc này Tạ Thanh Kiều đã sớm khôi phục bản tính, tức giận lớn tiếng la ầm lên:

“Mẹ nó cũng không phải phim bom tấn của Mỹ, chàng sinh anh hùng làm cái gì!”

“Nương tử, nàng đi gõ chuông, chung quanh nhất định là có chuông!” Nói rồi Đường Hạo Dương lực mạnh nghĩ đẩy Tạ Thanh Kiều ra, lại ngoài ý muốn phát hiện mới vừa đẩy ra lại bị nàng bắt lấy.

Ánh xanh rực rỡ dời về hành lang, ánh mắt trẻ con dần dần mạnh lên một tầng lãnh đạm, không có bất kỳ thương lượng đường sống:

“Nhanh đi!”

Tạ Thanh Kiều cũng không phải là người lương thiện, trong tay chẳng biết lúc nào nhiều hơn một cái hộp tinh xảo:

“Thiếp qua, thiếp sẽ vẫn đứng tại bên cạnh chàng. Đường Hạo Dương chàng phải nhớ kỹ, mạng của chàng là thiếp cứu, hãy cho cái con Hạnh mai chết tiết kia cút đi!”

Nói rồi, lôi kéo Đường Hạo Dương cùng nhau chạy đến một bãi đất.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm lần này thần không gian rõ ràng cho nàng đạo cụ tăng lực như vậy. Tạ Thanh Kiều đắc ý lôi kéo người thấy không có động tĩnh! Lại lôi kéo vẫn là không có động tĩnh!

Tạ Thanh Kiều: “...”

Vì cái gì nghĩ cảnh tượng buồn cười như vậy phải xuất hiện tại nơi địa phương thế này! Mắt thấy hắc y nhân càng ngày càng gần, Tạ Thanh Kiều cảm thấy tại trong đầu của mình một vụn đầu thú không kiêng nể đang gầm thét.

“Nương tử, ta cảm thấy được cái hộp này có lai lịch...” Đường Hạo Dương nhìn hộp trong tay Tạ Thanh Kiều không chút nghĩ ngợi trực tiếp cầm tới, Tạ Thanh Kiều vừa muốn nghĩ, chỉ thấy Đường Hạo Dương ngón tay như quỷ hư vô hướng bốn phía xoa vài cái, lập tức ngân châm hướng phía hắc y nhân rậm rạp chẳng chịt rơi xuống.

Dưới ánh trăng hiện ra 1 màn trong trẻo nhưng lạnh thấu xương, Tạ Thanh Kiều vừa muốn tiếp nhận cái hộp thì Đường Hạo Dương trực tiếp đem ném ra.

“Lưu làm kỷ niệm cũng tốt mà.”

Tạ Thanh Kiều trong lòng trích máu, bạo Vũ Lê Hoa Châm đó, đây là bảo vật bạo Vũ Lê Hoa Châm đó, lại nghe thấy Đường Hạo Dương nói: “Không thể lưu.”

Vừa dứt lời, cái hộp kia trên không trung lập tức nổ tung, đợi khi sương mù tản đi thành bột phấn trôi giạt từ từ rơi xuống.

Tạ Thanh Kiều: “...”

Lúc này, ngoài vân ầm tự, một lối thoát xe dừng ở ven đường. Làm cho Trần Bảo Bảo ngoài ý muốn chính là Lâm Mặc rõ ràng là người thứ nhất vọt lên xuống. Chờ Chu Tử Hiên xuống xe, lập tức lôi kéo hai người bọn họ trốn qua một bên.

Chỉ thấy vài hắc y nhân kiếm khí sắc bén thẳng tắp đâm vào thân xe. Không đợi Trần Bảo Bảo phản ứng, Lâm Mặc đã xông ra ngoài:

“Trong chùa chắc cũng có sát thủ, mau tới hỗ trợ!”

Nghe được câu này, một hắc y nhân hướng phía Trần Bảo Bảo đánh tới, chỉ thấy nàng nhanh chóng thoát người nọ cánh tay, một chưởng hướng về phía ngực của hắn, đoạt lấy trường kiếm.

“Tâm!” Dư quang thấy có người từ phía sau lưng đánh lén, Lâm Mặc hét lớn một tiếng. Chu Tử Hiên đem Trần Bảo Bảo trước mắt kéo mạnh qua một bên, đột nhiên một bột phấn vung hướng đối phương.

“Độc phấn?”

“Khụ...” Chu Tử Hiên then thùng gãi gãi đầu:

“Bột tiêu mà thôi.” Thấy Trần Bảo Bảo vẻ khinh bỉ, lại không tự chủ được ưỡn ngực:

“Nhưng đó cũng là bột tiêu ta đặc chế! Không tin huynh đệ xem “

Không thể lại nghe Chu Tử Hiên là một vẻ vô sỉ lưu manh, một đám bột tiêu toàn bộ vung trong mắt đối phương, một chút cũng không lãng phí.

Lâm Mặc xử lý người sát thủ cuối cùng sau, ba người nhanh chóng đuổi tới chùa, lại phát hiện hắc y nhân đã rút lui. Vừa chậm khẩu khí, lập tức bị mười mấy người bao vây.

Mượn ánh đèn lồng, thấy rõ những người này đều có lệnh bài Đường phủ hộ vệ, Lâm Mặc phi thường tự giác hạ trường kiếm, vẻ mặt vô tội nói:

“A, ta chỉ là làm việc vặt, chủ yếu là nghe lệnh của hai người kia.”

“Lâm Mặc!” Chu Tử Hiên không nghĩ tới người này rõ ràng làm phản nhanh như vậy, thiết thời đoạn đường này hắn cho rằng Lâm Mặc là cùng một huynh đệ cùng chiến tuyến. Rõ ràng gặp được vài cái sát thủ áo đen liền sẵn khoái như vậy đem bọn họ bán đi, Lâm Mặc kia còn có trách nhiệm thân là quan viên triều đình vì dân phục vụ sao? !

Nơi này động tĩnh rất nhanh liền kinh động đến các nơi. Tạ Thanh Kiều cùng Đường Hạo Dương bước nhanh chạy đến, thấy tình hình vậy lập tức la ầm lên:

” Ba người kia là người một nhà, đừng động thủ, hiểu lầm hiểu lầm.”

Trải qua một đêm lẫn qua lẫn lại, sáng sớm Tạ Thanh Kiều đi chỗ trí mình phương trượng nói rõ chuyện đêm qua phát sinh. Phương trượng cũng không trách tội, chỉ là tăng cường phòng giữ.

Mà Chu Tử Hiên bị Trần Bảo Bảo lôi kéo bị kinh hãi cứ vậy bắt mạch viết đơn thuốc. Chỉ là có một người không quá phối hợp là Đường Hạo Dương.

Tối qua cái Đường Hạo Dương anh dũng kia giống như phù dung sớm nở tối tàn biến mất, thay vào đó là 1 đứa trẻ liên tục trốn ở trong chăn không chịu đi ra kinh hãi quá độ.

Chu Tử Hiên bắt đắc dĩ buông tay:

“Hắn không được, ta cũng không có biện pháp thay hắn trị.”

Tạ Thanh Kiều ngồi ở bên giường, lôi kéo chăn của hắn:

“Đã không sao, người xấu đều đi rồi. Chàng xem mọi người đều tốt tốt ở chỗ này đó sao?”

Đường Hạo Dương vẫn như cũ không có động tĩnh, hắn chán ghét đêm kia, thật vất vả mới quên tại sao lại đã trở lại. Tiếng nữ nhân hét chói tai, tiếng ngựa, cùng với tiếng mẫu thân khóc kêu, những thứ này cả đời hắn cũng không muốn nhớ tới, toàn bộ bị hỗn loạn đêm qua làm cho tỉnh lại.

“Hạo Dương, chàng rốt cuộc làm sao vậy? Dem chăn vén lên được không, chỉ cần chàng vén chăn lên, chúng ta đã đi xuống núi chơi, chàng không phải là vẫn muốn tại túy tiên lâu ăn tôm sao, chúng ta sau khi trở về ngày ngày ăn nhé.”

Đường Hạo Dương gắt gao túm lấy chăn, mặc kệ Tạ Thanh Kiều như thế nào kéo kéo không được. Qua một lúc lâu, người trong chăn cuối cùng là lên tiếng:

“Ta không muốn đi ra ngoài, bên ngoài đều là người xấu, còn có người chết, ta không muốn đi ra ngoài!”

Tạ Thanh Kiều sững sờ: “Nơi đó có người chết, chàng ngoan ngoãn ra để xem một chút sẽ biết, nơi này rất an toàn chuyện gì cũng không có.”

“Nàng gạt người!” Đường Hạo Dương che lấy chần la ầm lên:

“Rõ ràng có, đứa trẻ kia trên người đều là máu!” Đúng vậy, cái hài nhi bị hắc y nhân trực tiếp một đao đâm vào tim, sau đó bị đưa ra xe ngựa. Hắc nhĩ rõ, mặc dù năm ấy hắc chỉ có hai tuổi nhưng hắc đều nhìn thấy.

Tạ Thanh Kiều tính nhẫn nại sắp hết, lúc này lực mạnh đem chần của hắc vén lên, Đường Hạo Dương cảm thấy đỉnh đầu không còn, bắt lực nhìn bốn người trước mắt.

Chu Tử Hiên thấy hắc thể không tốt, trong tay ngân châm chợt lóe, chỉ thấy Đường Hạo Dương dần dần nhắm mắt lại. Không đợi Tạ Thanh Kiều đặt câu hỏi Chu Tử Hiên nói:

“Tinh thần cậu ta bị kích thích nghiêm trọng, nếu như không để cho hắc ngủ yên không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Tạm thời cứ như vậy, ta đi nấu thuốc cho cậu ta uống qua sau tỉnh lại sẽ tốt hơn nhiều.”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu, thấy bóng lưng của Chu Tử Hiên, nàng cảm thấy người nọ tựa hồ có chút biến hóa, nghi hoặc nhìn Lâm Mặc.

Lâm Mặc nháy mắt mấy cái:

“Này, ta thật là không có làm gì!”

Tạ Thanh Kiều xoa xoa cái trán, tính hỏi người này thật là hỏi vô ích, nàng cũng chỉ biết đi xem một chút Chu Tử Hiên hốt thuốc nấu thuốc thể nào.

“Đứa bé toàn thân là máu...” Đợi Tạ Thanh Kiều đi rồi, Lâm Mặc như có điều suy nghĩ lẩm bẩm, hắc đã từng gặp qua một hài nhi toàn thân là máu, chẳng lẽ dạo này hài nhi mang máu rất lưu hành, ai cũng từng thấy qua?

“Ha ha...” Cười khan hai tiếng, Lâm Mặc quyết định bổ sung 1 giấc nghỉ trưa mới là điều quan trọng nhất bây giờ.

45. Chương 45:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Thấy Chu tử hiên tại phòng bếp trong đó mân mê chén chén lon lon, Tạ Thanh Kiều có chút lo lắng hỏi:

” Được trong miếu không đủ phải không?” Suy nghĩ một chút lại nói:

“Chẳng qua nếu như là Tuyết Liên, nhân sâm được liệu như vậy lão phu nhân có từ Đường phủ mang đến chút ít, không biết có cần hay không?”

Thao thao bất tuyệt hồi lâu, Chu Tử Hiên không có lên tiếng, ý vị xử lý chuyện của mình cho đến khi Trần Bảo Bảo nhìn không được hắng một tiếng, hắc mới ngẩng đầu lên dường như đang nhìn nhà giàu mới nổi nhìn Tạ Thanh Kiều:

“Hết thấy đều không cần! Ta cũng là quá bội phục các người có thể đem các loại thuốc bổ dùng thành độc giết người, thực quá cao minh.”

Tạ Thanh Kiều lúng túng cười cười:

“Vẫn là cầu xin huynh rồi.”

Thấy Chu Tử Hiên đi ra không lâu, chỉ thấy một người tùy ý ở cửa dựa tại dưới đại thụ râm mát vênh lên hai chân bắt chéo nghỉ ngơi.

Tạ Thanh Kiều không chút nghĩ ngợi, trực tiếp một cước đá :

“Huynh rất nhàn nhã.”

Lâm Mặc cũng không giận, trong miệng rầm rầm:

“Muội ngược lại đối với người khác không khách khí mà đối với ta rất khách khí, muội cứ đá xuống như vậy hai chân ta sợ khó giữ được.”

Tạ Thanh Kiều tùy tiện ngồi xuống, một sắc mặt khá tốt:

” Huynh đệ 1 nhà thì khách khí cái gì. Bất quá muội lại thấy kỳ quái hai người kia quan hệ như thế nào đột nhiên ầm lại rồi?”

Lâm Mặc vẫn như cũ nhắm hai mắt lại:

“Phật viết không thể nói.” Chắc hẳn Trần Bảo Bảo cũng đã nhận ra Chu Tử Hiên có một chút dị thường, tỷ như thân là đại phu hấn lại ngoài ý muốn không thể thấy máu, cùng với không thích người chạm vào phía sau lưng hấn...

Nhặt lên cái cành cây, nhảm chán trên mặt đất vẽ vòng vòng, Tạ Thanh Kiều sắc mặt trầm trọng:

“Lâm Mặc, huynh có biết người đứng sau là ai chẳng?”

Lâm Mặc không đáp, Tạ Thanh Kiều thấy lo lên, kể cả chính mình đối với suy đoán năm đó tiên đế phong lão tổ tông làm nữ trạng nguyên. Chỉ là đợi nàng khai thông xong thì người bên cạnh mới buồn bã nói:

“Khó trách như thế...”

“Gì?” Tạ Thanh Kiều mạnh mẽ quay đầu lại:

“Khó trách như vậy? Huynh lại ở trong bóng tối mân mê chuyện xấu gì thế?”

Lời vừa nói ra, Lâm Mặc về mặt vô tội:

“Trời đất chứng giám, có thể ta là vì 1 quan viên lòng nhiệt huyết vì dân chúng vì triều đình hứa hẹn a.”

“Vâng, ngài còn dỗi theo phục vụ, đến thăm...” Tạ Thanh Kiều khoe miệng giật giật, Lâm Mặc da mặt không phải là người phàm như nàng có khả năng đo được :

“Rốt cuộc khó trách cái gì, huynh chứ không phải là lại tra được cái chuyện gì không thể cho ai biết sao?”

Lâm Mặc liếc nàng một cái, cô nàng này thấy thế nào dùng ánh mắt tam cô lục bà đầu đường cuối ngõ đánh giá hấn. Hai tay vẫn như cũ gối ở sau ót, lưỡi biếng ngáp dài một cái, mơ hồ nói:

“Muội còn nhớ rõ trước đó vài ngày ta đối với muội nói án muối lậu ba mươi năm trước ở Thanh Châu không?”

“Ừ.” Tạ Thanh Kiều gật gật đầu:

” Nội các Đại học sĩ Nhạc hồng vì thế rút đầu, trong nhà nữ quyến toàn bộ bị đầy đi vì biên cương.”

“Nếu là ám muối lậu ngoại trừ có quan lớn triều đình tham dự, Thanh Châu buôn muối cũng chạy không được. Nhưng muối lậu lớn như vậy không chỉ có riêng có thương nhân người Thanh Châu tham gia.”

Nghe được lời này, một cổ cảm giác xấu tràn ở trong lòng, Tạ Thanh Kiều giảm thấp thanh âm:

“Đường phủ sẽ không cũng tham dự trong bán muối lậu đó chứ?”

Lâm Mặc khê giương mắt:

“Muội ngốc cũng thật không thông minh! Đường phủ cùng triều đình có quan hệ kia còn cần đi bán muối lậu sao?”

Tạ Thanh Kiều nhất thời cứng họng, làm gì được khi Lâm Mặc nói những câu có lý, đành phải nói:

“Tiếp tục.”

“Thanh Châu buôn muối nhất định có hướng quan to trong triều âm thầm trợ giúp, đương nhiên sẽ rất kím đáo. Mặc dù triều đình trước sau phái quan viên tiến đến nhưng đều không tìm thấy gì mà lui. Nhưng cho đến lần thứ ba khi Thanh Châu tri phủ ốm chết, triều đình phái người thế chức kia, hoàn toàn tại Thanh Châu đâm xuống một cái đinh, lúc này mới xé rách vụn án muối lậu ở Thanh Châu.”

“Không đúng.” Nghe Lâm Mặc nói, Tạ Thanh Kiều luôn cảm thấy ở đâu đã bỏ sót cái gì:

“Nếu đã hai lần trước cũng không thành công, không thể nào một cái tri phủ có thể bắt được a, khẳng định còn có cái gì nữa.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Lâm Mặc trấn an vỗ vỗ vai Tạ Thanh Kiều, chọc cho nàng giận trừng lên:

“Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói!”

“Lúc ấy theo tri phủ nhậm chức, còn có một đại thương nhân cũng đến Thanh Châu.”

Lời nói đến đây, Tạ Thanh Kiều hoàn toàn hiểu:

“Là người Đường phủ! Đường phủ dùng đến địa vị của mình ở thương giới đánh vào trong việc buôn muối ở Thanh Châu, sau đó cùng tri phủ trong ngoài cấu kết...” Lời nói chưa xong, lúc này cảm thấy dùng từ không đúng, ngưng ngừng nói:

“A, là nội ứng ngoại hợp?”

Lâm Mặc: “...”

“Ha ha, dù sao ý cũng như nhau.” Tạ Thanh Kiều cười ha hả:

“Cho nên khó trách án Thanh Châu đến đây mới phá được.”

Lâm Mặc không nói gì gật đầu:

“Muội cảm thấy vụ án này phá sau sẽ có hậu quả gì không?”

Tạ Thanh Kiều không chút nghĩ ngợi nói thẳng:

“Nhạc hồng té ngựa, thương nhân lòng dạ hiểm độc bị 1 vố, dân chúng vỗ tay khen hay, Hoàng Thượng thấu hiểu lòng người.” Thấy Lâm Mặc càng ngày càng một vẻ xem người ngu ngốc nhìn nàng, Tạ Thanh Kiều thanh âm càng ngày càng nhỏ:

“Như thế nào, không đúng?”

Lâm Mặc nhắm mắt dùng sức nói:

“Động động đầu óc của muội đi.”

Tạ Thanh Kiều một vẻ vô lại nói:

“Ngài hỏi như vậy khẳng định là biết, lâm đại nhân không ngại cứ nói thẳng.”

Lâm Mặc thở dài: “Đường phủ lần đó đi người không phải là người khác là công công Đường Trạch An của muội. Đường Trạch An mặc dù xử sự theo tâm nhưng người dính dấp trong đó vẫn là chiếm đa số. Mà những thương hộ kia nhất định sẽ đối với Đường Trạch An hận thấu xương.”

“Nhưng người khác không biết hẳn cùng với triều đình có dính líu đến.”

” Là vì không biết mới có thể càn hận, vì sao những người khác rơi đài duy chỉ có Đường Trạch An không sao? Mặc dù còn có những thương hộ nhà khác may mắn còn sống sót, nhưng đều là chút ít không đáng đưa mắt tới.”

Tạ Thanh Kiều xem như hiểu được. Cảm giác Đường Trạch An chính là chiến sĩ hấp dẫn giá trị cừu hận, triều đình chính là buff trốn ở sau lưng thêm máu. Mặc dù buff cường đại này vô cùng biến thái thậm chí có thể làm cho Đường Trạch An ngay tại chỗ mất máu sống lại, nhưng hẳn không thể tiêu trừ giá trị cừu hận người khác đối với Đường Trạch An!

Trước cái lão thái y hạ độc kia là người của Nhạc hồng, muối ở Thanh Châu đám người buôn muối kia ít nhiều cũng chịu qua ân huệ của Nhạc hồng. Đường Trạch An giống như là 1 thân bệnh độc, ai dính đều chết. Ai có thể bảo đảm lúc trước những người kia trong không có vài tên cá lọt lưới đây? Những cá lọt lưới này không chừng chính là hung thủ muốn gia hại Đường phủ, mà Đường phủ người sáng người ngoại trừ Đường lão gia chính là Đường Tam công tử Đường Hạo Dương có tiếng tầm thiên tài, đánh thì phải đánh chìm đầu đàn a!

“Huynh có thể tra được vụ ở Thanh Châu sao?” Tạ Thanh Kiều vẻ mặt chờ đợi nháy mắt lấp lánh nhìn Lâm Mặc, Lâm Mặc khẽ miệng nhếch ra:

“Đương nhiên!”

Coi như Tạ Thanh Kiều chuẩn bị hướng phía Lâm Mặc vung tay lên, tâm hoa nộ phóng lớn tiếng khen:

“Hắc, thật không hổ là thần thám!” Lúc này, Lâm Mặc lại nói:

“Chờ ta lên làm ở Đại lý tự đã nhé.”

...

Thấy Tạ Thanh Kiều mặt cứng ngắc, Lâm Mặc buông buông tay vẻ mặt thản nhiên:

“Không có biện pháp, vụ ở Thanh Châu án loại muối lậu này, chỉ có Đại lý tự mới có tư cách mở ra hồ sơ. Tư luật nha môn cũng chỉ là da lông mà thôi.”

“Tốt, tốt...” Tạ Thanh Kiều vỗ vỗ y phục đứng dậy:

“Chuyện như vậy về sau lại nói.” Lúc này, Chu Tử Hiên công hòm thuốc đi tới, Tạ Thanh Kiều thấy hấn vẻ mặt trịnh trọng, chắc hẳn cùng Đường Hạo Dương có liên quan. Liền cùng nhau vào phòng trò chuyện với nhau.

“Cái gì?”

Thấy người trước mắt vẻ giật mình, Chu Tử Hiên bình tĩnh gật đầu, đây là trong dự liệu của hấn. Tạ Thanh Kiều không thể tin nhìn hấn, người này thật không là đang nói đùa chứ?

“Coi như ta đây dùng bộ tiểu nhân đo lòng quân tử cũng được, ta chỉ hỏi lại huynh thực phải làm như vậy?”

Chu Tử Hiên nói: “Đường Hạo Dương là có khúc mắc, tất cả mọi người đều rõ ràng. Cô chắc cũng biết chuyện này tại mười bốn năm trước. Hấn cần bị kích thích, tốt nhất kích thích chính là tái hiện cảnh tượng mười bốn năm trước.”

“Vạn nhất kích thích này biến thành kinh hải, phải làm sao?”

“Muốn trị tốt loại bệnh này vốn là cần nguy hiểm, nếu như cô không kham nổi như vậy Đường Hạo Dương liền cả đời tiếp tục như vậy, dù sao ta là không sao cả.”

Tạ Thanh Kiều nghiêng đầu nhìn trong phòng, giờ khắc này nàng chính là người thân đứng ở ngoài phòng bệnh ký tên sinh tử cho bệnh nhân. Cái quyết định này quá trầm trọng, nàng có thể không gánh chịu nổi a?

“Còn sẽ tình huống so với hiện tại càng hỏng bét hơn sao?”

Trần Bảo Bảo lần này làm cho Tạ Thanh Kiều quyết định. Đúng vậy, nếu như thất bại bất quá là qua cả đời như vậy, mà nàng hiện tại không phải là chỗ tại trong tình hình này sao? Nhưng nếu như thành công... Tạ Thanh Kiều cắn môi, qua một lúc lâu nói:

“Tốt, ta quyết định thử một lần.”

Chu Tử Hiên gật gật đầu: “Ta sẽ điều phối chút ít thuốc làm cho hấn thần trí mơ hồ, cô mấy ngày nay nếu ghé vào lỗ tai hấn nói về chuyện mười bốn năm trước, đúng thế, ... chính là tết Trung Nguyên còn có Hạnh mai. Bộ dáng như vậy, hấn cần phải sẽ không sai biệt lắm trở lại thời gian mười bốn tuổi. Đến lúc đó, cô nhất định phải làm cho hấn nói ra lời trong tim của mình, rốt cuộc là cái chuyện gì làm cho hấn phong bế chính mình.”

Theo Chu Tử Hiên phân phó, mọi người công việc rồi rít lu bù lên, Tạ Thanh Kiều lại càng hận không thể trở lại thật tốt bổ sung hai bản sách trong lòng phụ đạo.

Rốt cục tại bảy ngày sau, Đường Hạo Dương tỉnh dậy phát hiện gian phòng mình ở có chút biến hóa. Đây là dựa vào trí nhớ của Tạ Thanh Kiều, đem sương phòng bài trí thành hình thức ở Đường phủ. Những thứ gia dụng kia cũng là chính năng từ thần không gian móc không dưới mấy trăm lần mới ra, thấy phong cách cũng không khác lắm.

“Này, thuốc của chàng có hữu hiệu hay không ?” Nằm sấp ở ngoài cửa sổ Trần Bảo Bảo hỏi. Chu Tử Hiên về mặt đặc ý:

“Nói nhảm, đó là dùng mật hương thảo, chuyên môn trị liệu mất trí nhớ. Hắn uống bảy ngày, nhất định sẽ dưới tác dụng này nhớ tới điều chính mình không mong muốn nhất. Hơn nữa ta mấy ngày nay ở mấy chỗ đại huyết dùng châm thêm vài vị dược khiến cho cậu ta sẽ đem người trước mắt cùng trí nhớ trước kia móc ra.”

Trần Bảo Bảo gật gật đầu, lại vỗ vỗ Lâm Mặc một bên không ngừng gật đầu, loại biên độ này vừa nhìn cũng biết hắn lại mộng Chu công.

Lâm Mặc đánh 1 cái giạt mình: “Như thế nào, tốt lắm?” Chống lại bên cạnh ánh mắt hai người bắt đặc dĩ, Lâm Mặc rầu rĩ nói:

“Đều nhanh giờ hội, chúng ta rút lui.” Liên tiếp vài ngày ngồi chồm hổm thủ tại chỗ này, cũng không thấy Đường Hạo Dương có dấu hiệu nhớ cái gì.

Vừa dứt lời, chỉ nghe trong phòng người kêu:

“Hạnh mai? Hạnh mai châm trà.”

Hạnh mai! Đường Hạo Dương trở lại mười bốn tuổi rồi? Ngoài cửa sổ ba kẻ ngồi chồm hổm góc tường lập tức hoảng hồn, người đẩy ta ta đẩy người liên tiếp dồn dập nói:

“Mau, mau, hạnh mai mau đi ra.”

Cuối cùng Trần Bảo Bảo bị hai người cùng nhau đẩy đi ra, về mặt bị phần đang muốn hiên ngang lắm đi, Tạ Thanh Kiều mặc quần áo nha hoàn Đường phủ bụng khay gỗ đi tới.

“Nhìn một chút người ta, sớm có chuẩn bị! Dáng vẻ này...” Rồi Trần Bảo Bảo lại co lại đến cửa sổ, cẩn thận quan sát động tĩnh trong phòng.

46. Chương 46:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều rót trà, Đường Hạo Dương ngây người một lúc có chút hoảng hốt, xem Tạ Thanh Kiều trong lòng trực ngã, cũng không biết thuốc của Chu Tử Hiên có tác dụng hay không.

“Thiếu gia không phải mới vừa bảo nô tỳ châm trà sao?”

Đường Hạo Dương nhú lại mi, do dự gật gật đầu nếu như lúc này có máy chụp ảnh mà nói chúng ta có thể trông thấy Đường Hạo Dương trước mắt xuất hiện cảnh tượng thật ra là song ảnh, một mặt là bóng dáng Hạnh mai một mặt là Tạ Thanh Kiều, bất quá do dự sau một thời gian ngắn, hai thân ảnh hợp hai làm một thành công hóa thành Hạnh mai.

Tạ Thanh Kiều gặp thần sắc hắn ổn định lại sau, tiếp tục nói:

“Trong phủ tết Trung Nguyên nhanh đến, tất cả mọi người gấp rút bận rộn lo lắng . Vừa rồi thừa dịp phòng bếp nữ đầu bếp ra đi làm việc liền hưởng ma ma mượn phòng bếp làm ít điểm tâm. Thiếu gia hãy ném thử?” Rồi liền đem điểm tâm đưa tới.

Kể từ khi cái nha hoàn gọi A nguyệt kia tại trước tết Trung Nguyên nói cho nàng biết chuyện ma của Hạnh mai cùng Tây Uyển viện kia sau, nàng cố ý hỏi qua điểm tâm lúc trước Hạnh mai thích làm nhất, không nghĩ tới hôm nay ngược lại thực dùng tới.

Nhìn xem bàn điểm tâm kia, Đường Hạo Dương trong mắt lướt qua vẻ thất vọng, chỉ thấy hần ngửa đầu cười nói:

“Tết Trung Nguyên hoa đăng có thể làm hay không?” Nói rồi, không để lại dấu vết đem điểm tâm kia đẩy tới một bên.

Tạ Thanh Kiều lại đối với lời của hần phảng phất như không nghe thấy, vẫn như cũ tự nói :

“Này, hoa quế đường chưng thành đường, hoa quế là nô tỳ đích thân hái, phơi khô lại dùng đường ngâm...”

“Đủ rồi!” Đường Hạo Dương khẽ quay đầu, tựa hồ nhần nạy cái gì đó, một giây sau lại đổi lại khuôn mặt tươi cười:

“Ta nhớ được lần trước hạnh Mai tỷ tỷ muốn cho ta xem một bức họa, vừa vận hiện tại rnahr rồi, không bằng giúp tỷ tỷ xem một chút.”

Đường Hạo Dương trong mắt thậm chí mang theo một tia khẩn cầu, hần đang cầu xin cái gì ? Là ở cầu xin Hạnh mai có thể giơ cao đánh khẽ, đem khay điểm tâm hạ độc này triệt hồi, hần không muốn mất đi tỷ tỷ chính mình tin cậy nhất.

“Này, ta hôm nay không muốn ăn đồ ngọt, không bằng tỷ hôm nào lại làm cho ta ăn?” Đường Hạo Dương cẩn thận nói, lại cố làm ra vẻ thoải mái mà cười khan hai tiếng:

“A, ha ha... Hôm nay cơm tối ăn nhiều.”

Đây là Đường Hạo Dương mười bốn tuổi sao? Tạ Thanh Kiều nhìn mà đau lòng, nàng đang suy nghĩ cái cô Hạnh mai kia tâm phải có nhiều hung ác mới có thể khiến cho Đường Hạo Dương ăn khay điểm tâm mang độc kia. Mật hương thảo làm điểm tâm sẽ cho người ta mất đi ý thức cuối cùng chết đi, Tạ Thanh Kiều đáy lòng cười xấu hổ 1 độc được ôn nhu.

Thấy Tạ Thanh Kiều không nhúc nhích đứng ở nơi đó không trả lời, Đường Hạo Dương nghiêm túc hỏi:

“Hạnh Mai tỷ tỷ thật sự muốn ta ăn sao?”

Không biết rõ muốn trả lời như thế nhưng Tạ Thanh Kiều chỉ là cúi đầu yên lặng đứng ở nơi đó, nàng dưới đáy lòng không ngừng báo cho mình lúc này giờ phút này nàng là Hạnh mai, Hạnh mai lúc trước đứng là làm cho Đường Hạo Dương ăn khay điểm tâm này. Một cảm giác hít thở không thông xâm vào khắp cơ thể của nàng, lúc này nàng phảng phất thật sự muốn giết người, toàn thân khẽ run rẩy.

Trong phòng trong lúc nhất thời xuất hiện không khí lúng túng chưa bao giờ có.

Đường Hạo Dương hướng phía khay điểm tâm kia chậm rãi đưa tay, Tạ Thanh Kiều cầm lấy vạt áo, không ý thức đã nhăn rồi. Nàng không dám nhìn tới Đường Hạo Dương, lại nghe thấy hần nói:

“Quả nhiên ăn thật ngon a.”

Đột nhiên ngừng đầu, hần thật sự cắn một miếng điểm tâm này!

“Này, phải không?” Tạ Thanh Kiều lẩm bẩm nói.

“Hạnh Mai tỷ tỷ làm điểm tâm luôn luôn như thế.”, lại lớn miệng ăn một khối.

“Kia... Vậy tam thiếu gia ăn nhiều một chút.” Cảm thấy ngực giống như là đâm vào cái gì đó, Tạ Thanh Kiều chỉ muốn chạy trốn khỏi căn phòng này: “Thiếu gia, hãy sớm một chút nghỉ ngơi.” Nói rồi cũng không quay đầu lại bối rối ra cửa.

Khi Tạ Thanh Kiều ý thức được chính mình khóc thì nước mắt đã như hạt châu rơi xuống. Trốn ở trong bóng tối, nàng hít sao che miệng lại, nỗ lực khắc chế tiếng mình tuồn lớn tiếng. Kia là một người như thế nào, có thể mặt không đổi sắc ăn điểm tâm độc mà hần lại vẫn đang cười. Lại theo bản năng che tim phảng phất nếu như lúc này không làm như vậy nàng cả người liền sẽ vỡ ra.

Tiếng nước nở dần dần nhin không được, Tạ Thanh Kiều đành phải cắn chặt mu bàn tay khắc chế mình. Nàng thì ra là không tin, lại chưa từng nghĩ đến thật sự có loại ngốc tử cam tâm nguyện chịu chết này. Chỉ là kẻ ngu này chết cùng Tạ Thanh Kiều nàng không có quan hệ gì, kẻ ngu này là vì người khác mà chết. Thì ra là, khi nàng nhìn thấy Đường Hạo Dương trong lòng không có nàng sẽ thương tâm như vậy. Thì ra là tâm bị người nào đào đi, là cái tư vị như vậy...

Tạ Thanh Kiều ngược đầu, nước mắt chẳng biết lúc nào thôi, nàng đột nhiên chú ý tới một chuyện nàng giống như không ý thức người kia, cái người liên tục bị nàng xem như em trai. Làm sao sẽ xuất hiện chuyện buồn cười như vậy, Tạ Thanh Kiều nhẹ giọng cười khan, nàng nhất định là nghĩ sai rồi, đúng... nhất định là nghĩ sai rồi. Nàng nhất định là bị Đường Hạo Dương biết rõ đồ có độc còn ăn hành vì rất ngu dần làm cho tức, vô vô mặt... nhất định là như vậy.

Vài ngày sau đó, Tạ Thanh Kiều vẫn như cũ sắm vai Hạnh mai. Bởi vì thuốc của Chu Tử Hiên chỉ vào buổi tối mới phát huy được tính, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể buổi tối trượt đến ngoài cửa sổ len lén quan sát.

Trải qua cùng Đường Hạo Dương nói chuyện phiếm, Tạ Thanh Kiều biết rõ Hạnh mai này từ hần ba tuổi liền liên tục ở bên cạnh hần chiếu cố hần, khi đó Hạnh mai là một nha hoàn tám tuổi.

Hạnh mai cùng Đường phủ không có văn tự bán thân, mà là khế ước hai mươi lăm năm cầm cố, trong nhà nàng còn có mẫu thân cùng bà nội. Mỗi khi lễ mừng năm mới sẽ có ba ngày về thăm nhà một chút.

Tạ Thanh Kiều mỗi đêm cũng sẽ mang điểm tâm đi, Đường Hạo Dương mỗi lần cũng sẽ ăn một chút. Nàng thường nghĩ Hạnh mai chính là trở mắt như vậy nhìn xem người này từng chút từng chút chết đi, người này cũng cam tâm nguyện cho nàng giết mình. Phảng phất tại trong câu chuyện cũ này chỉ có sự hiện hữu của bọn họ mà Tạ Thanh Kiều bắt quá là chỉ là 1 người ngoài cuộc mà thôi. Nghe Đường Hạo Dương xem mình là Hạnh mai nói chuyện, nghe bọn họ cùng nhau học bài, cùng nhau giám định và thưởng thức đồ cổ, cùng nhau trên cột đũa trẻ khác... Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác mình uống vào một ly nước đá lạnh, lại từ trong mắt hóa thành giọt giọt nước mắt chảy xuống.

Tạ Thanh Kiều cảm giác mình rất không có tiền đồ, nàng không là để ý biết đến mình xuyên qua đến thế giới khác đã liền hạ quyết tâm cả đời làm khán giả sao, tại sao không có người nào nói cho nàng biết thì ra là làm khán giả cũng khổ cực như vậy.

“Hạnh Mai tỷ tỷ còn nhớ rõ cảnh lúc ta mười tuổi không?”

Đang ngẩn người người sững sờ, lúc này ôn nhu nói:

“À? Như thế nào nhớ chuyện này?”

Đường Hạo Dương khẽ cúi đầu rũ xuống con mắt, thấy không rõ sắc mặt hần, chỉ nghe hần nói:

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới. Khi đó ta ngã xuống ngựa, rớt bể đầu óc gặp người liền đánh như điên rồi i.”

Tạ Thanh Kiều che miệng cười nói:

“Đúng vậy, cũng may thiếu gia bây giờ tốt lắm.”

“Ta nhớ được khi đó tất cả mọi người cách ta rất xa, chỉ có Hạnh Mai tỷ tỷ một mực chiếu cố ta. Ta còn nhớ rõ ta lấy gậy đánh tỷ đầu đều chảy máu nếu như không phải là lão tổ mẫu mang theo đại phu kịp thời đuổi tới Hạnh Mai tỷ tỷ chỉ sợ đã chết rồi.”, Đường Hạo Dương cầm lấy một khối điểm tâm để ngay trước mắt:

“Từ đó trở đi ta liền nghĩ nếu như lúc ấy đại phu không có đuổi tới, chỉ sợ Hạnh Mai tỷ tỷ đã bị ta giết chết. Hạnh Mai tỷ tỷ có thể hay không từ đó hận ta, cho dù hận cũng là là đương nhiên.”

“Nô tỳ không có, không có.” Chẳng biết tại sao, Tạ Thanh Kiều chỉ muốn phủ nhận sự thật này:

“Nô tỳ... không có hận thiếu gia. Nô tỳ... nô tỳ chỉ là...”

Đường Hạo Dương không có đợi nàng tiếp tục nói nữa chỉ là không màng danh lợi nhìn nàng:

“Ngày mai sẽ là tết Trung Nguyên, chắc hẳn trong phủ rất náo nhiệt. Hạnh Mai tỷ tỷ nhất định bề bộn nhiều việc, mau đi nghỉ ngơi.”

Đến đêm ngày hôm sau, Trần Bảo Bảo đề nghị thanh âm cạnh cửa sổ nói:

“Nghe gì không trong phủ xảy ra chuyện lớn. Tây Uyển bên kia có lửa cháy, đốt một chút tro bụi đều không thiêu rụi.”

Mặc dù mười bốn năm trước, thật sự Hạnh mai là ở tết Trung Nguyên một tháng trước đã bị phạt đến Tây Uyển viện nhưng Đường Hạo Dương lúc này thần trí mơ hồ trí nhớ hỗn loạn, không có phát giác chi tiết ngày hôm qua Hạnh mai còn tại nơi này với mình. Lúc này, hắn chỉ nhớ rõ Hạnh mai ở tại Tây Uyển viện, hắn mau mau đến xem, nhưng mới vừa đi tới trước phòng lại dừng bước.

Hạnh mai, thật đã chết rồi sao?

Hắn không có dũng khí đẩy ra cánh cửa này, hắn đã ăn những thứ điểm tâm kia vì cái gì Hạnh mai còn có thể chết đây? Đường Hạo Dương chiến chiến nguy nguy lui về trên ghế dựa đầu dần dần vùi trong tay.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra. Đường Hạo Dương lên tiếng ngẩng đầu, hắn ngây ngẩn cả người, Hạnh mai như thường ngày bưng mâm gỗ đứng ở cửa.

Tạ Thanh Kiều cười dài đi tới đến, nhìn Đường Hạo Dương cố làm ra vẻ nghi hoặc:

“Di, chẳng lẽ hôm nay bị phu tử mắng?”

Đường Hạo Dương khẽ nhếch miệng, không biết nên nói cái gì.

Tạ Thanh Kiều lại nói:

“A, hôm nay tết Trung Nguyên, tỷ đặc biệt mang đèn hoa đăng đến, nhìn xem có đẹp hay không?”

Đường Hạo Dương gạt đầu một cách máy móc, hắn là hoa mắt, người trước mắt này thật sự là Hạnh mai?

“Đây là lần cuối cùng nô tỳ đưa điểm tâm cho thiếu gia.” Tạ Thanh Kiều tiếng nói chuyển một cái Đường Hạo Dương lập tức khẩn trương nhìn nàng, chỉ nghe nàng nói:

“Mấy ngày hôm trước vô ý đem bình hoa của đại phu nhân đánh vỡ, ngày mai nô tỳ phải dời đến Tây Uyển viện.”

Không biết dũng khí nơi nào đến, Đường Hạo Dương đột nhiên nói:

“Không cần đi!”

“Gì?” Tạ Thanh Kiều không rõ chuyện gì, tiện đà cười nói:

“Người làm sai chuyện sẽ phải bị trừng phạt, yên tâm đi, qua đó 1 khoảng thời gian nô tỳ sẽ còn trở lại.”

Không thể đi, không thể đi Tây Uyển viện. Nơi đó sẽ bốc cháy, ai cũng trốn ra được, duy chỉ có một người bị khóa trong phòng bị thiêu sống chết. Đường Hạo Dương gắt gao cầm tay Tạ Thanh Kiều :

“Không thể đi, ta đi chỗ mẹ ta cầu xin cho tỷ. Không phải chỉ là 1 cái bình hoa thôi sao, cùng lắm thì đền cho mẹ một cái!”

Đường Hạo Dương bộ dạng khẩn trương này làm cho Tạ Thanh Kiều trong lòng thật không dễ chịu, chỉ nghe nàng nói:

“Thiếu gia cứ như vậy nghĩ lưu nô tỳ lại?”

Người đối diện không chút lựa chọn gạt đầu.

“Cho dù là...” Nhìn mắt của hắn, Tạ Thanh Kiều lạnh giọng, từng cái chữ đều đánh vào trong tâm khảm của Đường Hạo Dương không lưu mặt.

Một mạng đổi một mạng!

Qua hồi lâu, Đường Hạo Dương rốt cục vẫn gặt đầu.

Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác mình trong lòng thấy đau, trên đời này có rất nhiều cái có thể vãn hồi thí dụ như lương tri, nhưng cái không thể vãn hồi lại càng nhiều tỷ như năm tháng, tỷ như trái tim đối với một người... Nàng rút cuộc hiểu rõ, nàng thích là Đường Hạo Dương liên tục ngậy ngốc kia. Chỉ có Đường Hạo Dương kia mới cười khi đó nàng cũng sẽ cùng nhếch miệng theo, hẩn nhịu mảy, nàng cũng sẽ thương tâm. Nhưng trước mắt người này nàng không biết, nàng hi vọng chính mình cho tới bây giờ cũng không nhận ra.

Được phép tích góp năng lượng một hồi lâu, tựa hồ cả căn phòng cũng có thể quanh quẩn Tạ Thanh Kiều rỗng giặn:

“Cho dù chàng có chết, Hạnh mai cũng không về được! Một mạng đổi một mạng có ý nghĩa sao? !”

Đường Hạo Dương không có chút phát giác nào người trước mắt cải biến xưng hô, hẩn chỉ là bị tiếng gầm giặn dữ này làm cho giật mình.

“Ta hiểu rõ có người muốn ta chết, chỉ cần ta chết đi không phải sẽ thanh tịnh sao?” Đường Hạo Dương ngơ ngác. Tạ Thanh Kiều hận không thể cho hẩn hai cái tát tai:

“Chàng chết, mẹ chàng làm sao bây giờ? Lão phu nhân làm sao bây giờ? Đường phủ làm sao bây giờ? Còn có... Còn có...” Thủy chung nàng vẫn không thể nào nói ra ba chữ Tạ Thanh Kiều...

“Đúng vậy, ta không thể chết được.” Đường Hạo Dương hồn bay phách lạc ngồi ở trong ghế:

“Chỉ cần ta cái gì cũng không biết là được, ta lại cũng không đi Bắc cổ hiên, lại cũng không cần phu tử, không cần đọc sách cứ như vậy...”

“Đường Hạo Dương!” Tạ Thanh Kiều xách cổ áo của hẩn:

“Chàng tỉnh lại đi! Chàng chẳng lẽ không muốn tìm ra hung thủ sau màn giết chết Hạnh mai sao? Chàng cho rằng ngày người như vậy người chung quanh cũng sẽ không bị thương sao? Toàn bộ thế giới liền chỉ có Đường Hạo Dương là một người đáng thương nhất sao? Vậy thiếp thì sao đây? Thiếp tính cái gì? Lão nương không giải thích được đến nơi này, thật tốt thì giờ kết quả mười năm bán đậu hũ, lão nương kiếp trước coi như là 1 thành phần tri thức, ta con mẹ nó mới là trên thiên đình mới xảy ra chuyện như vậy...” Cũng không biết là đang rống Đường Hạo Dương hay là đang rống chính nàng, tóm lại Tạ Thanh Kiều không kiêng nể gì cả phát tiết buồn bực mấy ngày này.

Nhìn cô gái trước mắt cái này không hề có hình tượng gầm loạn loạn gào, Đường Hạo Dương đột nhiên cảm thấy rất là quen thuộc. Hẩn giống như biết một người như vậy, người nọ luôn một bộ khuôn mặt tươi cười đối với người khác mặt đen đối với hẩn, còn thường xuyên chết vì sĩ diện, ngấm vụng trộm mang thù.

Tạ Thanh Kiều rống một mỗi, tự rút chén trà cho mình, thông cổ họng tiếp tục nói:

“Chàng căn bản cũng không thiếu người ta cái gì, có đôi khi chàng quá mềm yếu người khác sẽ khi dễ chàng. Đường Hạo Dương, chẳng lẽ chàng nghĩ cả đời núp ở sau lưng một nữ nhân như thiếp sao...”

Lại thao thao bất tuyệt hồi lâu, Đường Hạo Dương càng ngày càng nghi hoặc, người trước mắt này càng ngày càng nhìn quen mắt. Trong lòng bất ổn bởi vì trong trí nhớ giống như người nọ càng cầu nhàu liền đại biểu nàng rất tức giận, mà nàng tức giận hậu quả bình thường rất nghiêm trọng.

Tạ Thanh Kiều một bộ oán giặn bắt tranh nhìn Đường Hạo Dương, phát hiện hẩn liên tục ngơ ngác nhìn mình, trong lòng rất là không ổn. Người này sẽ không phải bị chính mình mắng ngốc rồi chứ?

“Nương...” Đường Hạo Dương cau mày, Tạ Thanh Kiều hù dọa không dám lên tiếng nữa.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Đường Hạo Dương đột nhiên cười khom mắt:

“Nương tử?”

Tạ Thanh Kiều mừng rỡ, hẩn là tốt lắm, đây coi như là tốt lắm. Lúc này Tạ Thanh Kiều chỉ muốn lao ra khỏi phòng đem Chu Tử Hiên xách tiến đến, hét lớn một tiếng:

“Mau nhìn xem hần xong chưa?”

Bất quá không đợi nàng kích động lao ra phòng, Đường Hạo Dương lại nói:

“Nương tử là ai?”

Oanh Tạ Thanh Kiều côi lòng, sụp đổ.

47. Chương 47:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều không biết mình lúc ấy là trả lời như thế nào, tóm lại đợi nàng kịp phản ứng cũng đã bị ba người kia bao vây.

“Cô có biết hay không cô thiếu chút nữa giết Đường Hạo Dương! Dễ nghe gọi là kích thích, khó nghe đó là cô mưu sát chồng!” Chu Tử Hiên không ngừng lau mồ hôi, đêm hôm đó nếu không phải là Trần Bảo Bảo mau lẹ, Tạ Thanh Kiều băng ghế trong tay cũng không biết rơi vào chỗ nào trên người Đường Hạo Dương nữa.

“Mưu sát chồng theo như luật hiện hành thì sung quân.” Lâm Mặc ôm lấy tay dựa ở một bên buồn bã nói:

“Chẳng qua nếu như muội chịu hối lộ một chút Hình bộ mà nói cũng là có thể cân nhắc giảm hình phạt cho muội.”

“Muội lại không phải cố ý...” Tạ Thanh Kiều ôm cái đầu thấp giọng lầu bầu, nàng cũng không biết mình làm sao lại làm như vậy, nhưng khi Đường Hạo Dương về mặt thành thật hỏi nàng là ai thì nàng thật sự có một xúc động muốn giết người! Nếu như không phải là nỗi nóng quên mất chuyện thần không gian Tạ Thanh Kiều cảm giác mình rất có thể sẽ từ trong không gian móc ra các loại chủy thủ...

Chu Tử Hiên cho nàng một cái nhìn khinh khỉnh:

“Lúc trước liền dặn dò qua cô, hậu ta nếu như xuất hiện loại tình huống này là phải để ý, không nên vọng động không nên vọng động, kết quả thì sao?”

“Vậy làm sao bây giờ!” Tạ Thanh Kiều vẻ mặt đưa đám, dù sao Đường Hạo Dương đã bị nàng dọa ngất, nàng hoàn toàn thành lợn chết không sợ phồng nước sôi bộ dáng vô lại nói:

“Rốt cuộc còn cứu được không?”

Chu Tử Hiên cúi đầu trầm tư: “Trước mắt như vậy hình coi như nằm ở trong lòng bàn tay, Đường Hạo Dương sẽ xuất hiện triệu chứng khi thì thanh tỉnh khi thì hồ đồ, đây là dấu hiệu dần dần chuyển biến tốt đẹp.”, vừa liếc nhìn Tạ Thanh Kiều:

“Cô đừng lung tung hướng hần đánh, nếu không coi như là đại la thần tiên cũng chịu không được kinh hãi như vậy.”

Tạ Thanh Kiều như gà mổ thóc gật đầu. Chu Tử Hiên tiếp tục nói:

“Những ngày này, cô phải kiên nhẫn hướng dẫn hần, dựa theo thời gian trình tự nói cho hần biết chuyện những năm gần đây bên cạnh hần phát sinh việc gì. Rốt cuộc có thể hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp hay không còn phải qua 1 khoảng chừng mười ngày mới có thể nhìn ra hiệu quả. Tóm lại một câu nói, kích thích là cần, nhưng không thể quá mức!”

Những ngày tiếp theo, Tạ Thanh Kiều chiếu theo Chu Tử Hiên dặn dò tâm cẩn thận chiếu cố Đường Hạo Dương. Nàng không có nói mình ai, Đường Hạo Dương cũng không hỏi. Ngẫu nhiên sẽ cùng nàng tâm sự, nhưng phần lớn thời gian hai người chỉ là ngồi ở trong hành lang uốn khúc, nhìn trời vô ích ngẩn người.

Tạ Thanh Kiều tính nhẩn nại càng ngày càng ít, nhưng trên mặt vẫn như cũ treo nụ cười làm lòng người an tâm. Tất cả mọi người cho rằng nàng không có việc gì, nhưng mỗi khi nàng dùng nụ cười đối trá kia liền có người ngáp 1 cái.

Ngày này, Tạ Thanh Kiều đang đi tới hậu viện, đột nhiên phát hiện Trần Bảo Bảo một mình ngồi ở trong sân ngẩn người. Mấy ngày này chung đụn, nàng phát hiện hai người kia trong lúc đó thay đổi rất nhiều. Nhất là Chu Tử Hiên, tựa hồ không có chán ghét như vậy, và Trần Bảo Bảo dần dần mất đi sự cởi mở của ngày xưa. Tạ Thanh Kiều nhẹ nhàng đi tới ngồi cạnh Trần Bảo Bảo, các nàng hai người cũng có những điểm tương tự thế này.

“Tại sao một mình ngồi ở chỗ này?” Tạ Thanh Kiều vỗ vỗ Trần Bảo Bảo, cùng giống như trước kia cùng nàng nói chuyện phiếm.

Trần Bảo Bảo mím môi khẽ cười:

“Nghĩ một mình yên lặng một chút.”

“Xem ra tỷ có tâm sự.” Tạ Thanh Kiều thăm qua đầu nhỏ giọng hỏi:

“Về Chu Tử Hiên?”

Trần Bảo Bảo sững sờ: “Muội ngược lại còn có lòng rỗi rảnh quan tâm người khác.”

Tạ Thanh Kiều buông tay nói:

“Ừ, người khác muội lại là không có cái lòng rỗi rảnh kia. Bất quá Trần Bảo Bảo tỷ thì trong lòng muội đây vẫn là có một vị trí cho tỷ.”

Thấy Tạ Thanh Kiều chỉ vào ngực của chính mình bộ dáng thú vị, Trần Bảo Bảo cười khúc khích. Qua một lúc lâu nàng nhẹ giọng nói:

“Đúng vậy, là về người kia.”

Ngô... Chu Tử Hiên tại trong câu cửa Trần Bảo Bảo ở đâu đã từ khốn kiếp lên cấp thành người rồi, thật đáng mừng. Tạ Thanh Kiều trong lòng thầm nghĩ trong miệng lại nói:

“Có thể nghe một chút không?”

Trần Bảo Bảo thở dài: “Tỷ càng ngày càng không hiểu hần. Trước kia chẳng qua là cảm thấy hần là 1 kẻ con nhà giàu cả ngày gây chuyện thị phi. Nhưng lần này ra ngoài lâu như vậy...”, Trần Bảo Bảo trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tạ Thanh Kiều:

“Hần là một con cái phú gia rõ ràng đối với cuộc sống dân chúng bình thường trải qua vô cùng nhiều. Một đường đến, các nơi phong tục hần rõ ràng cũng đều biết. Chúng ta ở trên đường gặp được vài bệnh nhân trong miệng hần nói lời vô vị nhưng vẫn là đem những người kia cứu. Tỷ quả thực hoài nghi cái Chu Tử Hiên này không phải là người mà tỷ đã biết!”

Tạ Thanh Kiều lắng lắng nghe, Trần Bảo Bảo cười khổ nói:

“Có thể càng như vậy, tỷ lại càng cảm thấy chính mình hành vi trước kia phi thường buồn cười. Nếu như hần là người tốt như vậy tại Vân Châu thành hần vì cái gì còn muốn làm ra những chuyện đả thương người thế kia. Tỷ giống như một con rối nhảy nhót tại trước mắt hần biểu diễn các loại động tác tức cười...”

“Hần sợ máu, tỷ biết không?”

Trần Bảo Bảo gật gật đầu:

“Tỷ hỏi qua nguyên nhân, nhưng không có có kết quả.”

“Có lẽ... Hấn cũng như Đường Hạo Dương đồng dạng, có một số việc không muốn nhớ tới? Bởi vì một khi nhớ tới liền sẽ thương tâm.” Tạ Thanh Kiều cũng không biết lời này rốt cuộc là đối với người nào nói. Chỉ là Trần Bảo Bảo đứng dậy:

“Tỷ sẽ ngẫm lại.” tiện đà vẻ mặt nhẹ nhàng nhún vai:

“Kỳ thật hai người hoàn toàn không biết đối phương cứng rắn nhét cùng một chỗ thật sự rất thống khổ, tỷ nghĩ... Không bằng sớm một chút tách ra sẽ khá hơn một chút.” Nói rồi, lững thững ly khai.

Tạ Thanh Kiều vẫn như cũ ngồi ở nơi đó qua hồi lâu rốt cục nói:

“Huynh còn muốn tại phía sau cây đứng bao lâu?”

Tiếng nói rơi ra Chu Tử Hiên ngượng ngùng đi ra, lúng túng nở nụ cười hai tiếng:

“Cái kia... vừa vặn đi qua.”

Tạ Thanh Kiều không có công phu cùng hấn nói vòng vèo, nói thẳng:

“Lời vừa rồi của tỷ ấy huynh đều nghe thấy được.”

Chu Tử Hiên khẽ quay đầu, Tạ Thanh Kiều nói:

“Huynh thật sự dự định cùng cách sao?”

Thân thể khẽ ngơ ngẩn, hấn... Chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này. Kể từ khi hấn năm tuổi bị người nhà đưa đi học y, mười năm sau về nhà liền được cho biết hai năm sau đón dâu, hấn liên tục không có nghĩ qua vấn đề này. Thậm chí cũng không có quan tâm qua mình cưới được là ai, chỉ là hướng phía cha mẹ gặt đầu vàng dạ

“Cổ hương của muối có một loại thực vật tên là hành tây.” (L: ha ha)

Chu Tử Hiên sững sờ, không rõ chuyện gì nhìn người đối diện, vừa rồi không phải là đang đàm luận về Trần Bảo Bảo sao, như thế nào đột nhiên kéo đến hành tây gì chứ?

“Huynh chưa từng gặp qua, bất quá hành tây là 1 loại thực vật này có một đặc điểm càng đến gần người của nó lại càng dễ rơi lệ.” Tạ Thanh Kiều tự lo nói :

“Trên đời đáng buồn nhất là đừng quá mức thương người như vậy. Càng đến gần lại càng thương tâm, mặc dù rất thương tâm, nhưng một khi như vậy liền phải lấy được tâm của đối phương. Mặc dù càng đến gần sẽ khóc càng lợi hại nhưng vẫn như cũ khắc chế không được chính mình, liền một tầng lại một tầng đẩy ra nó, xem một chút trong lòng của nó rốt cuộc chứa cái gì.”

Chu Tử Hiên trầm mặc không nói, hấn là người thông minh, biết rõ Tạ Thanh Kiều nói cái gì.

“Chỉ là người đẩy hành tây kia là gốc tử không biết khi nàng đẩy ra một lớp da sau cùng mới sẽ phát hiện kỳ thật hành tây căn bản cũng không có trái tim.” Chỉ có sự thật này mới có thể đem lòng của mình thật dâng lên, rồi chà đạp. Mà khi hai người cũng không có tâm cũng liền đến là lúc tách ra.

Tạ Thanh Kiều khi nào thì rời đi, Chu Tử Hiên không có để ý. Mấy ngày nay, hấn mất lạnh nhìn chuyện của Tạ Thanh Kiều cùng Đường Hạo Dương. Ngày đó ban đêm, Tạ Thanh Kiều hướng phía Đường Hạo Dương rống giận nói hấn đều nghe được. Người kia: “Toàn bộ thế giới chẳng lẽ chỉ một mình chàng là đáng thương nhất sao?”

Đúng vậy, Chu Tử Hiên vẫn cảm thấy hấn chính là người đáng thương nhất kia. Bởi vì cha thích y thuật, liền đem hấn năm tuổi đưa đến trong tay vị y si kia, một nháy chính là mười năm. Mười năm nóng lạnh, không có một người nào, không có một người nào Chu gia từng đi xem hấn. Khi hấn lưng không ra kinh mạch bị sư phụ đánh đòn hiểm, bị sư phụ tại phần lưng dùng dao khắc bản đồ kinh mạch làm trừng phạt không có ai cùng hấn. Về sau, đợi hấn y thuật tốt đã dùng rượu thuốc tẩy đi sĩ nhục phần lưng, cũng không ai biết đó là tẩy sạch một lớp da.

Sư phụ vì huấn luyện hấn nối xương, đích thân tại trước mắt hấn cắt đứt xương cốt người làm, làm cho hấn theo thứ tự nối. Cũng nói:

“Nếu như đồ đệ không biết làm vậy người này liền phế đi, đừng hy vọng ta đến giải quyết.” Không có người nào biết rõ hần sợ hãi đến cỡ nào, khi đó hần chỉ vờ vờ có tám tuổi mà thôi.

Vì học tập độc kinh, sư phụ sẽ đích thân tại trước mắt hần cắt vỡ kinh mạch người khác, làm cho máu chảy ra nói ra cho oai:

“Đổ máu dừng lại độc.” Nếu như hần không thể kịp thời thay người nọ giải độc, người nọ sẽ bởi vì máu khô mà chết.

Vì vậy, chờ hần học thành trở về sau, chuyện thứ nhất hần cần làm chính là trả thù, hần muốn để cho người khác cũng nếm thử tư vị đau lòng này. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt cha mẹ nộ kỳ bất tranh, hần đã cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nghe được hai người kia lại còn thay hần an bài hôn sự sau, hần liền quyết định thật tốt hành hạ tân nương tử kia. Nhưng không làm gì được tân nương tử vì võ công quá cao, cho nên hần liền hàng đêm sinh ca, phóng túng thanh sắc...

“A, có lẽ ta chính là hành tây không có tâm kia.” Chu Tử Hiên nhẹ giọng nhớ tới. Hần chưa từng nghĩ qua, trên đời này sẽ có nữ nhân ngu như vậy, mang theo gia đình đem hần từ sông bạc, từ kỹ viện, huy động nhân lực đem hần bắt trở lại. Ngốc nữ nhân kia sẽ vì hần trực tiếp đập phá những địa phương kia, sau đó hướng hần rống to.

Nàng là đang quan tâm hần. Chu Tử Hiên đáy lòng cười khổ, nhưng phần quan tâm này tới đã quá muộn, hần đã không cần, cho nên Trần Bảo Bảo này tốt nhất từ trước mắt hần cắt đi. Đúng vậy, khi đó hần là nghĩ như vậy, chỉ là chẳng biết lúc nào hần bắt đầu ý lại người này...

Không khí trong miếu tự trở nên có chút vi diệu. Lâm Mặc nhướng mày đầu, bảy tám ngày này hai đôi kia mỗi người đều trở nên âm dương quái khí. Nhất là Tạ Thanh Kiều, nha đầu hung hãn rõ ràng cả ngày một bộ oán phụ nửa chết nửa sống. Bộ dáng này, quả thực là quá vũ nhục thời gian của Lâm Mặc hần. Lúc này Lâm Mặc chỉ có bốn chữ đưa cho bốn người kia: “Oán ngẫu thiên thành!”

Tạ Thanh Kiều trên mặt mỗi ngày vui tươi hơn hở, chỉ có nàng tự mình biết nàng kỳ thật đang sợ cái gì. Nàng sợ hãi chờ Đường Hạo Dương sau khi tỉnh lại hoàn toàn đã quên chính mình khi đó nàng nên làm cái gì bây giờ?

Chẳng lẽ là rộng lượng cười một tiếng, phong khinh vân đạm :

“A, chàng quên rồi? Không có gì, dù sao ta cũng không quá nhớ rõ chàng.”

“Thúi lắm!” Tạ Thanh Kiều vỗ mạnh đầu, nàng khi nào thì đại lượng như vậy.

“Ta vừa rồi gặp trí minh phương trượng, hần nói ba mươi dặm có vị am ni cô. Ta cảm thấy được dù sao cũng không xa, nếu không muội đi xem một chút?”

Đột nhiên ngẩng đầu, chẳng biết lúc nào Lâm Mặc đã ngồi ở bên người nàng. Tạ Thanh Kiều sửng sốt một lát, rốt cục hiểu chuyện Lâm Mặc nói, lúc này lúng túng cười cười:

“A, ha ha, am ni cô, thì ra là huynh còn nhớ rõ chuyện này.”

“Ngô, đương nhiên nhớ rõ. Tạ Thanh Kiều muội chí hướng to lớn ta tại sao có thể không nhớ rõ?” Lâm Mặc vẻ mặt đứng đắn:

“Ta ngay cả pháp danh đều đặt cho muội luôn rồi, muội cảm thấy thế nào?”

Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác khoe miệng mình có chút rút gân, lại nghe Lâm Mặc nói:

“Sắc tức là không không tức là sắc, như thế nào muội cảm thấy cái pháp danh này không tốt sao?”

“Tốt...” Tạ Thanh Kiều cắn răng nói:

“Tốt lắm sao huynh không lưu cho chính mình dùng, ta nhớ được lâm đại nhân ý nguyện to lớn nhất là xuất gia làm hòa thượng!”

Hai người nhìn nhau, đều không ngăn nổi mỉm cười.

Một kẻ muốn làm ni cô, một kẻ muốn làm hòa thượng. Ngàn vạn lần đừng cho là bọn họ là đang nói đùa, mười mấy năm trước, đích xác là trong lòng hai người này có ý tưởng nghiêm túc này.

Khi đó, Tạ Thanh Kiều 3 tuổi, Lâm Mặc 8 tuổi. Một người là xuyên qua mà đến tâm hạ thấp, một người là thiên tài nhi đồng như ông cụ non cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa.

Hai người thường xuyên cùng nhau ôm chân ngồi ở trên sườn núi, không chôn nương tựa than thở, cùng chung cảm khái vận mạng bất công. Vì vậy, người trong thôn những người lớn thường xuyên sẽ trông thấy hai kẻ 1 choai choai 1 búp bê trắng mịn cả ngày cùng nhau cúi đầu ủ rũ, đứng chấp tay yên lặng quay lưng đối với trời chiều, lưu lại một bóng lưng thô lương mà trắng mịn...

Cả mẹ 1 lứa chân lý này vận dụng đến trên người Tạ Thanh Kiều cùng Lâm Mặc hoàn toàn chính xác. Hai búp bê song song ngồi ở một cái ghế, cuối cùng bùng phát lực lượng xác thực chính diện.

Tám tuổi Lâm Mặc sâu kín nghiêng đầu quay sang chỗ khác nhìn xem đứa bé mỗi ngày cùng chính mình cùng nhau than thở, cái trán lập tức đổ mồ hôi lạnh. Hắn đột nhiên cảm thấy ánh mắt của mình làm sao sẽ thiếu cận như thế, rõ ràng thiếu cận đến cùng một đứa bé ba tuổi có một dạng nguyện vọng, thật sự là thật đáng sợ thật là đáng sợ! Lúc này bỏ đi ý tưởng chính mình muốn làm hòa thượng.

Mà ba tuổi Tạ Thanh Kiều mở to con mắt cá chết của mình, mặt không đổi nhìn xem phương xa, trong lòng âm thầm nói:

“Không nghĩ tới đầu năm nay nhân cách xuất gia đều thấp như vậy, nàng rõ ràng cùng một chính thái tám tuổi có đồng dạng ý niệm trong đầu, thật sự là quá gây thơ, quả thực gây thơ đến làm người ta giận sôi!”

Có lúc lẫn nhau cứu vớt ở đó chỉ là trong nháy mắt. Vì vậy, hai người ai cũng không có thành gia. Nếu như hai người này lúc ấy có thể biết lời nói bên trong lòng hoạt động tám phần hiện tại cũng sẽ một đầu đâm chết tại cột của miếu tự.

“Muội đã không chịu chặt đứt ba nghìn phiền não kia vậy là tốt nhất nên giữ lại. Lại nữa, có 1 chuyện cũng không sai biệt lắm lúc ngại bội lúc trước bị buộc bán đi trả nợ. A, ta lúc đó ta định nói cho muội 1 sự kiện, ngọc bội lúc trước của muội dù thế nào cũng đáng giá hơn một trăm lượng, không nghĩ tới muội rõ ràng mười lượng bạc liền bán, ai ai ai...”

Tạ Thanh Kiều nhìn chằm chằm Lâm Mặc, đến cuối cùng Lâm Mặc trong lòng có chút nhút nhát, chỉ nghe nàng nói:

“Kỳ thật ta cảm thấy được nếu như huynh không có làm quan, làm cái bói toán cũng là nghề nghiệp thật tốt. Nghĩ kỹ có âm dương ngũ hành, mười quả chín linh!”

Hai người tiếp tục lấy chủ đề không có dầu muối, chỉ là bị Lâm Mặc nhắc nhở như vậy, Tạ Thanh Kiều ngược lại là thật tỉnh táo lại mặc kệ nàng lo lắng như thế nào cái gì nên tới đều phải đến, trốn cũng trốn không được, chỉ có kiên trì.

Thấy Tạ Thanh Kiều dần dần khôi phục tinh thần, Lâm Mặc nhìn ở trong mắt hắn còn có chút lời không biết nên nói hay không:

“Có một loại khả năng đó chính là Đường Hạo Dương đã tốt lắm. Người kia tám phần cũng là sợ hãi đối với nương tử trước mắt quen thuộc lại xa lạ, cho nên liên tục giả vờ.”

Nói rồi ai bảo Tạ Thanh Kiều trước kia có ân với hắn một lần, vẫn là không nên nói cho nàng biết chuyện như vậy thì tốt lắm. Lâm Mặc cũng là người dễ mang thù điểm này Tạ Thanh Kiều tại năm tháng rửa tội không tâm đem quên đi.

48. Chương 48:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

“Ta rất thích tôm ở túy tiên?”

“Đúng vậy.”

“Ta còn thích gì?”

“Ừ, trêu cợt người, đùa dai, sống phóng túng?”

Theo ánh mắt Đường Hạo Dương ngày càng trong sáng, Tạ Thanh Kiều nỗ lực làm cho hắn nhớ tới cuộc sống sau mười bốn tuổi của mình. Đường Hạo Dương thủy chung không hỏi nàng là ai, phảng phất hắn căn bản cũng không để ý hân phận của cô gái bên cạnh này, hắn hỏi nàng nàng trả lời là đủ rồi, điều này làm cho Tạ Thanh Kiều đáy lòng có chút thất lạc. Thế cho nên Tạ Thanh Kiều cũng không xác định người trước mắt này chỉ số thông minh rất cuộc có khôi phục không.

Cho đến trung tuần tháng tám, Chu Tử Hiên tự châm qua một lần cuối cùng cho Đường Hạo Dương sau, xoa xoa mồ hôi, thở một hơi dài nhẹ nhõm:

“Tốt lắm, toàn bộ đã tốt lắm.”

“Tốt lắm?” Tạ Thanh Kiều không thể tin tưởng lớn hai mắt:

“Huynh nói... hắn đã hoàn toàn tốt lắm? Đều nhớ ra rồi?”

“Ta nói hoàn toàn tốt là độc tố trong cơ thể hắn toàn bộ thanh trừ, trong đầu máu ưu lại cũng tiêu tán.” Nhìn xem người trên giường ngủ say Chu Tử Hiên nói:

“Về phần hắn có thể hay không hoàn toàn nhớ cái gì, vậy thì phải xem chính hắn.” Nói rồi lại kê chút ít thuốc an thần, nếu như thấy cậu ta quá mệt mỏi liền cho cậu ta uống.

Tạ Thanh Kiều cầm lấy đơn thuốc, ngơ ngác gật đầu.

Ngày thứ hai sáng sớm, Tạ Thanh Kiều đang sắc thuốc nghe được một tràng tiếng gõ cửa, ngẩng đầu lên đang nhìn thấy Lâm Mặc đứng ở ngoài cửa.

“Có việc?”

Lâm Mặc gật gật đầu: “Hương muội cáo từ, Bốn đại nhân nghỉ phép xuân hết rồi, nếu không trở về nha môn sợ là rơi vào tội không làm tròn trách nhiệm.”

Tạ Thanh Kiều tiếp tục xem lò thuốc, lung tung xua tay:

“Đi đi, thuận buồm xuôi gió.”

Lâm Mặc đứng ở cửa bất đắc dĩ nhún nhún vai, thật là một nha đầu. Đi không bao xa, chỉ nghe trong người kia quát:

“Phòng bếp có điểm tâm nhớ rõ mang theo, miễn cho đi nửa đường liền chết đói.”

Lâm Mặc đi ngày hôm sau, Chu Tử Hiên cùng Trần Bảo Bảo cũng hướng nàng từ giả. Chu Tử Hiên nói nơi này chuyện kể tiếp đã không có cần hắn, hắn suy nghĩ thật lâu quyết định mang Trần Bảo Bảo đi nơi hắn ở qua xem một chút, hắn quyết định ném thử một lần.

Tạ Thanh Kiều không có lời nói, đây là chuyện của 2 người bọn họ, lúc này nàng bảo trì trầm mặc là tốt rồi.

Trong vòng hai ngày, chùa chiền vốn là náo nhiệt thoáng cái lại khôi phục vắng lạnh ngày xưa. Tạ Thanh Kiều thấy không rõ ý của Đường Hạo Dương, hắn thay đổi trầm mặc hơn rất nhiều. Dĩ vãng Đường Hạo Dương trong lòng nghĩ cái gì trên mặt liền biểu hiện ra. Mà bây giờ mặc kệ chung quanh phát sinh cái gì hắn đều là mang theo bình yên cười yếu ớt, một loại cảm giác khoảng cách tại trong lòng Tạ Thanh Kiều lên sinh sôi, cuối cùng sẽ trưởng thành một mảng dây leo lớn điên cuồng mà nắm chặt trái tim nàng.

“Tam thiếu gia, đây là đồ hôm trước lão nô xuống núi mua cho thiếu gia đây.” Ma ma bên cạnh lão phu nhân mặt mũi tràn đầy tươi cười mang theo một giỏ đồ ăn.

“Ta?” Đường Hạo Dương có chút ngoài ý muốn, hẳn khi nào đã phân phó.

Lão ma ma không thèm để ý, chỉ là mạnh mẽ để vào :

“Lão nô tìm những thứ này cũng không dễ dàng a, trừ đồ ăn ra còn muốn tặng cho Tam thiếu đồ chơi, ngô... Còn có cái này.”, lão ma ma xuất ra một hộp phấn son tinh xảo , đem rổ để xuống:

“Tốt lắm, nhiệm vụ cuối cùng lão nô hoàn thành. Còn phải đi hầu lão phu nhân, cũng không thể ở lâu.”

Đường Hạo Dương nhìn xem rổ này, có cái ăn có đồ chơi, lại còn có cần câu cá đây thật là hẳn phân phó sao? Không khỏi lắc đầu, từ lúc hẳn nhớ, hẳn làm việc nhiều nhất đúng là tại bác cổ hiên trong phòng nhìn xem đồ vật có phủ tro bụi, mỗi một ngày mỗi một năm đều là như vậy . Trong giỏ xách đồ chơi này hẳn chưa từng chơi đùa. Đang tò mò cầm lấy một lồng dế, sau lưng đột nhiên vang lên một cái thanh âm:

“Con dế?”

Đường Hạo Dương sững sờ, ngơ ngác gật đầu. Nhìn xem trên bàn một rổ, Tạ Thanh Kiều lập tức nghĩ tới đó không phải là tháng một trước Đường Hạo Dương xin lão ma ma xuống núi mua sao.

Thấy Tạ Thanh Kiều, Đường Hạo Dương có chút không biết làm sao, cũng may người nọ sự chú ý đều ở cái rổ, không có để ý hẳn quần bách như thế nào.

Qua một lúc lâu, Đường Hạo Dương đột nhiên nhớ tới trong tay hộp phấn son. Do dự mấy lần, cuối cùng nhẹ giọng nói:

“Đây là mama mang đến cho.”

Tạ Thanh Kiều trong lòng vui mừng, tiếp nhận hộp phấn son kia, đặt ở mũi bên cạnh ngửi một cái, mang theo mùi thơm hoa quế nhàn nhạt.

“Thật đúng là có mùi thơm hoa quế, không nghĩ tới chàng lại nhớ kỹ.” Qua một lúc lâu, Tạ Thanh Kiều vui vẻ cầm hộp phấn son kia.

Đường Hạo Dương sững sờ, không rõ chuyện gì nhìn nàng.

Tạ Thanh Kiều cúi đầu nhìn vật trong tay, nhấp miệng, có chút mong đợi lại có chút ít sợ hãi:

“Lúc tại Đường phủ thiếp từng nói với chàng, chàng... chàng không nhớ sao?”

Đường Hạo Dương nhìn xem cái hộp trong tay nàng, cười nói:

“Phải không, thì ra là vậy.”

Tạ Thanh Kiều nhú lại mi, sau một khắc lại đổi lại vẻ tươi cười, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng nói:

“Không nhớ rõ coi như thôi, chuyện rất xưa như vậy không nhớ rõ cũng là lẽ thường.”

“Xin lỗi.” Đường Hạo Dương lắc đầu, gặp Tạ Thanh Kiều thất vọng lại vội vàng nói:

“Cẩn thận nghĩ, ngược lại cùng trước kia có chút bất đồng, hiện ở nơi này hương thơm khá hơn một chút.”

Tạ Thanh Kiều cúi đầu, không tự chủ nắm chặt trong tay phấn son:

“Trước kia thiếp không cần những thứ này, ngoại trừ mùi hoa quế hương thơm khác đều không thích.”

“A, phải không.” Đường Hạo Dương quay đầu:

“Thực xin lỗi, chuyện trước kia ta không nhớ rõ.”

Tạ Thanh Kiều ngẩn ra, thần sắc dần dần ảm đạm xuống, cắn môi không nói gì nữa.

“Cái kia, thiếp còn có những chuyện khác, đi trước.” Tạ Thanh Kiều cũng không quay đầu lại thoát đi nơi này.

Đường Hạo Dương thật sâu thở dài, thì ra là... Nàng thích hoa quế.

Về nàng hẳn rồi cuộc còn có bao nhiêu chuyện không biết? Lần đầu tiên, Đường Hạo Dương liều mạng vỗ đầu của mình, hận không thể thoáng cái toàn bộ nhớ ra.

“A di đà Phật, thí chủ tựa hồ rất là buồn rầu.”

Đường Hạo Dương cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu lên:

“Trí minh đại sư?”

Trí minh phương tượng vẫn như cũ mang theo nụ cười lạnh nhạt mà hiền lành:

“A di đà Phật, bần tăng vừa mới thấy Tà nữ thí chủ vội vã đi qua.”

“Như vậy.” Đường Hạo Dương buông thõng con mắt:

“Cô ấy chắc rất tức giận.”

“Hả? Thí chủ làm cái gì?”

Đường Hạo Dương ngược mắt, đầu năm nay hòa thượng cũng bắt đầu trông nom chuyện của nguyệt lão sao? Bất quá hẳn vẫn chỉ tiết nói:

“Ta không nhớ rõ cô ấy.”

Trí minh phương tượng đóng con mắt cười nói:

“A di đà Phật, thí chủ lần này kém quá. Nếu thí chủ thật không nhớ rõ nữ thí chủ ấy vì sao còn có thể nhắc tới cô ấy đây?”

Đường Hạo Dương khê sững sốt, trí minh tiếp tục nói:

“Nếu là thật sự quên một người, sẽ đem người này dung mạo từ trong đầu hoàn toàn quên, căn bản sẽ không có người này tồn tại. Không biết thí chủ có hay không gặp tình hình như vậy?”

Đường Hạo Dương trông mắt chần chờ, qua một lúc lâu, nhẹ giọng nói:

“Không phải thế.”

“Nếu đã không phải, làm sao từng quên?” Trí minh chậm rãi vân vê phật châu:

“Bất quá là nhất thời không nhớ, lúc không nhớ nổi lúc liền đi hỏi thăm, tóm lại có một ngày sẽ nhớ lại. Thế gian đều là duyên tới duyên đi, không thể cưỡng cầu. Có người lúc ở cạnh cần quý trọng, có người khi xa cách lại trân trọng. Thế gian ngàn người vạn người, lại chỉ có một người cùng mình cùng vui cùng buồn. Cha mẹ một ngày nào đó sẽ ra đi trước chúng ta. Mà chúng ta cũng luôn có một ngày sẽ ra đi trước con trai và con gái, chỉ có một người sẽ liên tục cùng ở bên mình. Nếu người này rời đi chỉ có thể nói thí chủ duyên phận đã hết.”

“Đường Hạo Dương, thiếp là nương tử của chàng, không phải là nương nương, chàng còn dám kêu sai thiếp sẽ đánh chàng!”

Một cái thanh âm quen thuộc đột nhiên tại chỗ sâu trí nhớ loáng thoáng vang lên. Đường Hạo Dương từ từ đứng dậy, hẳn biết rõ người nọ là nương tử của hắn, từ lúc hắn nhớ tới Hạnh mai đã chết thì biết. Nhưng hắn sợ hãi, sợ hãi người kia cùng như Hạnh mai sẽ biến mất, muốn dựa vào gần lại sợ hãi.

Đang nghĩ ngợi, một thân ảnh quen thuộc càng ngày càng gần.

“Còn lảng ở chỗ này làm chi? Thu thập đồ, chúng ta phải về Đường phủ!”

“Hồi phủ?” Đường Hạo Dương có chút ngoài ý muốn, chỉ nghe Tà Thanh Kiều nói:

“Sáng nay lão phu nhân nhận được một phong thư, thiếp đoán tám phần là trong phủ xảy ra chuyện.” Nói rồi lại khoát khoát không thêm để ý nói:

“Cũng đúng, chúng ta đi hơn một tháng nhiều, dù thế nào trong phủ cũng nên ra 1 chút nhiễu loạn.”

Nghe giọng điệu này, như thế nào hơi có chút hương vị cười trên nỗi đau của người khác. Không giống, cùng Hạnh mai một chút cũng không giống.

Thấy Đường Hạo Dương vẫn như cũ đứng ở nơi đó bất động, Tạ Thanh Kiều tức giận một chưởng đập qua:

“Còn không mau đi?”

“A, tốt.” Đột nhiên phục hồi tinh thần, Đường Hạo Dương vội vàng đi theo. Trước mắt người nọ so với Hạnh mai bá đạo hơn nếu như là tỷ ấy thì có lẽ sẽ một mực trong phủ đợi đi.

“Lần này hình như là Tứ thiếu gia cũng không chịu nhận tam phu nhân là mẹ ruột.” Tạ Thanh Kiều bên cạnh dọn dẹp đồ nói:

“Thiếp nói trước nói cho chàng biết, sau khi trở về cũng đừng loạn. Chuyện như vậy, chúng ta nên yên lặng theo dõi kỳ biến tốt hơn. Còn có, chàng rút cuộc hiện tại có khỏe hay không thiếp cũng không nắm chắc, nhưng chàng đừng biến chuyển quá nhanh khiến cho người khác chú ý sẽ phiền toái. Còn có còn có...”

Tạ Thanh Kiều thao thao bất tuyệt dặn dò, làm cho Đường Hạo Dương chỉ cảm thấy nàng xem mình như 1 đứa bé ba tuổi. Bất quá cũng được, hẳn tựa hồ giống như rất quen đáng vẻ như vậy.

Về phần hắn, Đường Hạo Dương tự có tính toán. Mặc dù hiện tại hắn nhớ không nhiều lắm nhưng chuyện Tạ Thanh Kiều điều tra chuyện ma quái bị giam tại Tây Uyển viện thiếu chút nữa bị người cố ý thiêu chết lại là chuyện đầu tiên hắn nhớ. Tạ Thanh Kiều vẫn bận rộn thu thập, hoàn toàn không có để ý ở sau lưng người nọ đã xụ mặt xuống, bắt đầu tính toán cái gì đó.

49. Chương 49:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đội lão phu nhân trở lại Đường phủ, mọi người Đường phủ đều ra cửa lớn Đường phủ chờ. Tạ Thanh Kiều ngồi ở trong xe ngựa trong lòng thấy thấp thỏm bất an, thỉnh thoảng len lén ngoái nhìn người nào đó tựa ở góc xe về mặt cười yếu ớt đọc sách.

Xong rồi xong rồi, một bộ dáng như vậy xuống xe tuyệt đối sẽ lòi ra. Tạ Thanh Kiều khẩn trương nắm vạt áo, hung thủ phía sau còn không có tìm ra, bộ dáng Đường Hạo Dương thế này không thể nghi ngờ lại thành mục tiêu.

“Thiếp...” Lời nói đến bên miệng xe ngựa một cái tắc lưỡi, Tạ Thanh Kiều trọng tâm không yên ngã ra sau lưng lại bị một đôi tay hữu lực tiếp thu. Trong lòng run lên, cứng ngắc nâng lên cổ vừa vận chống lại ánh mắt Đường Hạo Dương mang theo nụ cười. Tạ Thanh Kiều thất thần mấy giây, lập tức hoảng loạn bò lên đứng dậy:

“Cái gì kia... Khụ khụ...”

Nàng đáng vẻ khẩn trương bị Đường Hạo Dương thu hết vào mắt, chỉ cảm thấy rất là thú vị. Lại sợ nàng cảm thấy lúng túng, nhân tiện nói:

“Sắp trở lại phủ.”

“A, đúng vậy!” Tạ Thanh Kiều gật gật đầu. Lời nói ra lập tức cảm giác mình vừa rồi giống như ngu ngốc dường như không tự giác quay đầu, nhưng lại có chút để ý phản ứng của Đường Hạo Dương, khiến cho đáy lòng nàng ngựa một chút đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Chẳng biết lúc nào, xe ngừng lại. Nghe được bên ngoài thanh âm quen thuộc, Tạ Thanh Kiều tim nhảy ra khỏi cổ họng, tay lại chẳng biết lúc nào bị Đường Hạo Dương cầm:

“Xuống xe.”

“Ừ.” Bất cứ giá nào, dù sao phải chết thì mọi người cùng nhau chết! Tạ Thanh Kiều hạ quyết tâm, đi theo nhảy xuống xe ngựa. Quả nhiên, đang khi nàng xuất hiện một khắc kia, chỉ cảm thấy vài ánh mắt nóng bỏng bắn phá chính mình.

“Ai nha, cuối cùng đã trở lại. Bên ngoài một chút cũng không dễ chơi, hoa hồng ta muốn ăn thịt!”

Một cái thanh âm tức thời vang lên, nếu không phải tay còn bị người kia nắm thật chặt, Tạ Thanh Kiều cảm giác mình tuyệt đối sẽ dùng hình chữ đại hình dung Đường Hạo Dương tay chân ngã xuống đất, người này tuyệt đối kỹ năng biểu diễn quá tốt! Nếu không phải là mình cùng hắn ở trong xe ngựa chung đụng lâu như vậy, nàng thậm chí cảm thấy được lúc trước cái Đường Hạo Dương kia là giả, Đường chính thái nhà nàng mới là thật !

Lúc này, lão phu nhân cũng đã đi tới hướng phía Đường Hạo Dương đầu giả vờ vừa gõ:

“Ăn thịt ăn thịt ăn thịt, ta xem cháu ở trong chùa không có một ngày tâm có thể yên tĩnh!”

“...” Tạ Thanh Kiều cảm thấy nàng tựa hồ nhìn thấy một già một trẻ cái đuôi hồ ly dao động. Cũng may nàng rất nhanh lấy lại tinh thần, lập tức đỡ lão phu nhân lúc này mọi người Đường phủ đã sớm vây quanh đến. Đại phu nhân tiếp nhận tay, ý vị cùng lão phu nhân nói chuyện hơn một tháng trong phủ lại một chữ không đề cập tới chuyện Tứ thiếu gia Đường Hạo mình cùng tam phu nhân.

Tạ Thanh Kiều trở lại viện của mình, giống như Tôn Ngộ Không trở lại Hoa Quả Sơn thân thiết mà tự tại. Một đường xe ngựa mệt nhọc phong trần mệt mỏi lập tức bị quét sạch. Thoải mái mà nằm ở ghế bành ăn xong trái cây, trong miệng mơ hồ không rõ hỏi:

“Mấy ngày này không ai tìm các em phiền toái chứ?”

Hoa hồng thấy chủ tử nhà mình bình an trở về, đương nhiên cũng là mừng đến không ngậm miệng được:

“Thế thì không có. Điều tuân theo lời tam thiếu phu nhân lúc đi dặn dò, ngoại trừ trong viện này, bọn em rất ít đi những nơi khác trong phủ.” Hai người thấy Đường Hạo Dương từ ngoài cửa mà đến. Hoa hồng đang muốn hành lễ, chỉ nghe hắn nói:

“Ta đói bụng rồi, miếu tự quả thực không phải là địa phương người ngu ở.”

Hoa hồng vâng dạ: “Nô tỳ lập tức đi chuẩn bị cái ăn.”

“Ừ.” Đường Hạo Dương biết nghe lời gật đầu đáp ứng. Ngược lại ở trong ghế Tạ Thanh Kiều cũng chẳng biết lúc nào ngồi thẳng người trong lòng âm thầm lú lẫm, thậm chí ngay cả Hoa hồng nha đầu khôn khéo như vậy cũng không có phát hiện Tam thiếu gia trước mắt cái này chỉ là vỏ vãn như cũ nhưng bên trong đã sớm đổi chủ.

Đường Hạo Dương ngồi xuống uống một ngụm trà, phát hiện Tạ Thanh Kiều liên tục ngơ ngác nhìn mình không khỏi cười nói:

“Làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì sao?”

Tạ Thanh Kiều xua tay, ngượng ngùng nói:

“Không có không có, không nghĩ tới kỹ năng biểu diễn của chàng rất tốt.”

“Kỹ năng biểu diễn?”

“A... Chính là... Khen chàng đó! Chàng giả bộ thật giống.” Tạ Thanh Kiều lau lau mồ hôi, trước mắt Tam thiếu gia này đã không phải là người kia, nàng lời nói phải cân nhắc.

” Ta mới thấy Tứ đệ.”

“A, ừ.” Tạ Thanh Kiều phục hồi tinh thần lại, nghiêm túc nghe.

“Sợ là Tam di nương yêu cầu quá nghiêm, làm cho Tứ đệ không biết theo ai, cho nên mới cùng mẹ ruột của mình náo loạn .”

Tạ Thanh Kiều có chút tò mò:

“Nháo tới trình độ nào rồi?”

Đường Hạo Dương trầm tư một lát, phun ra bốn chữ:

“Tử không nhận mẫu.”

Tạ Thanh Kiều cả kinh, đây thật là có vẻ nghiêm trọng. Quay ra Đường Hạo Dương lại cười nói:

“Tứ đệ còn nhỏ, phỏng đoán cũng là hành động theo cảm tình, sẽ không xảy ra đại sự gì.”

Hai người nói chuyện thì Hoa hồng đi đến:

“Thức ăn đã chuẩn bị tốt. Bất quá lão phu nhân bên kia bữa tối các phòng cũng không cần phải chuẩn bị chứ ạ?”

Lại nghe hoa hồng cười nói:

“Tam thiếu gia vẫn là giống như trước đây, nghe được có ăn ngon chạy so với ai khác đều nhanh.” Tạ Thanh Kiều lúc này mới phản ứng đến Đường Hạo Dương đã bước nhanh xông ra ngoài. Vỗ vỗ mặt, nàng cũng nhất định phải thói quen cách chung đụng như vậy. Miễn cho Đường Hạo Dương không có lời đuôi chính nàng ngược lại kéo chân ra sau.

Trong khi ăn cơm, Tạ Thanh Kiều hỏi:

“Trong phủ gần đây đã xảy ra đại sự gì?”

Hoa hồng trước sau như một phát huy tác dụng trạm báo phát thu thập: “Tứ thiếu gia cùng tam phu nhân trở mặt. Bất quá lão phu nhân lúc này mới vừa trở về phỏng đoán còn phải vài ngày mới có thể nháo đến chỗ lão nhân gia.”

“A, nghiêm trọng như thế sao?”

Hoa hồng gật đầu nói: “Đương nhiên. Tam phu nhân đem Tứ thiếu gia ép thật sự là quá gấp. Kỳ thật Tứ thiếu gia rất ưu tú, không phải là nô tỳ nịnh hót, nhưng chuyện như vậy đích xác là tam phu nhân có chút quá đáng.”

Tạ Thanh Kiều đánh hơi được một hương vị chuyện xưa:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Ai, thì ra là Tứ thiếu gia mỗi ngày đều tại chỗ phu tử nghỉ ngơi ba canh giờ mới có thể về nhà. Hiện tại thì không, tam phu nhân nói: ‘con xem một chút con trai người ta, ai lại không vì trong nhà phân ưu. ‘ Nói rồi, liền đem Tứ thiếu gia mang tới bác cổ hiên, làm cho Tứ thiếu gia đi theo sư phụ của bác cổ hiên cùng nhau học tập đánh giá đồ cổ.”

“Gì?” Cái Tứ phu nhân này gấp gấp như vậy cho con trai của mình tiếp xúc đồ cổ, chứ không phải là bị cái gì kích thích.

Quả nhiên Hoa hồng nói tiếp: “Cũng không biết là ai nói gì với Tam phu nhân, nói trước kia Tam thiếu gia cả ngày liền đợi tại Bác cổ hiên, liền ngay cả ngủ đều hận không thể ôm đồ cổ ngủ...”

Trộm nhìn coi một cái người khởi xương, nhìn một chút chính chàng đều khiến cho em trai mình mang vạ. Nhưng người khởi xương kia vẫn như cũ vẻ mặt hưng phấn ăn cơm, tựa hồ đối với chuyện các nàng nói không thêm để ý chút nào.

“Còn có, Tam thiếu gia tám tuổi có thể vẽ tranh làm sách, Tứ thiếu gia hôm nay đều mười tuổi chỉ biết đọc sách. Cho nên Tam phu nhân trong cơn tức giận mắng Tứ thiếu gia bắt tranh khí các loại... tóm lại rất là khó nghe.”

Ai ai, Tạ Thanh Kiều đáy lòng yên lặng thay Đường Hạo Minh thở dài, chính thái trắng mịn cứ như vậy bị chèn ép. Bởi vì hắn có một ca ca thiên tài, giống như mình trước kia tổng hội mong có một thần bí biểu ca vậy.

Xem một chút biểu ca nhà người ta, mỗi ngày đều chơi trò chơi nhưng mỗi lần thi đều đứng thứ nhất, còn em?

Xem một chút biểu ca nhà người ta, xuất ngoại đều là được cấp học bổng toàn phần, tiếng nước ngoài nói lưu loát, còn em?

...

“Kỳ thật Tứ thiếu gia thực rất tốt, nô tỳ nghe thư đồng cạnh Tứ thiếu gia nói tiên sinh cũng thường khoe thiếu gia thông minh hiểu chuyện, tôn sư trọng đạo.”

Đường Hạo Dương như có điều suy nghĩ nghe, hẳn một mực nghĩ những chuyện kia rốt cuộc là ai nói cho tam phu nhân nghe ? Dù sao Tam phu nhân là sau khi hắn mười tuổi mới vào Đường phủ. Nếu không phải là có người cố ý reo sóng gió sợ là không có người nào sẽ nhắc tới chuyện hắn trước kia.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe đến một âm thanh thanh thúy

“Vậy rốt cuộc là ai hướng phía tam phu nhân nói huyền thuyên?” Ngẩng đầu nhìn lên, là Tạ Thanh Kiều đang truy vấn.

“Này nô tỳ cũng không rõ ràng.” Hoa hồng bất đắc dĩ lắc đầu:

“Bất quá, kể từ khi Tứ thiếu gia đi bác cổ hiên sau, Đại thiếu gia thấy liền mang theo Tứ thiếu gia đi chơi ba ngày mới vừa về. Tam phu nhân tức hận không thể chỉ vào Đại thiếu gia mắng.” Lúc này nghe được một bên có người ho khan, hoa hồng không hiểu hỏi:

“Tam thiếu gia, ngài làm sao vậy? Ăn cơm không cần phải gấp như vậy chứ.”

“Không có, không có gì.” Đường Hạo Dương nỗ lực xua tay, một bên nha hoàn vội vàng bưng trà đến.

Một bữa cơm ăn xong, hoa hồng dựa vào quy củ dĩ vãng, chuẩn bị trải giường chiếu cho Tạ Thanh Kiều ngủ trưa. Nhưng không ngờ Đường Hạo Dương vẫn như cũ đứng ở chỗ này bất động, lúc này hướng phía hoa sen nhìn nhìn. Hoa sen nàng bất đắc dĩ, Tam thiếu gia không trở về phòng của mình nàng có thể làm sao?

Tạ Thanh Kiều nghĩ thầm sợ là Đường Hạo Dương có chuyện muốn cùng nàng nói, liền ra lệnh:

“2 em đều đi ra ngoài.”

Đợi các nàng lui xuống, Đường Hạo Dương thở dài lại ho khan vài tiếng, bữa cơm kia hẳn sắc không nhẹ.

“Chuyện như vậy chứ không phải là cùng Đại ca có quan hệ?” Tạ Thanh Kiều biết rõ cảm giác Đường Hạo Dương cùng Đại ca luôn luôn tốt, Đại ca là một người bao che khuyết điểm nhất là đối với đệ đệ của mình, kia lại càng không có lời nào cả.

“Đại ca không nên dính vào.”

Tạ Thanh Kiều gật đầu. Chỉ nghe Đường Hạo Dương lại nói:

“Vốn dĩ tính tình Đại ca không để cho huynh ấy trông nom càng là không thể. Trước kia cũng từng xảy ra, kỳ thật quan hệ tam phu nhân cùng Tứ đệ cùng nương đối với ca ta là chính là 1 hình thức.”

“Đại phu nhân đối với Đại ca?” Tạ Thanh Kiều nhíu lại lông mày, lập tức hiểu. Sạch sạch sạch, quả nhiên, có một em trai thiên tài ở nhà, này là bực mình và bi ai cỡ nào. Đường Hạo Dương a Đường Hạo Dương, chàng..chàng hại bao nhiêu tâm hồn trẻ nhỏ! Đại ca hôm nay đối với đại phu nhân lời nói luôn ngoảnh mặt làm ngơ, tám phần chính là do lúc nhỏ phản nghịch mà thành.

Thấy Tạ Thanh Kiều thất thần, Đường Hạo Dương mắt tự nhiên ho khan:

“Chính mình rất thích đồ cổ cho nên không có cảm giác gì.”

Tạ Thanh Kiều nhướng mày, nở ra một cái nụ cười nghiền ngẫm:

“Đại ca hiện tại hàng năm không trở về nhà, thì ra là căn nguyên ở chỗ này.”

Đường Hạo Dương vô tội nháy mắt mím môi, sợ hãi nhìn: “

Chúng ta không phải là nói Tứ đệ sao, như thế nào kéo đến trên người đại ca.”

“Ngạch... chàng tiếp tục.” Không xong, Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác mình giống như đối với Đường Hạo Dương về vô tội không có một chút sức miễn dịch, thần thái kia thật sự là cùng chàng ngốc trước kia quá giống.

“Hiện tại là chuyện quan trọng nhất chính là tìm ra là ai nói cho tam phu nhân chuyện ta trước kia sẽ cả ngày đứng ở Bắc cổ hiên. Người này nhất định là nghĩ tại Đường phủ nhắc lên một chút phong ba.”

“Chàng có đầu mối gì không?”

Đường Hạo Dương nhủ lại mi: “Kỳ thật những chuyện này chỉ có các lão ma ma ở đã lâu trong phủ hoặc nha hoàn đã lâu mới biết được. Bên cạnh Tam phu nhân cũng không có những người này, nhưng cũng có thể dùng người bên cạnh tam phu nhân để ra tay, tra rõ giữa các nàng người nào ngày thường cùng những ma ma giao hảo là sẽ ra.” Kỳ thật Đường Hạo Dương còn muốn tra một chút nha hoàn bọn gia đình trong nội viện với Tạ Thanh Kiều bất quá điểm này hẳn vẫn là không nên nói cho nàng biết tốt hơn. Hắn có một loại cảm giác, cái người muốn thiêu chết Tạ Thanh Kiều kia khẳng định ở chung quanh nàng. Chỉ cần nghĩ đến cái nhân tố bất an này hẳn đã cảm thấy sợ hãi, hắn sợ hãi người trước mắt này cũng lại đột nhiên biến mất. Cho nên, hắn nhất định phải ra tay trước, sau đó hoàn toàn đem nó diệt trừ.

50. Chương 50:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân...” Hoa hồng từ ngoài phòng vội vàng vàng tiến đến thấy Tạ Thanh Kiều đang uống trà, vội vàng đi đến bên cạnh nàng:

“Tứ thiếu gia rốt cục cùng tam phu nhân trở mặt, hiện tại đang ở chỗ đại phu nhân kêu la đây.”

“Phải không!” Tạ Thanh Kiều đặt chén trà trong tay xuống. Mới vừa muốn đến xem lại nghĩ tới Đường Hạo Dương, thôi người kia hiện tại hoàn toàn không cần nàng lo lắng, lúc này mang theo hoa hồng thẳng đến chỗ đại phu nhân.

“Chuyện này cũng không biết tại sao, Đại thiếu gia cũng giang lên, đại phu nhân bây giờ tình thế khó xử. Bất quá lão phu nhân bên kia còn không có phản ứng gì.”

Tạ Thanh Kiều ở bên cạnh nghe trong lòng âm thầm suy nghĩ:

“Đại ca chỉ sợ là từ trên người Tứ đệ thấy được bóng dáng chính mình trước kia cho nên phá lệ kiên trì. Nhưng cử động như vậy rơi vào người khác nhất là trong mắt tam phu nhân nhất định là ngăn cản tiền đồ của con trai nàng. Nếu tiếp tục nháo xuống chỉ sợ sẽ rơi vào lưỡng bại câu thương, như vậy ai sẽ lợi? Nhị phu nhân, nếu như Đường Hạo Dương không tốt, người thu lợi tuyệt đối là nhị phu nhân!”

Nghĩ đến nhị phu nhân, Tạ Thanh Kiều trong lòng liên rùng cả mình. Cái nữ nhân kia luôn niệm Phật quả thật ác độc như vậy sao? Nhưng cũng chỉ có nàng có thể làm được đến bước này. Nàng biết rõ Đại ca bị đại phu nhân quần giáo như thế nào, nàng quen thuộc tính cách của đại ca. Đồng dạng nàng cũng biết Đường Hạo Dương trước kia như thế nào. Cái người cố ý nói huyền thuyên, nhị phu nhân là ứng cử viên sáng giá.

Không lâu sau, Tạ Thanh Kiều cùng hoa hồng liền đến nơi của đại phu nhân. Tam phu nhân đang nộ khí đằng đằng ngồi ở trong ghế, mà Đường Hạo Dương đứng ở bên cạnh Đường Hạo Nhiên cùng ngồi đối diện với tam phu nhân, đại phu nhân cái người hoà giải này ngồi ở chính giữa đang đầu xoa mi tâm.

Nhị phu nhân không có tới.

Tạ Thanh Kiều đáy lòng tự đánh giá, chỉ sợ Đường Hạo Dương cũng nghĩ đến người này chính là người nói huyền thuyên, không biết hắn sẽ có hành động gì đây?

“Đại thiếu gia, mặc dù con là cháu đích tôn con trai trưởng, nhưng ta là mẹ ruột của hạo minh, giáo dục con trai như thế nào ta nghĩ n không cần người khác tới nhúng tay!”

“Con là ca ca của hạo minh, dẫn hấn ra ngoài cũng là cho hấn tăng thêm kiến thức. Nam tử hán đại trượng phu chí ở bốn phương, cần gì câu nệ cứ ở một chỗ cuối cùng trở thành 1 tên mọt sách.”

Song phương mùi thuốc súng nồng đậm, mà ngay cả trong không khí đều có một tia giằng co. Tạ Thanh Kiều ngồi ở bên cạnh Vệ Tư Đình, ngoài ý muốn phát hiện nàng cùng Liễu Mạc Như quan hệ rất là hòa hợp. Tại lúc chính mình rời đi Đường phủ mấy ngày này, hai người này ngược lại chung đụng không sai. Chỉ sợ lúc này, đều là đứng bên tướng công mình.

“Hạo minh, cùng nương trở về!”

Tam phu nhân gặp Đường Hạo Nhiên nói không có kết quả, quả nhiên đối với Đường Hạo minh nói chỉ là giọng nói kia rất có điểm uy hiếp. Quả nhiên, Đường Hạo minh mặc dù không có nói gì nhưng mà yên lặng quay đầu, hiển nhiên không muốn để ý tới mẹ ruột của nó.

“Tỷ tỷ, mặc dù Hạo nhiên là đích tôn là con trai trưởng, nhưng muội là mẹ đẻ của Hạo minh, tự là tư cách giáo dục con trai của mình. Lại nói, muội cho nó tìm hiểu về đồ cổ, những thứ này đều là học vấn cùng quy củ lão tổ tông truyền xuống, chẳng lẽ muội sai sao?”

Đại phu nhân nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, đành phải nói chút ít lời an ủi. Chuyện như vậy đích xác là Đường Hạo Nhiên có điểm quá, nó mặc dù là ca ca của Hạo minh nhưng thủy chung là khác mẹ. Nếu chuyện như vậy đặt ở trên người Đường Hạo Dương thì dù sao nó và Hạo Dương đều là con trai của mình thì khác. Nhưng Hạo Dương đứa bé kia trước kia chưa bao giờ cho mình quan tâm, cho nên tam phu nhân cùng chuyện Đường Hạo minh chuyện như vậy đại phu nhân thật đúng là không có gặp qua.

Không khí đang cương một cái thanh âm nhu hòa chậm rãi nói đến êm như thanh tuyến:

“Tam phu nhân, có mấy lời Tư Đình suy nghĩ hồi lâu không biết có nên nói hay không.”

Đại phu nhân trong lòng sững sờ, mặc dù không biết Vệ Tư Đình trong hồ lô bán thuốc gì nhưng nó là vợ Hạo Nhiên nhất định là giúp đỡ nó, liền lặng yên đồng ý nó tiếp tục.

“Ba ngày trước là ngày sinh nhật của Tứ đệ mười hai tuổi, không biết tam phu nhân nhớ rõ không?”

Lời nói vừa ra, giống như roi đánh vào trong lòng tam phu nhân, nhưng vẫn như cũ nói:

“Bất quá chỉ là mười hai tuổi, đứa bé thì năm nào chả có ngày sinh nhật.”

“Nếu tam phu nhân cũng cho rằng Tứ đệ vẫn còn con nít, vì sao Tứ đệ chỉ là cùng hài tử đi chơi thứ mình thích sao lại không được đây?” Hối câu này thế nhưng chính là Liễu Mạc Như.

A ha ha, Tạ Thanh Kiều ánh mắt sáng lên, trò hay muốn diễn.

“Hừ, nó dầu gì cũng là Đường phủ Tứ thiếu gia, tại sao có thể cùng những đứa trẻ bình thường kia chứ, không có gì tốt cả!”

Vệ Tư Đình sớm đoán được như thế, không vội nói:

“Đúng là Tứ đệ đang cùng đứa bé bình thường kia chơi đùa sau đó lại viết một thiên du ký được tiên sinh rất là tán thưởng. Tam phu nhân, ngài biết không?”

Hạo minh viết du ký? Còn được tiên sinh tán thưởng? Tam phu nhân có chút ngồi không yên, nàng tựa hồ nhớ rõ hôm đó Hạo minh muốn đối với nàng nói cái gì, bất quá nàng lúc ấy nổi nóng chỉ lo khiển trách bỏ qua.

” Những thứ này cùng chuyện hạo minh những ngày này không đi học đường, không đi bác cổ hiên có quan hệ gì sao?”

“Có thể hạo minh cho dù đi học đường, đi bác cổ hiên. Tiên sinh, sư phụ đối với nó vẫn là tán thưởng, tam phu nhân ngài nhưng không biết lại không quan tâm con mình đi nơi nào làm cái gì sao?”

“Cho nó học thêm 1 chút có gì sai sao? Hạo minh không phải là hài tử nhà bình thường tương lai còn dài cũng không thể chơi bởi lêu lổng khiến cho Đường phủ mất mặt!”

Tam phu nhân cùng hai vị đại tẩu biện luận tiến vào mức gay cấn lúc này một tiếng vỗ tay đập vang lên, mọi người ánh mắt tất cả rơi vào trong người liên tục im lặng không lên tiếng Tạ Thanh Kiều. Chỉ nghe nàng nói:

“Đúng vậy, cho hạo minh học thêm chút về đồ cổ thật không tốt sao? Con cảm thấy được tam phu nhân rất có lý.”

“Thanh Kiều!” Đại phu nhân thấp giọng quát lớn, nha đầu kia trong ngày thường rất ngoan ngoãn, lúc này loạn gì vậy. Tam phu nhân thấy có người ủng hộ mình lúc này sức lực thêm không ít:

“Vẫn là Thanh Kiều hiểu ta.”

Ba người kia tất cả không rõ chuyện gì nhìn nàng, Đường Hạo Nhiên lại càng vẻ mặt mờ mịt, đây mới thật là Tam đệ muội hẳn biết sao?

“Hài tử ở Đường phủ vốn là so với những hài tử khác khác nhau, tại sao có thể thua ở điểm bắt đầu chứ!”

” Thanh Kiều quả biết lòng ta.” Lúc này tam phu nhân giống như trông thấy tri âm, còn thiếu lời kéo Tạ Thanh Kiều cùng nhảy một điệu.

“Chỉ là không biết điểm khởi này sẽ giới hạn ở nơi nào đây?” Tạ Thanh Kiều buồn rầu rơi vào trầm tư, vẻ mặt nghi hoặc nhìn tam phu nhân.

“Nếu như không có giới hạn, vậy cái khởi điểm còn có ý nghĩa sao?”

Tam phu nhân cứng họng, không nghĩ tới Tạ Thanh Kiều rõ ràng ở đây chơi nàng!

“Ta chỉ thấy đối với nó rất tốt.”

Tạ Thanh Kiều đáy lòng thở dài, rốt cục, tam phu nhân nói ra 1 câu mà trở thành chân lí của các ông bố, bà mẹ.

Cả nhà im ắng một mảnh, rốt cục qua một lúc lâu liên tục trầm mặc Đường Hạo minh đi ra, mọi người có chút giật mình. Chỉ nghe nó nói:

“Đúng là con không thích. Con thích cưỡi ngựa, thích câu cá, thích luyện chữ. Con không thích đồ cổ, con ghét học những thứ kia! Nương căn bản cũng không phải là muốn tốt với con, con được khen ngợi nương cũng không có khích lệ, nhưng chỉ cần con có cái gì làm sai thì nương lại luôn khiển trách con! Con không phải là Tam ca, không có thông minh như Tam ca. Nhưng thật trên đời này có mấy người thông minh như vậy chứ?”

Đường Hạo minh tự nói không thềm để ý chung quanh đã một mảnh yên lặng. Đường Hạo Nhiên nghe không ngừng gật đầu, những thứ này đều là trong lòng hắn luôn nghĩ nhưng lại không dám đối với mẹ ruột của mình nói. Hắn bị đủ rồi, chịu đủ rồi khi cùng người khác so sánh, chịu đủ khi không bằng người khác sẽ phải bị mắng phạt. Cho nên đợi hắn lớn lên chuyện thứ nhất chính là thoát đi cái chỗ này, đi càng xa càng tốt!

“Nương tốt với con, nhưng lại khiến cho con cảm giác mình là một con chó. Thích liền chọc hai cái, mất hứng liền tùy ý mắng. Nhưng con không phải là chó, con là người...”

Tam phu nhân bị Đường Hạo minh nói lời chắc nịch kia làm cho hoàn toàn giật mình, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới con trai luôn luôn nghe lời có thể cố chấp như vậy.

Cho đến khi đi ra khỏi chỗ đại phu nhân, Liễu Mạc Như tại bên tai nàng nói thêm vài câu, tam phu nhân mặt liền biến sắc lại thay đổi, liền nói ngay:

“Ta sẽ cẩn thận ngấm lại, Hạo minh... Phiền toái các con chiếu cố rồi.”

“Đại tẩu rốt cuộc nói cái gì?” Tạ Thanh Kiều rất là buồn bực. Chỉ nghe Vệ Tư Đình nhẹ giọng nói:

“Ta đoán tám phần là nếu tam phu nhân tiếp tục quyết giữ ý của mình chỉ sợ Đường Hạo minh sẽ trở thành Đại ca thứ hai...”

Tạ Thanh Kiều lập tức hiểu, Đại ca thứ hai... Một năm về nhà không hơn hai lần! Tặc tặc, chiều này thật tốt dùng, Đường Hạo Minh rõ là thành điểm chí mạng của tam phu nhân, nếu là biến thành Đại ca đồng dạng kia không thể nghi ngờ là muốn mạng của tam phu nhân. Đột nhiên nghĩ đến, bộ dáng như vậy bố trí Đại ca giống như rất không hiền hậu, Tạ Thanh Kiều then thùng sờ sờ mũi, ha ha, dù sao Đại ca đại nhân sẽ không chấp.

Đang khi Tạ Thanh Kiều g cùng Vệ Tư Đình trò chuyện, Lâm Mặc lâm đại nhân đang ở trên đường đi bộ. Đi bộ đi bộ liền thuận tiện trượt đến rượu, lại thuận tiện “Vô tình gặp gỡ” Đường gia Nhị gia Đường Hạo xa đang uống rượu buồn bực.

Đường Hạo xa mắt nhìn Lâm Mặc đối diện không chút khách khí, cái gì cũng không nói tiếp tục buồn bực uống rượu của mình. Chỉ là không biết tại sao cùng với Lâm Mặc hàn huyên, lại không biết tại sao cùng hàn huyên tới cái cộc hiểu lầm trước kia.

“Đường huynh ngược lại là người sáng khoái, bất quá sự kiện kia Lâm mỗ ta cũng có thiếu sót, cần phải lúc này cáo huynh đó là một âm mưu.”

Đường Hạo xa xua tay: “Ta là người như vậy, vĩnh viễn đều chỉ có thấy được trước mắt, Lâm huynh không cần để ý.”

Lâm Mặc cùng hần hàn huyên một hồi lâu, cho đến khi hai người cùng nhau ôm lấy vai, trong tay lắc bình rượu nghênh ngang đi ở trên đường.

Lúc này Lâm Mặc mới hiểu được, thì ra là vị Đường phủ Nhị thiếu gia này tửu lượng thực không lớn. Say liền thích lời kéo người ca hát, hát liền hát còn chạy quanh.

“Ta con mẹ nó chính là phế vật! Mười phần phế vật!” Đường Hạo

xa học mùi rượu:

“Ta thực ao ước được như Mộ đại ca, muốn đi thì đi, muốn ở lại liền ở, thực mẹ nó rất khoái hoạt!”

Lâm Mặc có thể khẳng định Đường Hạo xa đã hoàn toàn say, bởi vì công tử trong ngày thường khiêm tốn tuyệt đối sẽ không ra nói ra lời này.

“Vậy huynh đệ đi đi, chân người trên người mình không có người nào ngăn đón huynh đệ!” Lâm Mặc quát tới.

Mới vừa rồi còn nghĩa khí hào hùng giờ đã nhất thời trút giận, lẩm bẩm nói:

“Ha ha, vậy cũng được... dứt khoát. Chỉ tiếc, ta không có 1 người mẹ như vậy.”

“Ta nhớ được khuê danh của nhị phu nhân tên là Hầu Chi Tình, là tài nữ đại thương nhân hầu húng.”

Đường Hạo xa sững sờ, vừa rồi bộ dáng say rượu hồn nhiên biến mất:

“Làm sao huynh đệ biết?”

Lâm Mặc ngáp một cái: “Bất quá kết hợp với tuoir của nhị phu nhân ở vài năm đó các phu nhân của Hầu húng tài giống như không có sinh ra được.”

“Huynh đệ còn biết những gì?”

Lâm Mặc vô ý cười cười, từ phản ứng của Đường Hạo xa đến nhị phu nhân quả nhiên không phải là nữ nhi của hầu húng tài, kia phụ thân của bà ta chỉ sợ là vị đại nhân kia.

“Ta còn biết, theo như ta hướng lệ cũ gia quyến tội thần nếu có thể tránh thoát mười năm thì được phán vô tội. Chỉ nếu không có ai cố ý tố giác Hình bộ cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua. Dù sao vụ án vào mười năm trước liền xong, chỉ nếu không có gì trọng đại, nha môn không có người nào sẽ có tinh lực tái thẩm một lần như vậy.”

Đường Hạo xa cười khỏ một tiếng: “Thôi làm sao huynh lại tra. Kỳ thật ta thường nghĩ nếu như có người thật có thể để cho nương ta dừng tay, cũng là làm việc thiện.”

“Hầu húng tài?” Tạ Thanh Kiều không rõ chuyện gì nhìn Đường Hạo Dương:

“Không phải là phụ thân của nhị phu nhân sao?” Chính mình năm ngày trước mới nhớ nhị phu nhân đã hẳn thỉnh thái y cho Đường Hạo Dương, hẳn nhanh như vậy liền bắt đầu đối chiếu. Tạ Thanh Kiều đáy lòng âm thầm bội phục.

“Chỉ sợ không phải.” Đường Hạo Dương khê chau mày:

“Ít nhất không phải là hầu phủ, nếu không số tuổi không giống.”

“Vậy chàng hoài nghi cha nhị phu nhân là ai?”

Đường Hạo Dương thở dài: “Bây giờ còn không thể xác định.” Dù sao vụ án rất xưa như vậy, nếu như không có hồ sơ nha môn biết được chân tướng thật sự là quá khó khăn.

“Ta hôm nay một ngày cũng không thấy chàng ở đây, nàng đi đâu?”

“Lão phu nhân chỗ đó, cùng bà nói chuyện phiếm ấy.”

Là cùng bà mưu tính cái gì. Tạ Thanh Kiều đáy lòng thầm nghĩ, hai con hồ ly gom góp một chỗ cũng không biết ai xui xẻo. Đường Hạo Dương gặp người trước mắt kia trong chốc lát nhú mày trong chốc lát vẻ nổi giận đột nhiên trong đầu thoáng hiện qua một nháy rất muốn bắt lấy rồi lập tức chạy đi. Giống như hình như là hẳn trước kia lúc mơ hồ phạm lỗi, sau đó bị Tạ Thanh Kiều tự mình ôm trở lại phạt chép gia quy?

Đường Hạo Dương xoa xoa mi tâm, gần đây luôn có chút ít đoạn hình ảnh ngắn hiện trong đầu nhưng không cách nào nối thành một cái. Bất quá hẳn hôm nay đi tìm lão phu nhân muốn danh sách lão ma ma trong phủ, cũng cùng vài cái danh sách lão ma ma lão phu nhân yên tâm lấy

Khi tất cả mọi người tiến hành tra xét cục làm cho hẳn bắt lấy một chân tướng Lý má má nhị bên cạnh phu nhân. Không nghĩ tới trước kia còn chịu trách nhiệm dạy bảo nha hoàn mới mà Hạnh mai chính là cho lão ma ma đó chỉ dạy.

51. Chương 51:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tạ Thanh Kiều mấy ngày này qua coi như thích ý kể từ khi Đường Hạo Dương tốt sau nàng phát hiện rất nhiều chuyện đều không cần chính nàng quan tâm. Mà có đôi khi còn cùng hẳn thảo luận, Tạ Thanh Kiều thấy mình cũng lười phải động não. Đối với Đường Hạo Dương này cũng rất bắt mắt dĩ, tại trong trí nhớ có hạn kia hẳn nhớ nương tử của mình hình như là 1 nhân vật rất lợi hại, như thế nào hiện tại đột nhiên thoáng cái hóa thành một con mèo nhỏ vô hại rồi?

Đối với cái này, Tạ Thanh Kiều nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

“Dù sao những chuyện này chàng cũng có thể nghĩ biện pháp, vậy thiếp còn nghĩ làm cái gì? Hắc hắc, có Đường Tam thiếu gia thông minh hơn người ở đó, thiếp liền lui vào tuyền sau, chăm hoa được rồi. Lại, nói thiếp vốn chính là người vô hại lại người thiện lương.”

Đường Hạo Dương bắt mắt dĩ cười. Bất quá như vậy cũng tốt, hẳn cũng không quá hi vọng Tạ Thanh Kiều cuốn vào trong chuyện này.

Về phần Lý má má của nhị phu nhân Đường Hạo Dương phải vài người thân thiết, đem bối cảnh người này tra xét. Thì ra là nhị phu nhân đối với lão ma ma đó có ân cứu mạng cho nên trung thành và tận tâm liên tục đi theo bên cạnh. Mà Hạnh mai kia Lý má má biết rõ tổ mẫu nhà nha hoàn ấy bệnh nặng, nhị phu nhân đối với Lý má má có ân. Nhưng lại uy hiếp Hạnh mai nếu không nghe theo nàng phân phó người nhà chỉ sợ là sẽ phải biến mất trên đời này.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Đường Hạo Dương liền vô cùng hối tiếc. Vì sao lúc trước chính mình không có lựa chọn tra ra chân tướng, vì sao lúc trước mình không có thể chú ý tới Hạnh mai dị thường biến hóa, nếu như lúc trước hẳn có thể lưu ý đến một chút...

Nhưng những thứ này đều không thể trở thành chứng cứ vặn ngã nhị phu nhân, Hạnh mai là chết không đối chứng, mà cái lão thái y kia cũng không biết tung tích. Nếu muốn hoàn toàn diệt trừ nhị phu nhân này nhất định phải bắt được chứng cứ phạm tội có lợi.

Mọi người mỗi ngày tại Đường phủ trải qua cuộc sống mặt ngoài bình tĩnh. Đường Hạo Nhiên mặc dù là vì chuyện Tứ đệ cùng tam phu nhân có chỗ đụng chạm bất quá mỗi ngày vẫn như cũ đi bác cổ hiên trình diện, giống như đã thành thói quen cuộc sống vậy. Bản thân trông cậy vào Tam đệ từ miếu tự ở một tháng sẽ có chuyển biến tốt đẹp nhưng vẫn như trước.

“Ai... Ta khi nào thì mới có thể thoát ly khổ hải.” Đường Hạo Nhiên thở dài, nhàm chán ngồi ở đại đường. Trong hành lang chường quỹ sư phụ tiểu nhị cũng đã tập mãi thành thói quen, chỉ cần vị gia này mỗi ngày có thể tới liền cảm ơn trời đất. Huống chi bác cổ hiên đã sớm tạo thành phương pháp làm việc của mình, nhiều thêm 1 Thiếu chủ đơn giản là ổn định lòng người mà thôi.

“Xin hỏi, người thẩm định ở nơi nào?”

Đường Hạo Nhiên giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một cái thư sinh thanh tú đứng ở ngoài cửa, trong tay ôm 1 hộp dài tinh xảo. Không đợi hắn đứng dậy, lão chường quỹ liền lập tức nghênh đón:

“Vị khách quan, ngài là muốn xem cái gì?”

Thư sinh chỉ chỉ hộp gỗ:

“Bức họa trong tay ta.”

Lão chường quỹ không hổ là lão nhân trong đồ cổ, lúc này một cái liền nhìn ra cái bọc tranh trong hộp gỗ kia không phải là đồ phàm, chắc hẳn bức tranh bên trong lại càng là trân sách, lập tức đem thư sinh dẫn tới nội đường.

Đợi thư sinh đem bức tranh lấy ra, lão chường quỹ con mắt đục ngầu đột nhiên nhanh trí một chút. Nếu như hắn không có nhìn lầm bức họa này là đại họa sĩ tiền triều Thẩm Dục vẽ. Cái người Thẩm Dục này cả đời vẽ tranh rất nhiều, đều vì tinh sách. Nhưng khi hắn lão cơ hồ đem tất cả bức tranh toàn bộ thiêu hủy vì chính mình tuần táng, tranh này lưu truyền không nhiều lắm. Ngoài trừ một bức treo ở hoàng cung, một bức thành di vật theo tiên đế chôn, trước mắt mình chỉ sợ là bức thứ ba vẹn vẹn!

Lão chường quỹ mặc dù trong lòng kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn như cũ bất ôn bất hỏa:

“Không biết khách quan muốn xử lý bức họa này như thế nào này?”

Thư sinh nói: “Bức họa này là tổ tiên trong nhà lưu lại, nếu không phải cuộc sống gia đình biến cố ta tuyệt đối sẽ không lấy ra cầm. Ta nghĩ lấy giấy cầm ba tháng, ba tháng sau chờ ta sẽ mang ngân lượng quay lại, ngoại trừ tiền vốn thêm ba phần lợi tức đến chuộc đồ.”

Lão chường quỹ chần chờ một lát, tranh này nếu là giá tiền cầm khẳng định không thấp. Quả nhiên, thư sinh lại nói:

“Ta nghĩ chường quỹ nên biết bức họa này là ai vẽ, ta nghĩ giá tiền tám ngàn lượng coi như hợp lí.”

“Tám ngàn lượng?!” Lão chường quỹ cắn môi hít sâu một hơi. Đúng là, nếu như đây là bức tranh thực thì tám ngàn lượng đích xác là không gạt giá tiền, cho dù người này không chuộc đồ đi Bác cổ hiên cũng không thiệt thòi!

Bất quá tám ngàn lượng không phải là con số nhỏ, là hai năm lợi nhuận của bác cổ hiên. Khoản mua bán này cũng không ổn, lão chưởng quỹ lúc này cho nhân viên giữ chân khách, chính mình đi về hướng đại đường cùng vài sư phụ già thương lượng một phen lại thông báo cho Đường Hạo Nhiên.

“Nếu quả thật là tranh của Thẩm Dục, cái việc mua bán này chúng ta nhất định phải làm. Nên biết, tranh Thẩm Dục hiện tại đúng là có tiền mà không mua được! Tám ngàn lượng? Cho dù là một vạn lượng đều sẽ có người cướp mua.”

Đường Hạo Nhiên nói đúng là suy nghĩ trong lòng của lão chưởng quỹ cùng sư phụ thẩm định. Mọi người xách theo quyết định cùng nhau gặp thư sinh kia.

Thư sinh hào phóng đem tranh mở đích xác là Thẩm Dục am hiểu tranh sơn thủy. Sư phụ giám định cầm lấy thước, một thước một thước với bức tranh cẩn thận tra xét, trải qua gần một canh giờ phân biệt, vô luận là “Khí, vận, tư, cảnh, bút, mực” loại nào đều là phong cách của Thẩm Dục, hơn nữa bức tranh dưới cũng là con dấu đặc biệt của Thẩm Dục giữa ẩn một con chim đại bàng giương cánh mà bay.

Thư sinh vẽ mặt thản nhiên thảnh thơi uống trà:

“Không biết các vị xem rõ không?”

Thấy sư phụ giám định nhất trí gật đầu, Đường Hạo Nhiên trong lòng đã mất nghi ngờ, liền nói ngay:

“Huynh đài, bức họa này bác cổ hiên ta thu.”

Thư sinh mừng rỡ: “Tốt, không hổ là bác cổ hiên! Cũng chỉ có bác cổ hiên tên cửa hiệu lâu đời như vậy mới có thể thu bức tranh của Thẩm Dục.”

Lúc này đi theo lão chưởng quỹ đi ghi tên họ cùng chỗ ở, cùng với ký kết ước ba tháng cầm cố.

“Có muốn hay không ta phái người đưa quý khách trở về, dù sao một mình mang theo tám ngàn lượng không qan toàn.”

Thư sinh đưa tay hành lễ:

“Đa tạ hảo ý của chưởng quỹ. Bất quá đây là ngân phiếu, ta không nghĩ có ai sẽ biết tại tay ta có ngân phiếu? Nếu thêm người đi theo ngược lại dẫn tới chú ý.”

Gặp thư sinh như thế, lão chưởng quỹ cũng không kiên trì, vui

rạo rục trở về xem tranh.

“Cái gì, Đại thiếu gia ngài muốn đem bức tranh mang về?” tổ tông của ta ơ, đây chính là tranh của Thẩm Dục đó, ngài cũng đừng làm hư!

Đường Hạo Nhiên thoải mái mà lắc lắc quạt xếp:

“Sợ cái gì, thư sinh kia dùng hộp gỗ đựng ta cũng vậy dùng như vậy mang trở về, có gì không ổn. Lấy về cho lão phu nhân nhìn một chút, ngày mai ta lại mang đến.”

Chưởng quỹ đáy lòng biệt khuất, hắn còn đánh tính hôm nay thật tốt thưởng thức một chút tranh này. Ai có thể để cho người khác xem đây, bất quá lần này hắn ngược lại cứng rắn phái bảy tám người đi theo, miễn cho vị đại thiếu gia này trên đường xảy ra điều gì sai lầm.

Đường Hạo Nhiên vui rạo rục đem bức tranh mang về nhà, lão phu nhân còn kém dán tới mặt bức họa nhìn.

“Thực, thực, thật sự là hay lắm !”

Lão phu nhân vuốt bức tranh, không khỏi thở dài nói:

“Sớm mấy năm, trong cung ta thấy bức tranh của Thẩm Dục chính là thần vận!”

“Lão phu nhân nếu là ưa thích, liền đem bức họa này treo trong phòng.”

Lão phu nhân cười xua tay: “Này là đặt ở trong phòng trân bảo của bác cổ hiên rất thỏa đáng, đặt ở chỗ ta đây nếu ngày nào đó bị nha hoàn tay chân ngốc giội nước, vậy cũng thật là tận diệt mọi vật!”

Tạ Thanh Kiều không hiểu tranh, bất quá lúc này trong đầu nàng toàn bộ đều là ở trong chùa miếu, Đường Hạo Dương mười bốn tuổi trước kia Hạnh mai là như thế nào cầm lấy đồ tìm hẩn đi giám định đây.

“Đại ca, bức họa này có thể cho đệ muội xem một chút không?”

Đường Hạo Nhiên sững sờ, tại trong ấn tượng của hẩn Tam đệ muội tựa hồ luôn luôn đối với đồ cổ tranh họa các loại không có hứng thú. A, quả nhiên là biết là tranh của Thẩm Dục cho nên ngay cả người không thích đồ cổ đều có hứng thú như thế. Lúc này tâm cẩn thận cho người hầu đem tranh đến trước mắt nàng, chỉ nghe Tạ Thanh Kiều lại nói:

“Đại ca, Thanh Kiều có một thỉnh cầu.”

“Ừ. Là cái gì?”

“Muội nghe Hạo Dương trước kia rất thích đồ cổ, nếu như có thể làm cho hẩn xem một chút bức họa này, không chừng có thể làm cho hẩn nhớ tới một chút gì đó trước kia không? Huống chi đây là tranh của Thẩm Dục nếu là Hạo Dương nhìn thấy sợ sẽ là cao hứng ngủ không yên.”

Lời này vừa nói ra, Đường Hạo Nhiên lập tức vỗ vỗ đầu: đúng vậy! Cả trong Đường phủ còn có ai so với Tam đệ hẩn lưu luyến si mê đồ cổ, Đường Hạo Dương này còn kém ô đồ cổ đi ngủ thôi! Thời điểm đó chính hẩn còn cười qua Đường Hạo Dương, nói nó sau này đừng cưới vợ, trực tiếp cưới đồ cổ trân quý nhất thế gian.

Lão phu nhân nhìn thoáng qua Tạ Thanh Kiều, bà đương nhiên không biết đáy lòng tâm tư của Tạ Thanh Kiều, bất quá bà tự nhiên biết Tôn nhi mình thích gì nên cũng gật đầu nhẹ:

“Đã như vậy, để cho Thanh Kiều mang về trong viện, ngày mai trả lại cho Đại ca là được.”

Tạ Thanh Kiều lòng tràn đầy vui mừng kết quả cuộn tranh họa vào hộp gỗ. Gì là Hạnh mai, nàng muốn hoàn toàn đuổi bóng dáng người này tại trong đầu Đường Hạo Dương!

Coi như Tạ Thanh Kiều giống như được đứa trẻ được kẹo còn kém một đường nhảy trở về viện của mình, đột nhiên phát giác được chính mình có điểm thất thố, rốt cục tại cửa sửa sang lại dung nhan như thường ngày thanh nhã đi tới.

Đường Hạo Dương quả nhiên ở tại trong phòng mình đọc sách, Tạ Thanh Kiều thần bí hướng hẩn chớp chớp mắt.

“Ừ? Xảy ra chuyện gì? có chuyện thú vị sao?” Đường Hạo Dương để xuống sách, có chút hăng hái nhìn Tạ Thanh Kiều.

“Thiếp mang đến 1 bảo bối!”

Tạ Thanh Kiều dương dương đắc ý đem hộp gỗ sau lưng lấy ra, đặt lên bàn. Quả nhiên, Đường Hạo Dương ánh mắt sáng ngời:

“Gỗ tử đàn, gỗ thụ linh này sợ là đã qua trăm năm, nếu không sẽ không có màu sắc mùi thơm như vậy.” Rồi liền muốn mở ra, lại bị Tạ Thanh Kiều một bả đè lại cái hộp.

Đường Hạo Dương nhất thời khó hiểu, nhìn xem Tạ Thanh Kiều tròn tròn con mắt, lúc này trong đầu quay mấy vòng, cuối cùng là hiểu được, lập tức đứng người lên cung kính thi lễ nói:

“Đa tạ nương tử mang theo trân bảo, có thể làm cho tại hạ một mắt nhìn đã không.”

“Này còn tạm được.” Tạ Thanh Kiều hài lòng ngồi ở một bên.

Kỳ thật Đường Hạo Dương khi chuyên chú một sự vật thần thái rất là mê người. Tạ Thanh Kiều chú ý tới mình lộ vẻ háo sắc lập tức mặt quay đầu. Nàng... nàng mới không thừa nhận người này trời sinh bộ dáng đẹp mắt. Ừ, nhất định là nàng giờ phút này tâm không sai, cho nên thuận tiện nhìn Đường Hạo Dương cũng thuận mắt không ít.

Qua một lúc lâu, Đường Hạo Dương để xuống cuộn tranh họa, lúc này sắc mặt đã âm trầm. Tạ Thanh Kiều sững sờ, một loại dự cảm xấu bay lên rong lòng:

“Chàng, chàng không thích tranh này sao?”

Gặp Tạ Thanh Kiều thất vọng, Đường Hạo Dương cảm thấy không hiểu sao lại đau lòng, liền nói ngay:

“Không phải là không thích.”

“Vậy là cái gì?”

Qua hồi lâu, Đường Hạo Dương chân thành nói:

“Đây là pho nhận sách!”

Nhận sách?

Tạ Thanh Kiều cả kinh không ngậm miệng được:

“Chàng nhìn lại một chút đây chính là Đại ca cùng nhiều sư phụ cùng nhau xem, tại sao có thể có sai?” Đây chính là tám ngàn lượng bạc mua về đó! Tám ngàn lượng, coi như là Đường phủ tài đại khí thô, cũng không phải là con số nhỏ!

“Đây mới thật là pho nhận sách, hơn nữa còn là nhận sách làm giả đến rất cao.” Đường Hạo Dương để xuống cuộn tranh : “

3 điều: một tuyệt giống như vật, bức tranh lần này lừa đời lấy tiếng; hai tuyệt không giống như vật thường thường giả danh thoải mái, vàng thau lẫn lộn, cũng là bức tranh lừa đời lấy tiếng; ba duy tuyệt giống như lại tuyệt không giống như vật còn đây là bức tranh thực.”

“Chàng nói đơn giản 1 chút thâm ảo như vậy thiếp không hiểu lắm.” Tạ Thanh Kiều nhú lại lông mày, rất là khẩn trương.

“Đơn giản là tranh Thẩm Dục đầu tiên nhìn nhìn qua sơn là sơn, thủy là thủy. Nhìn lại sơn không giống sơn thủy lại không giống thủy. Đối với người cẩn thận quan sát thì sơn thật giống như sơn cũng không hẳn, thủy thật giống như thủy cũng không phải thủy. Toàn bộ là bằng ý tưởng.”

“Này...” Tạ Thanh Kiều chỉ cảm thấy khóe mắt có chút rút rút, nàng thật sâu cho rằng Thẩm Dục nhất định là 1 người mắc bệnh cận thị thêm loạn thị, thế cho nên tranh hắn cũng phải dùng góc độ này để ngắm.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tạ Thanh Kiều đem chuyện của đại ca tất cả nói cho Đường Hạo Dương. Ba tháng sau, người thư sinh kia không chừng sẽ tới lấy bức tranh, nếu đến lúc đó phát hiện bức tranh thành nhận sách bác cổ hiên chẳng phải là đặt trên lưng danh nhơ thương gia lòng dạ hiểm độc sao?

“Hắn không phải là không định tới lấy bức tranh, mà là nhất định sẽ đến!” Đường Hạo Dương trầm tư nói:

“Tỉ mỉ làm giả như vậy lừa gạt qua con mắt tất cả mọi người. Hắn đại khái cho mình là bức tranh thực nhưng tới bác cổ hiên ra thành giả, kể từ đó danh dự của bác cổ hiên bị tụt, sợ là rất khó tại Vân Châu thành đứng vững. Hơn nữa Đường gia ta cơ bản là kinh doanh đồ cổ, đây là một chiêu ác độc!”

“Mấu chốt là phải như thế nào làm cho Đại ca biết rõ tranh này là nhận sách đây?” Tạ Thanh Kiều cau mày, nàng cũng không thể nói là chính mình nhìn ra được. Nhưng nếu như nói cho Đại ca là Đường Hạo Dương nhìn ra được, đây không phải là không thể nghi ngờ nói cho hắn biết người mau nhìn mau nhìn, Đường Hạo Dương đã tốt lắm, mọi người lại đến đập một lần đầu của hắn. Đây không phải là có bệnh sao!

“Ba tháng... Ba tháng về sau lấy.” Đường Hạo Dương nhìn xem tranh trên bàn, kỳ thật nếu như không phải là ở vào tình hình hiện tại, hắn ngược lại rất muốn cùng vị làm giả bức tranh kia kết giao bằng hữu.

52. Chương 52:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

“Làm sao bây giờ?”

Tạ Thanh Kiều gặp Đường Hạo Dương vẻ mặt không vui, thầm nghĩ người này có phải hay không đã có chủ ý. Quả nhiên, Đường Hạo Dương ngẩng đầu lên:

“Nàng biết bộ dạng bức tranh giả này nét bút hồng là cái gì không?”

Tạ Thanh Kiều quyết đoán lắc đầu.

“Nó sẽ tán mực!”

“Có ý gì?”

Đường Hạo Dương chỉ vào bức tranh Trung sơn thủy này: “Thẩm Dục là 1 người bút lực thâm hậu, hơn nữa dùng là mực nước rất đặc biệt. Họa lên đi sau cho dù là tiếp qua trên dưới một trăm năm cũng sẽ không tán mực. Nhưng bức tranh giả này lại không phải bút lực kia, cũng liền ngay cả mực nước cũng không bằng đồ Thẩm Dục sử dụng. Cho nên, chỉ cần một chậu nước nóng gọi lên, mực nước tuyết đối tản ra!” Cái người làm giả tranh này nhất định là ngờ tới tranh Thẩm Dục đắt có thể so với hoàng kim, ai sẽ không có việc gì dùng loại phương pháp nước gọi đi luận thật giả, đây không phải là ăn no rồi việc sao? Cho nên mới đổi với chuyện tán mực không kiêng nể gì như thế.

“Chúng ta thử xem?” Tạ Thanh Kiều hai mắt tỏa sáng nhìn Đường Hạo Dương, lập tức lại ngượng ngùng ngồi trở lại trên ghế đầu:

“Ha ha, khi ta không có. Coi như là phó nhận sách, chúng ta cũng không thể phá hư nó, nếu không ba tháng sau lấy cái gì đền.”

Ai ngờ, Đường Hạo Dương nói:

“Ai nói không có thể gọi! Giả sẽ phải diệt trừ, nếu không về sau còn có thể lừa gạt nhiều người hơn.” Chỉ thấy Tạ Thanh Kiều đứng dậy tựa hồ muốn đi ra ngoài cầm bôn, Đường Hạo Dương lập tức hô:

“Nhưng không phải là hiện tại!”

Tạ Thanh Kiều dừng bước lại không muốn lần nữa ngồi trở lại, bất quá nàng thật sự muốn xem bức họa kia tán mực đáng thế nào. Kiếp trước có thấy qua danh họa, thấy bức tranh nhưng nàng đều là cách một cái TV để xem.

Tạ Thanh Kiều lưu luyến nhìn xem Đường Hạo Dương đem bức tranh thu hồi. Hắn là thật sợ hãi người nào đó một cái tâm huyết liền đem bức tranh làm hỏng.

“Bức tranh này, một bức họa tốt như vậy. Kỳ thật kỹ thuật làm bức tranh phó nhận sách còn khó khăn, và còn có tính khiêu chiến hơn.” Tạ Thanh Kiều phối hợp nói, hoàn toàn không có phát giác Đường Hạo Dương ánh mắt như có tri âm một loại nhìn nàng.

“Nàng cũng cảm thấy làm giả thật sự tốt hơn?”

“Cũng không phải.” Tạ Thanh Kiều vô hạn lưu niệm nhìn xem cái hộp của bộ bức tranh giả: “Chàng nghĩ xem, nhất là cái loại đại sư làm giả cao siêu, bọn họ cả đời đặc ý nhất là đừng quá mức lấy giả loạn thật, hơn nữa còn loạn để cho người khác tâm phục khẩu phục. Mà trọng yếu nhất chính là bọn họ loạn thậm chí có khả năng còn có thể vượt qua nguyên tác.”

“Nàng thật cảm thấy như vậy?”

“Đúng vậy.” Tạ Thanh Kiều gật đầu, nàng loại thuộc tính chỉ sợ thiên hạ không loạn ả núp giờ phút này cần một cái miệng đột phá. Qua một lát, đột nhiên phát giác được Đường Hạo Dương cười như thế nào so với ngày thường có chút thâm ý.

“Bức tranh này là 1 bức tranh tốt, chỉ tiếc còn thiếu sót điểm hỏa hậu.”

Nhìn xem Đường Hạo Dương càng ngày càng hưng phấn, Tạ Thanh Kiều chỉ cảm thấy lông mày nhảy dựng, tâm cẩn thận hỏi:

“Chàng, chàng cũng không phải là muốn chính mình vẽ một bức đó chứ?”

Thấy Đường Hạo Dương cho nàng một cái ánh mắt đúng là như thế Tạ Thanh Kiều vụt đứng người lên:

“Chàng sẽ không phải muốn dùng chính bức tranh mình vẽ làm thành bức tranh như thật, sau đó lấy giả loạn thật?”

Đường Hạo Dương tiếp tục gật đầu.

“Chàng..chàng...” Tạ Thanh Kiều chỉ cảm thấy thế giới này có vẻ loạn. Nếu người thư sinh kia là muốn dùng giả đến làm cho bác cổ hiên thân bại danh liệt, như vậy hẳn rất có thể sẽ có bức tranh thật. Chờ Đường Hạo Dương cảm ra bức tranh giả này không phải thật tốt trùng ý nguyện đối phương sao?

“Theo nàng trên đời này cái gì là thật cái gì là giả?” Đường Hạo Dương đương nhiên biết rõ Tạ Thanh Kiều trong lòng suy nghĩ gì:

“Nếu nói ba người làm nên non. Đến lúc đó hẳn coi như là xuất ra bức tranh thật ta cũng muốn cho nó biến thành giả!” Suy nghĩ một chút lại nói:

“Chẳng lẽ nàng đối với kỹ thuật làm giả của ta không yên tâm?”

Tạ Thanh Kiều khó được khi thành thực gật đầu, rồi lập tức lắc đầu, lúc này chân chó cười:

“Ngài đây không phải là có vài năm không động bút sao, sao có thể giống như bình thường rèn luyện.”

Thấy nàng bộ dáng này, Đường Hạo Dương lòng tự trọng bị đả kích nghiêm trọng. Thôi, hẳn còn chưa muốn nói cho Tạ Thanh Kiều trong Đường phủ này cơ hồ có hơn phân nửa đồ cổ đã bị hắn đổi qua, hơn nữa đến nay không có người nào phát hiện. Hôm nay đại sư làm giả Đường Hạo Dương tái xuất giang hồ, cái thứ nhất làm chính là tranh của Thẩm Dục, thật cũng không tính làm rớt thân phận của hắn.

“Tranh này vẫn là đưa cho Đại ca, cái gì cũng không cần. Thời gian còn ba tháng, chúng ta không vội.”

Qua một đoạn thời gian, trong phủ gió êm sóng lặng, bình tĩnh làm cho Tạ Thanh Kiều thiếu chút nữa đều đã quên còn có chuyện bức tranh giả này. Ngày này nàng đang nằm tại ghế bành cắn hạt dưa, hoa hồng đột nhiên đi đến nói với nàng:

“Lão phu nhân mời, nói là trong phủ có dưa và trái cây mới nhập về, kêu tam thiếu phu nhân đi ném thử.”

Tạ Thanh Kiều thiếu chút nữa không có viên hạt dưa làm cho sặc chết. Lão phu nhân mỗi lần mời khách, đều là chồn chúc té gà. Những ngày này Tạ Thanh Kiều nàng cơ hồ là không ra cổng 1 bước, cả ngày lẫn đêm ngồi ở viện nhà mình ăn ngon ngủ yên, lại được nghe Đường Hạo Dương chia sẻ kinh nghiệm làm giả của hắn, cái cảm trước kia nhộn hôm nay đều trở nên có chút tròn.

Trên đường đi chỗ lão phu nhân, Tạ Thanh Kiều ý vị nghĩ hành vi của mình trong mấy ngày nay, giống như không có gì đáng giá cầu nhau, thật không hiểu lão phu nhân lần này trong hồ lô rốt cuộc muốn làm cái gì.

Vừa đi vào cửa chỉ thấy lão phu nhân có chút hăng hái ngồi ở trên giường, trên mặt chẳng biết lúc nào xếp đặt ể.

“Đến đến, cháu ngoan, nhanh lên đi đến cùng lão tổ tông đánh ván cờ. Lão tổ tông nghiện cờ mà đang lo tìm không được người.”

Tạ Thanh Kiều mang hoàn toàn tinh thần đi tới, thật đúng là khay cờ tướng. Bất động thần sắc đánh giá ván cờ, phát hiện cũng không phải gì đó tàn cuộc đơn lẻ, giống như cũng không có gì thâm ý gì ở trong đó. Đáy lòng thoáng thở phào một cái, chẳng lẽ lão phu nhân thật sự là nghĩ tìm người đánh cờ thôi.

Một nén nhang sau.

Tạ Thanh Kiều an nhàn uống một ngụm trà:

“Lão tổ tông, ngài đây là nghĩ bảo trụ binh sĩ.”

Lão phu nhân cũng không ngẩng đầu lên, mạnh mẽ nhìn chăm chăm bàn cờ, tự hồ chỉ nhìn chăm chăm như vậy có thể thay đổi thế cục:

“Dừng âm ỉ, cháu hiểu gì, binh sĩ sang sông phải dừng xe.”

Tạ Thanh Kiều chu mỏ, tiếp tục an nhàn uống trà, ván cờ này lão phu nhân là đã định là thua.

“Hắc hắc, binh sĩ ta đây thật đúng là thành thần binh thiên tướng !” Lão phu nhân đột nhiên hoa tay múa chân, Tạ Thanh Kiều sững sờ, tròn mắt nhìn bàn cờ không khỏi sắc mặt đại biến.

“Xem một chút, nhìn lão tổ tông cháu chiêu này cao cờ!” Một cái không chút nào lưu tướng. Lão phu nhân vừa lòng thỏa mãn vỗ vỗ tay:

“Cháu ngoan, cháu có biết binh sĩ ta đây tên gì không?”

Tạ Thanh Kiều vẻ mặt buồn bực, nàng làm sao lại không để ý bị thua đây? Đang nghiêm túc nghiên cứu ván cờ lão phu nhân nói:

” Binh sĩ của ta tên Đường Hạo Dương.”

“Phốc” Tạ Thanh Kiều một ngụm trà xanh phun ra. Lão phu nhân, ngài còn có thể uyển chuyển thêm chút được không?

“Cháu xem một chút, Hạo Dương đã tốt lắm chuyện như vậy sớm muộn cả Đường phủ đều biết. Trước kia nó tâm tính hài nhi với cháu cùng nhau đùa giỡn. Nhưng bây giờ bất đồng, Hạo Dương năm nay cũng hai mươi có lẽ...”

Này, lão phu nhân ngài rốt cuộc muốn cái gì? Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác mình đầu đầy mồ hôi, lại càng không tự chủ xoa xoa cái trán, tiếp tục lắng nghe lão phu nhân “dạy bảo”.

“Hạo Dương đứa bé này bình thường bất hiện sơn bất lộ thủy. Không có biện pháp, nó trời sinh tính tình cứ như vậy. Nhưng cháu chó nhìn nó trong ngày thường bình tĩnh tỉnh táo, kia là đối với những người khác. Nhưng đối với cháu...” Lão phu nhân chau chau mày thuận tiện vỗ vỗ Tạ Thanh Kiều bên cạnh đã mồ hôi đầm đìa:

“Thủy chung là không giống như vậy, nó thẹn thùng! Nhưng cái Tôn nhi này của ta nó nội tâm, tuyệt đối là bình thường!”

Lão phu nhân, ngài trực tiếp nói hần khó chịu không phải được sao. Tạ Thanh Kiều tiếp tục lau mồ hôi, nàng làm sao nghe không ra ý của lão phu nhân. Nhưng tình hình trước mắt nàng cùng Đường Hạo Dương quan hệ chính là đồng minh một chiến tuyến, xa hơn tiến lên là phía trước một bước, Tạ Thanh Kiều cảm thấy không được tự nhiên, nếu là lui về phía sau một bước nàng lại cảm thấy không cam lòng. Vì vậy hiện tại liền đứng im tại đó.

“Tục ngữ nói nam đuổi theo nữ cách tăng sơn, nữ truy nam cách tăng sa.” Lão phu nhân vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc đây chính là quan hệ để bà có thể thuận lợi ôm lên tăng tôn nha. Nghĩ đến đây, không khỏi lại hướng phía bụng Tạ Thanh Kiều xem xét vài lần. Bà phát hiện Tạ Thanh Kiều gần đây giống như hơi mập. Mập là tốt, trước kia gầy như con khỉ con, mập mới tốt sinh. Ai da, chỉ cần vừa nghĩ tới tăng tôn hồng hào là lão phu nhân cứ vui vẻ không ngủ được.

Thông qua ánh mắt của lão phu nhân kia, Tạ Thanh Kiều chuông báo động đại chấn nàng muốn giảm béo! Nàng muốn giảm béo! Không nghĩ tới, trở lại cổ đại giảm béo rõ ràng cũng thành hạng mục đầu tiên của mình, thật sự là bi thống.

“Hai cháu thành thân đều hơn hai năm, chuyện trước kia đều đã qua. Mà trọng yếu nhất chính là nắm chặt hiện tại!” Lão phu nhân nắm tay Tạ Thanh Kiều :

“Ta biết rõ mẹ cháu qua đời sớm, có nhiều thứ không dạy qua cháu.”

“...” Giờ phút này Tạ Thanh Kiều đã cảm thấy chính mình cùng lão phu nhân đã không hề có gì giống để có thể nói chuyện với nhau.

“Quyển này là tuyệt bản ta cất kỹ đã lâu, cháu lấy về thật tốt nghiên cứu. Nếu như không hiểu, cháu có thể khiêm tốn đi thỉnh giáo một chút Hạo Dương, đứa bé kia từ bé thông minh bảo đảm vừa nhìn liền hiểu.” Cố gắng lên vì tăng tôn của ta!

“...” Lão phu nhân, ngài thật sự là quá thông minh, danh hiệu nữ trạng nguyên quả nhiên không phải là hư danh. Tạ Thanh Kiều kinh hoàng sợ hãi tiếp nhận sách.

Đợi nàng từ chỗ lão phu nhân đi ra, đã hoàn toàn trở nên không ý thức. Trở lại chỗ của mình ngơ ngác ngồi ở trên ghế, nàng muồn hảo hảo tiêu hóa một chút ý của lão phu nhân, lão phu nhân tư tưởng thật sự là quá cao thâm.

“Nàng cầm trong tay cái gì?”

Một thanh âm làm Tạ Thanh Kiều cả kinh nhảy dựng lên, cúi đầu vừa nhìn trong tay cầm”Bách khoa toàn thư “lão phu nhân tặng khiến nàng bị hù dọa luống cuống tay chân đem sách nhét vào trong.

“Không có gì không có gì, một quyển đánh võ thôi.” Tạ Thanh Kiều cảm thấy nàng hôm nay chảy mồ hôi hơi nhiều.

Đường Hạo Dương cũng không để ý, chỉ là hỏi nàng xé chiều hôm nay đi chỗ lão phu nhân làm cái gì.

Tạ Thanh Kiều không khỏi mặt một hồi đen một hồi trắng, xem Đường Hạo Dương không khỏi nhú mày.

“Chàng làm cái gì?”

Thấy Đường Hạo Dương đột nhiên duỗi ra tay, Tạ Thanh Kiều hù dọa vội vàng lui về phía sau trốn. Đường Hạo Dương ngưng ngưng thu tay lại:

“Ta thấy nàng sắc mặt không tốt, nghĩ nhìn một chút có phải hay không là nóng rần lên.”

“A, thiếp rất tốt, không có việc gì không có việc gì...” Tạ Thanh Kiều thở phào, nàng đây là thế nào, như thế nào trở nên trông gà hoá cuốc như thế, đều là lão phu nhân buổi chiều nháo cái kia.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Thấy Tạ Thanh Kiều tránh né Đường Hạo Dương trong lòng sinh ra một chút thất lạc, liền nói ngay:

“Ta về thư phòng, bức tranh kia còn không có xong, nàng... nghỉ ngơi thật tốt.”

Đợi Đường Hạo Dương đi rồi, Tạ Thanh Kiều lặng lẽ xuất ra quyển sách kia của lão phu nhân lật vài trang, một xấp đầy có khẩu vị nặng như vậy! Rõ ràng phần lớn đều là nữ thượng nam hạ...

“Pằng!” Tạ Thanh Kiều quyết đoán khép sách lại, không chút do dự đem khóa tại tầng dưới chốt nhất ngăn tủ. Ngồi cạnh bàn nằm nghiêng đầu đặt ở trên bàn cau mày, trong lòng lộn xộn một mảnh. Đối với Đường Hạo Dương nàng tựa hồ vẫn không có dũng khí đi đối mặt với cuộc sống sau này.

53. Chương 53:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Tăng sáng một ngày ba tháng sau, Tạ Thanh Kiều đang ở trong sân hoạt động gân cốt, thấy Đường Hạo Dương ngáp hai mắt quàng thâm ôm một cái hộp gỗ đi tới.

Tạ Thanh Kiều liền nhìn một cái nhận ra đó là cái hộp đựng pho nhận ranh giả kia, bất quá cái hộp gỗ không phải cùng với tranh giả trả lại cho đại ca sao, như thế nào vẫn còn ở trong tay Đường Hạo Dương?

Đường Hạo Dương nhu tròng mắt, còn buồn ngủ đem hộp gỗ kín đáo đưa cho Tạ Thanh Kiều:

“Ừ, hoàn thành.”

“Hoàn thành rồi?” Tạ Thanh Kiều sững sờ, đã bình tĩnh đại ngộ này tranh giả mà chính Đường Hạo Dương về! Lúc này mở hộp ra, Tạ Thanh Kiều cảm giác con mắt mình đều trắng, này... quả thực là quá giống. Không, không phải là giống, hẳn là giống nhau như đúc, mà ngay cả cái hộp này đều là y trang.

“Con báo đổi thái tử.” Đường Hạo Dương chỉ chỉ cuộn tranh:

“Hôm nay là ngày chuộc tranh chúng ta trước đem bức họa này cùng cái trên tay Đại ca đổi thôi.” Lập tức lại bám vào bên tai Tạ Thanh Kiều nói thầm một hồi, thấy Tạ Thanh Kiều sắc mặt càng ngày càng hưng phấn, cuối cùng đè nén âm thanh kích động của mình nói:

“Đến lúc đó thiếp thật là có thể làm như vậy?”

Đường Hạo Dương gật đầu: “Nàng không phải là vẫn muốn tự mình trải nghiệm sao?”

“Sẽ không xảy ra vấn đề?”

“Sẽ không!” Đường Hạo Dương cam đoan:

“Xảy ra vấn đề nàng trực tiếp đem ta khai ra là được rồi.”

“Thiếp đây phải đi đem bức tranh đổi về.” Nói rồi vừa muốn gọi hoa hồng xuất phủ, lại bị Đường Hạo Dương ngăn lại:

“Đem cái hộp dùng vải bọc lại, nếu không không đợi nàng đi vào cũng sẽ bị lão chưởng quỹ mấy người bọn họ mất sắc mà ngăn lại.”

Tạ Thanh Kiều then thùng cười cười, nàng đã quên mất. Đợi nàng đi vào bác cổ hiên lúc đó Đường Hạo Nhiên còn chưa có tới.

Lão chưởng quỹ thấy tam thiếu phu nhân, đương nhiên là mặt mũi tràn đầy tươi cười nghênh đón. Chủ ý lấy tranh Lão thái gia uy hiếp đại gia là tam thiếu phu nhân để ra, trong lòng đương nhiên đối với vị ít lộ diện này có vài phần hảo cảm.

“Hôm nay là trận gió nào đem tam thiếu phu nhân thổi tới vậy” bên cạnh một đường khom lưng dẫn đường:

“Thiếu phu nhân an tọa, a Phúc, nhanh đem trà.”

Tạ Thanh Kiều cười nói:

“Ta nghe bác cổ hiên mấy ngày này người vào không ít, nên trong lòng ngứa một chút liền muốn xem một chút, không quấy rầy.”

“Không quấy rầy không quấy rầy!” Lão chưởng quỹ đem Tạ Thanh Kiều mang tới hậu viện:

“Không biết tam thiếu phu nhân cũng thích những thứ này. Bác cổ hiên chúng ta ngày gần đây vào nhiều đồ trang sức phụ nữ, có ngọc bội có trâm, tam thiếu phu nhân thích loại nào lão lấy cho thiếu phu nhân xem.”

Lão chưởng quỹ là lão nhân nhìn Đường Hạo Dương lớn lên, Đường Hạo Dương khi bé liền thường thường ở tại bác cổ hiên, hơn nữa ở chính là vài ngày không về nhà. Tại trong lòng lão chưởng quỹ, Đường Hạo Dương liền như đứa con trai của mình. Nên đối với tam thiếu phu nhân ở trước mắt cái này, đương nhiên cũng là người nhà.

“Lão không cần phiền phức như vậy, ta có thể tự mình đi phòng trân bảo xem một chút được chứ?”

Tạ Thanh Kiều thỉnh cầu này theo lý là có chút quá mức, ra vào trân bảo phòng ngoại trừ chưởng quỹ, những người khác nhất định phải do Thiếu đương gia phê chuẩn mới được. Bất quá bây giờ buổi sáng làm ăn rảnh rỗi, Đường Hạo Nhiên phỏng đoán cũng là phải dùng qua cơm trưa mới có thể đến, lão chưởng quỹ suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Đi hai bước phát hiện nha hoàn sau lưng Tạ Thanh Kiều trong tay ôm một cái hộp, không khỏi hỏi:

“Tam thiếu phu nhân, ngài là có cái gì vậy?”

“Lần này xuất phủ dự định về thăm nhà một chút, nên mang cho cha một chút lễ vật.”

“Nha.” Lão chưởng quỹ gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

“Đây là trần bảo phòng, thứ cho lão nô nhiều miệng, ở chỗ này ngài có thể phải chú ý một chút.”

Tạ Thanh Kiều đương nhiên hiểu:

“Yên tâm, ta tự có chừng mực.” Nói rồi liền tâm cẩn thận cất bước phòng lớn tại đây là kiến trúc tam tiến tam xuất.

Lão chưởng quỹ đằng hoàng ở sau người, hẳn không nhìn thấy người phía trước trong ánh mắt đã toát ra kim quang.

“Sách sách sách, khó trách Đường Hạo Dương thích trần bảo phòng, nơi này hoàn toàn chính là tòa Kim Sơn bày ngay trước mắt a. Ai nha, tại trong núi vàng núi bạc ngủ đó là chuyện thích ý cỡ nào.” Tạ Thanh Kiều nội tâm giữ lại nước miếng, nhưng đầu còn không có quên chính sự ‘thay mận đổi đào’. Kỳ thật chuẩn xác đến là lấy mận đổi mận.

Tạ Thanh Kiều một đường đi đến phòng treo đầy cổ họa, nhìn một cái liền chứng kiến bức họa treo trên tường kia, trên bàn phía dưới bày hộp gỗ, lập tức lặng lẽ đối với hoa hồng làm thủ hiệu. Sáng nay ra cửa, Tạ Thanh Kiều đem ngọn nguồn chuyện đối với hoa hồng nói một lần, chỉ là bỏ bớt đi phần nói Đường Hạo Dương đã tốt. Bất quá dùng tâm tư hoa hồng đoán được một ít là không khó.

Lúc này hoa hồng vững vàng nắm vật trong tay, chỉ đợi động tác kế tiếp của Tạ Thanh Kiều, nàng liền lập tức đem tranh đổi.

“Thì ra là tam thiếu phu nhân cũng là người thích tranh. Tam thiếu gia trước cũng thích ở xung quanh chỗ danh họa này.” Lão chưởng quỹ thấy Tạ Thanh Kiều thần thái rất nghiêm túc thần không khí lại nghĩ tới Tam thiếu gia. Nếu như Tam thiếu gia còn tốt, hai người này ngược lại thực là một đôi trời đất tạo nên, nghĩ đến đây trong lòng không khỏi lại thổn thức trong chốc lát.

Tạ Thanh Kiều tại trước mỗi một bức họa từ từ đi qua, ánh mắt càng ngày càng mê vông, lẩm bẩm nói:

“Đây chính là những thứ trước chàng rất thích.”

Ai, tam thiếu phu nhân thế nhưng cũng là mầm mống si, lão chưởng quỹ lặng lẽ xoa xoa khóe mắt.

Trong giây lát, Tạ Thanh Kiều thân hình không yên, trực tiếp hướng bên cạnh lão chưởng quỹ ngã, hù dọa lão chưởng quỹ một tay giữ lấy nàng. Một bên hoa hồng sải bước về phía trước, bi thiết nhìn qua lão chưởng quỹ:

” Thiếu phu nhân nhà ta chỉ sợ là nhìn vật nhớ người, này này này, này nên làm cái gì bây giờ? “

Lão chưởng quỹ thoáng cái cũng hoảng hồn, một người còn tốt tự dưng ngã xuống lão cũng là lần đầu gặp!

“Có hay không có lang trung? Nhanh lên đi mời lang trung!” Hoa hồng ngồi chồm hổm trên mặt đất đỡ Tạ Thanh Kiều, vẻ mặt khổ sở bi thiết thúc giục lão chưởng quỹ:

” Thiếu phu nhân nhà ta cùng Tam thiếu gia tình cảm rất nặng, cái này sợ là thương tâm quá độ. Lão chưởng quỹ, nhất định phải thỉnh lang trung!”

Lão chưởng quỹ bị hoa hồng một gào hét hai gào hét cũng không có chủ ý, nghe được 2 c hữ lang trung liền lập tức chạy ra ngoài, vừa chạy vừa dặn dò:

“Cháu liền đợi nơi này đừng động, chiếu cố thật tốt tam thiếu phu nhân, ta đây phải đi thỉnh lang trung!”

Qua một lát, Tạ Thanh Kiều trừng mắt nhìn, hoa hồng chau chau mày câu dẫn ra một nụ cười tươi tắn:

“Đã đi.”

Tạ Thanh Kiều lúc này ngồi dậy, thúc giục:

“Mau, nhanh lên đổi. Đừng chậm!”

Hoa hồng thuận thực đem hai bức họa đổi về, vừa cẩn thận đem bức tranh về tại chỗ cũ, quét dọn tốt hiện trường sau lại khôi phục lại động tác như khi Tạ Thanh Kiều té xỉu.

Lão chưởng quỹ cực kì tốc độ, đợi Tạ Thanh Kiều mới vừa nằm xuống lão liền mang theo lang trung vọt trở lại. Lang trung cùng hoa hồng hai người đem Tạ Thanh Kiều đỡ đi ra ngoài. Lang trung chần mạch, vừa muốn nói cái gì chỉ nghe Tạ Thanh Kiều buồn bã nói:

“Ta hẳn là thương tâm quá độ nên mới ngất. Bây giờ rời đi cái chỗ kia, tâm tư đã bình tĩnh hơn rất nhiều.”

Lang trung nói: “Tam thiếu phu nhân mạch vững vàng cũng không dị thường, trước ngất đúng như tam thiếu phu nhân nói. Bất quá nếu nơi đây đã thương tâm như thế, tam thiếu phu nhân hay là ít đi thì tốt hơn.”

Tạ Thanh Kiều té xỉu chuyện này dần dần truyền ra. Thế cho nên khi đi vào Đường phủ sẽ nghe thấy vài nha hoàn tại đó xì xào bàn tán.

“Oa, Tam thiếu gia thật sự thật hạnh phúc, ta nghe nói tam thiếu phu nhân ngày đó bởi vì thấy được một bức Tam thiếu gia trước kia thích, rõ ràng nhìn vật nhớ người, thương tâm quá độ mà té xỉu.”

“Di, ta như thế nào nghe tam thiếu phu nhân là sợ Tam thiếu gia cả đời đều không tốt lên, vì vậy ôm quyết tâm nghĩ thay Tam thiếu gia hoàn thành ước nguyện chứ?”

“Không đúng. Ngày đó tam thiếu phu nhân tại bác cổ hiên rõ ràng chính là ‘nếu như Tam thiếu gia không tốt lên, ta cũng vậy không sống được!’ ‘ “

Cuối cùng bọn nha hoàn căn cứ vào bộ dáng ngày thường của Tam thiếu gia cùng tam thiếu phu nhân, nhất trí kết luận, loại thứ ba chính là chân tướng ngày đó ở bác cổ hiên. Quần chúng là lực lượng vĩnh viễn cường đại, đương nhiên đây đều là nói sau. Hiện tại, Tạ Thanh Kiều vẫn như cũ cùng hoa hồng hai người đứng ở bác cổ hiên, chờ đợi vị kia thư sinh đến lấy bức tranh.

Quả nhiên , đợi đại gia đến bác cổ hiên sau đó không lâu, thư sinh kia liền tới.

Tạ Thanh Kiều là nữ quyến, liền cùng hoa hồng cùng nhau đứng tại phía sau bình phong âm thầm quan sát động tĩnh ở tiền đường.

Thư sinh nói vài câu, đại gia liền cho lão chưởng quỹ mang bức tranh qua. Nhìn xem người nọ chậm rãi mở hộp ra, Tạ Thanh Kiều chỉ cảm giác trong lòng bàn tay mình đều là mồ hôi, tranh Đường Hạo Dương rốt cuộc có thể hay không lừa dối vượt qua kiểm tra đây!

“Thiếu phu nhân.” Hoa hồng cũng hết sức chăm chú nhìn chằm chằm thư sinh kia, chỉ thấy người nọ thần đột nhiên biến đổi. Tạ Thanh Kiều tâm cũng sắp muốn nhảy ra khỏi cổ họng .

“Bác cổ hiên quả nhiên đủ uy tín, bất quá...”

Xong rồi xong rồi, vẫn là bị nhìn ra đi ! Hoa hồng cũng không dám tiếp tục xem tiếp, vừa muốn đối với bên cạnh nói cái gì, Tạ Thanh Kiều chẳng biết lúc nào biến mất.

Đường Hạo Nhiên cũng từ nét mặt của thư sinh thần đã nhận ra một tia dị thường, hỏi tiếp:

“Bất quá cái gì?”

“A, bất quá đây không phải là bức họa của ta!” Nói rồi, tay phải một tiếng gấp họa lên:

“Tranh này là giả !”

Chẳng biết lúc nào, trong bác cổ hiên có nhiều người đi đường vây xem.

“Cậu lời nói là phải có bằng chứng !”

Lúc này sự phụ giám định của bác cổ hiên cũng đều vây quanh đến, đem bức tranh cầm lấy cẩn thận quan sát, đích xác là cùng tranh trước kia không giống. Cảm thấy kinh hãi, tại sao có thể như vậy?

“A, tranh Thẩm Dục, đáng giá ngàn vàng. Nói trắng ra bác cổ hiên chính là muốn nuốt riêng bức họa này!” Thư sinh vẻ mặt bị phẫn:

“Không nghĩ tới, bác cổ hiên rõ ràng sẽ làm ra chuyện như vậy! Ta thường nghe có cửa hàng đồ cổ sẽ đem đồ người khác dùng nhận sách thay thế, xem ra là thật sự!”

Lời này vừa nói ra, lúc này có không ít người nhìn nhìn ngọc bội trong tay mình, những thứ đồ trong dân chúng có không ít đều ở bác cổ hiên giám định qua.

Tiếng huyền não càng lúc càng lớn, sau tấm bình phong hoa hồng cũng nóng lòng, lúc này thiếu phu nhân nhà nàng rốt cuộc đi nơi nào? Thư sinh kia cùng chương quý cái vãi, đại gia ở một bên khuyên nhưng hoàn toàn vô dụng. Trong đám người thậm chí có vài người hô, bác cổ hiên giám định đồ vật chờ sau khi cầm về nhà liền thay đổi bộ dáng.

Liền ở khi mọi người muốn xâm nhập vào bác cổ hiên, Tạ Thanh Kiều mang theo quan sai một đường đến đây.

54. Chương 54:

Tạ Thanh Kiều tại khi cùng quan sai chen đến cửa chính bác cổ hiên, lúc này lực mạnh gõ la, thanh âm chói tai làm cho huyền não đám người lập tức an tĩnh lại.

“Các vị hương thân phụ lão, hôm nay bác cổ hiên nghênh đón một bức tranh hiếm thấy là tranh của họa sư Thẩm Dục tiền triều ‘thanh sơn lục thủy đồ’.”

“Là bức tranh giả hiếm có!”

Dưới bậc thang một nam tử hô, lập tức chọc cho người chung quanh cười ầm lên. Tạ Thanh Kiều cũng cười khom mắt:

“Không sai, đích xác là bức tranh giả hiếm có!”

Lời này vừa nói ra, kể cả thư sinh ở bên trong và một đám người kia đều một mảnh tức cười.

“Bất quá ta lại là muốn hỏi một chút vị huynh đài này, ngài là từ đâu nhìn ra được đây là bức tranh giả vậy?”

Lời này vừa hỏi lại đem mọi người thấy khó, bất quá thư sinh kia lững thững đi ra: “Con dấu giả! Dấu Thẩm Dục trong ấn một con chim đại bàng giương cánh, khi đem nó đối với ánh mặt trời chim đại bàng kia tư thái sẽ biến hóa. Mà bức họa này không có!”

Nghe được lần này, mọi người đều hiểu rõ. Tạ Thanh Kiều trẻ nhỏ dễ dạy võ võ vai thư sinh: “Vị huynh đài này nói đúng vậy.” Một bên quan sai đem bức tranh cầm đến trong đám người, cung cấp cho mọi người quan sát.

Đội mọi người thấy xong, vẫn như cũ yên lặng nhìn xem Tạ Thanh Kiều, muốn nghe nàng rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Dân chúng ta mua đồ cổ làm cái gì, không phải là đồ này tương lai có một ngày có thể bán giá tốt sao, hoặc là làm đồ gia truyền cho một đời một đời sau sao.” Lúc này Tạ Thanh Kiều một bộ dáng đại tỷ nói

“Nhưng trong chúng ta rốt cuộc có mấy người hiểu về những thứ này đây, ta nghĩ không có vài người sẽ như vị huynh đài này đồng dạng học vấn uyên bác như vậy.”

Tạ Thanh Kiều ngoắc ngoắc ngón tay, một bên quan sai lại đi đến nội đường đem hộp gỗ trong tay hoa hồng cầm tới.

“Cho nên bác cổ hiên đang nghĩ tới điểm này, quyết định miễn phí hướng mọi người truyền thụ mấy chiêu giám định và phương pháp thưởng thức đồ cổ, hiệu quả cao lại dễ hiểu!” Nói rồi đem thư sinh kia không để lại dấu vết đẩy tới một bên, thư sinh kia vừa muốn cái nói gì chỉ cảm giác sau lưng mình bị một sắc bén vật chống đỡ, trong lòng hoảng hốt chỉ nghe thấy bên cạnh quan sai kia nói:

“Không muốn chết cũng đừng loạn nói!”

Tạ Thanh Kiều mở hộp ra, đem bức tranh xuất ra, thư sinh kia trong lòng giật mình kia là bức tranh của hắn!

“Bức họa này cũng là tranh của Thẩm Dục nhưng cũng không phải là bức tranh thật. Trong tay ta hai bức tranh giả này đều là làm giả có kỹ thuật, đúng là rất nhiều nhận sách thông dụng đại biểu cũng là khó khăn phân biệt hai loại này!” Tạ Thanh Kiều dừng một chút, rất là hài lòng loại không khí đánh giả này:

“Hôm nay chúng ta liền cùng vị huynh đài này cùng bác cổ hiên nói cho mọi người, như thế nào phân biệt rõ bức tranh giả, đồ cổ giả!”

Kết quả, vốn là bác cổ hiên dùng bức tranh giả đổi bức tranh thật là trò khôi hài, biến thành bức giảng phân biệt đồ cổ thật giả. Thư sinh kia lời nói dối đã ở khi Tạ Thanh Kiều dùng một chậu nước nóng phát hiện ra chân tướng.

“Đồ giả thì phải diệt trừ! Để tránh làm cho nhiều người hơn bị hại!” Tạ Thanh Kiều lòng đầy căm phẫn cầm trong tay bức tranh giả xé thành mảnh nhỏ vứt đi ra ngoài, chọc mọi người trầm trồ khen ngợi tmột mảnh

“Hôm nay bác cổ hiên cùng vị huynh đài này cùng nhau, chính là muốn dùng nhận sách của Thẩm Dục nói cho các vị hương thân phụ lão: bác cổ hiên ta từ hôm nay trở đi, mỗi tháng ngẫu 15 miễn phí hướng mọi người nói kiến thức chơi đồ cổ, hoan nghênh các vị hương thân phụ lão đến đó quang lâm.” Lại hướng phía quan sai bên cạnh bái bái:

“Cũng thỉnh các vị quan lão gia làm chứng, bác cổ hiên chính là muốn bảo tồn cái thật!”

Lúc này ở tiệm trà đối diện bác cổ hiên một người nhẹ lay động quạt xếp mí mắt môi dùng trà. Cô gái họ Tạ này trình diễn không sai, đem thủ hạ của mình cấp cho nàng dùng một chút còn dùng vào việc như vậy. Nghĩ tới trước đó vài ngày, Đường Hạo Dương tự mình tìm đến mình, Lâm Mặc không kinh hãi là không thể nào.

Đợi hẩn tỏ rõ mục đích đến của mình, Lâm Mặc đáy lòng yên lặng thở dài, hẩn tựa hồ nhìn thấy một thế nô ra đời. Vì thỏa mãn một ít tâm Tạ Thanh Kiều “bảo trì cái thật” không tiếc gì diễn tuồng như thế.

Kỳ thật hai người bọn họ nào biết, Tạ Thanh Kiều thuần túy là kiếp trước xem tiết mục giám bảo đã thấy nhiều, trong lòng một lòng nghĩ thử một lần. Nhất là đem nhận sách bề nát xé toang một khắc kia trong lòng chỉ số bạo lực liền cũng tìm được thỏa mãn. Vì vậy Đường Hạo Dương tạm thời đem đặc thù lần này trở thành chuyện tốt cho nương tử nhà mình.

“Lão gia, trước ở dưới đài ồn ào vài người tất cả đã bị bắt.”

“Ừ.” Lâm Mặc gật gật đầu:

“Không có người nào chú ý?”

“Bẩm lão gia, không có ai chứng kiến, hiện tại đã giải vào trong đại lao.”

“Tốt.” Lâm Mặc khép lại cây quạt. Mấy tên ồn ào nào tính cả người thư sinh kia, một đám nhiễu loạn dân chúng an bình này để cho Lâm đại nhân hẩn tự mình thẩm vấn.

“Cái gì, danh dự của bác cổ hiên rõ ràng tăng mạnh?”

Trong Đường phủ, một người quỳ gối trước tượng phật không nhanh không chậm hỏi.

“Đúng vậy, tam thiếu phu nhân đột nhiên xuất hiện ở bác cổ hiên, hướng phía dân chúng kia trò chuyện. Hơn nữa mấu chốt nhất chính là những người chúng ta bố trí bị quan sai lạng lẽ bắt hết!”

Người niệm Phật vẫn như cũ nhắm mắt lại, vuốt khe Phật châu:

“Bọn họ không biết là ai sai sử.”

Lý má má cung kính đáp: “Đều là chủ tử phân phó, ngay cả người theo chân bọn họ chấp đầu căn bản cũng không biết lai lịch chúng ta, huống chi mấy tên lưu manh.”

“Ừ, như vậy là tốt rồi. Cho dù quan phủ như thế nào tra cũng tra không được đầu mối.”

“Phu nhân, người xem tam thiếu phu nhân kia nên thế nào?”

” Thanh Kiều sao?” Người niệm Phật chờ hết hương dần dần mở mắt ra:

“Bất quá là 1 nhân vật tự cho mình là thông minh thôi.”

“Phu nhân chỉ giáo cho?”

“Hôm nay trong phủ đều biết Đại thiếu gia là đương gia tương lai. Kể từ khi cô gái này từ miếu tự trở lại sau, mỗi ngày hương phòng lớn chạy xem như rất chịu khó.”

“Trong phủ này đều là có chút ít người có thể lực!” Lý má má đỡ chủ tử nhà mình, tâm cẩn thận ngồi vào một bên.

Nhị phu nhân vân vê Phật châu, ung dung nói:

“Người thường, không cần để ý.”

“Nhưng nô tỳ có một chuyện không rõ, nếu bọn họ đã phát hiện bức họa kia là giả, vì sao vẫn là dùng bức tranh giả dối?”

“A, chỉ sợ là cố ý vi chi.” Dùng một bức giả uy hiếp nàng, nói cho nàng biết, mưu kế của nàng đối phương cũng đã biết. Mặc kệ nàng lại dùng cái nhận sách gì, bác cổ hiên cũng có thể từng cái phân biệt, hơn nữa bác cổ hiên còn tạo được. Tài giả tài so với nàng tăng thêm một bậc! Cảnh cáo nàng sớm bỏ đi ý từ bác cổ hiên ra tay trong đầu! Nhưng những người kia thật sự là quá ngây thơ rồi, hủy diệt Đường phủ, ngoại trừ một bác cổ hiên kỳ thật còn có rất nhiều phương pháp.

Nhị phu nhân nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

“Hôm nay lũ mùa thu giáng xuống, các nơi thương hộ lại muốn quyền tiền.”

Ba mươi năm trước trận lũ thu kia, làm cho nàng cửa nát nhà tan. Hôm nay, nàng cũng muốn cho cả Đường phủ rơi vào kết quả như vậy! Chẳng biết lúc nào, Phật châu đột nhiên đứt rơi, trong tay Phật châu rơi đầy đất...

“Làm sao vậy?” Thấy Đường Hạo Dương vẻ mặt sầu khổ, Tạ Thanh Kiều không khỏi hỏi, chuyện bác cổ hiên thuận lợi giải quyết, vốn hẳn nên cao hứng, như thế nào người này sắc mặt càng âm trầm hơn?

Đường Hạo Dương gặp Tạ Thanh Kiều đến, lúc này đổi lại nụ cười:

“Ta đang suy nghĩ dấu của Thẩm Dục rốt cuộc là dùng chất liệu nào.”

“...” Không ngờ ngài bộ dạng âm trầm này chính là vì nghiên cứu một con dấu? ! Tạ Thanh Kiều cảm thấy sự quan tâm của mình có chút nhiều, liền nói ngay:

“Chàng tiếp tục nghiên cứu, thiếp không quấy rầy.”

Đợi Tạ Thanh Kiều đi rồi, Đường Hạo Dương tiếp tục tự nghĩ lời của Lâm Mặc nói.

“Mấy kẻ lấy bức tranh giả, là vài cái nông thôn lưu manh ở Vân Châu, có thể tra cũng chỉ có thể tra đến đó. Bọn họ đều là thông qua một người tên Lý thúc đón đầu, cũng chưa gặp qua chủ sau màn. Mà Lý thúc kia là một người già câm điếc. Mỗi lần đều là thông qua tờ giấy cho đám người kia bố trí nhiệm vụ, tờ giấy nhìn xong đó liền đốt rụi.”

“Đáng giận!” Đường Hạo Dương đập mặt bàn, vốn muốn dùng sự kiện lần này tìm hiểu nguồn gốc đem người giết dây lấy ra, không nghĩ tới người nọ tâm tư cực kỳ kín đáo như thế!

Không chỉ có như thế, Như nhi làm ở phòng hoa của Tạ Thanh Kiều rõ ràng vô duyên vô cớ biến mất. Chính mình mới vừa tra được Như nhi có thể chính là nha hoàn hưởng tam phu nhân nói bấy, người này rõ ràng biến mất? ! Là chết sao? Nghĩ đến đây, Đường Hạo Dương không khỏi nắm chặt hai tay, địch nhân của hắn động tác xa so với hắn nghĩ nhanh hơn rất nhiều.

Ngửa đầu tựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu đột nhiên nhớ tới một chuyện xa xôi, giống như khi đó mình cũng mới hai tuổi. Trí nhớ 2 tuổi quá mức mơ hồ. Bất quá hắn nhớ rõ, một năm kia trên đường cùng mẫu thân về nhà thăm viếng gặp được sát thủ áo đen, nếu không phải quan binh trạm dịch kịp thời đuổi tới, chỉ sợ chính mình khi đó liền mất mạng. Mà hảo hữu Tô Mạn của nương lại chết dưới đao hắc y nhân, mà ngay cả nữ nhi của Tô Mạn vừa sinh ra cũng từ đây tung tích không rõ.

Hắn rõ ràng nhớ rõ mình trông thấy hắc y kia một đao đâm vào bọc tả lót... Đường Hạo Dương đột nhiên mở mắt, miệng to thở phì phò. Hắn rốt cuộc là thế nào, như thế nào đột nhiên nhớ tới chuyện này?

Xoa xoa cái trán, kể từ khi trở lại Đường phủ sau, trí nhớ ngày xưa dần dần thức tỉnh, không nghĩ tới ngay cả chuyện lâu như vậy cũng có thể nhớ tới. Đường Hạo Dương cười khổ một phen, chờ chuyện trong phủ bình yên, hắn cần phải cùng mẫu thân cùng đi mộ Tô Mạn thật tốt tế bái.

55. Chương 55:

“Mấy ngày nay Đại ca giống như rất bận.” Tạ Thanh Kiều ăn bánh thì thầm, Đường Hạo Dương đang toàn tâm toàn lực làm gì đó, tùy ý gạt gù.

“Nghe nói là lũ thu giáng xuống, triều đình ngoại trừ ngân sách ngoài thì dựa theo lệ cũ các thương hộ cũng phải quyên tiền quyên lương. Thiếp thấy Đại ca mấy ngày nay vì những chuyện này rất bận rộn, không có biện pháp ai bảo hắn là hội hội trưởng Vân Châu thương của thành chúng ta đây.”

“Ừ.” Đường Hạo Dương tiếp tục hí hoáy. Tạ Thanh Kiều thấy hắn bộ dạng việc không liên quan đến mình, không khỏi trắng mắt liếc một cái:

“Dầu gì cũng là anh ruột của chàng, chẳng lẽ chàng không muốn đi giúp đỡ một chút?” Rõ ràng đã tốt còn cả ngày ngày ngốc trong phòng không phải là vẽ tranh chính là viết chữ.

Đường Hạo Dương để bút xuống:

“Đại ca tiêu dao quen. Chẳng lẽ cho hắn làm chút chuyện, dù sao có những thứ phải trải qua rồi sẽ không trở lại.”

Tạ Thanh Kiều chu mỏ, mặc dù nàng rất không muốn thừa nhận, nhưng nội tâm của mình thật đúng là cùng ý nghĩ với Đường Hạo Dương.

“Nương tử, ta nhớ được nàng ở trong chùa đã đáp ứng ta cùng đi túy tiên ăn tôm, nếu không hai ta hôm nay đi ném thử?”

Dù sao gần đây vô sự, Tạ Thanh Kiều suy nghĩ một chút cũng liền đồng ý. Nhìn bóng lưng Tạ Thanh Kiều trở về phòng thay y phục, Đường Hạo Dương thở dài. Hắn gọi nàng là nương tử là rất thuận miệng, nhưng đối phương đến nay không có xưng hô qua mình một tiếng tướng công, Đường Hạo Dương đáy lòng rất là thất lạc.

Theo trí nhớ, Đường Hạo Dương dần dần phát hiện người bên cạnh đã thành ấn ký trong đầu mình lau không đi, những ngày này chung đụng Đường Hạo Dương cảm giác mình đã dần dần hãm sâu vào. Nhưng nương tử của hắn, đến nay vẫn là thái độ ôn hoà kia, Đường Hạo Dương rất buồn rầu, hắn chưa bao giờ gặp phải loại vấn đề này, từ lúc lớn lên không có ai đã dạy hắn như thế nào giải quyết những vấn đề này.

Lão tổ mẫu muốn mình nhiều thời gian bồi nàng, nàng thích gì liền theo ý của nàng. Nhưng Tạ Thanh Kiều ngoại trừ loay hoay những thứ hoa cỏ kia không có gì khác, Đường Hạo Dương rất buồn rầu, Đường Hạo Dương rất đau đầu, Tạ Thanh Kiều trong phòng hoa đã nhiều, hắn cũng không thể lại chuyển đi một chậu lại 1 chậu được.

Đội hai người tới túy tiên bao 1 gian lúc đó đột nhiên phát hiện Đại ca cùng 1 đám người vẽ mặt mỗi mặt cũng đến túy tiên.

“Đều là thương hội, bọn họ hẳn là thương lượng tiền quyên lũ thu.” Rồi Đường Hạo Dương liền lôi kéo Tạ Thanh Kiều vào nhà gian, miễn cho bị Đại ca phát hiện hai người bọn họ.

“Lũ thu thương hội cũng sẽ quyên tiền sao?”

Đường Hạo Dương tróc vỏ tôm phóng tạt trong mâm:

“Thế thì không nhất định. Kỳ thật vì phòng ngừa quan địa phương tham ô, thương hội thường thường sẽ đem 1 phần số tiền quyên biến đổi thành gạo chuyển tới nơi gặp tai hoạ.”

“Nha.” Tạ Thanh Kiều kẹp lấy tôm một mực nuốt vào:

“Kia vận chuyển đều là gạo cũ năm ngoái hoặc là năm trước sao?”

Đường Hạo Dương bất đắc dĩ cười nói:

“Có gạo cũ luôn so với không có hơn, hơn nữa thương hội mặc dù là tặng gạo cũ nhưng tuyệt đối đều là gạo nguyên hạt mà không phải là vụn. Dù sao quy củ của triều đình đưa muốn chen vào trong cháo không được. Huống chi, đương kim hoàng thượng và dân đều là thích thanh liêm, cũng không còn vài quan viên lớn dám ở lúc nạn thiên tai đục nước béo cò.”

Tạ Thanh Kiều gật gù đầu, nếu Đường Hạo Dương đều nói như vậy, như vậy lần này quyên tiền cần phải cùng đi thuận lợi. Tâm không sai, lại gấp một khối tôm ném vào trong miệng vui thích ăn.

Nhưng chuyện không như ý người, ba ngày sau Đường phủ đại gia Đường Hạo Nhiên trắng đêm không về. Liễu Mạc Như cùng Vệ Tư Đình tại chính đường đợi chờ suốt cả đêm, cho đến khi quản gia hồi phủ sau vội vàng hỏi đại gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lão phu nhân được lão ma ma đỡ xuống chính đường, quản gia hành lễ, mặt mũi tràn đầy u sầu:

“Đại gia bởi vì nuốt riêng lạc quyên bị quan phủ bắt.”

Tiếng nói rơi ra, Liễu Mạc Như cùng Vệ Tư Đình la ầm lên:

“Không thể nào!”

“Hạo Nhiên những ngày này vì lạc quyên vạ dẫm bốn ba, dùng tính tình của nó tuyệt đối không thể nào đi nuốt riêng lạc quyên!”

Vệ Tư Đình cũng gấp nói: “Cháu thực tại không nghĩ ra lý do chàng sao sẽ lại muốn nuốt riêng lạc quyên!”

Không chỉ có Vệ Tư Đình nghĩ không ra, ở đây tất cả mọi người nghĩ không ra. Tạ Thanh Kiều trộm trộm nhìn thoáng qua Đường Hạo Dương bên cạnh, mấy ngày hôm trước hắn nói mới không có người dám tại lạc quyên ăn chia, như thế nào Đại ca liền đột nhiên...

“Bất kể như thế nào, xem có thể hay không để cho nha môn đem hạo nhiên thả ra. Đường bá, lão đi nha môn chạy mấy lần, mang thêm ít bạc.”

“Bẩm lão phu nhân, nha môn, ngày mai sẽ cho đại gia trở lại. Bất quá, đại gia mặc dù trở lại nhưng ở trong nhà cũng không thể đi, chờ nha môn thẩm vấn.”

Lão phu nhân cau mày, vô lực xua tay:

“Tản đi, đều tản đi. Tự ở chỗ này cũng vô dụng, chờ mai Hạo nhiên trở lại lại thương lượng bước tiếp theo làm như thế nào.”

Tạ Thanh Kiều vừa về tới viện liền lôi kéo Đường Hạo Dương nói ý nghĩ của mình.

” Đường phủ chúng ta bên ngoài là thương hộ, nhưng nội tình đúng là người của triều đình nằm vùng. Chúng ta không có lý do gì đi tham ô khoản lạc quyên này!” Tạ Thanh Kiều như thế nào cũng nghĩ không thông, lạc quyên kia làm sao lại từ chỗ Đại ca biến mất.

Đường Hạo Dương nói: “Nàng đã biết rõ nội tình của Đường phủ chúng ta, như vậy liền không cần phải lo lắng.”

“Nhưng là...” Tạ Thanh Kiều còn muốn nói cái gì, lại bị Đường Hạo Dương ôn nhu cắt đứt:

“Đại ca là người hiền sẽ có trời phù hộ. Người bình thường nếu là gặp chuyện như vậy không có ở trong đại lao nha môn chết nửa cái mạng là không ra được mới là lạ. Đại ca bây giờ còn là hội trưởng thương hội, đám người nha môn kia đối với vụ án của Đại ca vụ phải nghĩ kỹ. Nàng bây giờ ở chỗ này cuống cuống cũng vô dụng, lão tổ mẫu nói đúng chỉ có ngày mai Đại ca đã trở lại, chúng ta mới có thể biết rõ ràng sự thật. Đi ngủ sớm một chút, miễn cho ngày mai không có tinh thần.”

Lúc này, đang ở chỗ tư luật nha môn tăng giờ làm việc Lâm Mặc đã không biết là cái gấp thứ mấy. Bất đắc dĩ xoa trán, Đường phủ kia luôn cho hắn gặp thêm phiền toái. Trước đó vài ngày vụ tranh giả, hiện tại lại làm ra cái án tham Đường phủ có phải thật vậy hay không cảm thấy Lâm Mặc làm đại nhân hắn quá nhàn rồi sao?

Lâm Mặc vừa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn xem hồ sơ một vừa uống trà nâng cao tinh thần, cũng không biết là ai nói cho chính Đường đại nhân Lâm Mặc hắn là một cao thủ đọc sách, trong một ngày có thể xem hết phần hồ sơ ba người. Giờ hiện tại làm cho hắn một người xem hết hồ sơ Vân Châu thương hội ba năm! Giận dữ cầm trong tay sổ sách tùy ý quăng ra, Lâm Mặc một cái nhào tới trước nằm ở trên bàn, không nói gì đọng lại nghẹn hần chính là số phải lao lực a.

Ngày thứ hai, Đường Hạo Nhiên bình an về nhà. Đường phủ mọi người cẩn thận vừa hỏi, thì ra là không phải là tham ô ngân lượng, đáy lòng lập tức thở phào. Nhưng Đường Hạo Nhiên câu nói thứ hai lại làm cho đám đông từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục lạc quyền mua được gạo cũ toàn bộ biến thành vụn. Nguyên nhân chính là như thế, nha môn hoài nghi hắn đem tiền chênh lệch giá gạo cũ cùng gạo tấm vụn bỏ vào túi của mình.

“Vậy cháu rốt cuộc mua là cái gì?” Lão phu nhân nhanh chóng đập mạnh đầu trượng.

Đường Hạo Nhiên thở dài: “Thật sự là cháu mua đầy đủ gạo cũ. Ngày mua gạo đó cháu cùng với Trần gia lão bản, Phương gia lão bản cùng đi túy tiên thương thảo công việc. Hôm nay xảy ra việc này, bọn họ rõ ràng thề thốt phủ nhận, nói mình hôm đó uống nhiều nhớ không rõ!” Đường Hạo Nhiên cau mày, giọng nói thập phần xác định:

“Cháu dám cam đoan mua là gạo cũ, hơn nữa đặt nó tại chỗ giữ. Nhưng không biết vì sao ngày thứ hai lên xa vận ra khỏi thành trải qua quan sai kiểm tra lại toàn bộ biến thành tấm vụn! Người trông giữ kho đích thực cũng là nói đêm đó không có người tiến vào kho, như vậy chỉ có một khả năng tại trước trước gian vào kho nó cũng đã thành tấm vụn!”

Này thật đúng là kỳ quái, trong một đêm gạo cũ thay đổi vụn!

Đường Hạo Nhiên không có lý do gì đi tham ô khoản bạc này, Đường phủ cho tới bây giờ cũng không thiếu tiền. Nhưng hết lần này tới lần khác đại sự từ trước đều là hội trưởng thương hội xử lý, không ai có thể chứng minh cho hắn.

Tạ Thanh Kiều đột nhiên nghĩ đến cái gì:

“Đại ca nếu đã mua gạo cũ, mang theo quan sai đi tìm lão bản mua gạo cũ dĩ nhiên là có thể giải thích rõ ràng.”

Đường Hạo Nhiên lại thở dài một hơi:

“Ta cũng nghĩ là như vậy. Nhưng cái này có thể chứng minh ta mua qua gạo cũ, không thể chứng minh ta có hay không dùng tấm vụn thay đổi gạo cũ. Quan phủ cho là ta thừa dịp lũ thu, mua vào gạo cũ tự mình cất giữ đợi lũ thu qua bán giá cao hơn na. Nên vẫn như cũ trả không được trong sạch của ta.”

Đường phủ tham ô án rất nhanh liền trình đến kinh thành. Đường kim thánh thượng thập phần tức giận, lập tức khiến Đại Lý tự khanh làm khám sai phán án.

Khi Lâm Mặc biết được tin tức này, cái cằm đều nhanh kinh ngạc rơi trên mặt đất, hận không thể cả đêm thu thập bọc hành lý thoát khỏi Vân Châu thành! Đại Lý tự khanh đường bộ phong là ai, đó là nguyên lão tam triều! Làm người cẩn thận tỉ mỉ, thanh toán mọi thứ, đem án kiện cả Đại lý tự trông nom đầu vào đấy, trên triều đình và dưới dân gian đức cao vọng trọng. Nhưng này, cũng không phải là trọng yếu. Là trọng yếu nhất người này hết lần này tới lần khác chính là chủ khảo khoa thi của Lâm Mặc, lại còn là ân sư của Lâm Mặc!

Năm đó đường bộ phong nhìn thấy Lâm Mặc đối với thư sinh đó là rất là thương thức. Nhất là Lâm Mặc đối với đường kim thánh thượng xử án phán án giải thích lại càng làm người ta tán thưởng! Bởi vậy, Lâm Mặc tại trong mắt đường bộ phong đó chính là người nổi nghiệp tiếp nhiệm Đại Lý tự khanh, đợi Lâm Mặc trúng trạng nguyên đường bộ phong thật là so với người trong cuộc còn cao hứng hơn.

Hắn tuổi tác đã cao, sớm muộn phải ly khai Đại Lý tự này, nhưng khổ nỗi trên triều đình và dưới dân gian liền không có một ai có thể vào mắt hắn. Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng là đợi đến một người như Lâm Mặc, vị này thanh toán nguyện vọng giúp lão sao có thể không cao hứng đây?

Nhưng ngay tại lúc lão vui rạo rức mà chuẩn bị chờ Lâm Mặc tiếp nhận Đại Lý tự cáo lão hồi hương, lại nghe nghe thấy tân khoa trạng nguyên Lâm Mặc bởi vì vì gặp một cái bị đương kim thánh thượng dưới cơn nóng giận giáng chức đến Vân Châu thành, làm tư luật nha môn trở thành một cái trợ thủ. Đường bộ phong hặn không thể tại chỗ tát Lâm Mặc hai cái nói trò chùng nào gặp thì không được chứ, ân sư già rồi...ta bắt tranh khí thì không thể đành hoàng đứng ở nơi cung linh nhận thánh huấn sao?

Một cái lão nhân gần đất xa trời hơn sáu mươi tuổi cả ngày chiến chiến nguy nguy ngồi ở vị trí Đại Lý tự, nhìn xem nhiều án kiện huyết án, đồ đệ không có lòng thương xót người già sao?

Vì vậy, giữa đường lão nghe nói Thánh thượng phái chính mình làm khâm sai thẩm tra xử lý án tham ô ở Đường phủ Vân Châu, lúc này xuống cái quyết định chính là phải trối cũng phải đem Lâm Mặc trối trở lại kinh thành!

Lâm Mặc vẻ mặt đưa đám ngồi ở trên bàn trước, hắn rốt cuộc đắc tội với thần tiên nào, lại là đường bộ phong đến làm chủ thẩm án này, lúc này đau đầu không thôi. Vân Châu thành chỗ này rất tốt, vụ án không nhiều lắm, nha môn rất rảnh rỗi. Lâm Mặc tất nhiên là mừng rỡ cả ngày ở trên đường tùy ý đi bộ, nghe một chút sách xem một chút ca kịch, ngẫu nhiên đi bên hồ uống hai chung rượu cuộc sống qua nhiều thích ý!

“Ai...” Thật dài thở dài, lại tiếp tục liếc nhìn hồ sơ, cầm bút ghi chép chút ít con số trọng yếu, không ý thức đã viết xong mười trang giấy.

Nhìn mình làm trích lục, Lâm Mặc lập tức tập trung chủ ý.

“Này, quá giống!” Lâm Mặc cầm lấy trích lục lẩm bẩm nói. Án Đường phủ lâm vào tham ô hôm nay, chính vào lũ thu triều đình hết sức giúp nạn thiên tai. Mà ba mươi năm trước vụ án muối lậu ở Thanh Châu cũng là bởi vì lũ thu muốn giúp nạn thiên tai triều đình mới dứt khoát hắt hoi đi đến tra chuyện Thanh Châu buôn muối!

Không nghĩ tới, hai cái vụ án này bối cảnh tương tự như thế.

Lời nói vụ án muối lậu ở Thanh Châu có liên quan vụ án thương gia kết cục như thế nào nhỉ? Lâm Mặc cẩn thận suy nghĩ một chút, tựa hồ cũng là liên lụy toàn tộc!

“Tặc tặc, xem ra thật đúng là phải đợi Lộ lão đến đây, vụ án này mới có thể kết.” Chỉ có Đại Lý tự khanh mới có thể điều động hồ sơ vụ muối lậu ở Thanh Châu. Chỉ sợ cái hiện tại Đường phủ gặp phải, đúng là cọc vụ án đến tiếp sau của ba mươi năm kia!

56. Chương 56:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Án Đường phủ đem gạo cũ đổi thành tấm càng truyền càng lớn, nháo đến nha môn cuối cùng chỉ đành phải tạm thời thuận theo dân ý, đem trọn Đường phủ vây lại, bắt luận kẻ nào không cho phép đi ra ngoài.

Mà khi Lâm Mặc dùng chức tư luật nha môn tại lệnh của đại nhân nghênh ngang đi vào Đường phủ Tạ Thanh Kiều còn kém cỏi giấy trực tiếp nện xuống hướng cái tên mặt vô sỉ tê cứng kia. Đối với lần này, Lâm Mặc chỉ có thể bắt đắc dĩ nhún vai, chuyện Đường phủ giam lỏng đúng là không phải là cái hắn có thể làm gì.

“Các người đều ở ngoài cửa coi chừng, ta có lời muốn hỏi bọn họ.”

Lâm Mặc đối với nha dịch bên cạnh phất tay, một vẻ giải quyết việc chung đi vào thư phòng của Đường Hạo Dương, đợi Tạ Thanh Kiều vào mới đóng cửa lại.

“Ai nha mẹ của ta, cuối cùng là ngồi! Hôm nay thiếu chút nữa không có đem ta mệt chết.”, liền không chút nào chú ý hình tượng uống một hộp trà lớn.

Đường Hạo Dương cười nói:

“Bất quá là tại Đường phủ dạo qua một vòng, có mệt mỏi như vậy sao?”

Lâm Mặc ngáp một cái: “Bản quan tạm thời tại nơi này của huynh đệ ngủ một chút.” Lời nói chưa xong đã bị Tạ Thanh Kiều cắt đứt:

“Huynh còn ngủ?” Lúc này liền chuẩn bị trâm trọc lại bị Đường Hạo Dương một tiếng ho khan ngưng ngừng đem cơn la hét để xuống:

“Lâm Mặc, huynh dầu gì cũng là quan viên, không đi điều tra những thứ tiểu thương kia đem trong sạch trở về cho Đường phủ, còn không biết xấu hổ ăn cơm triều đình thế sao?”

Lâm Mặc cũng không giương mắt:

“Dưỡng tốt tinh thần mới có thể phán án. Lại nói, những thương hội này đã sớm đẩy đẩy, đẩy sạch sẽ. Không có mười phần chứng cứ, sao động bọn họ được.”

Tạ Thanh Kiều còn muốn cái gì, Đường Hạo Dương khó chịu đưa cho nàng một cái trái táo để gọt. Tạ Thanh Kiều sững sờ, rồi lại thập phần thuận tay nhận lấy ngồi vào một bên, giống như chuột đồng loại cầm lấy trái táo cắn người.

Gian phòng trong lúc đó an tĩnh lại. Lâm Mặc nằm sắp ở trên bàn ngủ say, Tạ Thanh Kiều cầm lấy trái táo cắn người, Đường Hạo Dương vẫn như cũ yên lặng đọc sách.

Tạ Thanh Kiều nhìn nhìn Lâm Mặc lại nhìn một chút Đường Hạo Dương, thầm nghĩ hai người này tính nhẫn nại thật đúng là không phải mệnh bình thường. Đang nghĩ ngợi, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

“Lâm đại nhân, đường đại nhân gọi ngài trở về nha môn.”

Lâm Mặc mặt khổ như một tờ giấy, còn buồn ngủ ngẩng đầu lên, lưng la lung lay đẩy cửa ra, đột ngột sững sờ!

“Đường tỷ?”

Một tiếng này làm cho Tạ Thanh Kiều không khỏi quay đầu lại, đứng ngoài cửa đúng là đường bá nguyệt. Đường bá nguyệt thích Lâm Mặc, điểm này Tạ Thanh Kiều trong lòng đã sớm biết. Mặc dù trước mắt loại tình cảnh này thật sự là không thích hợp nói, bất quá nàng vẫn rất có hào hứng xem một chút Lâm Mặc cùng đường bá nguyệt chuyện sẽ ra sao.

Kết quả, không đợi đường bá nguyệt làm cái gì, Lâm Mặc nói:

“Tại hạ còn có việc, sẽ không quấy rầy. Những ngày này đối với Đường phủ đã đắc tội nhiều, kính xin bao dung.” Nói rồi, cũng không quay đầu lại đi theo nha dịch trở về.

“Ai, cứ vậy đi.” Tạ Thanh Kiều thất vọng thở dài, đợi nàng quay đầu lại, lại phát hiện tướng công nhà mình con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đường bá nguyệt.

Này này, đây coi như là tình huống gì, ánh mắt sao lại nóng bỏng nhiệt liệt thế!

“Khụ!” Tạ Thanh Kiều nặng nề tiếng ho khan, Đường Hạo Dương cuối cùng là trở về thần trí, đối với nàng cười cười.

Cười? Mặc dù chàng cười thật là tốt xem, Tạ Thanh Kiều ta ngày thường rất thích xem chàng cười, nhưng bây giờ có thể cười cười liền giải quyết sao?

Tạ Thanh Kiều đi tới:

“Chàng đang nhìn cái gì?”

“Một bức cảnh xuân đồ.” Đường Hạo Dương vừa chuẩn bị đi lấy sách đọc trước chưa xong, lại bị Tạ Thanh Kiều đoạt trên nói:

“Hả? Thiếp như thế nào không nhìn thấy đây?”

“Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình đồ.” Thừa dịp Tạ Thanh Kiều phân tâm, Đường Hạo Dương đem sách lần nữa đoạt lại:

“Bắt quá trên tay cô ấy chiếc vòng kia ngược lại rất có ý tứ.”

“Vòng tay?” Tạ Thanh Kiều không rõ. Đường Hạo Dương lại cũng không nói nhiều, bắt quá hần nhẹ nhàng lướt qua Tạ Thanh Kiều, trên người vợ mình đồ trang sức đeo tay giống như đúng là thiếu, ngày mai phải mua sắm thôi.

“Chàng đừng lời nói một nửa thế, đường bái nguyệt là nữ nhi của nhị phu nhân, vòng tay kia rốt cuộc làm sao vậy?” Gặp Đường Hạo Dương vẫn như cũ không lên tiếng, Tạ Thanh Kiều lúc này lựa chọn phương thức lưu manh vô sỉ hỏi lên vấn đề : 2 tay đè chặt hai vai Đường Hạo Dương, kịch liệt trước sau lay động.

Đường Hạo Dương hoàn toàn không thể tưởng được Tạ Thanh Kiều có lực cường đại như thế, cho đến khi bị dao động thất điên bát đảo sau Đường Hạo Dương quyết đoán đè xuống tay của nàng:

“Ta!”

“Này còn không sai biệt lắm.” Tạ Thanh Kiều xách băng ghế, một bộ học sinh giỏi nhìn xem Đường Hạo Dương.

” Chiếc vòng kia, nhìn như bình thường thực không phải như vậy. Theo ta được biết người có được loại vòng tay này là chính thê của Hàn Lâm viện Đại học sĩ nhạc hồng.”

Tạ Thanh Kiều không khỏi trừng lớn hai mắt:

“Làm sao chàng biết?”

Chỉ thấy Đường Hạo Dương không vội từ phía sau trên giá sách cầm một cái hộp, mở ra vừa nhìn bên trong tất cả đều là bản vẽ.

“Đây là cha ta cho ta, bên trong bức tranh chính là các loại bảo vật hiếm quý. Mỗi bức họa bên cạnh còn ghi chất liệu, định giá, chủ bảo vật.”, liền từ bên trong rút hé ra:

“Nàng xem, vòng tay này đúng là Bái Nhi mang.”

Cầm lấy bức tranh, Tạ Thanh Kiều chỉ có thể thấy con mắt của Đường Hạo Dương thật đúng là độc!

“Thiếp nhớ mang máng, vòng tay này là nhị phu nhân tặng cho Bái Nhi.”

Gặp Đường Hạo Dương bộ dáng trầm tư, Tạ Thanh Kiều nói:

“Chàng hoài nghi, nhị phu nhân cùng nhạc hồng có một loại quan hệ gì đó, phu nhân Nhạc Hồng đem vòng tay tặng cho nhị phu nhân? Hơn nữa không chừng, chuyện lần này cũng là nhị phu nhân gây nên!”

Tạ Thanh Kiều trong lòng suy nghĩ, hoàn toàn không có chú ý Đường Hạo Dương đang nhìn nàng.

“Quả nhiên, vẫn là bình thường tốt hơn.” Đường Hạo Dương trong lòng thở dài, giờ phút này nương tử hần giống như sư tử cái mở mắt, móng vuốt còn kém mài có thể sắc như dao.

“Hiện tại truy cứu là ai gắn với thời gian còn sớm, như thế nào làm cho trong phủ thoát ly khốn cảnh mới là việc cấp bách.” Đường Hạo Dương rót cho Tạ Thanh Kiều chén trà, cho nàng giảm nhiệt.

Nhiều gạo như vậy sẽ không cứ như vậy tiêu thất, huống chi những ngày này cửa thành đóng chặt, chỉ cần...

Đang khi Đường phủ cùng tư luật nha môn hai người đồng thời nghĩ đến: “Chỉ cần có thể tìm được những gạo kia hiện tại ở nơi nào, liền nhất định có thể cho Đường phủ một cái trong sạch!”

Nhưng kia gạo hiện tại đến tột cùng ở nơi nào ?

“Vì sao có gạo cũ ?” Tạ Thanh Kiều nhấp một ngụm trà, trong lòng cơn tức cũng tiêu đi xuống không ít:

“Thiếp cảm thấy được, những vụn tấm kia mới là mấu chốt.”, phát hiện Đường Hạo Dương vẫn nhìn nàng, xem trên mặt nàng nóng lên trong lòng chột dạ:

“Đúng không... ?”

“Đúng! Quá đúng rồi!” Đường Hạo Dương sắc mặt vui mừng. Nhưng là, hiện tại mỗi người đều ở chú ý những gạo cũ kia đi nơi nào, căn bản là không có người sẽ nghĩ những vụn kia là từ đâu tới!

Mặc dù hiện tại bởi vì lũ thu thiếu lương thực, triều đình cho các nơi điều vận mễ lương. Không chỉ là gạo cũ, vụn tấm cũng ở trong thứ cần chuẩn bị.

Chỉ tìm được thương hộ bán vụn tấm, xem những ngày này là ai từ chỗ của hắn mua đi lượng lớn, vụ án này có thể giải quyết dễ dàng!

“Nhưng kẻ có vụn tấm lớn như vậy nhất định sẽ là người trong thương hội.” Đường Hạo Dương nhẹ gõ mặt bàn:

“Bất quá sổ sách thương hội đã bị nha môn lấy đi, muốn nhìn còn phải tìm Lâm huynh hỗ trợ.”

Lúc này tư luật nha môn, Lâm Mặc đang liếc nhìn sổ sách thương hội. Nhưng nhìn vài trang sau, hắn quyết đoán khép lại những thứ thứ hắn tựa hồ xem không hiểu lắm.

” Gian thương, phương thức ký sổ như thế nào kỳ quái như thế!” Lâm Mặc là một từ không làm khó dễ người của mình, nếu đã mình xem cố hết sức vậy thì tìm kẻ hiểu công việc không được sao. Thừa dịp không có người chú ý lúc này đem sổ sách nhét vào điềm nhiên như không từ nha môn mang ra ngoài.

Ngày hôm sau, Lâm Mặc tiếp tục vâng lệnh đại nhân tiếp tục thẩm tra xử lý Đường phủ. Bởi vì ngày hôm qua Đường Tam thiếu gia không có thẩm xong, cho nên hôm nay sáng sớm hắn là người thứ nhất.

“Ừ, ta biết rồi. Các người rất ngây ngô, không có việc gì cũng dừng có ra cửa. Ở nhà vẽ tranh, đọc sách rất tốt.” Lâm Mặc đứng người lên, đến phía sau, Tạ Thanh Kiều liền vội vàng tiến lên không thanh sắc đem sổ sách cầm tới:

“Lâm đại nhân quá khách khí, ngài đi thông thả.”

Đợi Lâm Mặc đi rồi, Tạ Thanh Kiều lập tức đóng cửa lại, đem sổ sách đưa cho Đường Hạo Dương:

“Không nghĩ tới, hắn rõ ràng cùng ý nghĩ với chúng ta!”

Đường Hạo Dương lập tức lật xem sổ sách, đồ chơi này nhanh phải trả lại cho Lâm Mặc, nếu không bị tra xét ra cũng rất phiền toái.

Qua một canh giờ, Lâm Mặc lại vút qua đến chỉ là giờ phút này bên cạnh nhiều hơn một người gì, đúng là Đại lý tự khanh đường bộ phong!

Lâm Mặc trong lòng được kêu là khổ a, cái ông đường bộ phong không tới sớm không trễ hết lần này tới lần khác chờ hắn đem sổ sách tự mình mang ra khỏi nha môn lại đến. Nếu không nhanh chóng trả lại, đến buổi chiều đại nhân tra xét sổ sách hắn liền ăn không hết ôm lấy đi.

Không chỉ có Lâm Mặc gấp, Đường Hạo Dương cùng Tạ Thanh Kiều trong lòng cũng gấp. Gặp đường bộ phong giống như động tác chậm ngồi xuống, định khí, nhắm mắt, ngưng thần, mở mắt đợi này một bộ quá trình kết thúc, phỏng đoán một nén nhang cũng đốt xong.

Nhìn thấy bên cạnh bếp lò bàn nấu nước, Tạ Thanh Kiều lúc này rót một chén trà, đưa cho đường bộ phong. Ai ngờ dưới chân nghiêng một cái, một ly trà nóng tất cả tung đi ra ngoài, thực sự như khí tràng lúc trước nàng giội tranh giả.

“Này? Thực xin lỗi thực xin lỗi!” Tạ Thanh Kiều không khỏi trừng lớn hai mắt, vội vàng chạy tới. Đường bộ phong trong lòng tức giận, Đường phủ này như thế nào cũng là đại trạch, như thế nào có cô gái này động tay động chân.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Đường bộ phong liên tục khoát tay, ai ngờ Tạ Thanh Kiều sững sốt về mặt thẹn ỷ:

“Dân nữ lau lau giúp ngài, ngài thông cảm một chút, dân nữ cho tới bây giờ chưa thấy quan lớn như vậy thực rất khẩn trương.”

Đường bộ phong gặp giọng nói của nàng nhu hòa, thập phần thành khẩn, trong lòng cũng hết giận hơn phân nửa. Nhưng khi hắn cúi đầu vừa nhìn triều phục của mình chẳng biết lúc nào bị Tạ Thanh Kiều lau thành khăn lau!

Lâm Mặc đều không dám nhìn tới sắc mặt ân sư hắn, cái cô gái họ Tạ này, rõ ràng trên khăn tay thoa thuốc màu!

Đường Hạo Dương trong lòng trịch máu, trộm nhìn lên mắt cái hộp bị mở ra, thuốc màu kia hắn đều không dám dùng. Đây chính là thuốc màu đại họa sĩ Thẩm Dục sử dụng, cứ như vậy bị nương tử của hắn cầm đi bôi triều phục.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi.” Tạ Thanh Kiều về mặt áy náy:

“Này này này, ngài biết rõ, dân nữ gần đây lại học vẽ, cho nên... Này này, không biết như thế nào, liền lấy tới trên cái khăn. Dân nữ...”

Không đợi Tạ Thanh Kiều nói xong, đường bộ phong lập tức từ trên ghế đứng lên, chỉ sợ nàng còn muốn làm ra cái gì trò.

“Lâm Mặc, trò tới đây thăm hai người này, vì sư đến nơi khác đi dạo.”

“Vâng.” Lâm Mặc cung kính vái chào. Thật vất vả đưa đi đường bộ phong, Tạ Thanh Kiều đứng ở cửa canh chừng, nàng tin tưởng mình đã để lại ấn tượng khắc sâu cho đường bộ phong. Mấy ngày này nếu tái kiến nàng, đường bộ phong đều cần phải nhượng bộ lui binh.

Đường Hạo Dương đem sổ sách đưa cho Lâm Mặc:

“Bán ra vụn kia tổng cộng có 5 gia!”

“Cũng chính là một nhà trong đó chính là cái chúng ta muốn tìm?”

“Nhìn thẳng 5 thương hộ này.” Đường Hạo Dương nói:

“Mặt khác thả ra tin tức, là giúp nạn thiên tai vụn tấm mấy ngày nay có thể đưa ra thành. Người giấu gạo cũ nhất định sẽ xen lẫn trong đội ngũ vận giúp nạn thiên tai, đem gạo cũ vận ra Vân Châu, chấm dứt hậu hoạn.”

Lâm Mặc câu dẫn ra một nụ cười tươi tắn:

“Sau đó chúng ta gây ông đập lưng ông!”

Tạ Thanh Kiều tựa ở cửa, trong lòng thở dài như thế nào nàng sao toàn quen biết người chút ít bề ngoài ôn nhu nội tâm hiểm ác đây, ai...

57. Chương 57:

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Đường Hạo Dương đang hết sức chuyên chú gọt trái táo, Tạ Thanh Kiều thì thỉnh thoảng hướng ngoài cửa nhìn lại. Những ngày này, Lâm Mặc giống như mất tích. Từ lần trước cùng Đường Hạo Dương thảo luận

sổ sách sau lại cũng không có tới, cũng không biết bây giờ bên ngoài hình như thế nào. Chỉ biết là Đại ca bị gọi qua hai lần, cả Đường phủ bị thủ càn nghiêm, ngay cả mua thức ăn đều không cho tùy ý ra cửa.

“Chàng thật đúng là không vội.” Tạ Thanh Kiều cau mày trở về, không khách khí chút nào từ trong tay Đường Hạo Dương cầm lấy trái táo:

“Nếu là người bán vụn tấm kia so với chàng còn bảo trì bình thần, vụ án này thật đúng là không dứt.”

“Gấp cái gì, lũ thu còn có hơn một tháng mới có thể đến.” Đường Hạo Dương lau lau tay:

“Nàng cho rằng người khác sẽ miễn phí đem gạo cũ đổi thành vụn tấm?”

“Chẳng lẽ còn có những thứ khác?” Tạ Thanh Kiều cắn trái táo vững vàng nói:

“Vụn tấm đổi gạo cũ đã là mua bán quá lãi.”

“Nhưng đây chính là nguy hiểm rơi đầu! Nàng cho là tiền trọng yếu hay là đầu trọng yếu?”

Tạ Thanh Kiều trầm tư một lát: “Ý của chàng là, thương hộ bán vụn tấm cùng người hãm hại Đường phủ ạt thành một khoản giao dịch. Ngoại trừ đổi gạo cũ người kia còn cho phép thương hộ có hững thứ khác tốt. Mà Đường phủ bây giờ còn không có suy sụp, chỗ tốt kia cũng sẽ không thực hiện. Tất cả mọi người đang đợi tin, chỉ cần lũ thu vừa đến triều đình sẽ cử quan chuyên môn vì bởi vì lũ thu gặp tai họa châu huyện mở quan đạo, lúc này bọn họ sẽ lẫn trong đám người đem gạo cũ chuyển ra Vân Châu thành, đến tiêu tang vật chứng!”

Đường Hạo Dương tán thưởng gật đầu:

“Chỉ cần lũ thu không đến, bọn họ nếu muốn ra khỏi thành liền còn phải trải qua cửa thành Vân Châu thành!”

“Nhưng rốt cuộc chỗ tốt là gì đây?” Tạ Thanh Kiều hung hăng cắn táo thật sự là không nghĩ ra. Chỉ thấy Đường Hạo Dương khẽ cười một tiếng:

“Nếu là nội tặc, như vậy nhất định cùng Đường phủ có quan hệ. Nàng đang ở đây nghĩ Đường phủ cái gì đáng tiền nhất?”

“Đồ cổ!” Tạ Thanh Kiều bật thốt ra.

“Nương tử cao minh.” Đường Hạo Dương khó chịu vỗ tay, lại lọt vào ánh mắt khinh khỉnh của Tạ Thanh Kiều. Người này rõ ràng cái gì cũng biết còn hết lần này tới lần khác làm bộ như là nàng suy luận ra ngoài dự liệu.

“Làm sao vậy?”

Đang nói chuyện tốt, như thế nào Tạ Thanh Kiều đột nhiên liền sắc mặt tái nhợt. Đường Hạo Dương vội vàng đỡ nàng đến nằm trên giường:

“Ở đâu không thoải mái, ta đi tìm lang trung?”

Tạ Thanh Kiều khoát khoát tay:

“Không có gì bệnh cũ.” Ngực của nàng có vết sẹo, tại nàng mới vừa xuyên đến liền có, cho đến ngày nay vẫn như cũ không có phai nhạt. Đã có thật nhiều năm không đau, gần đây là như thế nào thỉnh thoảng liền mơ hồ đau.

“Thật không có chuyện?” Từ sắc mặt xem như thật không tốt:

“Ta xem đi trong phủ mời lang trung đến.” Rồi gọi đi thỉnh lang trung.

Tạ Thanh Kiều nhắm hai mắt lại, nỗ lực điều tức hô hấp làm cho mình dễ chịu hơn một chút.

Hơn thế đồng thời, đường bộ phong đang trong nhà Lâm Mặc vẻ mặt nghiêm túc nhìn người trước mắt.

“Đừng cho là ta không biết chuyện trò cùng những người kia ở Đường phủ. Nhưng trò nhớ kỹ tu thân phận của mình, lúc thẩm án ừng không thể bí mật mang theo cảm giác riêng tư.”

Lâm Mặc cúi thấp đầu t cũng không giơ lên bình tĩnh đáp:

“Ân sư, hoàng thượng mật chiếu ngài rút cuộc khi nào thì mới có thể cho đồ đệ đây?”

Đường bộ phong sững sờ, tiểu tử này khi nào thì... Tiệm đà cũng hiểu, Lâm Mặc cùng Đường phủ gần, lai lịch chân chính của Đường phủ chỉ sợ trò này cũng hiểu rõ rõ ràng tường tận.

“Lâm Mặc tiếp chỉ “

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Thượng chiếu viết, Lâm Mặc phụ trợ đường bộ phong cùng nhau làm việc xử lý vụ án tham ô của Đường phủ, cần phải bảo vệ Đường phủ chu toàn.”

“Thần lĩnh chỉ.”

Lâm Mặc đứng người lên, lại khôi phục lại bộ dáng lười biếng như trước, đi đến bên cạnh ân sư của mình:

“Ân sư a, chỉ cũng tuyên, ngài đường cũng qua, kế đó có phải hay

không muốn đem vụ án Thanh Châu ba mươi năm trước cho đồ đệ xem một chút?”

Đường bộ phong vuốt râu: “Trò muốn xem?”

Lâm Mặc gật đầu: “Muốn xem muốn xem.”

“Thật sự liên nghĩ như vậy xem?”

Lâm Mặc chân chó cười:

“Hắc hắc, đại án như thế có ai lại không muốn xem đây.”

Đường bộ phong mỉm cười gật gật đầu. Sau đó, không chút do dự, chém như đinh đóng cột :

“Không mang!” Nói rồi sải bước ra cửa.

Lâm Mặc: “...”

Hắn là cố ý! Tuyệt đối là! Lâm Mặc đáy lòng kêu rên, cái lão nhân này khẳng định là bởi vì hắn lúc trước không có lưu lại kinh mà trở về Vân Châu ghi hận trong lòng!

Đang lúc Lâm Mặc tức rớt xuống chén thứ ba thời điểm, nha dịch nha môn chạy vào:

“Lâm đại nhân, cái ngài nói quả nhiên xuất hiện!”

Xuất hiện? ” Lâm Mặc lập tức đứng lên:

“Người là ở nơi nào trông thấy, là ai ôm đi ?”

Nha dịch nói: “Cái bình không có xuất hiện. Bất quá những ngày qua ngài để cho chúng ta canh giữ chung quanh các đồ cổ, sáng sớm hôm nay nô tài thấy cửa hàng Trần lão bản tây phố một người cầm bức họa vào. Về sau sau khi nô tài nghe ngóng thì ra là phía trên bức tranh kia vẽ chính là cái bình, bởi vì một chút nguyên nhân cái bình không thể mang ra, liền vẽ bức tranh thỉnh chuông quỹ đồ đánh giá cái giá của nó.”

Sau khi nha dịch dựa vào trí nhớ đại khái miêu tả bộ dáng của bình trong bức tranh, Lâm Mặc nghe được con mắt tỏa sáng. Đường Hạo Dương đánh giá quả nhiên đúng vậy, thật đúng là cái bình cùng hắn miêu tả cùng một bộ dáng.

” cửa hàng Trần lão bản Tây phố.” Lâm Mặc trong lòng đã có tính toán. Nay mọi người làm ăn trơn như con lươn, nếu như không phải là hiện trường bắt sau đó nhất định sẽ bị bọn họ phủi sạch sẽ.

“Đại nhân, đại nhân ngài này là muốn đi đâu

Lâm Mặc cũng không quay đầu lại:

“Tư luật nha môn, nói cho Lâm bá tểm nay ta không trở lại.”

Đến nha môn, liền trông thấy đường bộ phong đang thanh thoi uống trà nhìn xem hồ sơ Vân Châu thành những năm gần đây. Lâm Mặc lập tức tiến lên:

“Ân sư, chúng ta bây giờ phải tập trung nhân thủ đi nhìn chăm chăm cửa hàng tây phố, cửa thành cũng phải...” Phát hiện đường bộ phong đã là bộ dáng bức dầu muối không vào. Lâm Mặc tự xưng là người tính nhẩn nại tài trí hơn người, nhưng trước mắt đường bộ phong tựa hồ nói cho hắn biết gừng càng già càng cay!

Rốt cục, Lâm Mặc nhận mệnh cúi đầu, thành thật cung kính nói:

“Trò sai rồi.”

“Sai gì?”

“Không nên coi thường cục diện, tùy ý lười biếng.”

Đường bộ phong nhẹ gior lên đôi mắt, người trẻ tuổi là quá mức ngạo khí. Bất quá... Hắn thích, Đại Lý tự khanh nhất định phải có phần ngạo khí này! Lúc này ném ra một cái hộp gỗ, Lâm Mặc cầm lấy mở ra và nhìn binh phù điều binh!

“Ân sư, thì ra là...” Thì ra là hắn đã sớm liệu đến sao?

“Vì phòng ngừa tái xuất hiện sự kiện đổi gạo, cho nên Bản quan quyết định đem gạo cũ ở Vân Châu thành vận chuyển đến nơi châu phủ sẽ có lũ thu!”

“Dạ! Hạ quan tuân mệnh!”

Đường phủ trong Phật đường, một người gõ mõ, không chút nào bị cước bộ vội vã lão ma ma ảnh hưởng.

“Phu nhân, nha môn...”

Không đợi nói xong, nhị phu nhân nói:

“Làm cho hắn ổn định.”

“Những ngày này nha dịch ở trên đường cái vòng tới vòng lui, hắn sợ vạn nhất để lộ chuyện gạo cũ...”

“Làm cho hắn đợi đến lũ thu! Nếu không hắn cả đời này cũng đừng nghĩ có được cái bình kia!”

“Vâng.”

Tự Vân Châu thành dẫn đầu đem tấm đã qua ba ngày. Lâm Mặc đáy lòng buồn bực, vị Trần lão bản kia rõ ràng bảo trì bình thần như vậy.

“Người khác cho chỗ tốt, đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy liền buông tha chỗ tốt kia.” Trên ghế thái sư đường bộ phong hừ lay nhẹ đầu.

“Ân sư có cao kiến gì?”

Đường bộ phong vẫn bộ dáng như cũ ngưng thần định khí:

“Nếu thành trăng trong nước qua đi thì khoản mua bán này dĩ nhiên là làm không được.”

Lâm Mặc hai mắt tỏa sáng, cái lão đường bộ phong này thật không hổ là Đại Lý tự khanh, công phu âm nhân quả nhiên đệ nhất! Lúc này viết 1 phong mật thư cho Đường Hạo Dương, làm cho hắn cần phải tạo một cái bình giả ra.

Lúc Đường Hạo Dương chứng kiến tin này khoe miệng nhìn không được rút rút. Lâm Mặc này, huynh cho rằng cái bình giống bức tranh có thể dễ làm giả sao, có thể tại chỗ liền đốt sao?

“Vậy làm sao bây giờ?” Tạ Thanh Kiều cũng có chút nóng nảy, từ trong thư xem bình này chính là mấu chốt.

Đường Hạo Dương cho nàng một cái ánh mắt an tâm cũng may hắn có hàng tồn!

Tạ Thanh Kiều: “...” Trong phủ này rốt cuộc còn có bao nhiêu đồ không có bị hắn tạo giả qua a!

Bình màu ngọc, là bình hiếm thấy trong thiên hạ, bình ngọc này 1 đôi, 1 là bình tiên hoàng năm đó đem chôn cùng, thế gian chỉ còn lại 1 cái bình ngọc là trấn phủ chi bảo Đường phủ.

“Không nghĩ tới nhị phu nhân rõ ràng dùng bình ngọc cùng Trần lão bản kia làm điều kiện trao đổi.” Tạ Thanh Kiều thở dài nói:

“Bất quá ngẫm lại cũng đúng là chỉ có bình này mới có thể khiến phải vị lão bản yêu tiền như mạng động tâm.”

“Còn có một cái. Trần lão bản là thương nhân gian trá Đại ca vẫn muốn đem đá ra khỏi thương hội, chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân lão ta cùng với nhị phu nhân liên thủ.”

” Trần lão bản kia, xem thấy bình ngọc mình tâm tâm niệm niệm đã rơi vào tay người khác, có thể hay không cùng nhị phu nhân trở mặt không?” Tạ Thanh Kiều rất là hưng phấn, nhưng lại rất nhanh lo lắng:

“Mà dù sao cái này là nguy tạo, đến lúc đó nhị phu nhân xuất ra bình thật không phải hết thấy sáng tỏ sao?”

“Lúc này Đường phủ bị vây chặt như nêm, nhị phu nhân muốn cùng lão ta liên lạc truyền mật thư ra đã là việc khó, huống chi là 1 cái bình? Bà ta phải như thế nào mang ra khỏi chứng minh bình ở Đường phủ còn tại trong tay mình? Chỉ có thể viết 1 phong thư làm cho lão ta ổn định thôi.

Nhưng chúng ta đừng quên, Lâm huynh sẽ làm hấn ổn định sao? Hấn nhất định sẽ đem rêu rao đến lỗ tai Trần lão bản làm cho hấn tin tưởng mình mất thấy mới vì thật!”

Quả nhiên, thư của nhị phu nhân không có thể làm cho Trần lão bản ổn định. Hấn là người đa nghi, cho tới bây giờ chỉ tin vào hai mắt của mình. Hôm nay làm cho thủ hạ hấn thấy bình ngọc trong lòng đương nhiên giận dữ. Quả nhiên, lời phu nhân kia không thể tin hoàn toàn. Cũng đúng, bà ta ngay cả người trong nhà cũng có thể bán đứng, còn có cái gì làm không được?

Những thứ gạo cũ này phóng tại nơi này của mình như một bọc thuốc nổ, tùy thời sẽ bị quan sai tìm ra. Đến lúc đó Đường phủ nhị phu nhân đương nhiên có thể phui sạch sẽ, còn chính mình sao đây? Lúc này quyết định, cả đêm đem gạo cũ cùng hàng hóa tiểu thương cùng nhau chuyển ra!

Khi Lâm Mặc tuyên bố kết án trong Đường phủ cao thấp một mảnh sắc mặt vui mừng lại duy chỉ có thiếu Tạ Thanh Kiều.

“Vì cái gì, vì cái gì không có nhị phu nhân? “

Trong phủ Lâm Mặc, từng đợt rống giận truyền ra.

“Chẳng lẽ huynh cũng thu gì của bà ta sao? Cái Trần lão bản kia rõ ràng khai ra nhị phu nhân, vì sao lại không? !” Tạ Thanh Kiều nỗ lực khắc chế chính mình, hai tay đặt lên bàn để mặt bàn lạnh buốt làm cho mình nhịn xuống. Nữ nhân kia, dùng ngữ ý độc hại tương công nòng, lại để cho Đường phủ sa vào tử tội mất đầu, vì sao Lâm Mặc muốn tha một lần cho bà ta chứ? ! Rõ ràng đêm đó Trần lão bản làm nhân chứng, vật chứng đều có được, rốt cuộc là vì cái gì?

Trầm mặc hồi lâu Lâm Mặc đột nhiên xuất ra một vật đưa cho Tạ Thanh Kiều:

“Đây là đại gia Đường phủ vì đáp tạ ta mà tặng cho ta.”

“Đây là cái gì?” Tạ Thanh Kiều có chút buồn bực, Lâm Mặc lúc này xuất ra 1 cái ngọc bội không giải thích được làm chi?

“Muội nhìn kỹ một chút, chẳng lẽ không cảm thấy được nó có chút quen mắt sao?”

Tạ Thanh Kiều hồ nghi nhìn hấn một cái, tiếp nhận ngọc bội trầm ngâm hồi lâu:

“A... Đây, đây không phải là ngọc bội của muội sao?”

” Ngọc này là gáy huyết ngọc.” Lâm Mặc nói. Trước đó vài ngày Đường Hạo Nhiên đúng là đến trong phủ của hấn đáp tạ hấn, hấn chỉ muốn gáy huyết ngọc này. Mặc dù Đường Hạo Nhiên mặt lộ vẻ khó xử, bất quá cuối cùng vẫn là cho hấn.

“Vậy thì thế nào?” Tạ Thanh Kiều không sao cả đem ngọc bội đặt lên bàn, mới vừa muốn tiếp tục truy vấn nhị chuyện phu nhân lại phát hiện Lâm Mặc giờ phút này dị thường nghiêm túc.

“Ta so với muội lớn tuổi hơn năm tuổi.”

“Ừ, sao?” Tạ Thanh Kiều sững sờ, như thế nào đột nhiên lại kéo đến chuyện hơn nhau đây?

“Muội có biết lúc trước muội bị Tạ thúc ôm đến nhà ta lúc đó bộ dáng thế nào không?” Không đợi Tạ Thanh Kiều trả lời, Lâm Mặc tiếp tục nói:

“Muội đương nhiên không biết, bởi vì khi đó muội chỉ là đứa trẻ trong tã lót thôi. Bất quá ta nhớ được, ta nhớ được rất rõ ràng kia là một hài nhi toàn thân mang máu. Ngực bị đâm một đao vốn nên là người chết lại ngoài ý muốn còn sống.” Cho tới khi hắn đến tư luật nha môn sau còn có thể không ngừng hồi tưởng trước cái đêm mười chín năm kia, tại trên người Tạ Thanh Kiều rốt cuộc đã xảy ra thảm án như thế nào.

“Huynh.. Huynh nghĩ cái gì?” Tạ Thanh Kiều cảm thấy mơ hồ có chút sợ hãi:

“Huynh nói muội không phải là nữ nhi ruột của cha muội sao

“Gáy huyết ngọc này là 1 cô gái lúc xuất giá được bạn thân mình tặng cho. Nhưng theo ta được biết Tạ thẩm cũng không có bằng hữu như thế, vậy muội gáy huyết ngọc thuở nhỏ mang là từ nơi nào đến?”

Tạ Thanh Kiều ngây ngây ngô ngô từ Lâm phủ đi ra. Lâm Mặc nói khối ngọc bội là đại phu nhân Đường phủ đưa cho bạn tốt Tô Mạn. Về sau Tô Mạn đem ngọc bội mang tại trên người nữ nhi của mình, chính mình lại ngoài ý muốn bỏ mình. Lâm Mặc không biết tại người trước mắt hắn nhưng thật ra là tá thi hoàn hồn, đứa trẻ kia đúng là đã chết rồi, sở dĩ sống lại là vì bị Tạ Thanh Kiều xuyên qua mà đến mới có sinh mạng.

“Có đôi khi giao phạm nhân cho triều đình dùng luật pháp đến xử lý, đối với 1 người không hắc mà sẽ là một loại tiếc nuối!”

Lời Lâm nói còn ở tiếng vọng bên tai, Tạ Thanh Kiều lại không biết mình một bước sau nên đi như thế nào.

58. Chương 58: Đại Kết Cục

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Phần 1

Tạ Thanh Kiều bị bệnh, này thật sự là ngoài ý liệu của Đường Hạo Dương. Nhìn xem người trên giường ngủ say, Đường Hạo Dương nghĩ nếu lúc trước nàng cũng là như vậy coi chừng mình, chỉ là hiện tại hai người đều vì mỗi người. Nàng chính là như vậy chiếu cố mình hai năm, kế tiếp để cho hắn chiếu cố nàng cả đời được rồi.

“Thiếu phu nhân thân thể liên tục tốt, như thế nào đột nhiên liền bị bệnh?” Hoa hồng cũng nhanh chóng đứng ở một bên, tục ngữ nói người khỏe bệnh tới thì như núi đổ, bệnh đi thì như kéo tơ, Tạ Thanh Kiều bệnh này sợ là không nhẹ. Ngày ba ngày, nằm trên giường hỗn loạn, đại phu chỉ là nói thiếu phu nhân vất vả lâu ngày thành bệnh lại dính vào phong hàn nên mới như thế.

Vất vả lâu ngày thành bệnh ? Đường Hạo Dương kinh ngạc nhìn xem đại phu: “Đường đường Đường phủ thiếu phu nhân làm sao sẽ vất vả lâu ngày thành bệnh ?”

“Này...” Đại phu lau mồ hôi:

“Tam thiếu phu nhân trong lòng máu bầm không tiêu cho nên mới phải hôn mê. Thêm nữa tâm không yên khiến cho hỏa công tâm.”

“Biết rồi, ngài nỗ lực kê thuốc.” Đường Hạo Dương xua tay, lại ngồi trở lại mép giường. Nhìn xem người trên giường sắc mặt trắng bệch hẳn như thế nào không biết chuyện trong lòng người này suy nghĩ. Kể từ khi sau chỗ Lâm Mặc trở lại liền một bệnh không dậy nổi, hẳn là cùng Lâm Mặc với tội của nhị phu nhân không chừng có quan hệ.

Đang khi hôn mê Tạ Thanh Kiều ngủ cũng không yên ổn, ngực vết sẹo liên tục mơ hồ đau, nàng nghĩ tỉnh lại lại thủy chung vẫn không tỉnh lại. Tạ Thanh Kiều cảm giác mình lọt vào một giấc mộng thật dài, trong mộng kia có người phụ nữ cùng nàng mỉm cười.

Người phụ nữ vẻ mặt hạnh phúc khẽ lắc lắc hài nhi trong ngực:

“Hài tử biết không, hảo hữu của mẫu thân đến Đường phủ Vân Châu tới, chưa từng nghĩ nàng thế nhưng trở lại thăm ta. Đây là ngọc bội khi ta xuất giá nàng ấy đưa cho nương, nương hiện tại đem nó cho con. Nương từng cùng nàng qua, nếu hai nhà đều sinh con trai liền làm huynh đệ, nếu là một trai một gái liền kết thân gia. Hài tử, con nếu là lớn sẽ trách cứ mẫu thân không được sự đồng ý liền gả con cho người ta...”

A... không biết nàng hiện tại ra sao đây? tại Đường phủ qua được sao? Ngô, nghe nói nàng sẽ ở trạm dịch nghỉ ngơi, mẫu thân mang con cùng đi đón nàng ấy được không? Không chừng nàng ấy sẽ rất cao hứng đây.”

Thì ra là, đứa trẻ con kia nguyên danh là thế. Tạ Thanh Kiều như có điều suy nghĩ, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, hướng phía người phụ nữ kia hô:

“Không... Không cần phải đi!” Nhưng phu nhân kia tựa hồ không nghe đến, gọi nha hoàn xuất phủ.

Trong giấc mộng, Tạ Thanh Kiều rõ ràng chứng kiến phu nhân kia cùng hảo hữu đúng là đại phu nhân, đại phu nhân lúc tuổi còn trẻ! Đợi một chút, đứa bé cạnh đại phu nhân kia như thế nào nhìn quen mắt như vậy? Nhất là nụ cười hở hai cái răng nanh, như thế nào càng xem càng cảm thấy giống như là Đường Hạo Dương?

Tạ Thanh Kiều đứng ở bên cạnh các nàng, nghe các nàng nói chuyện với nhau chuyện lý thú trước kia. Đây mới thật là giấc mộng sao? Vì sao nàng cảm thấy chân thật như thế.

“A? Hẳn lại cười người nữa?”

Đại phu nhân cúi đầu tròn mắt:

“Là nữ như của đại thương nhân Khánh Châu hầu húng tài, cũng là vì làm ăn Đường phủ.”

“Đường Trạch An cũng thật là, cậu mới vào cửa vài năm. Con trai đều sinh cho hẳn hai cái, hẳn lại còn muốn kết hôn với người khác.” Người phụ nữ bất bình, mà ngay cả đứa bé trong ngực nàng cũng quơ quả đâm trợ uy cho mẹ ruột của mình.

“Chỉ là một phòng thiếp thất, không có gì.” Đại phu nhân nhẹ nhàng cười khổ:

“Đường phủ tại Khánh Châu không thể thiếu hầu húng tài giúp, ta nghĩ chính là cô gái kia gả vào Đường phủ chỉ làm một người thiếp có thể hay không ủy khuất nàng.”

“Ủy khuất?” Người phụ nữ âm lượng đột nhiên cất cao:

“Cha cậu đúng là thị lang hộ bộ, ai ủy khuất cũng không thể không ủy khuất như bà! Ai, hay ở chỗ mình đây chơi vài ngày đi, đúng lúc cùng nhau tán giải sầu. Ta coi Hạo Dương tiểu tử này thật có ý tứ, vừa vặn nơi này có nhiều đồ chơi, cho bọn nhỏ cùng chơi đi.”

Không nghĩ tới, đại phu nhân luôn luôn nói một không hai lời lúc tuổi còn trẻ cứ nhiên hiển lộ thực đức như thế. Tạ Thanh Kiều rất là sợ hãi than, bất quá Đường Hạo Dương trông đáng yêu, thật muốn làm cho người tại trên mặt hẳn bóp bóp.

Sắc trời dần dần hạ, Tạ Thanh Kiều trong lòng bắt đầu hoảng loạn, nàng biết rõ người người phụ nữ nọ cùng đại phu nhân nhất định sẽ ngồi chung xe ngựa hồi phủ.

“Không nên trở về!” Nhìn qua các nàng bóng lưng đi xa, Tạ Thanh Kiều vô lực lẩm bẩm nói nhỏ. Nàng biết rõ các nàng nghe không được, nàng biết rõ tối nay là một đêm gió tanh mưa máu. Nhưng Tạ Thanh Kiều

không nghĩ tới đây hết thấy sờ sờ phát sinh ở trước mắt mình, chính mình tận mắt nhìn thấy thật không ngờ kinh khủng như vậy.

Mấy chục sát thủ áo đen, không chút nào lưu tình vung đao mà đến. Đối mặt một xe phụ nữ và trẻ em không có một chút do dự. Nàng tận mắt nhìn thấy, đại phu nhân kia vì bảo vệ Đường Hạo Dương làm cho hấn giấu vào trong rương; nàng tận mắt nhìn thấy phu nhân kia chết thảm tại dưới đao sát thủ.

“Khốn kiếp!” Tạ Thanh Kiều lớn tiếng mắng chửi xông vào người bầy, hướng phía những hắc y nhân kia quyền đâm cước đá. Nhưng đây chỉ là một mộng, nàng căn bản là không đánh được những thứ kia.

Hài nhi khóc nỉ non nhắc nhở sát thủ còn có một người sống.

“Không cần phải” Tạ Thanh Kiều đem hết toàn lực gào thét, lại không ngăn cản được đao thẳng tắp đâm vào ngực hài nhi. Đợi nàng hai mắt mở ra ngẩng đầu chỉ nhìn thấy linh đường đầy giấy trắng. Mới vừa rồi còn là một người sống sờ sờ, người kia thỏa cho đáng hữu mà bất bình, vẻ mặt đáng vẻ hạnh phúc kia khiến người trong nháy mắt ngay cả thi thể đều tìm không được.

“Tô Mạn... Tô Mạn...” Đại phu nhân té trên mặt đất khóc không thành tiếng, nếu như không phải là Tô Mạn đẩy ra nàng, như vậy chịu lên một đao người kia tất nhiên là nàng!

“Tô Mạn!” Tạ Thanh Kiều một tiếng thét kinh hãi, thẳng tắp ngồi dậy.

“Tỉnh rồi?” Đường Hạo Dương vội vàng đi tới, lại trông thấy lúc này Tạ Thanh Kiều vẻ mặt nước mắt bất lực nhìn hấn, xem trong lòng hấn từng đợt quặn đau. Nàng rút cuộc xảy ra chuyện gì mà hôn mê ba ngày. Một tay ôm chặt lấy nàng lấy, ôn nhu nói:

“Thanh Kiều, không sao.”

“Thiếp... gặp một giấc mộng.” Tạ Thanh Kiều gắt gao bắt lấy Đường Hạo Dương, giống như người sắp chết chìm bắt được bè gỗ:

“Thiếp giống như mơ thấy... mơ thấy mẹ . Bà gọi là Tô Mạn.”

Hai chữ nhẹ nhàng nhưng có như ngàn cân đánh vào trong lòng Đường Hạo Dương:

“Tô Mạn? Chính là thiên kim Yến châu tri phủ Tô Đồ Tô Mạn?”

Tạ Thanh Kiều gật gật đầu. Từ cổ móc ra gáy huyết ngọc kia, Đường Hạo Dương cúi đầu, nàng thấy không rõ thần thái của hấn.

“Chàng làm sao vậy?” Trong lúc nhất thời, Tạ Thanh Kiều có chút không biết làm sao. Đường Hạo Dương nắm khối ngọc bội kia hấn sao lại không biết ngọc bội kia, khối gáy huyết ngọc này là mẫu thân mình tặng cho Tô Mạn. Mặc dù chỉ là gặp qua ở bức họa, nhưng hấn có thể xác định vật trước mắt chính là của Tô Mạn !

Tạ Thanh Kiều đem mộng của mình kể cho Đường Hạo Dương, trong mộng những hắc y nhân kia cùng sát thủ bọn họ gặp tại vân ẩn tự cùng là một người huấn luyện ra.

“Nhị phu nhân, rốt cuộc vì cái gì muốn đuổi tận giết tuyệt như thế?” Nắm ngọc bội, Tạ Thanh Kiều nghĩ mộng này chỉ sợ sẽ là do ngọc tái hiện. Mặc dù nghe truyện này rất huyền ảo, nhưng nàng bản thân chính là xuyên qua mà đến, còn có chuyện kỳ quái hơn chuyện này sao?

“Lời Lâm Mặc nói là cho chính nàng đi xử lý chuyện nhị phu nhân, nàng cảm thấy thế nào?”

Tạ Thanh Kiều giơ lên mắt nhìn người trước mắt:

“Chàng thực yên tâm cho thiếp đi?”

“Nếu như bà ta làm thương tổn nàng, ta định sẽ giết bà ta!”

Nghe được nói thế, Tạ Thanh Kiều trong lòng ấm áp. Nàng biết rõ vô luận nàng đi đến một bước kia, phía sau mình vĩnh viễn đều đứng một người cho nàng dựa vào.

“Yên tâm, thiếp sẽ đi tìm bà ấy nói chuyện một chút. Dù sao vụ án ở Đường phủ chấm dứt, nàng tâm lý nắm chắc là Lâm Mặc cố ý thả bà ta một lối thoát, bà ta hiện tại chỉ sợ đang suy đoán Lâm Mặc tại sao lại làm như vậy?”

Tạ Thanh Kiều dưỡng bệnh mấy ngày này Đường phủ mọi người vừa mới bắt đầu còn không có để ý. Về sau cho đến khi Đường Hạo Dương mấy lần hướng hiệu thuốc chạy, mọi người này mới giật mình Tam thiếu gia liên tục ngu dần rõ ràng tốt lắm?

Vì vậy, bát quái mới tiếp tục truyền lưu: tam thiếu phu nhân vì chiếu cố Tam thiếu gia mệt mỏi đến bệnh, cũng may lão thiên gia mở mắt Tam thiếu gia cuối cùng tốt lắm. Trong đó cao hứng nhất thuộc Đại ca Đường Hạo Nhiên, này hẳn rất cực có thể thoát khỏi đám lão già bác cổ hiên này.

“Cũng không cần phải thêm đàn hương, lễ Phật thật tốt.” Trong Phật nội, nhị phu nhân nhắm mắt nhẹ giọng quát lớn:

“Lý má má, không cần phải châm hương!”

“Lễ Phật không châm hương, nhị phu nhân quy củ này thật đúng là kì quái?”

Nghe được từ này, nhị phu nhân đột nhiên cả kinh thế nào lại là cô ta?

Tạ Thanh Kiều toát ra một nụ cười tươi tắn, vẫn như cũ tự cầm đồ trên mặt đất : “Lý má má hôm nay có một số việc không thể tới, cho nên con là tới nơi này cùng nhị phu nhân cùng lễ Phật.”

“Nghe nói Hạo Dương đã tốt lắm?” Nhị phu nhân phát phát y phục ngồi xuống trên mặt ghế. Tạ Thanh Kiều cầm hương thượng hạng đi tới:

“Đúng vậy, lão thiên gia mở mắt, cuối cùng cũng tốt lắm.”

59. Chương 59: Đại Kết Cục 2

Tác giả : Lục Tiên

Edit : Tuyết Liên

Nguồn : Tuyết Liên gia trang

Phần 2

“Còn con? Nghe nói con bị bệnh, bây giờ nhìn lại giống như khí sắc cũng không tệ lắm?”

Giọng nói vĩnh viễn không sợ hãi gọn sóng cùng khuôn mặt ôn hòa, thật sự làm cho người ta không thể tưởng được những thứ tàn nhẫn kia đều là người này một tay bày ra.

“Có thể tiến hành.” Tạ Thanh Kiều nhấp một ngụm trà:

“Trước đó vài ngày cảm được khối ngọc. Chỉ sợ con bất tự quá nhẹ không chịu nổi, cho nên mới bị bệnh vài ngày.” Nói rồi, đem ngọc bội đưa tới trước mắt nhị phu nhân:

“Ừ, chính là cái này.”

Gây huyết ngọc? Nhị phu nhân đáy mắt gọn sóng mặc dù chỉ là chớp lóe cũng ánh vào trong lòng Tạ Thanh Kiều.

“Bất quá còn có những nguyên nhân dẫn đến bệnh.”

Nhị phu nhân ngẩng đầu nhìn nàng, không biết Tạ Thanh Kiều rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Nơi này!” Tạ Thanh Kiều chỉ vào lồng ngực của mình:

“Mặc dù nơi này có vết sẹo, là bị vũ khí gây thương tích lưu lại, không biết tại sao những ngày này luôn không hiểu sao đau lên. Ngài nói đây không phải là cùng ngọc bội này có quan hệ không? Đều ngọc thông linh tính.”

“Ha ha.” Nhị phu nhân nhẹ khẽ cười nói:

“Ta cũng không phải đại phu, những chuyện này Thanh Kiều vẫn là cùng đại phu nói mới là chính sự.”

“Đại phu có thể trị người sống” Tạ Thanh Kiều dần dần đứng người lên, đi đến trước mặt nhị phu nhân:

“Chẳng lẽ ngay cả người chết cũng có thể trị sao?”

Thấy thần sắc của nhị phu nhân Tạ Thanh Kiều cũng cười:

“Nhị phu nhân, ngài có thể nhớ rõ trạm dịch Yến châu mười chín năm trước sao?”

Trong tay Phật châu dừng lại, nhị phu nhân hai mắt nhắm lại:

“Con nói cái gì, ta không hiểu.”

“Không hiểu?” Tạ Thanh Kiều đem 1 quyển sách ném trước mắt nhị phu nhân:

“Cái này chắc bà sẽ hiểu!”

Nhị phu nhân hít sâu một cái, tựa hồ tại đè nén cái gì.

Nhạc thị gia phả!

Nhị phu nhân trong lòng giật mình, hai tay run lên nhẹ nhàng giống như cầm lại không dám cầm, cứ như vậy lơ lửng ở giữa không trung.

“Hầu Chi Tình, hoặc là xưng hô ngài là Nhạc Chi Tình mới đúng, Con gái của Đại học sĩ nhạc hồng!”

Nhị phu nhân hít sâu một cái, tựa hồ đè nén cái gì:

“Cô... Còn biết những gì?”

Tạ Thanh Kiều ngồi trở lại cái ghế:

“Ta cái gì cũng không biết!” Suy nghĩ một chút, lại đứng dậy ở trong Phật đường đi tới đi lui:

“Bà tại sao phải làm như vậy? Lặp đi lặp lại nhiều lần đưa Đường phủ vào chỗ chết?”

Nhị phu nhân chậm rãi trợn mắt nhìn, dĩ vãng ôn hòa tất cả không có, trong mắt tất cả đều là sát khí:

“Vì cái gì? Vì mạng Nhạc thị ta toàn tộc ba trăm hai mươi ba mạng người!”

“Quả nhiên là vì án muối lậu Thanh Châu ba mươi năm trước.” Từ chỗ Lâm Mặc biết được, ba mươi năm trước thẩm tra xử lý án ở Thanh Châu đúng là phụ thân đại phu nhân Tần hiếu.

“Rõ ràng tham dự muối lậu không chỉ có một người là cha ta, vì sao hết lần này tới lần khác đối với Nhạc thị ta đuổi tận giết tuyệt? ! Tần hiếu cái hôn quan kia dùng quyền tư lợi. Chỉ vì cha ta không chịu tham dự đảng phái triều đình tranh giành, liền hạ độc thủ như vậy!” Nhị phu nhân cắn răng, Tạ Thanh Kiều chỉ có thể nghĩ đến cái Lâm Mặc nói:

“Năm đó tiên hoàng bệnh tình nguy kịch, trong triều hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế không tiếc trình diễn màn thủ túc tương tàn. Phụ thân đại phu nhân cùng phụ thân nhị phu nhân chính là có ủng hộ hoàng tử. Vụ án Thanh Châu khiến cho Đại học sĩ nhạc hồng cầm đầu cùng người ủng hộ Tam hoàng tử toàn bộ rơi đài.”

“Bà là vì báo thù cho cha, gả cho Đường Trạch An. Bởi vì hân cưới trưởng nữ của Tần hiếu, cũng chính là đại phu nhân hiện tại.”

Nhị phu nhân nói: “Tần hiếu giết toàn tộc ta, ta liền muốn phá hủy nữ nhi ưu ái nhất của lão ta!”, lại cười khổ ngồi về trên ghế:

“Đáng tiếc, người nọ mệnh thật cao. Mười chín năm trước không lấy được mạng của cô ta, mà ngay cả con trai của cô ta cũng không thể giết chết. Thật đáng tiếc, thật là đáng tiếc.”

“Đúng là bà biết không, bà lại giết một người không liên quan.” Tạ Thanh Kiều lẳng lặng đứng ở trước mặt nhị phu nhân, cúi đầu nhìn xem nàng nhẹ giọng nói:

“Bà giết Tô Mạn cùng nữ nhi duy nhất của cô ấy.”

Nhị phu nhân hai mắt nhắm lại: “Chỉ có thể trách cô ấy số mệnh không tốt.”

“Số mệnh không tốt?” Tạ Thanh Kiều không khỏi trừng lớn hai mắt, nàng học không đến cảnh giới vững chắc như nhị phu nhân: “Một câu số mệnh không tốt bà có thể đem máu trên tay mình rửa sạch sẽ sao?”

Nàng vốn tưởng rằng trải qua Đường phủ bị án tham ô sau nhị phu nhân sẽ có tỉnh ngộ, nhưng bây giờ nàng sai rồi, nữ nhân trước mắt đã bị báo thù mà mất đi lương tri.

“Bà xem một chút! Mỏ mắt của bà ra xem thật kỹ!” Tạ Thanh Kiều đem ngọc bội vẫn hướng nhị phu nhân:

“Đây là ngọc bội của Tô Mạn, bà nhìn kỹ một chút đây là ngọc bội của nương ta!”

“Ta mặc dù gả vào Đường phủ nhiều năm nhưng đối với cái đồ vật này vẫn như cũ không hiểu, tam thiếu phu nhân vẫn là đi bác cổ hiên xem một chút.”

“Bà”

“Tam thiếu phu nhân trong miệng nói Nhạc Chi Tình đã sớm tại án Thanh Châu kết được ban cho tử tội, hôm nay Hầu tử thực không biết tam thiếu phu nhân hôm nay đến Phật đường gọi như vậy là vì sao, mong rằng tam thiếu phu nhân thông cảm lòng ta lễ Phật.”

“Tốt, ta còn thật không hiểu thì ra là nhị phu nhân quả biết lẽo lái!” Tạ Thanh Kiều vỗ tay:

“Nếu đã nhị phu nhân không nhớ rõ, vậy vẫn bồi tội tới xử lý nhị phu nhân.”

Tạ Thanh Kiều ổn ổn tính tình của mình:

“Hôm nay ta xem như thấy được bản lãnh của nhị phu nhân ngài. Lời nói cùng công phu ta sẽ phải cùng ngài cố gắng học. Ngài quan hệ đến đại sự nhân mạng, đến nơi này đi qua miệng ngài lại 1 câu như vậy gì cũng bị mất dấu sao?”

Nhị phu nhân không nói, Tạ Thanh Kiều tiếp tục nói:

“Nghe ý của bà là ta hôm nay đến là quấy rầy bà dốc lòng thành tâm lễ Phật sao?”

Nhị phu nhân nhắm mắt vân vê Phật châu, không hề xem Tạ Thanh Kiều.

“Tốt, cho dù ta hôm nay mạo muội! Nhưng bà cần phải rõ ràng, nha đầu Hạnh mai này rốt cuộc là được ai phái đến cạnh tướng công ta, cuối cùng lại vì cái gì mà chết oan chết uổng! Chuyện như vậy chỉ cần điều tra, có thể tra được đến nhị phu nhân bà. Ta liền thấy kỳ quái, một nha đầu thật tốt nàng làm sao lại chết oan chết uổng a? Chẳng lẽ cũng là số mệnh cô ta không tốt?!”

Nhị phu nhân bên cạnh, tiếp tục niệm kinh Phật.

“Ta thấy trong phòng hoa Như nhi cũng là nhị phu nhân an bài đi, rõ ràng cùng Lý má má quan hệ thân thích. Nhưng Như nhi này cũng không giải thích được mất tích, chẳng lẽ cũng là bởi vì số mệnh không tốt?”

“Rồi ta liền kỳ quái, rốt cuộc có bao nhiêu hận mới có thể đối với một đứa trẻ mười tuổi ra tay đây?!” Tạ Thanh Kiều nhìn xem nhị phu nhân:

“Đường Hạo Dương té ngựa lúc đó mới mười tuổi, bà muốn cho một đứa bé mười tuổi tươi sống ngã chết! Mẹ ta Tô Mạn cùng bà không thù không oán, lại bởi vì tư hận của bà mà bị mất mạng, đến bây giờ ngay cả thi thể đều tìm không được! Người nhà tể bái chỉ có thể bái mộ chôn quần áo và di vật! Còn có hài nhi trong tay bà một đứa bé bà cũng không buông tha, bà có cần nhìn một chút vết sẹo trên ngực ta sao? Đó chính là do bà lưu lại!”

“Bất quá nhị phu nhân bà ngược lại là cho ta một cái gợi ý rất tốt, ta không tìm bà.” Tạ Thanh Kiều cười một tiếng:

“Muốn báo thù cần gì tìm bản thân đây, ta đi tìm Bái Nhi cùng Nhị ca không được sao?”

“Cô dám!” Trầm mặc hồi lâu nhị phu nhân rốt cục mở mắt ra:

“Cô chỉ cần dám động hai người bọn nó, ta liền...”

“Bà muốn cái gì?” Tạ Thanh Kiều nhìn xem bà ta:

“Âm mưu của bà đã bại lộ, bà cho rằng bà còn có năng lực bảo vệ bọn họ sao?”

“Bọn họ là em chồng cùng Nhị ca của cô.” Nhị phu nhân cắn răng nói:

“Cho dù Bái Nhi làm khó dễ qua cô, nhưng hạo xa, nó chưa từng có hại qua các người, ngược lại âm thầm không ngừng giúp cô!”

“Vậy thì như thế nào? Bọn họ có thể làm cho mẹ ta sống lại sao? Có thể đền bù thời gian tương công ta mười mấy năm qua sao? Có thể làm cho những thứ bị người giết chết kia sống lại sao?” Tạ Thanh Kiều cười khê:

“Nhị phu nhân, bà quá ngây thơ rồi.

Đừng tưởng rằng trên đời này người sẽ báo thù chỉ có một người bà.”

“Nếu như Bái Nhi biết mẫu thân mình liên tục kính trọng dĩ nhiên là 1 hung thủ giết người, bà cảm thấy Bái Nhi sẽ như thế nào?”

“Cô...” Nhị phu nhân lần đầu tiên cảm nhận được nghĩ mà sợ, Bái Nhi cùng hạo xa là cái duy nhất để nàng sống sót, nàng chưa bao giờ nghĩ tới hai người kia nếu xảy ra chuyện gì thì mình thì sẽ như thế nào.

“Thả bọn họ, ta đi với cô về nhà môn!” Nhị phu nhân đứng người lên, tan mất ngục trang ôn hòa, chỉ là dùng thân phận một người mẹ khẩn cầu Tạ Thanh Kiều tha cho con cái của nàng:

“Cầu xin cô, tha cho bọn họ. Bọn họ cái gì cũng không biết, chưa từng có hại qua ai, toàn bộ đều là một mình ta gây nên.”

Tạ Thanh Kiều cắn môi, toàn thân run rẩy. Rốt cục trầm mặc sau một hồi, khàn cả giọng quát:

“Ta phải như thế nào tha thứ một người giết chết mẹ ta, còn muốn hại chết tương công ta đây? ! Ta phải như thế nào cùng con gái của bà ta sống ở 1 nơi chứ? !”

Phật đường yên tĩnh giống như chết lan tràn, phảng phất hít thở không thông hại lòng của người ta đều bần.

Tiếng gầm giận dữ xâm nhập khắp cơ thể nhị phu nhân. Đó là câu nàng hơn hai mươi năm trước, nàng đã từng đối với hầu húng tài quát như vậy: “Ta phải như thế nào tha thứ cái người sát hại toàn tộc ta chứ, ta phải như thế nào cùng nữ nhi của hung thủ kia sống ở một chỗ chứ?”

Nhạc Chi Tình vì báo thù, tại nhà hầu húng tài dù cho bị khinh khỉnh vẫn như cũ nỗ lực sống sót. Vì báo thù đến gần Đường Trạch An, vì báo thù gả vào Đường phủ, vì báo thù hại con cái, vì báo thù cuối cùng bị mất cuộc đời của mình. Nàng không nghĩ tới, hầu húng tài bất quá là môn sinh của phụ thân lại mạo hiểm mất đầu cứu con gái tội thân, bản ý chỉ là làm cho nàng đơn giản sống sót mà không phải cho nàng đi báo thù.

“Thanh Kiều, đừng vờ ngơ ngẩn...” Nhị phu nhân run rẩy đi lên trước:

“Trên đời này chỉ cần có Nhạc Chi Tình 1 mình chết là tốt rồi, không cần người thứ hai.”

Tạ Thanh Kiều không trả lời, chỉ là đem hộp cơm bên cạnh bày ở trên bàn:

“Ta mang đến cho bà ba chén rượu.” Hướng phía nhị phu nhân theo thứ tự triển khai:

“Một ly lương tri, một ly cừu hận còn có một chén thứ 3 là vong ưu.” Lại nhàn nhạt nhìn xem nhị phu nhân:

“Ba chén rượu này đều là ta dùng hạc đỉnh hồng cho vào, uống hết sẽ kịch liệt đau đến không muốn sống, cuối cùng thất khiếu chảy máu mà chết. Chỉ cần bà uống thay bọn họ, ta liền thả Bái Nhi cùng Nhị ca.”

Nhìn xem ba chén rượu độc kia, nhị phu nhân cười cười: “Tốt!” Thôi không chút do dự đem ba chén rượu độc giữa đầu uống xong...

Tạ Thanh Kiều ra cửa chính của Phật đường, Đường Hạo Dương đã ở ngoài cửa chờ đã lâu.

“Bà ta uống?”

“Ừ.”

“Kế tiếp làm sao bây giờ?”

“Chàng không phải là đề nghị được, còn hỏi ta.” Tạ Thanh Kiều hướng phía Đường Hạo Dương cười một tiếng, quay đầu lại nhìn nhìn Phật môn kia.

“Kỳ thật bà ấy rất ngốc, ta nếu thật muốn hại Bái Nhi cùng Nhị ca, mặc kệ bà ta có uống hay không uống liền đều sẽ làm hại. Thật khờ, khó trách bà ta luôn thua.”

“Ba chén rượu kia không phải là vì Bái Nhi cùng Nhị ca uống.” Đường Hạo Dương bất động thanh sắc lau lên mặt người trước mắt khuôn mặt đã ướm át:

“Là vì chính nàng tìm giải thoát.”

” Rượu kia được hiệu thực sự thần như vậy?” Tạ Thanh Kiều tựa ở bên cạnh Đường Hạo Dương:

“Cùng hạc đỉnh hồng giống?”

“Uống hết triệu chứng xác thực sẽ cùng hạc đỉnh hồng đau đến không muốn sống nhưng sẽ không lấy mạng.”

“Nha...” Tạ Thanh Kiều nháy mắt thanh nói:

“Nếu như ta lại ở trong rượu bỏ thêm thuốc xổ sẽ như thế nào?”

“Gi? !” Đường Hạo Dương kinh ngạc nhìn người trong ngực, dở khóc dở cười:

“Tóm lại mệnh là không cần, nhưng chỉ sợ lần qua lần lại nữa cái mạng như vậy là được.”

Tháng một sau

Đường phủ nhị phu nhân ôm bệnh bỏ mình, mà ngoại ô Vân Châu trong am nhiều hơn một vị xuất gia.

Lại qua mấy tháng, Đường phủ dần dần từ việc nhị phu nhân qua đời trong đau thương khôi phục lại. Trong đó đại biểu đầu tiên là lão phu nhân, thỉnh thoảng liền nhìn chăm chăm bụng Tạ Thanh Kiều xem, Tạ Thanh Kiều hận không thể tìm cái hang chui lên.

“Ai, lúc trước ta lần đầu tiên nhìn thấy nha đầu kia cũng biết nàng nhất định là mệnh cháu dâu Đường phủ!” Lão phu nhân uống trà rồi hướng lão ma ma bên cạnh chính mình đắc ý nói chuyện cũ.

Năm đó trụ trì phương trượng Quan Âm miếu muốn tìm một cô gái dương lịch ngày năm tháng ra đời xung hỉ cho Hạo Dương, cả Vân Châu thành cô nương có như vậy tổng cộng mười người. Trải qua lão phu nhân âm thầm quan sát nhiều ngày, chỉ có Tạ nha đầu này là người hiểu được như thế nào âm nhân lại không để cho người ta ghi hận. Loại sách đức tốt đẹp này cùng lão phu nhân lúc tuổi còn trẻ khá giống.

“Tằng tôn của ta” lão phu nhân cầm lấy chén trà, trong mắt hồi hộp:

” Tằng tôn hồng hào của ta “

Toàn phủ cũng biết Đường Hạo Dương tốt lắm, này đây là cái mà Tạ Thanh Kiều cùng hắn nhất định là không thể lại phân phòng ngủ. Nhưng là, giờ phút này Tạ Thanh Kiều sít sao cắn khăn tay nàng thật không có chuẩn bị sẵn sàng.

Phảng phất một đêm lại trở về hai năm trước cái đêm động phòng hoa chúc kia.

Tạ Thanh Kiều ngồi trên mép giường rất là khấn trương. Đợi Đường Hạo Dương đi tới, nàng chỉ cảm giác tìm mình muốn nhảy ra cổ họng. Đường Hạo Dương cười khanh khách nhìn nàng. Cúi người xuống, cùng nàng mặt đối mặt mắt vừa ý, ôn nhu nói:

“Nương tử!”

Tạ Thanh Kiều đầu ông một chút biến thành trống rỗng, đợi một chút cái cảnh tượng này nàng nhớ rõ. Hai năm trước ban đêm kia, Đường Hạo Dương cũng là kêu nàng như thế này. Tạ Thanh Kiều thử dò xét ngẩng đầu, lại phát hiện trước mắt trống rỗng...

Không phải là, lại tới?

Tạ Thanh Kiều hận không thể một đầu đâm vào đầu hũ chết, lập tức đứng lên đi tìm Đường Hạo Dương. Lại phát hiện tướng công đứng ở cửa, lực mạnh đẩy cửa ra.

“Ai nha ai nha... Thằng nhóc này, các người kiểm chế một chút! Bộ xương già này của ta...”

“Lão tổ mẫu, đã trẻ thế này ngài sao vẫn còn ở đây nghe lén.” Đường Hạo Dương vòng ôm cánh tay dựa tại cửa:

“Ồ, đây không phải là hai vị chị dâu sao, Đại ca hôm nay không có ở đây?”

Liễu Mạc Như và Vệ Tư Đình tập thể núp ở sau lưng lão phu nhân, này không liên quan đến các nàng, tất cả đều là chủ ý của lão phu nhân a.

“Khụ khụ, cái gì kia...” Lão phu nhân nói nói:

“Cháu cùng Thanh Kiều đây, là... kia...”

“Di, ta nhớ được lão tổ mẫu thích nhất trong phòng treo pho ngạ tuyết thanh tùng đồ.” Đường Hạo Dương đột nhiên nói đến đồ cổ:

“Hai vị chị dâu đều thích đồ sứ Yến châu. Còn có...”

“Ai nha, cháu nhớ được sổ sách hôm nay trong phủ còn không có xong, Tư Đình này, chúng ta đi nhìn một chút?”

Gặp điệu bộ của Liễu Mạc Như, Vệ Tư Đình gật đầu liên tục. Nói nhảm, các nàng cũng không muốn đồ trong tay mình bị đại sư làm giả dối đi! Mua bán lỗ vốn này ai làm ai làm đi.

“Thằng nhóc này!” Lão phu nhân hỏi hận a, bà như thế nào không nhìn ra bản chất hai cháu dâu giữ tại cổ đầu tường kia! Đường nhiên, chính mình một xấp đầy tuổi cũng liền không nên tham gia náo nhiệt, trở về đi xem một chút bức tranh khai của mình mới là chính sự.

“Hạo Dương, bà tin tưởng cháu!” Rồi lão phu nhân được nha hoàn nâng đỡ hạ quải tượng đi.

Rốt cục đợi Đường Hạo Dương quét dọn hết một đám người trở lại gian phòng còn kém trực tiếp ngã xuống đất ngất đi nương tử thân ái của hắn rõ ràng ôm chần mền thờ to ngủ.

Đẩy... không có động tĩnh. Lại đẩy, không có động tĩnh. Đường Hạo Dương thật sâu thở dài, thôi, mặc dù đang đắp chăn màn tinh khiết ngủ xác thực rất lãng phí, nhưng hắn cùng Tạ Thanh Kiều cả đời này còn rất dài, không vội mọi người từ từ sẽ đến. Nghĩ đến đây cũng liền nằm ở trên giường nhìn người bên gối, nhẹ khê hôn hôn toại nguyện đắp chăn ôm nàng cùng nhau ngủ, lại không chú ý người trong ngực trên mặt dần dần dính vào khả nghi, thẹn thùng, ngất...

Lúc này, ngoài cửa sổ bóng trăng thẹn thùng xấu hổ quay đầu lại nhìn một chút kinh thành.

Đêm khuya yên tĩnh giữa Đại Lý tự đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm

“Cái gì? Muốn xem hết hồ sơ gần mười năm? Lão thiên a, ta muốn trở về Vân Châu! ! ! !”

Tiền nhiệm Đại Lý tự Đường Bộ Phong tại trong lương đình nhà mình ngáp một cái:

“Chưa đến hai mươi ba mươi năm, trò đùa nghĩ đến từ bỏ cái vị trí kia! ha ha ha ha ha...”

Bởi vì cái gọi là nước chát chấm đầu hũ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

hết trọn bộ

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-chat-cham-dau-hu>